

Патриша Райс

®
hermes

Необмислена послънка

ПАТРИША РАЙС

НЕОБМИСЛЕНА ПОСТЪПКА

Превод: Илия Годев, Дона Цветкова

chitanka.info

Дениъл Малоуни пристига в родния си град Кътлървил с твърдото намерение да научи нещо за родителите си, отказали се от него още след раждането му. Откритието, че баща му е един от най-богатите хора в града, го изпълва с желание за мъст. Младият журналист основава вестник и повежда борба срещу могъщата фамилия Малоуни. Случайността го среща с очарователната Джорджина Хановър — годеница на брат му Питър. Русокосата красавица става негов неочакван съюзник, както и жената, за която е готов да даде и живота си...

ПЪРВА ГЛАВА

Болка прониза крака му от продължителното седене на едно място. Прехвърли го върху другия си крак и разсеяно започна да разтрива схванатия мускул, докато в същото време гледаше навън през прозореца на купето. Край тях стремително прелитаха безбрежните царевични полета на Охайо. Не трябваше да се вслушва в съвета на Иви, много по-добре щеше да е, ако бе яздил на кон дотук. Най-малкото нямаше да я има болката в крака и щеше да запази достойнството си, ако под тази дума се разбираше самочувствието на мъж, облечено в една или друга форма. Чувстваше се отвратително схванат с тази колосана яка и с вратовръзката.

Но с влак се пътуваше по-бързо и по-сигурно. Освен това, когато пристигнеше у дома, щеше да се появи в почти благоприличен вид. В това отношение Иви може би наистина имаше право. Но тя не знаеше, че там нямаше да го очаква никой, който да оцени по достойнство достолепието на неговото пристигане. Не беше съобщил на никого за своето завръщане.

При мисълта за това как щеше да реагира заварената му сестра, ако знаеше този факт, Дениъл се усмихна широко на собственото си отражение в стъклото. Щеше да му издърпа ушите и да настоява да го придружи. Представяше си каква реакция би предизвикала появата на Иви и Тайлър, нейния съпруг, у благоприличните дами и господа, населяващи малкото градче Кътлървил. Иви несъмнено би се облякла в една от най-новите си парижки рокли, с пера в косата, а Тайлър вероятно щеше да е с вечните ботуши, със своята „Стетсън“^[1] и петдесетдоларовата си усмивка. И преди слънцето да е залязло, жителите на града щяха да се редят на опашка, за да видят и чуят двамата странници.

Заслепени от блясъка на Иви и на зет му, никой нямаше да разбере, че Дениъл също бе пристигнал. През изминалите години с удоволствие би приел подобно положение, но бе дошъл моментът нещата да се променят. И първата стъпка към промяната изискваше

той да се изправи лице в лице със семейството, което не познаваше. Необходимо бе първо да научи всичко за себе си, да опознае корените си, преди да може да се заеме с онова, което искаше да бъде.

Вероятно това бе странна тема за размисъл за един двадесет и осем годишен мъж, но пък едва ли можеше да се каже, че Дениъл Малоуни бе водил нормален живот. Всъщност от него изобщо не бяха очаквали да живее.

Отегчен да се визира в собственото си отражение и в безкрайните царевични поля, осеяни от потънали в облаци прах малки ферми, Дениъл съсредоточи вниманието си върху останалите пътници в купето. По-специално върху една от пътничките, която бе привлякла вниманието му още с качването си от гара Синсинати. Бе бърборила непринудено с кондуктора, докато той пренасяше багажа ѝ във влака и ѝ помагаше да го подреди върху багажника в купета, а Дениъл бе останал очарован от одухотвореното ѝ лице. По скъпите ѝ дрехи и по шапката ѝ прецени, че е „дама“, но бе разговаряла с цветнокожия контролър така непринудено, сякаш ѝ бе приятел от детството. Бе пропуснала да даде бакшиш на човека, както забеляза Дениъл, но въпреки това кондукторът си бе тръгнал с озарено от радостна усмивка лице. За жена като тази не представляваше трудност да постигне подобен ефект.

В началото бе чул, че се бе опитала да завърже непринуден разговор с жената, седнала до нея, но тъй като навъсената съседка не се бе оказала от най-общителните, след известно време младата дама бе потънала в мълчание. Дениъл извърна дискретно глава, за да види какво прави в момента младата особа.

За негова изненада, оказа се, че тя гледа право към него. Когато срещна погледа му, лицето ѝ разцъфна в ослепителна усмивка. Дениъл не би я определил като „красива“. Бе твърде ниска, руса и закръглена за неговия вкус, но притежаваше най-дяволитата усмивка, която някога бе виждал, а освен това и две сини очи, които се усмихваха непрекъснато. Той също се усмихна и зачака да види какво ще последва.

Дамата не го разочарова.

— Надявах се да погледнете насам — прошепна тя, посочвайки с глава към дремещата до нея жена. — Имахте вид на човек, на когото не би му навредило, да поговори с някого — също като мен.

Беше израснал в Мисури, Тексас и Мисисипи и макар че Югът бе известен със своята гостоприемност, сред познатите на Дениъл дами нямаше нито една, която би дръзнала да заговори непознат мъж, както тази млада особа. Не мислеше, че дори Иви би могла да прояви подобна дързост, освен ако предварително не си бе наумила нещо. Тази мисъл го накара да се почувства неловко, но само докосна с галантен жест шапката си и посочи към празното място до себе си.

— С удоволствие ще се оставя да бъда омагьосан, госпожице.

Тя буквално засия при неговите думи, взе чадърчето и пътническата си чанта, после прихвана дългите поли на роклята си и се премести на пейката до него.

— Знаех си, че сте тексасец. Не би могло да бъде другояче — при тази шапка. Всички мъже, които познавам, носят островърхи черни шапки, дори магазинерите носят бомбета. Как се нарича това нещо?

Дениъл внимателно свали широкополата „Стетсън“ и я постави върху коленете си. Опитваше се едновременно да запази сериозно изражение и да не се поддаде на лекия, упойващ парфюм, който сякаш притъпяваше сетивата му. Бавно плъзна поглед по необичайната ѝ премяна от свободно падаща коприна, която с нищо не издаваше наличието на обемен корсет, какъвто носеха останалите жени в купето. Е, пристегнатите корсети поне даваха някаква представа за пълнежа под тях. А дълбоките копринени дипли, обгръщащи тази жена, го караха да гадае и да дава прекалено голяма свобода на въображението си.

— Просто шапка, госпожице. А как казват на това нещо, което носите на главата си? — Обикновено не проявяваше неучтивост към непознати, но тази красива госпожица предизвикваше горещи талози по снагата му с всяко свое движение и той трябваше да се защити.

Тя развърза панделките на старомодното си боне и го свали, при което няколко непокорни златисти къдри увиснаха свободно край лицето ѝ. Присегна се към неговата шапка, постави я внимателно на главата си и се приведе напред, за да види отражението си в прозореца.

— Това е боне, както добре ви е известно. Аз споделям убеждението, че дрехите правят човека. А вие? Искам да кажа, трябваше само да погледна шапката и да разбере, че сте един очарователен мъж от Тексас, без каквато и да е представа за благоприличие и с купища интересни случки за разказване. Харесвате

ли роклята ми? Това е „последният вик на модата“. В Лондон, откъдето идвам, Оскар Уайлд и неговите последователи призовават за връщане към по-семплите стилове. Всъщност според мен имат предвид класическото гръцко облекло, но повечето от тях носят панталони с дължина малко под коленете и затова се определят като „дръзки“. Намирам, че три-четвъртите бричове са абсолютно идиотски, но напълно подкрепям схващането, че са необходими по-свободни дрехи. Корсетите имат шокиращо сковващ ефект.

Споменаването от нейна страна на недопустимото бе не по-малко шокиращо и почти накара Дениъл да онемее, но дългото му познанство с Иви го бе научило да се справя във всяка ситуация.

— Същото важи за вратовръзките, саката и колосаните яки, но как бихте реагирали, ако сваля моите?

Пренебрегвайки укора в гласа му, тя му се усмихна пленително, а сините ѝ очи заблестяха с магически искри.

— Ами защо не опитате и ще разберем!

— Вие сте непоправима и добре го знаете, нали? Именно затова се държите така. Правите го преднамерено. — Дениъл полагаше големи усилия думите му да прозвучат порицателно, но лицето ѝ беше така озарено от жизненост и насмешливост, че едва успя да прикрие усмивката си.

— Сякаш четете мислите ми, господине. — Сваля шапката от главата си и му я върна. — Името ми е Джорджина Мередит Хановър. Ако пътувате към Кътлървил, там със сигурност ще чуете за мен. Мисля, че зад гърба ми ме наричат Непоправимата. И смея да твърдя, че това е едно от най-безобидните ми прозвища. А вие имате ли някакво име?

„Някакво“. Всъщност бе размишлявал кое да използва, още откакто се бе качил във влака. Дениъл Малоуни бе едно съвсем нормално име. Наистина не допускаше, че някой ще се досети да събере две и две. Но бе предвидлив човек и предпочиташе да пази добре своите тайни. Решил да остане поне частично верен на истината, отвърна:

— Пекос Мартин, госпожице. Приятно ми е да се запознаем.

Тя, изглежда, остана напълно удовлетворена от разменените любезности, но определено бе доловила сдържаността в тона му. В

очите ѝ затанцуваха доволни пламъчета, но не продължи да разпитва, а възхитено рече:

— Пекос Мартин! Харесва ми. Нямам търпение да ви представя на тържествата. Ще дойдете на организирания в моя чест прием, нали? Убедена съм, че ще има поне дузина такива.

Без да отговаря на въпроса, Дениъл отбеляза:

— Една дузина приеми означават, че има някакъв специален повод. Да не би да навършвате прелестните шестнадесет години?

С престорено възмущение тя го плесна по ръката с ветрилото, което бе извадила от пътническата си чанта и сега изкусно вееше пред лицето си. Непокорните къдри се поклащаха прелъстително под предизвиканото от ветрилото въздушно течение.

— Шестнадесет? Сериозно? Мъжете нямат капка здрав разум. Току-що се връщам от пътешествие из Континента^[2], а вие предполагате, че съм на шестнадесет. Е, лъжете се. Ще ви доверя, че съм почти на двадесет и една и че скоро ще се омъжвам. Това е. — Обидата в гласа ѝ се стопи, когато секунда по-късно обърна дяволитото си лице към него. — Наистина ли изглеждам на шестнадесет? Добре ли го изиграх? Като истинска достолепна матрона, нали?

Дениъл не можа да се сдържи и този път се засмя, като плесна с длани по коленете си, останал без дъх пред тази почти самодоволна хитрина. А когато върху челото ѝ се оформи дълбока неодобрителна бръчка, избухна в още по-неудържим смях. Правеше го по-добре дори от Иви в най-мрачното ѝ настроение. Джорджина Мередит Хановър определено не спадаше към типа жени „уравновесени интелектуалки“, които той предпочиташе, но притежаваше дръзка прямота, с която той знаеше как да се справя. Чувстваше се в свои води с тази малка немирница.

— Не разбирам кое е толкова смешно. Или считате факта, че скоро ще се омъжвам, за смешен? Или пък представата за мен като за достолепна съпруга предизвиква неудържимия ви смях?

Дениъл поклати глава и отново прие сериозно изражение, но когато ѝ отговори, в погледа му продължаваха да припламват весели искри.

— Надявам се, че ще се омъжите за човек с чувство за хумор. Той знае ли склонността ви да флиртувате с непознати мъже?

Тя нацупи устни и го изгледа гневно, но игривите пламъчета в очите ѝ не угаснаха изцяло. Ефектът обаче се оказа странен, сякаш някаква сянка бе застанала помежду им, издаваща нещо, което младата госпожица не бе имала намерение да разкрива. Тя разтвори ветрилото си и извърна лице.

— Не притежава капчица чувство за хумор и вероятно би ме оковал във вериги, ако научи, че флиртувам. Защо, мислите, прекарах последните две години в Европа? За да се опитам да надрасна детинското си поведение, за да мога да стана добра съпруга, когато се върна.

Всичко, казано от нея до този момент, бе прозвучало глуповато и кокетно и, разбира се, лишено от всякаква логика. Дениъл се оказа неподготвен за прехода към истината. Приемайки, че това бе просто поредната хитрина, отвърна според правилата на подетата от двамата игра:

— Както виждам, европейското ви турне е постигнало целта си. Няма съмнение, че още преди да изтече тази седмица, вече ще разливате чай от сребърен чайник като напълно благовъзпитана домакиня.

Дамата му се усмихна топло.

— Е, с това ще се справя, стига да не се налага да го разливам в чаши. Сещам се за някои хора, чиито скутове определено имат нужда от сгорещяване.

Последната забележка не бе просто невъзпитана, тя издаваше дълбоко отчаяние. Дениъл я изгледа предпазливо, за да се увери, че тя не спада към онези истерични женски създания, които твърде лесно избухват в сълзи. Но събеседницата му бе заета с изваждането на някакъв скицник от пътническата си чанта. По дяволите, като нищо можеше да бъде втора братовчедка на Иви.

— Реших да се отдам на рисуване. Знаете ли нещо за изкуството, господин Мартин?

От личен опит знаеше много малко за изкуството, но в живота си бе виждал много картини. Взе нейния скицник и запрелиства страниците. Рисунките представляваха скици на различни архитектурни паметници, които бе посетила, но нямаха нищо общо с изпълнените с драматизъм портрети на Иви. Дениъл повдигна рамене.

— Не зная много. Тези, струва ми се, са доста впечатляващи. Мисля, че съм виждал една като тази. — Посочи към изображението на катедралата „Парижката св. Богородица“.

— Естествено всеки я е виждал. — Затвори рязко скицника и го прибра в чантата. — В това е проблемът. Липсва ми въображение. Не мисля, че бракът стимулира въображението.

Накрая, проумявайки същността на проблема, Дениъл предложи един, както той мислеше, практичен съвет:

— Е, ако все още не сте убедена, че искате да се омъжвате, не сте длъжна да казвате „да“. Просто му кажете, че сте променили решението си.

— Опитайте се да кажете нещо подобно на Питър. Или на баща ми. Дватама вече са го решили и никакви аргументи не са в състояние да ги накарат да променят решението си. В края на краищата аз съм просто една глупава жена, която не знае какво иска. И те имат право. Нямам ни най-малка представа какво искам. Затова, предполагам, ще се омъжа.

Дениъл не можеше да отвърне нищо на това. Единствените му познания относно брака се базираха върху наблюденията му от Иви и Тайлър, но техният брачен живот определено не бе започнал по общоприетия начин. Веднъж бе имал глупостта да размишлява над проблема, но явно доводите, които тогава бе приел за достатъчно убедителни в полза на брака, сега не бяха достатъчно добри с оглед на собствените му намерения. Ето защо не се считаше за експерт по въпроса.

— Вероятно храните някакви чувства към този мъж, след като сте се съгласили да станете негова съпруга.

Джорджина сви рамене.

— Не си спомням да съм давала съгласието си. Ако трябва да бъда съвсем точна, не си спомням някой да е искал моето съгласие. Когато се върнах у дома, след като завърших образованието си, започнаха да говорят за определяне на дата. Именно тогава изпаднах в паника и ги помолих да ми разрешат да попътувам по света година-две. Предполагах, че отсъствието ще изпълни сърцето ми с нежност или нещо от този сорт. Но всичко, което си спомням за Питър, се свежда до това, че той беше най-изисканият мъж на бала по повод

моето въвеждане в светското общество. Не мисля наистина, че това е добра основа за изграждането на един брак.

Сянка помрачи блясъка в очите ѝ при последните думи, но преди Дениъл да успее да измисли някакъв подходящ отговор, тя отново се смееше и го потупваше лекичко с ветрилото по ръката.

— А сега ми обещавайте, че ще дойдете на моите приеми. Умирам от нетърпение да ви представя на приятелите си. Истински, жив тексасец! Направо ще онемееят от изненада. Колко индианци сте убили? Познавахте ли лично Дивия Бил Хикък^[3]? Можете ли да стреляте с револвер?

Много по-лесно бе човек да отвърне на нейния присмех. Имаше си достатъчно собствени проблеми и без да се впуска в разнищване на уязвимостта, прокраднала се в думите ѝ преди малко. Беззащитните жени определено бяха неговата ахилесова пета и той бе твърдо решен да я изличи от списъка на своите недостатъци в близко бъдеще. Отговори на въпросите ѝ в същия дух, в който бяха зададени.

— Тексасците се научават как да държат цяло индианско племе на изстрел разстояние, още преди да се научат да ходят. Всъщност ние се научаваме да яздим, преди да сме се научили да пълзим. Не можете да ме поканите на организиран от вас прием, освен ако не поканите и коня ми.

Тя се разсмя и двамата си разменяха шеговити реплики до пристигането на влака на гарата в Кътлървил. Продължаваха да се смеят, докато Дениъл ѝ помагаше да събере нещата си и да ги свали на перона. Но смехът му секна в мига, в който слязоха от влака и той забеляза неодобрителното изражение върху лицата на една елегантна дама и един джентълмен, за които веднага разбра, че бяха нейните родители. Джорджина обаче се хвърли усмихната в прегръдките им, без каквато и да е следа от смущение.

— Джорджина, къде, за бога, е твоята компаньонка? — дочу Дениъл ужасения шепот, когато се наведе, за да остави на земята пътническата чанта на дамата.

— О, оставих я в Ню Йорк. Наистина се държеше доста сърдито и аз ѝ казах, че ако не може да се държи учтиво, може да не пътува с мен. Вече съм пътешественичка, обиколила света, мамо. И сама мога да пропътувам незначителното разстояние от Ню Йорк до Охайо.

Дениъл върна мрачния поглед на възрастния джентълмен с пищни бакенбарди, виращ се навъсено в лицето му. След като вече се бе сблъсквал с индианци, с разбойници и с Тайлър, спокойно можеше да издържи втрещения поглед на този надут стар козел със сако и колосана яка. Не си направи труда да протегне ръка за поздрав, преди Джорджина да ги представи един на друг.

При настъпилото неловко мълчание между двамата мъже тя се отскубна от прегръдките на майка си, за да изпълни задълженията си, налагани от добрия тон:

— Папа, това е Пекос Мартин. Той е от Тексас и се съгласи да присъства на моите приеми, при условие, че може да дойде с коня си. Мистър Мартин, баща ми — Джордж Хановър.

Докато двамата си подаваха ръце, тя продължи да бърбори:

— Мистър Мартин бе така добър да ми помогне с багажа. И дори нямаше нищо против да слуша моето глуповато бърборене. — Затършува в чантата си и извади кутийка за визитни картички. — Погрижете се да ми се обадите, за да ви изпратя покана. Моля ви, кажете, че ще се обадите.

Дениъл взе визитната картичка и под неодобрителния поглед на баща ѝ я пусна в джоба на елека под сакото. Необяснимо как, но чрез неспирния си смях Джорджина Хановър успяваше да предаде и недвусмислен повик за помощ. Не беше роден в Тексас, но знаеше как постъпва един тексасец, а нямаше истински тексасец, който не би се притекъл на помощ на една дама.

Поклони се, измърмори някакво извинение и започна да се отдалечава, накуцвайки.

[1] Марка каубойски шапки, носени в щата Тексас. — Б.пр. ↑

[2] Има се предвид Европа. — Б.пр. ↑

[3] Псевдоним на американския скаут и шериф Джеймс Бътлър Хикък, живял през 1837–1876 г. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Джорджина проследи с поглед отдалечаването на високия каубой, изпълнена със странно усещане за загуба. Съзнаваше, че той никога няма да я посети. Двамата принадлежаха към напълно различни светове, но не би заболяло никого, ако поне за още малко се престореха, че не е така. Бе се държал така приятно и непринудено, а и нито за миг не бе проявил покровителствено отношение. Нуждаеше се от приятел като него.

Но баща ѝ мърмореше нещо с неодобрителен тон, а майка ѝ говореше неспирно, с цел да промени темата, затова Джорджина се остави двамата да я поведат напред. Беше сигурна, че пред входа на гарата ги очаква елегантна черна карета, за да ги отведе в позлатената клетка, построена от баща ѝ за тях, и че скоро отново може да бъде повлечена от колелото на светските събития, които щяха да изпълват бъдещия ѝ живот.

Докато се качваше в каретата, подпомогната от униформения кочияш, Джорджина се обърна, за да види как широкополата каубойска шапка се повдига за сбогом, а след това той изчезна от погледа ѝ.

— Не разбирам защо е необходимо да избързваме толкова с публичното обявяване. Току-що се завръщам у дома. Толкова ли нямате търпение отново да се освободите от присъствието ми? — попита троснато Джорджина, докато една от прислужниците нагласяше венеца от рози, вплетен в прическата ѝ. Мразеше розовите рози. Правеха я да изглежда бледа и я обезличаваха.

Майка ѝ нежно докосна с пръсти венеца.

— Естествено, че не, Джорджина. Но ти накара бедния Питър да чака цели две години. Не можеш да очакваш, че ще те чака вечно. Двамата с него можете да определите датата тази вечер, а ние ще я оповестим публично в петък на бала в чест на твоето завръщане. След това ще разполагаш с цялото време на света, за да свикнеш с мисълта за предстоящото.

Джорджина хранеше съмнения, че „цялото време на света“ включваше около месец или месец и малко, необходими за сватбените приготовления, но не с майка си трябваше да води този спор. Доли Хановър нямаше собствени мисли, поне доколкото дъщеря ѝ интуитивно долавяше. В миналото майка ѝ се затваряше в стаята си, спускаше плътно завесите и не излизаше оттам в продължение на дни, но в онези периоди, когато сякаш не бе на себе си, тя се съгласяваше с всичко, казано от съпруга ѝ. Ако Джордж смяташе, че е дошло време дъщеря им да се омъжи, значи наистина бе така. Джорджина съзнаваше, че трябва да обсъжда своите съмнения с баща си, дори и само за да не докара майка си до нервен колапс.

За нещастие баща ѝ не ѝ остави време да задава въпроси. Когато слезе по стълбището към предната зала, Питър вече бе там, сваляше шапката си и се държеше така, сякаш бе член на семейството. Погледна нагоре и я видя, преди да има време да се оттегли, затова Джорджина си наложи да се усмихне и да го поздрави.

„Наистина е смайващо красив“, каза си тя, когато Питър взе ръката ѝ и я притисна леко в своята длан. Един европейец би я поднесъл към устните си, но Питър бе живо възмущение на благоприличните нрави на Средния запад. Направи подобаващо безличен коментар относно външността ѝ, поздрави майка ѝ и премина към обичайното делово обсъждане с баща ѝ. Джорджина направи гримаса и гневно профуча край него към малката приемна. Толкоз за романтиката в една връзка.

Не се считаше за сантиментално романтична натура, но предстоящият брак не можеше да се гради единствено на ръкостискане и някой и друг комплимент от време на време. Имаше усещането, че я лишават от нещо, което по право ѝ се полагаше.

Изгледа с периферното си зрение Питър, докато той се настаняваше между нея и баща ѝ. Предполагаше, че не може да го определи като скупен. От него се излъчваше нестихваща енергия, която придаваше властност на всяко негово движение. Говореше високо, с нетърпящ възражение глас, и се изразяваше интелигентно. Дори баща ѝ се вслушваше в неговите мнения. Бе само пет години по-голям от нея, но умееше да накара по-възрастните да изслушват думите му. За нещастие обаче, не предизвикваше особен интерес у нея.

Въздъхна, после обходи с поглед пицно украсената приемна в очакване да съобщят, че вечерята е сервирана. Деловите разговори я отегчаваха до смърт. Знаеше, че съществува някаква взаимовръзка между фабриката на баща ѝ и магазините на Питър, но не се интересуваше каква точно е тя. Всъщност магазините все още не бяха собственост на Питър, а принадлежаха на баща му.

При мисълта за бащата на Питър я побиха студени тръпки. Той беше човек без съвест, който се интересуваше единствено от своето състояние и от възможностите да натрупа още повече.

Даде си сметка, че този брак нямаше да има бъдеще, ако след тридесет години Питър се превърнеше в негово копие.

Но когато съобщиха, че вечерята е сервирана, годеникът ѝ насочи цялото си внимание към нея. Придружи я до масата, помогна ѝ да се настани, поинтересува се за пътешествието, и не спомена нито веднъж за предстоящата сватба. Може би щеше да се почувства поласкана, ако не бе доловила, че интересът му не е искрен.

Спомнила си за случилото се с каубоя по-рано днес, Джорджина остави разговора да се води от останалите присъстващи. Интересът на мистър Мартин не бе престорен. Беше се показала откъм най-лошата си страна, а той бе прозрял право в сърцето ѝ. Защо сред познатите ѝ мъже не бяха повече онези, които наистина те слушат като него, когато говориш? Дори не бе го попитала какво го води в Кътлървил. Ако имаше свобода на избор, никога не би избрала да дойде тук. Каубоите принадлежаха на откритата пустош — като дивите коне, бизоните и другите свободолюбиви чеда на природата. Може би бе дошъл тук, за да лекува ранения си крак.

— Джорджина, ти не слушаш — прошепна нежно Питър, връщайки я към действителността. — Баща ти ти зададе въпрос. Готова ли си да определиш датата?

Опитвайки се да събере мислите си, тя нацупи устни, изгледа последователно хората, очакващи нейния отговор, и изведнъж я изпълниха гняв и негодувание. Блъсна рязко стола си назад, изправи се и отвърна:

— Не, но след като вие тримата така добре уреждахте всичко до този момент, убедена съм, че ще можете да се справите и без мен.

И излетя от стаята, предоставяйки на родителите си задължението да се извинят за нейното поведение. Както обикновено.

Улицата пред фабриката на баща ѝ не бе павирана. Всеки преминаващ фургон вдигаше облаци пушилка в знойния летен въздух, които добавяха поредния сив слой върху стените на и без това придобилите сивкавокафяв цвят сгради. Джорджина изгледа недоволно напрашената си тъмнозелена рокля. Беше се отказала да сложи наметка в тази жега, но сега съжаляваше за своята привързаност. Бе възнамерявала да се появи в кантората на баща си във вид, вдъхващ доверие и уважение. Опасяваше се обаче, че сега повече от всякога изглежда като мъжкарана. Е, вече нищо не можеше да се направи. Повдигна високо брадичка и влезе през страничната врата, която водеше към кабинетите.

Секретарката на баща ѝ повдигна глава от купчината с писма и свъси леко вежди, след което разцъфна в доброжелателна усмивка.

— Госпожице Хановър! Радвам се, че сте се завърнали у дома. Дочух, че скоро ще приемате поздравления. Кога ще е щастливият ден?

Почти всички, работещи за баща ѝ, бяха жени, в това число и секретарката му. Високата, побеляваща стара мома работеше от дълги години за компанията, а може би дори от десетилетия. Не можеше да прояви неуважение към тази жена, но в интерес на истината не можеше да отговори и на въпроса ѝ.

— Не зная. Ще трябва да попитате баща ми — отвърна искрено тя. Не беше разговаряла с него от снощи. Възнамеряваше да поправи този пропуск. Имаше някои неща, които искаше да обсъди с него на всяка цена, преди да продължи тази комедия от грешки. — Той зает ли е? Бих искала да го видя за минута, ако е възможно.

Съчувствие се изписа върху лицето на секретарката.

— В момента при него има човек. Ако можете да изчакате няколко минути, убедена съм, че ще остане приятно изненадан да ви види тук.

Джорджина знаеше какво влага баща ѝ във фразата „няколко минути“. Взе пътната си чанта, в която бе скицникът ѝ, и посочи с жест към вратата, водеща към фабриката.

— Имате ли нещо против, ако го изчакам там? Възнамерявам да опозная предприятието и ми се струва, че цехът е най-подходящото място, от което мога да започна.

Изрече го с тих и плах глас, както би направила всяка послушна дъщеря, но не дочака да получи отговор. През целия ѝ живот баща ѝ я бе държал встрани от фабриката, която бе източник на неговото състояние, с думите, че тя не е място за малки момиченца. Е, вече не беше малко момиченце. Време бе да се изправи лице в лице с истинския живот. След като бе единствената наследница на предприятието, трябваше да знае възможно най-много за производството.

Беше сигурна, че Питър живее с убеждението, че той ще поеме управлението на фабриката, след като се ожени за нея, но през безсънните часове на изминалата нощ тя бе взела някои решения. Ако бракът им щеше да се гради върху основата на деловото партньорство, тя щеше да се постарее да научи всичко, свързано с бизнеса. Не възнамеряваше да прекара остатъка от живота си в разкази за похожденията си по магазините, докато съпругът ѝ слуша разсеяно по време на вечерята и накрая заспи на масата.

Когато влезе в цеха, едва не припадна от лъхналата я непоносима горещина. Няколко прозореца, разположени високо в зидовете, бяха отворени, но слабото течение, което се пораждаше, изобщо не се чувстваше в долната част на помещението. Двигателите на множеството машини го изпълваха с оглушителен трясък и излъчваха горещина, която бе пряко силите дори на слънцето навън. Вероятно огромното хале бе топло и уютно през зимата, но в момента бе като истинска топилня.

Е, след като другите жени понасяха температурата, тя също щеше да издържи. Огледа се, но видя единствено гърбовете на фигури, приведени над облекла в различен етап на производство. Никой не си направи труда да повдигне глава при нейното влизане. Може би мислеха, че е влязъл баща ѝ и искаха да го впечатлят със своето усърдие.

Мъжът, бързащ към нея обаче, определено не споделяше общата заблуда. Без съмнение началникът на цеха или както там му казваха имаше вид на човек, за когото жените бяха просто глупави досадници, които мъжете не бяха длъжни да търпят.

Без да издава, че го е забелязала, Джорджина избра една празна дървена касетка, седна на нея и извади спокойно скицника си, сякаш най-естественото нещо бе да се намира именно тук. Нямахше да посмее

да спори с дъщерята на шефа, поне докато не се появише самият шеф и не застанеше недвусмислено зад него.

Докато стигне до нея, девойката вече бе погълната да рисува портрет на работничката зад отсрещната машина. Сноп златни слънчеви лъчи се процеждаше през прозореца, хвърляйки меки отблясъци по едрите къдри, обрамчили лицето на жената.

Началникът на цеха се прокашля и тя повдигна за миг очи, само за да му покаже, че е много заета.

— Убедена съм, че не притеснявам никого — разсеяно рече, изпреварвайки неговата вежлива подкана да напусне цеха. — Изчаквам баща ми да приключи една делова среща. Ще бъда тиха като мишле, обещавам. — След което отново се съсредоточи върху скицирането на портрета, без да му остави възможност да възрази.

Мъжът се поколеба, кимна мълчаливо и се отправи към изхода за административната част. Ако някой изобщо трябваше да разпитва дъщерята на шефа, най-добре бе да го направи самият шеф.

Джорджина продължи да скицира още няколко минути, после долови, че атмосферата в халето стана още по-нагорещена от вибриращата във въздуха скрита враждебност. Сега, когато началникът на цеха бе излязъл, в най-отдалечения край на помещението се дочу надигащ се ропот. Работничката, която Джорджина рисуваше, хвърли раздражен поглед към нея. Никога преди не бе ставала прицел на нечия враждебност. Смутена, девойката се опита да съсредоточи вниманието си върху портрета, но ръката ѝ започна да трепери. Втренчи невярващо очи в нея. Със сигурност няколко гневни погледа и недоволното мърморене не можеха да ѝ окажат такова въздействие. Нима се страхуваше?

Страхът беше съвсем ново чувство. Където и да бе ходила, винаги бе разчитала хората около нея да се погрижат за нейната безопасност и комфорт. Парите осигуряваха най-добрите хотели, най-представителните карети, частни вагони при пътуване с железниците и най-добрите екскурзоводи по време на европейската ѝ обиколка. В родината винаги бе с родителите си или с приятели, които се грижеха за нея. Никога не бе допускала, че може да се страхува от нещо.

Но нарастващото недоволство, което витаеше във въздуха тук, предизвика студени тръпки по тила ѝ.

Усещането не ѝ беше приятно. Джорджина остави молива и изгледа гневно работничката, която бе рисувала допреди миг.

— Ако ви е неприятно, просто ми кажете — повелително рече тя.

— За да изтичате при татенцето и да му се оплачете ли? За нищо на света. — Жената стисна устни и отново се зае с шиенето.

Едва при кратката размяна на погледи Джорджина си даде сметка, че работничката не бе много по-голяма от самата нея и това ѝ вдъхна кураж.

— От какво бих му се оплакала? Рисувам вас, а не него. Не съм много талантива художничка, но вие изглеждахте толкова красива под слънчевите лъчи, че бях длъжна да опитам. Всъщност бих предпочела да правя снимки, но баща ми твърди, че химикалите са опасни. — Даде си сметка, че отново бърбори. Винаги изпадаше в многословие, когато силно желаше да впечатли някого.

В отговор получи само скептичен поглед.

— Защо не отидеш да се развяваш с богатото си приятелче, госпожице Всезнайке? — извика някакъв глас иззад хаоса от машинарии.

— Да-а, оставете нас, работещите момичета, да си гледаме работата, преди да ни навлечете неприятности — продължи втори глас започнатата реплика.

Във въздуха прелетя парче хлебна кора и се заплете в старателно направената прическа на Джорджина. Докато се опитваше да я извади от косите си, във въздуха полетяха и други дребни предмети. Порой от макари, коркови тапи и причудливи предмети се изсипа около нея, принуждавайки я да скочи на крака, при което гневните думи зазвучаха по-високо и станаха още по-дръзки.

— По-добре си тръгнете, госпожице — прошепна тихо красивата жена, когато Джорджина замръзна объркано в центъра на нарастващото недоволство.

Преди да има време да се оттегли, вратата към административната част се отвори шумно и баща ѝ и началникът на цеха влязоха в халето. Внезапно възцарилата се тишина не заблуди никого, а Джордж Хановър бавно спря поглед върху дъщеря си. Не беше нужно да проговаря. Джорджина побърза да го последва навън.

— Къде е Блюкър? А ти не би трябвало да бъдеш там. — Буквално я извлече от кабинета си пред изумения поглед на

секретарката и я поведе към изхода.

— Мама се нуждаеше от него, за да изпълни някакви поръчки. Скоро ще се върне. — Джорджина се съпротивляваше на неговото дърпане. Откровено казано, дебютът ѝ във фабриката се оказа пълен крах, но не можеше просто да се предаде. За нея това бе единствената надежда за бъдещето. — Искам да науча всичко, свързано с фабриката, папа. Ще започна от най-ниското ниво и ще работя, ако е необходимо.

— Това е много почтено намерение, скъпа моя, но в никакъв случай не е необходимо. — Джордж я изблъска през вратата и я последва навън, оглеждайки неспокойно улицата с надеждата да види каретата и кочияша. — Питър ще научи всичко за бизнеса, при това достатъчно бързо, когато настъпи моментът. Сигурно те очакват стотици неща, свързани с приготовленията за сватбата. Зная, че майка ти прави повече от възможното, за да приготви всичко, което е необходимо, до началото на септември. Защо не ѝ предложиш помощта си? Убеден съм, че много ще се зарадва.

Значи сватбата бе определена за септември. Не ѝ оставяха много време, но все пак бе повече, отколкото бе предполагала.

— Искам да науча повече за бизнеса, за да можем двамата с Питър да говорим за него. Моля те, татко, за мен това е много важно.

За свое облекчение Хановър забеляза приближаващия по улицата Блюкър и помъкна Джорджина да го пресрещнат.

— Двамата с Питър ще откриете, че съществуват много по-приятни неща от обсъждането на делови проблеми. — Потупа покровителствено отпуснатата върху ръката му длан. — А сега иди при майка си. Имам делови обяд и не бих искал да закъснея.

Когато набитият господин с посивели коси изведе красивата блондинка в зелена рокля на улицата, мъжът зад прозореца на високата сграда отсреща отметна назад полите на сакото си и пхна ръце в джобовете на панталоните си. Поклати невярващо глава и с усмивка проследи как дамата се качи в голямата карета, спряла, за да я вземе.

Без да поглежда към нетърпеливия мъж и към огромната печатарска преса зад гърба си, Дениъл Малоуни оповести решението си:

— Купувам я. Можете да се изнесете до края на седмицата.

ТРЕТА ГЛАВА

За първи път в своя живот Джорджина имаше цел и нямаше да се откаже да я постигне, поне не без борба. Тази фабрика щеше да бъде нейна и тя имаше пълно право да влиза в нея. На следващия ден отиде в офиса на баща си, за да му занесе специално приготвения по нейна заръка обяд, седна в приемната при секретарката и поведе разговор с нея, докато го изчакваше да се появи. Баща ѝ не бе единственият човек в учреждението, който познаваше добре предприятието, и Джорджина научи смайващ брой нови неща, докато внимателно слушаше Дорис.

Когато баща ѝ излезе от кабинета, по изражението му прецени, че не се зарадва особено на нейното присъствие. Скочи на крака и го поздрави с целувка по бузата, но когато той я отдалечи от себе си, лицето му бе все така мрачно.

— Не би трябвало да си тук, Джорджина. Мислех, че си си взела поука от вчера. Кажи на Блюкър да те закара до търговската част, за да си купиш нова шапка, фабриката не е място за млада дама, затова не желая да те виждам тук отново.

— Но, папа...

Внимателно, но с нетърпящ възражение жест баща ѝ я съпроводи до вратата.

— Не искам да чувам никакво „Но, папа...“ по този въпрос, Джорджи. Майка ти се нуждае от твоята помощ, не аз. А сега продължи сама и ще се видим довечера.

Джорджина прехапа долната си устна, за да преглътне напиралците сълзи, когато внезапно се оказа отвън пред входа на фабриката, под прежуриящите лъчи на слънцето. Изглежда, че фабриката бе спряла заради обедната почивка и голяма част от работничките бяха излезли навън, за да изядат домашно приготвения си обяд. Имаше усещането, че всички я гледат и ѝ се присмиват.

Когато се качи в каретата, изпълнена с усещането за пълно поражение, откъм улицата се чу звънък смях. Стиснала ядно зъби, тя

се обърна, за да види откъде идва звукът и изведнъж сякаш всичкият въздух излетя от дробовете ѝ.

Малко по-надолу, на отсрещната страна на улицата, стоеше каубоят от влака и разговаряше с красивата жена, която вчера Джорджина бе рисувала. Беше толкова погълнат от веселия разговор, че изобщо не забелязваше нейното присъствие.

Внезапно отчаяна от непостижимостта на своите цели, девойката нареди на кочияша да потегли. Сълзи на безсилие се затъркаляха по бузите ѝ, докато наблюдаваше двамата смеещи се събеседници, явно създадени един за друг.

А може би любовта и романтиката бяха привилегия единствено на бедните.

Джорджина грешеше поне в едно отношение.

Дениъл я бе видял. Не бе възможно човек да не забележи елегантното създание, обгърнато от талази коприна, чиято глава бе увенчана с шапка, предизвикваща видения за избуяли цветя в екзотична градина. Бе достатъчно само да я види отново, за да възкресят сетивата му дискретното ухание на парфюма ѝ.

Именно затова забеляза сълзите ѝ. Беше далекоглед и едва различаваше буквите на вестника в ръката на жената пред него, но виждаше с удивителна яснота отстоящи на голямо разстояние неща. Особено, ако се взираше в тях като омагьосан, както никога до днес не се бе чувствал. Тя плачеше.

Това откритие го потресе. Беше се опитвал да я прогони от мислите си, казвайки си, че тя е едно нещастно богато момиченце, което не се нуждае от неговата помощ, но сълзите го трогнаха. Сълзите докосваха една особена, сантиментална струна у него. Открай време беше така. Съзнаваше тази си черта, мразеше се заради тази си слабост, но не можеше да се освободи от обзелото го чувство. Тя плачеше, следователно се нуждаеше от подкрепата на приятел. И този приятел би трябвало да е той.

Бяха го представили на жената пред него едва вчера вечерта, но вече бе разбрал, че тя е безценен източник на информация.

— Знаете ли коя е дамата в онази карета? — попита Дениъл.

Презрение угаси усмивката върху лицето ѝ.

— Баща ѝ е собственик на тази фабрика. Защо? Нима си въобразявате, че семейството ѝ ще ви допусне дори на хвърлей камък от безценното им агънце?

Дениъл се засмя широко.

— Хайде, Дженис, не си показвай зъбите. Питам, само защото я видях във влака и защото преди малко забелязах, че плачеше. Знаеш ли, интересувам се от хората. Защо ли му е притрябвало на човек с толкова богатство да плаче?

Дженис погледна през рамо към отдалечаващата се карета. Изглеждаше съвсем не на място сред цистерните с вода, фермерските двуколки и посивелите от полепналия прах коне, които бяха единствените превозни средства, движещи се в тази част на града. Поклати глава и обърна лице към събеседника си.

— Не мога да я разбера. Има всичко, което някога е пожелавала, а сега, доколкото чух, предстои да се омъжи за човек, чието семейство притежава най-големия магазин в града. Следователно ще има двойно повече. Не, просто ми се струва несправедливо.

„Красивият годеник без капчица чувство за хумор.“ Дениъл си спомняше много добре разговора във влака. Може би ако сам се увереше, че въпросният мъж не е пълно копеле, щеше да си даде сметка, че Джорджина бе просто разглезено момиченце, което не може да прецени кое е добро за нея.

Това щеше да сложи край на склонността му да се прави на Дон Кихот.

— Кой е най-големият магазин? Тук съм отскоро и още не познавам добре града.

Отекна воят на сирената, известяваща края на обедната почивка, и Дженис прихвана полите на роклята си, готова да се затича обратно към фабриката.

— „Малоуни“. Най-големият магазин е собственост на Артемис Малоуни. Вашата приятелка ще се жени за неговия син Питър.

И побягна, преди Дениъл да успее да каже нещо. Но и без това не беше в състояние да говори. Малоуни. Не, беше невъзможно. Не можеше да има двама души с името Артемис Малоуни в Кътлървил, щата Охайо.

Веселата Джорджина Хановър щеше да стане съпруга на неговия брат.

Дениъл допи четвъртата си бира и избърса пяната от устната си с опакото на ръката. Кръчмата бе сумрачна и мръсна, а глъчката стана значително по-висока, когато работниците от предприятието откъд железопътната линия се занизаха един по един в нея.

Огледа се наоколо и усети как отново го обзема чувство за самота. Тук определено не бе Тексас. Вместо шестмилиметрови револвери тези мъже носеха кошнички с домашно приготвения обяд. Вместо шпори и широкополи шапки носеха избелели от слънцето сини работнически ризи и сиво-кафеникави панталони. Но бяха като мъжете в Тексас — точно като тях нямаха семейства, нито дом и живееха в очакване на времето за поредната бира. Дениъл не искаше да стане като тях.

Но в действителност беше. Остави няколко монети върху тезгяха и бавно тръгна към изхода. Знаеше, че не държи на пиене, но в живота имаше моменти, когато човек трябваше да изневери на собствените си разбирания поне за малко. А за него тази вечер бе именно такъв момент.

Когато излезе навън, в лицето го лъхна острата миризма на сярата. Надявал се бе, че чистият въздух ще проясни главата му, но горещината и задухът продължаваха да тегнат над града, впримчени между мрачните тесни улички и високите стари постройки. Щеше да се наложи да излезе в покрайнините, ако искаше да подиша малко свеж въздух.

Краката му сякаш сами го поведоха. По-рано днес бе разпитал наоколо, решен да повика пощенски файтон и да види със собствените си очи как живее другата половина, но така и не бе стигнал по-далеч от кръчмата. Но сега, сякаш следвайки собствената си воля, краката му сами определиха посоката.

Ездата не бе така уморителна, както ходенето пеша с този негов крак, но не си бе направил труда да се огледа из града, за да си купи кон. Трудно би намерил конюшня, в която да го подслони. Не беше убеден, че може да си позволи допълнителните разходи по издръжката

на един кон. Но докато лавираше из търговската част на града, изпита съжаление, че не притежава собствено превозно средство.

Сградата на магазина „Малоуни“ на дължина се простираше по протежението на две съседни пресечки, а на ширина изпълваше пространството между две успоредни улици. Дениъл не бе виждал друга подобна сграда, но в интерес на истината много рядко бе посещавал сравнително големи градове. Хюстън се бе разраснал неимоверно през десетте години след първото му посещение в града, но Дениъл не си спомняше да бе виждал сграда с размерите на този магазин в населените места, в които бе живял.

Вдигна глава и очите му бавно се заизкачваха етаж по етаж към покрива на внушителната тухлена постройка. Магазинът на Малоуни не само заемаше пространството между две пресечки, но както се виждаше, изпълваше също такава огромно пространство и във височина. Лицето му се смръщи само при мисълта за внушителната сума, вложена в построяването на тази чудовищна сграда. Не бе необходимо да влиза вътре, за да стигне до този извод.

Почувства как гняв измества усещането за празнота в гърдите му и се остави краката му да го водят. През целия си живот се бе опитвал да обуздава яростта, диктуваща всяко негово действие. Бе се научил да я укротява, да я впряга, за да работи в негова полза. Дори Иви не знаеше какви чувства бушуват зад привидно спокойното му изражение. Просто не искаше да я плаши. Но тази вечер изпитите бири го бяха замаяли и гневът се прокрадваше към повърхността през пукнатините, появили се в усвояването с години привидно хладнокръвие.

Болката в крака се обади и това му помогна отново да овладее мислите си. Премина край вече затворилите луксозни магазини и бавно закрачи по улиците на спокоен, добре уреден квартал. Беше готов да се обзаложи, че в тази част на града не живее нито един от работниците във фабриката. Нито пък някой от служителите в скъпите магазини, край които току-що бе преминал. Границата между квартала на заможните и останалата част на града тук се открояваше много по-рязко, отколкото в градовете на Тексас, откъдето идваше.

Но това не бе първото му сблъскване с различието в жизнения стандарт. Израснал в Сейнт Луис, той никога не бе допускал, че удобствата и луксът не са по неговите възможности. Едва през последните десет години бе започнал да си дава сметка за

задълбочаващата се бездна, разделяща обикновените хора от правоимащите.

Вероятно съществуваше логично обяснение, но в момента не бе готов да се отдава на размишления по този въпрос. Безцелната му разходка го отведе към административно-търговската част на града, а след това и по-нататък, към бастионите на богатството и властта.

Предположи, че бе по-правилно тези великолепни сгради, които плуваха в мъждивото сияние на газови лампи, отразяващи се в прозорците от оловно стъкло, и се гушеха в сянката на дървета и грижливо подкастрирани храсти, като заемаха площ, по-голяма от тази на градския парк, да се наричат имения. През последните няколко години периодично бе живял и бе напускал едно имение, но то в никакъв случай не можеше да се сравнява с тези тук. Именията в околностите на Начиз, Мисисипи, бяха в упадък и разруха, съсипани от войната, от икономическата криза, от недостига на работна ръка, която да се грижи за поддържането им. Очевидно бе, че разрухата и упадъкът не бяха достигнали до Кътлървил, Охайо.

Дениъл облегна гръб на оградата от ковано желязо пред най-големия бастион на богатството и властта. От мястото си виждаше спрялата на алеята пред входа на къщата излъскана до блясък карета. Входната врата бе отворена и се виждаше част от полилея, осветяващ фойето. Вероятно всички лампи в сградата бяха запалени, тъй като иззад всеки прозорец се виждаше слабо сияние. В онази част на града, от която бе започнал разходката си, беше немислимо да се мечтае дори за една лампа, предвид цената на газта.

Бяха му казали, че къщата с изсечените от камък ананаси, увенчаващи върха на страничните колони при портата на имението, означава, че то е на Малоуни. Виждаше ананасите в дъното на улицата. Къщата и дворът пред нея се простираха по протежение на разстоянието между двете съседни пресечки. Значи това беше домът, в който живееше неговото семейство, къщата, чийто праг му бе забранено да прекрачва.

Изпитата бира бе достатъчна, за да го накара да се запита какво би се случило, ако прекосеше тази алея и се появеше на входа на сградата. Приятно му бе да си представи хаоса, който това би предизвикало. Облегна рамене на студената желязна ограда и си спомни за дългите години на скитане и очакване. За едно дете една

седмица се равнява на вечност. А той бе прекарал години в очакване, детство, което за него се бе превърнало в мъчително, напразно очакване. Когато дойде денят, в който бе узнал съвсем малка част от истината, вече се бе научил да се преструва на безразличен.

Но любопитството винаги е било силно изявена черта на характера му. Не можеше да не прояви изострен интерес към едно семейство, което притежаваше толкова много, че можеше да си позволи да се откаже от един от синовете си.

Дори малкото, което знаеше за хората зад тази ограда, го изпълваше с дълбока тревога за веселата малка немирница, която бе срещнал във влака. Хора, способни да захвърлят собственото си дете, едва ли щяха да имат задръжки да се отнесат неуважително към една обаятелна и красива жена, чието единствено предназначение бе, да ги направи още по-богати. Дениъл не искаше да допусне, че това ще се случи. Дори Иви би се съгласила с него, ако знаеше.

Изправи се, пъкна ръце в джобовете на панталоните си и се загледа в каретата, обзет от желание пътуващите с нея да излязат от къщата. Искаше да знае поне как изглеждат, преди да започне да се рови в живота и в миналото им.

Но никой не излезе навън, а празният му стомах започна да се бунтува. Време бе да се върне в света на обикновените хора.

Дениъл беше журналист, беше се учил под наставленията на един от най-добрите в занаята. Знаеше откъде трябва да започне с ровенето в личния живот и в деловите начинания на семейство Малоуни. Когато пристигна в града, не бе сигурен, че изобщо си струва да го прави. Но сега вече разполагаше с мотив, който не касаше единствено него.

Щеше да направи всичко необходимо, за да се увери, че Питър Малоуни е достоен да стане съпруг на Джорджина Хановър. И щеше да разучи добре точно какви хора бяха членовете на семейство Малоуни, преди да реши дали да направи публично достойние родствените си връзки с тях.

С ръце в джобовете, втренчил поглед отвъд желязната ограда, разделяща го от семейството, което никога не бе познавал, той си каза, че много възможно бе да напусне Кътлървил, без да им разкрие кой всъщност е.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Годежът бе публично оповестен. Нямахше да има връщане назад.

Джорджина повдигна очи към красивия мъж, чиято ръка държеше, и се опита да си наложи да се почувства щастлива. Когато, усетил погледа ѝ, той извърна лице към нея, то бе озарено от топла усмивка. Девојката се усмихна глуповато. Дори в главата ѝ да нямаше никаква мисъл, Питър пак не би забелязал.

Бледосинята рокля, избрана лично от майка ѝ, беше с дълбоко квадратно деколте. Тази вечер Джорджина неколkokратно улови Питър да се заглежда в него. Не разбираше защо на мъжете толкова им харесва да се заглеждат в тази част на роклята ѝ, но всеки път, когато Питър го правеше, по тялото ѝ се разливаше топло гъделичкащо усещане. Може би всички имаха право и тя просто трябваше да го опознае по-добре.

Но това бе трудна задача в навалица като тази. Нейно задължение бе да снове между гостите, да танцува със стари и млади и да се убеди, че всички се забавляват. С това можеше да се справи с лекота, но не можеше да проумее как щеше да опознае годеника си, докато изпълнява задълженията си на домакиня на приема.

Не можеше да се каже, че Питър я улесняваше особено. Вече се бе обърнал към един от присъстващите мъже и обсъждаше някакъв проблем, възникнал с магазина, и напълно бе забравил за нея. Джорджина въздъхна и прие чаша лимонада и покана за танц от един млад мъж, когото познаваше още от детство.

Много по-късно, вече изгубила от поглед годеника си, реши, че приемът протича много добре и без нейно участие. Независимо че прозорците бяха отворени, в балната зала бе ужасно задушно и девојката усещаше, че челото ѝ се покрива със ситни капчици пот.

След като годеникът ѝ не бе наблизил, за да я изведе в градината, налагаше се да излезе сама. Ако предполагаше, че Питър бе поне мъничко ревнив, щеше да покани някой друг мъж да я придружи навън, но дълбоко се съмняваше, че той изобщо щеше да забележи

отсъствието ѝ. А след като нямаше да забележи, тя не виждаше защо трябва да жертва възможността за уединение заради компанията на някой от малоумниците със сериозни изражения, украсяващи дансинга.

Лек полъх на вятъра раздвижи тежките завеси, когато тя се шмугна между тях и излезе на терасата през един от френските прозорци. Завесите почти не пропускаха навън светлината от балната зала, но по протежение на алеята пред терасата предвидливо бяха запалени множество газени фенери, така че нощта не можеше да се нарече непрогледна.

Веднага го видя. Той и не се стараеше да прикрие присъствието си. Стоеше, облегат на ниския зид, изпружил небрежно дългите си крака, а широките му рамене се открояваха на фона на ниско подрязаните храсти. Когато се взря в лицето му, за да се увери, че не се припознава, сърцето ѝ подскочи и заби учестено. Разпозна леко извития нос, непокорно разпилените коси, почти аскетичния удължен профил на лицето, чието изражение придобиваше така приятна дяволитост, когато се озареше от усмивка. Както се усмихваше сега.

Беше облечен в костюм, но не в традиционния черен цвят като на мъжете вътре. Светлият лен се открояваше на фона на потъналите в сянка храсти зад гърба му, а раираната вратовръзка беше предизвикателно западняшка.

— Казахте, че съм поканен на всички давани от вас приеми — тихо рече той с леко провлачване, което Джорджина не си спомняше от първата им среща.

— И щях да ви изпратя официална покана, ако знаех къде мога да ви намеря, господин Мартин. Така и не дойдохте да ме видите.

Установи, че очите му се отместват от лицето ѝ и се взират в блестящата тиара, увенчаваща старателно прибраните под нея коси. Не беше сигурна какво точно изразяваха очите му, когато отново срещнаха нейните, но интуитивно долови, че старателно избягваше да погледне към гърдите ѝ. Мисълта за това предизвика дори по-сладостна тръпка от онази, която нескритата възхита на Питър бе породила у нея. Противно на всякаква логика, изведнъж изпита силно желание този мъж да погледне именно там.

Приблужи се, преднамерено изпънала назад рамене, така че той не можеше да не види онова, което тя открито излагаше на показ.

Никога преди не се бе държала така, но знаеше много добре как се прави. Докосна с бегъл жест ръката му и почувства как мускулите подскочиха конвулсивно при нейния допир.

— Помислих, че сте ме забравили. — Умишлено сниши гласа си до шепот и веднага забеляза неговата реакция, изписала се върху одухотвореното му лице.

Дениъл не отговори веднага. Задържа погледа си върху лицето ѝ, после колебливо го плъзна надолу към ефирната дантела, докосваща гърдата ѝ. Когато очите му отново срещнаха нейните, той се усмихваше.

— Отново го правите, нали? Защо не запазите малките трикове за годеника си? Между нас са излишни подобни неща, достатъчно е да бъдем просто искрени. Да, ако наистина искате да имате приятел.

Джорджина се почувства разобличена. И едновременно с това облекчена. Пред този мъж можеше да каже онова, което мислеше, и той нямаше да се надсмее, нито да си тръгне, нито да я презре. Отново докосна ръката му, но този път пръстите ѝ останаха върху нея.

— Да, искам да имам приятел. Ще танцувате ли?

Музиката долиташе навън през отворените прозорци и Дениъл повдигна очи към тежките завеси, скриващи напълно от погледа натруфената зала зад тях.

— Не се отличавам с особена грация, но ще ми бъде приятно да опитам. Тук има повече пространство, отколкото вътре.

Каменните плочи под краката им не бяха като полираната танцова площадка в залата и движенията им бяха далеч от всякаква грация, както се бе изразил той, но въпреки всичко танцът беше приказен. Джорджина се потопи в плавния ритъм на музиката, остави лицето си на ласките на вечерния ветреца и се отдаде единствено на удоволствието от синхронно полюшващите им се тела. Беше божествено. Не бе необходимо да говори, не трябваше да се тревожи как изглежда, нито да внимава, да не би да сгреши стъпките. С този мъж всичко това не беше от значение. Трябваше само да се остави на танца.

Почти изпита съжаление, когато музиката спря. Ръката на каубоя остана няколко секунди по-дълго около талията ѝ и дори когато я отдръпна, другата му ръка продължи да държи дланта ѝ.

— Просто исках да проверя дали сте щастлива — с овладян тон рече той, сякаш многократно се бе упражнявал да изрича тази фраза.

Джорджина се усмихна неловко.

— Ами разбира се, че съм щастлива. Имам всичко, нали?

— И аз си казах същото. — Но очите му продължаваха да се взират въпросително в лицето ѝ, незаблудени от положителния ѝ отговор. — Реших да остана тук известно време. Купих печатарска преса в една сграда близо до фабриката на баща ви. Все още ли искате да ви посещавам от време на време?

— Печатарска преса? — Зениците ѝ се разшириха от вълнение. — Ще започнете ли да издавате вестник? Ще имате ли кабинет със залепени по прозорците снимки? — Ентусиазмът ѝ внезапно помръкна. — Или ще отпечатвате само картички, плакати и други материали от този род?

Дори преди да не бе обмислял възможността да издава собствен вестник, сега вече не можеше да не го стори. Усмихна се широко:

— Ще правя и двете. Един вестник не носи кой знае какви приходи, преди да се популяризира и да си създаде разпространителска мрежа. Все пак трябва да се храня с нещо.

Сега вълнението ѝ бе по-овладяно, сякаш си бе спомнила, че трябва да се държи като голям човек.

— Много бих искала някой път да ме навестите и да ми разкажете за работата си. Винаги ми е било интересно как се създава един вестник.

Бе се надявал, че ще може да я покани да види работата лично, но почувства нейната резервираност и прие неопровержимостта на дълбоките различия помежду им.

— За мен ще е удоволствие да ви разказвам всичко, но не знам дали ще мога да се измъквам от редакцията в общоприетите часове за частни посещения. Ще трябва да ръководя работата.

— Дайте ми визитната си картичка и ще се погрижа да получите покана за следващия прием. Трябва да се връщам при гостите си.

Джорджина подсъзнателно бе предусетила, че господин Мартин не би влязъл в балната зала с нея. Сякаш помежду им се бе спуснала невидима завеса, която ги разделяше един от друг. Дори когато ѝ подаде визитната си картичка и пръстите им се докоснаха, това усещане не я напусна. Не съществуваше причина да се надяват, че

различните светове, към които принадлежаха, някога щяха да се срещнат.

Пъхна картончето в пазвата си и му намигна. Почти бе готова да се закълне, че каубоят се изчерви, но той побърза да се оттегли в сенките на парка, а тя тръгна към френския прозорец, когато музиката зазвуча отново. Чувстваше се добре, само като знаеше, че той е наблизо. Сега нямаше да мисли за всички други усещания, които провокираше у нея.

Питър се изтегна удобно върху одеялото, което бяха постлали върху тревата. Тежките черни къдрици паднаха върху челото му, докато съсредоточено гложгаше пилешкото бутче. Джорджина смяташе, че той притежава изключително мъжествено излъчване, но все още продължаваше да търси онази различна, магическа искра, която, както се бе надявала, трябваше да притежава бъдещият ѝ съпруг.

Е, поне не се бе отнесъл с обичайното мъжко високомерие, докато го бе увещавала да си устроят този малък интимен пикник. Само те двамата, за разнообразие. Нямаше други мъже, които да ѝ го отнемат с обсъждането на делови проблеми, нито други жени, които да го омайват със своите прелести. Сега цялото му внимание беше нейно.

Беше си сложила една от своите лондонски рокли, които не изискваха носенето на допълнителни подплати и корсети отдолу. Господин Мартин веднага бе забелязал разликата по време на срещата им във влака, но Питър, изглежда, оставаше сляп за онази част от облеклото, която бе скрита под женските рокли. Лежеше си в пълна безметежност, вперил очи в небето, оставил се на въздействието на храносмилането. Прииска ѝ се да изсипе шишето с лимонада върху главата му.

— Какво правиш по цял ден в магазина? — Опита се да зададе въпроса си с шепнещ, прелъстителен глас, с който бе подходила към господин Мартин, с мисълта, че Питър щеше да сметне въпроса за неподходящ за една жена, ако го зададеше сериозно. За да подсили заблудата, се приведе напред и го погъделичка със стръкче трева.

— Работа. — Улови ръката ѝ и я целуна. — А ти какво правиш по цял ден?

На Джорджина ѝ се искаше да изръмжи, но продължи с възприетия от нея тон:

— Играя си. Ще ми разкажеш ли за своята работа, ако аз не ти разкажа за моите игри?

Питър се усмихна, а изненадващата му реакция замалко да я накара да излезе от кожата си. Изглеждаше точно като господин Мартин, когато се засмееше. Разбира се, в действителност Питър изобщо не приличаше на Пекос. Каубоят имаше светли прави коси, а профилът на лицето му изглеждаше много по-удължен и по-слабоват с онази гърбица на носа му, но имаше нещо, което...

Тя поклати глава и го застави да ѝ отговори сериозно.

— Знаеш ли, много съм сръчен — призна Питър. — Поправям всичко, което се нуждае от ремонт.

Не ѝ прозвуча особено правдоподобно. Питър неизменно бе облечен в скъпи, шити по поръчка сака и с изискан копринен шал около врата. Джорджина смръщи лице.

— Искаш да кажеш, че обикаляш с чук и пирони в ръце и по цял ден ковеш дъски ли?

Той се засмя и се присегна да вземе второ пилешко бутче.

— Не, не поправки от такова естество. Ако някой клиент си хареса много някой артикул, но се опита да излезе, без да си плати, обикновено викат мен. Онзи ден бе дошъл някакъв любопитен журналист, който задаваше купища въпроси на продавачките, и един от салонните управители ме помоли да ги освободя от него. Ето с какво се занимавам по цял ден.

„Любопитен журналист“. Нещо припламна в погледа на Джорджина. Какво ли би могъл да преследва Пекос? Намаза мармалад върху една кифличка и я подаде на Питър.

— Какви въпроси може да зададе един журналист на някаква продавачка? Не очаквам те изобщо да могат да кажат кой знае какво.

— Предполагам, че просто си търсеше материал за сензационна статия. Винаги има някой да се жалва, а вестниците са готови да направят сензация от подобен израз на недоволство. Просто защото им трябва такъв материал за първа страница. Съпроводих го до изхода на сградата.

— Не мога да повярвам! Това е ужасно. Разбра ли се кой се е оплаквал или от какво се е оплаквал?

Питър бе особено вещь в обсъждането на служебни проблеми и всъщност не би се отказал от слушатели, които с готовност поглъщаха всяка негова дума. Преглътна залька си, после каза:

— От продължителността на работния ден най-вече. Но не можем да им позволим да мързелуват, докато са на работа. Все пак вследствие на инцидента се наложи да уволня една от работещите при нас жени. Обясняваше на журналиста как един от новопостъпилите служители е повишен в началник-смяна, като е предпочетен пред нея, независимо че тя от години изпълнява неговата нова длъжност, при това при много по-малко заплащане. Сама знае защо го направихме. Човекът трябва да изхранва семейство. Естествено, че ще му плащаме повече. А и не можеш да поставиш жена на отговорна длъжност. Никой няма да я слуша. Беше добра работничка. Срамота е, че е вирнала така нос.

Мъжкото самодоволство в разсъжденията на годеника ѝ я извади от равновесие. Този път изкушението бе твърде силно. Макар че лимонаденото шише бе почти празно, когато обърна гърлото му над главата на Питър, върху къдриците му се стече лепкава струйка от утайката на дъното.

С вик на изненада той скочи, като пипаше косата си, вперил очи в нея така, сякаш тя не бе с всичкия си. Джорджина просто прихвана полите на роклята си и с гневни крачки тръгна към сградата, без да я е грижа как ще приеме той това.

Искаше ѝ се да изкрещи в лицето му: „Какво те кара да мислиш, че мъжете ни превъзхождат? Нима жените нямат семейства, а? Не е ли редно да им се плаща за онова, което са изработили?“. Но съзнаваше, че ще е напълно безполезно. Не можеше да промени мисленето на половината земно население просто като се разкрещи на Питър.

Но един вестник би могъл.

Блюкър не се възпротиви, когато на следващия ден му нареди да я закара до търговската част на града. Наистина изражението му показваше леко учудване, когато тя назова имената на улиците, към които отиваха, но никой не му бе давал нареждания да я държи настрана от фотографските студиа. А когато го отпрати обратно с думите, че ще се прибере по-късно заедно с Питър, послушно я остави, убеден в истинността на плановете ѝ.

Няколко часа по-късно Джорджина вече съжеляваше, че толкова прибързано и непочтено се бе отървала от кочияша, но просто трябваше да го направи. Би било абсолютно невъзможно да скрие кожените торби, пълни с фотографски принадлежности, а не беше готова да даде правдоподобно обяснение за извършените покупки пред семейството си. Обаче проклетите вещи тежаха почти тон.

Докато с усилие мъкнеше товара си по улиците към „Хановър Индъстриз“, жените се извъръщаха след нея и я наблюдаваха с любопитство. Един непознат предложи да ѝ помогне за багажа, но погледът му шареше навсякъде другаде, освен по торбите с оборудването, и Джорджина използва трикракия статив, за да го спъне. Хората наоколо смаяно наблюдаваха как мъжът падна по лице в прахта, но тя продължи напред, сякаш нямаше нищо общо със случилото се. Едно от предимствата на тази улица бе, че се намираше в един от почти престижните райони на града, но и достатъчно близо до промишлената зона, за да не остане без ръце, докато стигне дотам.

Когато доближи до фабриката, по лицето ѝ се стичаха малки вадички пот, които само размиваха полепналия по него прах. Внимаваше много да не попада в полезрението на някой, наблюдаващ от прозорците на административното крило, като се взираше напрегнато, за да прочете на някоя от сградите името, изписано върху визитната картичка на господин Мартин. Усещаше, че фибите не придържат прибрани косите ѝ и те падаха на кичури по тила ѝ. Почти не чувстваше ръцете си от тежкия багаж, но нямаше намерение да се отказва сега. Знаеше съвсем точно какво иска да направи.

Избледнелият цвят на буквите върху дървената табелка на вратата правеше почти неразгадаем надписа върху нея, но сградата представляваше солидна тухлена постройка и само прозорците на първия етаж бяха със спуснати кепенци. Това определено бе обнадеждаващо. Нагласи по-удобно ремъка на едната от кожените торби върху рамото си и отвори вратата.

Чу се изскърцване. Тя я изгледа подозрително, после надзърна към тънещия в полумрак коридор. Отникъде не проникваше дневна светлина. Разтвори по-широко вратата, за да пусне слънчевите лъчи в тъмното антре. В средата на зловещия като пещера първи етаж имаше стълбище, а откъм горните етажи се чуваше глух шум от работа на машина. Следователно сградата не бе съвсем пуста.

Изправи гръб и решително пристъпи в коридора. Стъпките ѝ отекваха зловещо в празното помещение, но дори да имаше някой вътре, той явно не бе забелязал нейното присъствие. Налагаше се да се изкачи по стълбището и сама да провери.

Изпъшка раздражено при мисълта за предстоящото изкачване с кожените торби на рамо и постави крак върху първото стъпало. Не възнамеряваше да се появи пред господин Мартин, покрит с прах и развлечена, при това без фотографското оборудване. Щеше да му докаже, че бе нещо много повече от нощна светска пеперуда. Самата тя възнамеряваше да върши нещо, да бъде работеща жена.

Не знаеше защо бе важно той да узнае това, но изобщо не се впусна да търси обяснение. Възнамеряваше да прави снимки, илюстративни материали, върху които щеше да пише статии, за да изобличи несправедливия свят, в който доминираха мъжете и в който жените работеха повече часове, но получаваха по-ниски заплати. Животът ѝ щеше да има смисъл.

Не се замисли нито за миг какво би казал Питър по този въпрос. Ако изобщо си направеше труда да се замисли, той просто можеше да си вземе обратно годежния пръстен и да си намери някоя предвзета усмихната кукличка. Бе твърдо решена веднъж завинаги да накара света да забележи, че тя също има мозък и че възнамерява да го използва за нещо по-полезно от разпределението на гостите около масата.

Когато стигна на втория етаж, шумът от печатарската преса стана по-силен. Тракането на токовете ѝ по дървения под не можеше да надвие трясъка. Реши да потърси източника му и тръгна по друг коридор, сравнително по-осветен и не така зловещ като онзи на долния етаж. Горещината обаче бе непоносима.

Като стигна до една отворена врата, пусна торбите на земята, за да прибере назад косите си и да изтрие поне част от потта и прахта от лицето си.

Чу се оглушителен трясък и пресата замлъкна в мига, когато кожените торби докоснаха пода. Звукът отекна из цялата сграда.

Господин Мартин се появи изневиделица с кацнали на върха на носа му очила, а в ръцете си държеше парцал, с който почистваше мастилените петна по тях. При вида на Джорджина едната му вежда се изви въпросително нагоре. А когато забеляза багажа ѝ, долната му

челюст увисна, а погледът му заснова ту към немислимо скъпата камера и фотографските принадлежности, ту към крехкото русо създание в копринени одежди. Едва тогава се усмихна широко и пъхна очилата в джоба на ризата си.

— Един притекъл се на помощ журналист никога не е излишен, госпожице Хановър. Заповядайте, моля.

ПЕТА ГЛАВА

Бог да му е на помощ, но тя бе най-прекрасното създание, което очите му изобщо бяха виждали! Светлината от сводестите прозорци хвърляше златисти отблясъци по косите ѝ, които изглеждаха като изваяни от злато. При неговите думи чертите на лицето ѝ разцъфнаха в лъчезарна усмивка под тънкия слой от прах и капчици пот, а Дениъл изпита усещането, че пораства с още десет сантиметра. Прииска му се да вземе в прегръдките си тази крехка девойка, да я притисне силно към гърдите си в пристъп на неизразима радост. И тогава проумя, че бе здравата загазил.

Тя беше сгодена за брат му.

Тази мисъл се вряза болезнено в съзнанието му и Дениъл за миг остана безмълвен. Вместо да даде израз на задоволството си, както му се искаше да стори, се чу да казва:

— Не би трябвало да сте тук, госпожице Хановър.

Радостният пламък в очите ѝ угасна.

— Не съм прекарала целия предобед в мъкнене на оборудването дотук, само за да бъда отпратена, господин Мартин.

Той не знаеше защо е прекарала сутринта в носене на това оборудване, но погледът му с копнеж се задържа върху скъпия фотоапарат. Опитваше се да се придържа към определен бюджет, а един фотоапарат определено не влизаше в предварителните му разчети. Вестник като неговия, от прагматична гледна точка, не се нуждаеше от фотографи. В противен случай трябваше да наеме помещение в търговската част. Идеята беше привлекателна, но не беше във финансовите му възможности.

— Искате да ме хванете натясно, нали? — попита Дениъл, като взе най-тежката от торбите и я внесе вътре, отдръпвайки се встрани, за да ѝ направи път да влезе.

Кое то тя стори без капка колебание. Дениъл изведнъж се почувства изключително неловко заради неугледната обстановка, на чийто фон тя изглеждаше още по-красива. Синята копринена рокля

сякаш потрепваше под допира на слънчевите зайчета. Даде си сметка, че гостенката му вероятно виждаше наоколо само разбития дървен под, посивелите от прах стени и матрака, поставен направо върху пода. Не бе сметнал за необходимо да наема отделно жилище, след като бе взел под наем целия етаж.

— Много мило. — Гласът ѝ бе прекалено мелодичен, за да прозвучи саркастично. Завъртя се и го погледна в лицето. — Вие ли бяхте журналистът, когото Питър е изхвърлил преди няколко дни от „Малоуни“?

Дениъл прокара пръсти по косата си, спомняйки си, че бе крайно време да се подстриже, когато срещна погледа ѝ.

— И ако съм аз?

— Тогава съм тук, за да ви помогна. Питър е уволнил момичето, което сте интервюирали. Каза, че никой не би изпълнявал нарежданията на жена. Омъжена ли е тя? Има ли деца?

Дениъл много се пазеше от богове, които обещават да изпълнят всяко твое желание. А което бе валидно за боговете, бе валидно и за богините. Е, тя може би не беше истинска богиня. Беше цялата в прах, с разрошени коси, а в момента говореше с прекалено заповеднически тон. Всъщност не беше дори красива, не в смисъла, в който би казал това за Иви. Разбира се, сестра му беше красива. А Джорджина бе просто интересна. Да, това беше точната дума. Очите ѝ така го заплениха, че той почти забрави какво точно го бе попитала.

Нетърпеливо почукване с крак по пода му напомни, че от него се очаква отговор. Продължи да бърше ръцете си в парцала.

— Доколкото знам, тя е само една стара мома с много хаплив език, но съжалявам да науча, че е изгубила работата си. Не това преследваше интервюто.

Последните думи я накараха да остане безмълвна. Значи беше излязла да търси сподвижници, а бе попаднала на поддръжник на противниковата кауза. Джорджина се намуси, но вирна предизвикателно брадичка.

— Ако търсите материал за това как ръководителите на предприятията дискриминират жените, тогава просто трябва да погледнете към фабриката на баща ми. Мисля, че мога да ви помогна.

Изобщо не бе мислил за това. Просто се бе опитал да научи повече за семейството си, но не възнамеряваше да разкрива истината

пред госпожица Хановър. Изтупа праха от пейката край прозореца и с галантен жест я покани да седне. Усети лекия, приятен аромат на тоалетен сапун, когато дамата мина край него. Господи, наистина ухаеше прекрасно!

— Всъщност интересувах се повече от магазина на Малоуни — спокойно отвърна той.

— Тогава трябва да се заинтересувате от „Хановър Индъстриз“. Там се произвежда по-голяма част от дрехите, които се продават в „Малоуни“. Разбира се, с техен етикет.

Наистина му беше безразлично. Светът бе пълен с несправедливости. Знаеше това от личен опит. В действителност искаше да научи всичко за коравосърдечното семейство, което го бе изоставило, но жената пред него бе сгодена за най-вероятния наследник на въпросната фамилия. Намираше, че в случая е налице противоречие на интересите.

— „Малоуни“ е известен магазин в града. Една статия само ще увеличи ръста на продажбите им. Всички пазаруват оттам. Какво би ги накарало да се зачетат в статия за „Хановър Индъстриз“?

— Фактът, че онези жени имат убийствено работно време и работят при мизерни условия, а с изкараното едва успяват да се прехранят. Това не е ли достатъчно сензационно?

— Говорите за фабриката на баща ви, госпожице Хановър. Благодарение на ниските заплати на работничките вие можете да си позволите скъпите рокли и да ми платите фотографското оборудване. — Посочи с очи към кальфите на пода. Въпреки непреодолимото си желание да работи с този апарат, у него надделяваше смътното предчувствие, че сътрудничеството с Джорджина Хановър ще му донесе само неприятности. Двамата бяха прекалено различни.

Беше убеден, че постъпката ѝ не е плод на предварително обмислено решение. Девојката въздъхна, избърса лицето си с носна кърпичка и погледна разочаровано. Дениъл подозираше, че първоначално замисленият акт за протест, който да привлече вниманието на баща ѝ или на Питър, изненадващо се бе превърнал в нещо съвсем различно. Но ако се съдеше по вида ѝ, тя не възнамеряваше да се предаде.

— Добре, да бъде, както казвате. Вестникът си е ваш. Но подозирам, че съществува някаква връзка между фабриката и магазина

и че тя е причината за дългото работно време в предприятието на баща ми. А той е добър човек. Което не може да се каже за господин Малоуни.

Дениъл нямаше да се хване на подадената стръв. Щеше сам да проучи що за човек бе Малоуни, а не да се доверява на слухове.

— И с какво мислите, че ще ви помогнат снимките в подетия от вас малък кръстоносен поход, госпожице Хановър? — Отново насочваше разговора към тема, която се чувстваше по-компетентен да обсъжда.

Тя го изгледа с искрено недоумение.

— Ами... ще покажат при какви ужасни условия работят хората. Снимките са много на мода сега, нали знаете? Хората вярват повече на тях, отколкото на думите.

Дениъл търпеливо я насочваше към очевидното.

— А къде ще показвате тези снимки, госпожице Хановър? Мисля, че хората тук добре познават условията, при които работят.

Джорджина прехапа устни и се огледа безпомощно, сякаш току-що влизаше в сградата.

— Не прилича много на редакциите на лондонските вестници, нали?

— Не, никак даже — съгласи се Дениъл. После, в пристъп на жал, попита: — Знаете ли как да използвате това нещо?

Лицето ѝ в миг засия.

— Цял предобед се учих, освен това ми казаха, че винаги мога да отида при тях, ако имам някакви въпроси.

— Предполагам, че са ви показали „мократа обработка“? — малко мрачно попита Дениъл.

— Имаха сухи плаки — поклати глава тя. — Обясниха ми, че ще е много по-лесно, ако не използвам студио. Имате ли помещение, в което бих могла да се упражнявам?

Почувства как в гърдите му се заражда надежда. Когато погледът му отново се спря върху кальфите с оборудване, в съзнанието му се заредиха идея след идея.

— Има свободни стаи. Смятате ли, че в магазина на Малоуни ще е достатъчно светло, за да се направят снимки?

— При онзи огромен полилей? Защо не?

— Мислите ли, че ще можете да снимате вътре, без да бъдете изхвърлена от магазина? Зад всеки щанд има голям стенен часовник. Ще се получат интересни фотоси, ако успеем да заснемем една от работничките, когато застава на работното си място точно в осем сутринта, и още веднъж — непосредствено преди да си тръгне в шест вечерта. Хората ще я видят, че стои права и ще узнаят, че е била на крака в продължение на девет или десет часа.

Джорджина кимна ентусиазирано.

— Питър ще реши, че това е поредното ми глупаво хоби. Какво ще кажете за снимка на неговия кабинет със скъпите меки килими и масивните бюра? После снимка от квартала, в който живеят продавачките? Готова съм да се обзаложа, че техните къщи са не по-големи от неговия кабинет.

Очите на събеседника ѝ изразяваха одобрение, но думите му прозвучаха предпазливо.

— Ще трябва да потърсим подходящо място, където да ги покажем, някое общодостъпно място. А вие ще трябва да се упражнявате. Имам опит със сухите плаки. Те са много чувствителни. Ще съсипете първите си снимки, докато се научите да ги промивате.

Джорджина се усмихна. Щеше да се справи. Щеше да има професия. Въпреки че не знаеше за фотографията нищо друго, освен наученото през днешния предобед, съзнаваше, че може да се справи. И независимо че мъжът, който сега ѝ показваше къде да разположи своето ателие, мислеше, че тя бе просто оръдие в неговите ръце, щеше да докаже на света, че е много повече от това. И да видим тогава дали баща ѝ и Питър щяха да продължат да се отнасят към нея като към красива, но празноглава кукличка.

Макар че не можеше да започне изпълнението на фотографската си мисия преди настъпването на следващия ден, когато си тръгна, Джорджина взе фотоапарата със себе си. Господин Мартин бе много зает човек и сякаш изгуби интерес да я забавлява, след като определиха плана си за действие. Чувстваше се много обидена, че той не се смяташе длъжен да ѝ отдели повече време, но тогава си напомни, че отношенията им бяха само делови, а не светски. Щеше да ѝ се наложи да свикне с взаимоотношенията в света на работещите хора.

Бе почти сигурна, че от фабриката би излязъл чудесен материал за статия, само да знаеше какво точно да търси. Но баща ѝ бе дал ясно

да се разбере, че не трябва да се появява отново в тази част на града, следователно не можеше да мине тук с новия си фотоапарат.

Но порутените сиви постройки, фургоните и облечените не по модата хора криеха особено очарование за нея и не можеше да се съдържи да не ги види през обектива на своята нова играчка. Не би ѝ навредило да направи няколко снимки. Всичко бе за предпочитане пред перспективата да се прибере у дома, където я чакаха майка ѝ и пригответоленията за сватбата.

Когато излезе на улицата късно следобед, Дениъл я завари все още там. С интерес проследи как Джорджина направи снимка на едно опърпано момченце заедно с кучето му, докато около тях скоро се събра цяла тълпа зяпачи. Те сякаш бяха омагьосани от нейното неспирно бърбене и му хрумна, че би могла да натрупа състояние като цирково конферансие, в случай че някога имаше нужда от пари. Доколкото виждаше, хората наоколо бяха готови да дадат и последното си пени, за да бъдат снимани от нея.

Когато той приближи, девойката се усмихваше, но звънкият ѝ смях секна, веднага щом забеляза неговата поява.

— Мисля, че ще е по-добре да ви придружа до вас, госпожице Хановър. Вече стана късно и не можете да се движите сама по тези улици. — Не беше съвсем късно, но Дениъл наистина не допускаше, че момичето би могло да се прибере пеша, а не знаеше дали ще намери файтон в тази част на града.

— Не зная. Каретата на баща ми скоро ще се появи, но той ме предупреди да стоя далеч от фабриката. Може би ще успея да убедя Блюкър да каже, че съм се връщала от града, когато ме е качил. — С обезпокоено изражение изтупа праха от роклята си, прехвърли каишката на фотоапарата през рамо и го изгледа укоризнено.

Дениъл разбра какво означаваше този поглед — баща ѝ не знаеше за фотоапарата. Никакви лъжи и полуистини не можеха да го скрият. Хвана кожената презрамка и я преметна през своето рамо.

— Утре сутринта ще ви чакам с него пред „Малоуни“. Откъде ще се появи каретата? Можем да я спрем, преди да стигне до фабриката.

Джорджина му показа посоката, но докато чакаха, забеляза красивата работничка от фабриката, същата, с която бе разговарял господин Мартин. Дръпна го за ръкава и посочи към жената.

— Познавате ли я? По всичко изглежда, че тя не ме харесва особено, но бих искала да поговоря с нея.

Дениъл повдигна глава и видя смръщената Дженис, която тъкмо се канеше да мине на отсрещния тротоар, за да избегне срещата с него. Беше се запознал с по-малкия ѝ брат още първата вечер при пристигането си в града. Членовете на семейството ѝ бяха на практика единствените хора, които познаваше тук. А познаваше достатъчно добре жените, за да знае защо бе намусено красивото лице на Дженис. Тръгна към нея с явното намерение да поговорят. Бръчката на челото ѝ стана още по-дълбока, но тя спря, за да го чуе какво има да каже.

— Ще те изпратя до вкъщи, веднага щом кача госпожица Хановър в каретата. Дженис, познаваш ли Джорджина Хановър? Госпожице Хановър, позволете ми да ви представя Дженис Харисън. Семейството ѝ бе така добро да приветства с добре дошъл един непознат, какъвто съм аз.

Дженис стоеше сковано край него, а в очите ѝ се четеше гневно предизвикателство. Джорджина се усмихна и протегна ръка.

— Толкова се радвам, че най-после се запознах с вас. Не съм особено добра с въглена и молива, но може би някой ден ще се съгласите да ви снимам. Изглеждате страхотно и съм убедена, че това ще проличи върху фотографската хартия.

Искрените комплименти на Джорджина изключваха всякаква възможност за иронизиране. Предизвикателството в погледа на Дженис като че ли угасна, но лицето ѝ упорито запазваше хладното си изражение.

— Не разполагам с време за такива неща. Трябва да се прибирам и да приготвя вечерята. Не е необходимо да ме изпращаш, Дениъл.

Джорджина повдигна въпросително вежди при споменаването на името, което тя не знаеше, но той побърза да обясни:

— Дженис има по-малка сестра, която скоро е започнала работа в магазина на Малоуни. Можем да започнем с интервютата си оттам.

В този миг каретата изскочи иззад завоя и Дениъл размаха ръце, за да я спре, после помогна на раздразнената девойка да се качи, без да ѝ остави време да задава много въпроси. Когато отново се обърна, установи, че Дженис бе продължила пътя си, без да го изчака.

„Жени!“ С отвращение изгледа гърба на Дженис, докато я догонваше с големи крачки. Никога не можеш да им угодиш. Много по-лесно бе да завържеш приятелство с мъж. Изпивате няколко бири, разказвате си някой и друг виц. Освен това мъжете не се цупеха, ако те видеха да разговаряш с друг. Щеше да е много по-просто, ако можеше да ограничи познанствата си само до мъже. За нещастие обожаваше компанията на жените — когато бяха в добро настроение.

— Джорджина? Каква е тази глупост? Казаха ми, че през целия ден си се размотавала тук с тези принадлежности. — Питър се приближи по тясната пътека между щанда за дамски трикотаж и този за бижутерия, вперил неодобрително поглед в немирницата, кацнала на изправената бояджийска стълба с фотоапарат в ръце.

Тя погледна надолу и лицето ѝ буквално засия.

— Не през целия ден. Дойдох тази сутрин, после си тръгнах. Върнах се отново едва преди няколко минути. В този час светлината е различна. Погледни само под какъв ъгъл струи през прозорците и запалва алени пламъци по рубините. Освен това мислех, че ще се радваш да ме видиш.

— Щях, ако вярвах, че аз съм причината да бъдеш тук. Слез, преди да си се убила. — Хвана с една ръка стълбата, а с другата я прихвана през кръста, за да ѝ помогне да слезе.

Джорджина си наложи да изглежда поласкана от неговата загриженост и закрила, но всъщност бе раздразнена. Все пак реши да не скача върху крака му. Питър извикваше всичко най-лошо у нея, но сега не беше време да се отдава на детински капризи. Стъпи на пода, на милиметри от върха на обувките му, и го озари с ослепителна усмивка.

— Поласкана съм от твоята загриженост. Ще ме придружиш ли до вкъщи или да изчакам идването на Блюкър?

Реши, че независимо че господин Мартин изглеждаше по-висок от Питър, всъщност това бе само зрителна илюзия. Просто Питър бе много широкоплещест и това пораждаше заблудата. Изплаши се от физическата мощ, подсказана от здравата хватка на годеника ѝ. Харесваше идеята за неговото физическо надмощие. Но когато я пусна

и прокара пръсти по гъстите си къдрици, изглеждаше по-скоро като юноша, отколкото като мъж. Джорджина въздъхна.

— Баща ми свиква събрание в мелницата и вече закъснявам. Ще погледна дали Блюкър е пристигнал и ще те изпратя до каретата.

Днес вече бе научила, че господин Малоуни е собственик на мелницата, а също и на компанията за светилен газ, а освен това, че другият му син е собственик и управител в тях. Бъбренето със служителите понякога има необичаен образователен ефект. Обзе я съчувствие към Питър и потупа успокоително ръката му.

— Ти отивай. Аз ще направя още няколко снимки до идването на Блюкър. Любезният мъж на входа ще ми съобщи, когато пристигне каретата.

Питър я погледна благодарно, после се сбогува набързо и категорично ѝ забрани да се качва отново на стълбата. Джорджина си затананика тихичко, докато се приготвяше да направи следващата снимка. Горкичкият, не подозираше нищичко. Но грешката си беше негова. Никога не трябваше да подценява възможностите на една жена.

Когато излезе от магазина, забеляза господин Мартин, облегал на уличен стълб, да чете задълбочено някакъв вестник. Усмихна му се весело, хвана го под ръка и го поведе към чакащата карета под неодобрителния поглед на Блюкър, който наблюдаваше от капрата.

— Бих могла да идвам тук всеки ден и да правя каквото си искам, без някой изобщо да се усъмни в истинските ми намерения. Вече свърших вашата работа, като разговарях с половината персонал, но не можех да си водя бележки, тъй като това би предизвикало много подозрения. Налага се да разчитате на моята памет. Довечера ще възстановя всичко в писмен вид.

Господин Мартин ѝ помогна да се качи в каретата.

— Дайте ми плаките с негативите и аз ще ги промия довечера. Ако все още държим да снимаме продавачките пред техните домове, това трябва да стане в неделя. Не мога да ви заведа в тази част на града вечер.

— Струва ми се, че след като вие ходите там вечер, аз също мога да отида — възрази тя, съзнавайки несъстоятелността на своя протест. Никъде не можеше да отиде вечер без придружител. А имаше предчувствието, че баща ѝ не би одобрил този мъж като подходящ придружител.

Дениъл ѝ се усмихна безоръжаващо.

— Искам да отпечатам първия брой за сряда. Побързайте с бележките. Ще мога да напиша статията до неделя, когато ще снимаме в онзи квартал. После ще остане само да я набера и да подготвя пресата за работа. Бъдете мила с годеника си.

Джорджина му се изплези и даде на Блюкър знак за тръгване.

„Да бъда мила с Питър!“ Съмняваше се дали той изобщо щеше да ѝ проговори отново след идната сряда.

Освен ако господин Мартин не бе измислил някакъв начин да я защити от гнева му. И колкото повече мислеше, ставаше все по-уверена, че той наистина имаше нещо наум. Изглеждаше прекалено уверен в себе си.

ШЕСТА ГЛАВА

— Току-що се прибираме от църквата, Джорджина. Не разбирам защо е необходимо пак да излизаш. Знаеш, че трябва да гостуваме при семейство Хигинс, където ще вечеряме, а след това да присъстваме на благотворителната вечер в църквата. Би трябвало да полегнеш и да си отпочинеш, за да бъдеш свежа, вместо да се шляеш навън с това... — Доли Хановър изгледа ужасено кожения калъф с фотоапарата в ръцете на дъщеря си. — ... с това опасно нещо в ръцете си.

Ако майка ѝ я беше порицала гневно, както правеха всички родители, Джорджина просто би я изслушала, без в гърдите ѝ да се заражда тревога. Ставаше въпрос обаче за емоционално изнудване, което девойката с лекота разпознаваше след своето продължително отсъствие от дома. Докато бе по-малка, бе отстъпвала още при първите признаци на появата на нервна криза у майка ѝ. Сега се съпротивляваше, разбира се, не без моментни угризения.

— Ще подремна в каретата, мамо, и ще се върна, достатъчно рано, за да можем двете да изберем с коя рокля да бъде довечера. Питър също ще бъде там и искам да бъде най-красивата.

Върху лицето на майка ѝ се изписа едва забележим израз на облекчение и не възрази, когато Джорджина забързано излезе.

Вече си тананикаше и подскачаше на седалката, когато Блюкър ѝ отвори, за да слезе пред презвитерианската църква, където, както си мислеше той, бе последната спирка за госпожицата. Не можа да открие с поглед господин Мартин, но знаеше, че той е някъде наоколо, защото също като нея с нетърпение очакваше да види отпечатана статията. И сега се изпълваше с удовлетворение при спомена за похвалите, с които я бе удостоил, когато му бе дала записките на възстановените по памет разговори със служителите в магазина на Малоуни. Хората неизменно се възхищаваха на роклята, на прическата и на лъчезарната ѝ усмивка, но никой не си бе задавал въпроса какво се крие зад тази бляскава фасада. И тъй като никой не бе се интересувал от това, Джорджина

никога не бе опитвала да бъде различна от представата на околните за нея. Но нещата щяха да се променят.

Бе твърдо решена да се промени и светът около нея също щеше да стане различен. Не смяташе да бъде като майка си. Господин Мартин я бе уверил, че статията във вестника ще промени нещата и тя му вярваше. Когато хората научеха колко несправедливо бе отношението към онези продавачки, щяха да настояват за промяна в съществуващия ред.

Когато каретата се скри зад първия завой, Дениъл изтича по стъпалата пред църквата и взе фотоапарата от ръцете ѝ.

— Не вярвах, че наистина ще дойдете. Чувствам се като осемнадесетгодишен младеж, който се измъква тайно зад гърба на сестра си. Ще трябва да вложя малко пари и да закупя карета, за да мога да идвам лично да ви вземам.

Прехвърли през рамо фотоапарата и забърза надолу по улицата с такава скорост, че Джорджина не успяваше да върви в крак с него заради тясната си пола. Не знаеше дали буйният му темперамент или насоченият към самия него яд ускоряваха така крачките му, или пък може би ядът му спрямо нея. С всяка нова среща младият мъж ставаше все по-загадъчен. Но нямаше да му позволи да я изостави просто така.

Повдигна полите на роклята си над глезените и забърза след него, за да го настигне.

— Господин Мартин, ако не можете да ме изчакате, върнете ми фотоапарата. Нямам нищо против да се правя на клоун по собствено желание, но не възнамерявам да го правя заради вас.

Той се обърна изненадан, погледна откритите от полите на роклята ѝ боти, после спря очи върху раздразненото ѝ лице и се засмя.

— За какъв клоун и за какво желание става въпрос?

Джорджина имаше смътното усещане, че мислите му в момента не бяха особено възпитани и че вероятно ѝ се присмиваше мислено, но твърде много държеше на новото си занимание, за да му позволи да развали всичко.

— Господин Мартин, вие сте невъзпитан, жесток и нелоялен и ако не се държите подобаващо, ще си взема обратно фотоапарата. Колко още ни остава?

Тъй като в думите ѝ нямаше гняв, той пренебрегна обидата и ѝ предложи ръката си, за да се облегне на нея.

— Няколко пресечки. Наистина ще трябва да си намерите по-подходящи дрехи за разходка.

— Току-що се връщам от църква. Не очаквам от вас да проумеете необходимостта от подходящо облекло. Истинският джентълмен съобразява крачките си с възможностите на дамата.

Странно, но не можеше да мисли за госпожица Хановър като за дама. Вероятно защото бе с цяла глава по-ниска от него и защото твърде осезателно усещаше меките извивки под роклята ѝ, твърде различна от войнственото облекло на дамите, които познаваше. Бе твърде млада, твърде дяволита и неизчерпаемото ѝ веселие не бе присъщо на строгите матрони, които бе свикнал да нарича дами. Приличаше много повече на Иви — жена, нарочена за дама.

Като изключим това, обикновено мислеше за госпожица Хановър като за сестра.

По дяволите, винаги се затрудняваше да разсъждава трезво, когато бяха замесени жени. Защо, да го вземеха мътните, бе наел жена за фотограф — сам не можеше да каже, но стореното вече бе сторено и не можеше да го промени.

Джорджина с интерес се заглеждаше в малките дървени постройки. Можеше да се обзаложи, че никога не бе идвала в тази част на града. Кочияшът им вероятно избягваше да минава оттук, когато возеше нея. И без това повечето улици бяха тесни и не позволяваха преминаването на карета. Прашното пространство между двете редици бараки бе осеяно с боклуци, а вятърът ги пращаше в небоядисаните стени или пред самите прагове. Виждаха се опитите на някои да внесат малко свежест в общия изглед, засаждайки гераниуми в консервени кутии, подредени по стъпалата към верандата, но пъстроцветните петна само засилваха контраста с царящите наоколо мръсотия и сивота.

— Мирише — промърмори девойката, когато спряха пред едноетажната дървена къщичка, която бе целта на дългата им разходка.

— Тук няма санитарни помещения. Няма да ви казвам какво използват. — Дениъл почука с ръка по ожулената врата, без да погледне ужасеното изражение върху лицето на своята спътница. Не беше и необходимо, защото знаеше какво ще види.

Вратата се отвори рязко, преди да има време да почука повторно. Една малка фигура излетя отвътре, сблъска се с Дениъл, после го

заобиколи и изскочи на улицата, крещейки с все сила: „Дъглас! Дъглас!“ с нескрит ужас в гласа.

Дениъл залитна, принуден от сблъсъка да прехвърли тежестта на тялото си върху болния си крак, но долетелите отвътре викове го накараха да влезе бързо в бараката, оставяйки своята спътница да чака на входа.

Като запуши с ръка устата си, за да не извика, Джорджина гледаше слисано младото момиче, което с писъци се втурна по улицата към групичка по-големи момчета, после обратно след мъжа, току-що влязъл в къщата. Чу женски викове и гърмящ мъжки глас. Стоеше като парализирана. Никога преди не бе попадала в такова неприятно положение, а нямаше опит, нито етикет, към който можеше да се придържа.

Затова реши да следва интуицията си. Пристъпи в миниатюрно антре и видя как едър грубиян със спортна шапка и измачкано сако повдига ръка, за да удари красивата млада жена, която познаваше от фабриката на баща си. Жената се преви, момичето зад гърба ѝ изкрещя в пристъп на безсилен гняв и страх. Джорджина вече се оглеждаше за някакво оръжие, когато вниманието ѝ бе привлечено от движението на господин Мартин.

Вестникарят бе по-висок, но значително по-слаб от горилата. Това не му попречи да сграбчи насилника за яката и да го дръпне назад. Юмрукът на побойника изсвистя във въздуха, но пропусна да улучи лицето на жената. Джорджина впи зъби в дланта си, когато поедрият мъж се извърна гневно и замахна яростно към господин Мартин.

Дениъл се наведе встрани, после ритна с все сила мъжа в слабините, при което онзи се преви на две и зави от болка. Използвайки фотоапарата като оръжие, Дениъл го стовари върху врата на мъжа, който се просна по лице на пода.

Междувременно бандата момчета се бе струпала пред входа на бараката и сега подвикваше и дюдюкаше насърчително. Джорджина долепи гръб до стената, а каубоят, когото до този момент бе считала за изискан и забавен, посочи с пръст към грубияна, когото собственоръчно бе проснал на пода.

— Джентълменът претърпя малка злополука, Дъглас. Защо ти и момчетата не го извлечете навън, където ще може да подиша чист

въздух?

С победоносни викове младежите сграбчиха за дрехите и крайниците непознатия и безцеремонно извлякоха огромното туловище на откритата клоака, която тук наричаха улица.

— Кой, по дяволите, беше този? — попита заповеднически Дениъл, обръщайки се към вкопчилите се една в друга жени.

Сега, когато очите ѝ вече бяха привикнали към сумрака, Джорджина забеляза, че върху лицето на Дженис се е появила синина. По-младата жена, чиято прилика подсказваше, че е нейна сестра, се разтърсваше от ридания. Дженис надменно вирна глава, когато забеляза гостенката, после се извърна към мъжа, спасил я от по-тежък побой.

— Човекът, който събира наема. Днес е първо число на месеца, но не сме събрали цялата сума.

Сестра ѝ преглътна риданията си, за да обясни онова, което Дженис премълчаваше от гордост.

— Бетси се разболя и се наложи да похарчим част от предвидените за наема пари за лекарства. Казахме му, че ще доплатим следващата седмица, но Игън е грубиян.

Дъглас се върна, доволно потривайки длани в изпоцапаните панталони от рипсено кадифе. Погледна въпросително към Джорджина, но побърза да отиде при сестрите си.

— Как е успяло това копеле да се промъкне незабелязано вътре? Обикновено ни предупреждават, когато се появи в квартала?

— Днес е неделя и никой не очакваше, че ще дойде. Освен това е минал по задната улица. Сигурно е знаел, че не разполагаме с парите, затова е започнал от нас. — Дженис хвана сестра си за ръка и добави: — Опасявам се, че ще трябва да намерите някого друг за статията си.

Младата жена имаше синина на лицето си, но утешаваше своята ридаеща сестра, сякаш беше точно обратното. Джорджина искаше да отиде при тях и да им помогне, но не знаеше какво може да направи в случая. Едва не зяпна, когато господин Мартин се извърна към нея. Беше свикнала да го вижда с очила. Познаваше веселите искри в тези очи, останали без прикритието на стъклата. Винаги се бе държал мило, бе в добро настроение и бе проявявал търпение.

В момента имаше вид на човек, готов да извърши убийство.

Свирепото изражение обаче бързо изчезна, докато питаше Дъглас:

— Кой е собственик на тези постройки?

Младежът повдигна рамене и погледна встрани.

— Всеки, който иска да наеме някоя от тях, говори с Игън. Но той не е собственикът. Когато споменава за собственика, той го нарича шефа.

Дениъл изгледа изпитателно Дъглас, после прихвана Джорджина над лакътя и я поведе към изхода.

— Хайде, ще разберем кой е шефът.

Една от съседките бързаше към къщата с кошница с медикаменти в ръка. Изгледа неприязнено скъпата рокля на Джорджина, после мълчаливо влезе.

На улицата нямаше и следа от поваления в безсъзнание Игън, но спътникът ѝ продължи да я дърпа със себе си, сякаш изобщо не бе забелязал това. Долната му челюст бе решително стисната и отново накуцваше леко. Зачуди се как, за бога, бе успял да стовари онзи ритник върху побойника. Ускори крачка, за да не изостава от неговото умопомрачително темпо.

— Къде отиваме?

— Прибирате се у вас.

— Не мога. Блюкър ще дойде пред църквата най-рано след час.

— Ще повикам файтон.

Джорджина спря рязко и отказа да продължи.

— Искам да помогна. Казахте, че за материал като този ще са необходими снимки.

Дениъл я стрелна с гневен поглед.

— Не става въпрос за същия материал. В случая са необходими камшик и шесткалибров револвер. Прибирате се у вас.

— Шесткалибров револвер? — Очите ѝ се стрелнаха към тесните му бедра и въздъхна облекчено, когато се увери, че мъжът до нея не носи оръжие. — Но това е диващина. Необходимо е единствено да отидем в съда и да открием на чие име е издаден нотариалният акт за собственост. Мога да накарам адвоката на баща ми да провери това утре.

— Имам предчувствие, че семейният ви адвокат няма да бъде ентузиазизиран от вашата идея. Готов съм да се обзаложа, че на него му е

известно кой е собственикът на тези постройки, както и че всички, които в този момент ни наблюдават, много добре знаят кой притежава земята тук. Градът не е голям и никой не може да се прикрива дълго зад някакъв грубиян.

Зениците на Джорджина се присвиха подозрително.

— Вече имате някого предвид, нали?

Дениъл хвана ръката ѝ и продължи да върви напред.

— Не е човек, който живее в тази част на града, в това съм напълно убеден.

— Значи е някой, който живее в моя квартал. Като баща ми например. Нали това искате да кажете? — Обикновено не се гневеше, но в момента я изпълваше именно гняв. С рязко движение освободи ръката си от неговата. — Да, но не е баща ми. Баща ми е прекалено мил човек, за да наеме такава горила.

— Да, ето защо назначава за началник на цех във фабриката женомразец като Ралф Емъри.

— Женомразец?

Дениъл я изгледа гневно.

— Мъж, който мрази жените.

— Не зная нищо подобно — обяви тя, спирайки рязко, и тропна с крак. — Това е пълна глупост. Защо някой мъж ще мрази жените, а дори да е така, защо баща ми ще назначава именно него? Измисляте си всичко, единствено за да ме накарате да си тръгна.

— Не ми е нужно да измислям каквото и да е, за да ви изпратя вкъщи. А именно там ще отидете сега. В тази битка нямате дял. Не зная какво ме прихвана, че ви доведох в този квартал. От този момент се смятайте за уволнена. Утре сутринта ще получите чек за възнаграждението ви.

Преди Джорджина да разбере какво става, вече бяха излезли на главната улица и Дениъл махна на един мръсен файтон, който завиваше пред църквата.

Десет минути по-късно проумя, че господин Мартин наистина възнамеряваше да ѝ плати за свършената работа. И още отсега знаеше какво щеше да направи с първата си заплата.

СЕДМА ГЛАВА

— Господин Хормън, готова съм да заплатя за исканата от мен услуга. Не ви моля да прехвърляте таксата на сметката на баща ми, ако считате, че той ще остане недоволен. Много е важно за мен. — Джорджина освободи ръката си от неговата, докато той вежливо, но непреклонно я водеше към вратата на кабинета си. Вече до гуша ѝ бе дошло от мъже, които се опитваха да я развеждат като питомно кученце.

— Да, госпожице Хановър, с удоволствие ще проверя за онези нотариални актове, ако баща ви ме помоли да го сторя, но това не е нещо, над което трябва да блъскате своята очарователна главица. Чувам, че скоро ще има сватба. Би трябвало да си търсите подходяща рокля и да надписвате покани. Двамата с Питър ще бъдете чудесна двойка.

И преди бе изпитвала раздражение, но никога досега не бе чувствала прилив на такава неудържима ярост, каквато изпитваше в момента. Искаше ѝ се да сграбчи този мъж за ушите, да вкопчи пръсти в черните му бакенбарди и да дърпа с две ръце, докато ги отскубне от самодоволната му физиономия.

Вместо това го удостои с най-предвзетата си усмивка, помахаше с ръка за сбогом, после излезе от кабинета с безгрижен вид, сякаш разговорът им бе неин случаен каприз.

А оттам отиде право в съда.

Извлякла поука от предобеда, Джорджина се усмихна пленително на служителя зад бюрото с надпис „Недвижими имоти“.

— Искам да изненадам годеника си. Бихте ли ми помогнали? Искам да разбера как бих могла да открия името на някой собственик на недвижим имот.

Когато Дениъл пристигна около пет минути по-късно, Джорджина вече се бе заровила до лакти в стари прашни регистри. Прах покриваше върха на носа ѝ, ръкавиците и елегантната рокля, но

тя се усмихваше победоносно, докато проследяваше с показалец адресите, вписани на отворената в момента страница.

Дениъл надникна над рамото ѝ, за да прочете адреса, заради който бе дошъл тук, но се оказа, че информацията не разкриваше нищо, както и бе предполагал. Обаче не искаше да разваля мига на нейното тържество, като ѝ го каже.

— Какво правите тук? Казах ви, че вече не се нуждая от услугите ви.

Девојката невъзмутимо му се изплези и демонстративно затвори регистъра.

— Защо не отидете да пускате хвърчила, господин Мартин! Очакват ме далеч по-интересни ангажименти от съвместната работа с вас.

Дори покрита с прах, пак ухаеше на лилии, а докато се изправяше, роклята ѝ прошумоля едва доловимо. Искаше му се да има музика, за да я поведе в нежен танц по този очукан под. Това беше единственият благовиден претекст, който му хрумна, за да я вземе в обятията си.

— И как по-точно предлагате да открием кой е собственикът на „Ей Би Си Ренталс, Инк.“? — Пъхна ръце в джобовете си и препречи пътя ѝ.

Устните ѝ се извиха в иронична усмивка.

— По същия начин, по който накарах служителя да ми покаже как да извлека търсения адрес. Готова съм да се обзаложа, че ще получа информацията преди вас.

Никак не му харесваше този неин поглед. Нито начинът, по който ги наблюдаваше служителят зад бюрото. Дениъл познаваше кога един поглед изразява ревност, но знаеше също и какво кара един мъж да гледа ревниво към някоя жена. Смръщи вежди.

— И какво предлагате да правим с информацията, ако успеете да я получите? Може би да започнете издаването на собствен вестник?

— Не сте ли прекалено любознателен? — Прихвана полите на роклята си и бавно мина край него.

Дениъл побърза да я последва.

— Вижте, Джорджина, не съзнавате в какво се замесвате. Такива хора могат да бъдат много опасни. Може да пострадате.

Тя го стрелна с очи през рамото си.

— Не съм ви позволила да се обръщате към мен с малкото ми име, господин Мартин. За вас съм госпожица Хановър.

— Да бъда проклет, ако изобщо се обърна към едно разглезено момиченце с госпожица. — Забърза по стълбището пред съда, за да я настигне. — Добре, вървете и се опитайте да научите всичко за „Ей Би Си Ренталс“, ако желаете, но не предприемайте нищо без мое знание. Мога да го публикувам във вестника, без изобщо да ви замесвам. Ако го правите единствено от желание да помогнете на Дженис и на семейството ѝ, така ще е най-добре и за тях. Но ако го правите, водена от желание да докажете на света какъв прекрасен човек сте, тогава правете каквото знаете. Ще заслужавате съдбата си, каквото и да ви се случи. — Започна да се отдалечава от нея, преди да бе изрекъл последните си думи.

Джорджина изпита желание да го измери с нещо. Идеше ѝ да вие и да креци, да му каже мнението си за мъжете и техните арогантни разбирания. В същото време ѝ се искаше да обвие ръце около врата му и да го прегърне. Не беше се усъмнил, че тя ще успее да открие кой притежава „Ей Би Си Ренталс, Инк.“. Не беше ѝ забранил да го направи. Беше казал, че ще публикува откритието, когато тя събереше необходимата информация.

Наистина намираше господин Дениъл Пекос Мартин за най-интересния мъж в града — когато не се държеше като вироглаво магаре.

— Джорджина Мередит, познавам те от бебе и мога да разбера кога си си наумила нещо, затова не хитрувай с мен, млада госпожице. Защо, за бога, искаш от мен нещо толкова необичайно, каквото е събирането на информация за някаква компания, наречена „Ей Би Си“?

Еlegantната дама с лорнет и високо прибрани сребърноруси коси гледаше подозрително младата гостенка, седнала срещу нея. Джорджина само се усмихна. Съпругата на кмета се вживяваше в ролята си на грандама с плам, с какъвто Джорджина играеше ролята на малката немирница. И двете се разбираха отлично.

— Защото притежават недвижим имот, към който проявявам интерес — отвърна тя със сериозно изражение. — Искам да изненадам Питър с вещината си по икономическите въпроси.

Устните на по-възрастната дама трепнаха в усмивка, която тя побърза да прикрие.

— Вещината си по икономическите въпроси! Бабини деветини! Намислила си нещо, което аз не бих могла да одобря. Но ще ми е забавно да видя как ще използваш получената информация. Даваш си сметка, че няма да е никак лесно да убедя Харолд да ми каже, нали?

Джорджина го очакваше. Лойола Банкс никога не правеше безвъзмездно услуги. Отпи от чая, преди да отговори.

— Отлично разбирам това, госпожо Банкс. Не зная как мога да ви засвидетелствам своята благодарност. Но срещнах една изключителна личност... Мислех си, че присъствието му би било вълнуващо допълнение към един вечерен прием. Той е от Тексас, а бащиното му име е Пекос и е най-интересният мъж, когото съм срещала от дълго време насам.

Очите на Лойола припламнаха като факли. Джорджина потисна усмивката си. Знаеше, че грандамата се гордее с факта, че на нейните приеми присъстват най-интересните и високоинтелигентни гости. Не знаеше как щеше да реагира Дениъл на подобна покана, но в никакъв случай не възнамеряваше да го информира, че ще бъде основното блюдо по време на предстоящия прием.

В сряда сутринта Джорджина се събуди с предчувствието, че този ден ще се случи нещо важно. Да, днес щеше да излезе от печат първият брой на вестника, а с него направените от нея снимки щяха да се появят по стъклените стени на павилиона, нает от Дениъл в централната градска част. Днес щеше да научи дали Питър бе готов да я приеме такава, каквато бе, или искаше да има за жена празноглава кукличка, която да краси дома му и да го придружава по време на светските събития. Може би заменяше сигурното си бъдеще с неизвестността, но трябваше да знае истината.

И не смяташе да стои вкъщи в очакване на събитието. Вече знаеше как бяха излезли фотосите. Сега искаше да види как вестникът излиза изпод печатарската преса. Дениъл можеше да я уволни, когато пожелае, но не можеше да ѝ попречи да отиде там. Освен това разполагаше със сериозна причина да отиде при него. Поканата за вечеря у госпожа Банкс лежеше на бюрото ѝ.

Юнското слънце приличаше безмилостно, когато нареди на Блюкър да кара към улицата с фотографските магазини. Нуждаеше се от допълнителни консумативи, затова не можеше да се каже, че лъже. Докато каретата се върнеше до дома им, за да вземе Блюкър поръчките на майка ѝ, щеше да разполага с достатъчно време да отиде до Дениъл, да се върне и да закупи необходимите препарати. Явно, че бързото ходене щеше да бъде един вид възмездие за измамата, която бе използвала.

Този път бе облечена по-подходящо за целта. Бялата пола с волани докосваше нежно глезените ѝ, докато се движеше забързано по прашната улица. Единственият проблем на днешната ѝ премяна бе, че караше мъжете да се обръщат след нея и да я заглеждат.

Мъжете от нейния квартал не бяха толкова невъзпитани. Обзе я желание да им се изплези, но интуицията ѝ подсказа, че това няма да бъде особено мъдро от нейна страна. Изправи гордо глава и продължи към печатницата, без да обръща внимание на зяпачите.

Още отвън чу трещенето на печатарската преса. Вратата беше отворена, затова влезе направо. Матракът в ъгъла сега бе покрит с пъстра завивка, а срещу него се кипреше стар люлеещ се стол. Отстрани бе поставена маса, върху която се виждаха газена лампа и огромни купчини книги, които изпълваха целия плот и заплашваха всеки миг да се сгромолясат. Джорджина си представи господин Мартин, седнал в люлеещия се стол, да поглъща дебелиите книжни томове вместо храна. Нищо чудно, че бе толкова слаб.

Прекоси стаята и надникна в помещението с пресата с надежда да види как готовите страници излизат — още горещи от машината. Вместо това видя широките рамене на полугол мъж, приведен над изцапани с мастило машинни части. Гледката просто я слиса. Не си спомняше, преди да бе виждала голо мъжко тяло. Преглътна шумно и се изчерви, но не можеше да откъсне очи. Погледът ѝ се плъзна по раменете, после по мускулестите бицепси. Нима така изглеждаха мъжете без ризата и широките си шалове?

Вероятно бе предизвикала някакъв шум, който го накара да обърне глава, макар че не проумяваше как бе възможно да чуе нещо при този оглушителен грохот. Погледът му я свари неподготвена, независимо че се опита да отстъпи назад. Широка усмивка озари лицето му, докато се изправяше, след като се обърна. При което тя

съвсем занемя. Сега гледаше не гърба, а голите му гърди. Как изобщо бе могла да отнесе този мъж към кльошавия тип? Вярно, имаше тънка талия и тесен таз, но те само подчертаваха ширината на торса.

Покри очите си с длан.

— Моля ви, сложете си ризата, господин Мартин.

Чу как той избухна в смях, въпреки шума в помещението. Прииска ѝ се земята да се отвори и да я погълне. Излезе сковано от стаята и се замоли той да намери по-скоро някаква риза.

Независимо че очите ѝ бяха затворени, веднага усети присъствието му, когато Дениъл влезе при нея. Смръщи лице и сграбчи вестника, който той разлистваше пред нея. Отвори очи и прочете изписаното с едри букви заглавие: „Все още съществува робство!“. Подзаглавието също звучеше сензационно и обвиняваше управата на „Малоуни“, без да се опира на законови факти, но сякаш самото изписване на думите придаваше достоверност на обвиненията.

Представи си вестника на витрината на стъкления павилион, своите снимки, показващи веселото и усмихнато лице на продавачката в осем сутринта и същата тази продавачка, клюмнала унило зад щанда в шест вечерта, а после снимките на луксозния кабинет с меки тапицирани кресла и тази на дървения щанд, зад който няма дори стол, на който да се седне. Трябваше да бъдат поместени една до друга, а на последна страница — снимките на имението на Малоуни и на дървените бараки, в които живееха продавачките. Но не беше успяла да ги направи. Дениъл ги бе направил сам. Но ако постигнеха целта си, Джорджина не би могла да протестира.

— Е, какво мислите? — Беше си сложил не само риза, но и очилата.

— Не е достатъчно. Никой няма да изпита съжаление към продавачките, работещи в луксозен магазин като „Малоуни“, които дори не си цапат ръцете, докато са на работа. Ще се наложи да се заемем с мелницата, а вероятно и с газовата компания. Малоуни притежава акции и в железопътната компания, но не зная дали това може да ни помогне с нещо. Все още мисля, че фабриката на баща ми е най-удачният обект за такъв материал. За читателя ще е много по-лесно да проумее причините.

Дениъл я изгледа над вестника.

— Госпожице, вие сте по-подла дори от мен. Годеникът ви ще вдигне такава олелия, когато види снимките, а вие продължавате да си търсите неприятности.

Джорджина захвърли вестника и го изгледа гневно.

— Това, че съм богата, не означава, че съм без сърце. Видях как живеят онези хора. Как, мислите, се чувствам при мисълта, че дрехите, които нося, са закупени с отнетия залък от устата на онези деца?

Дениъл се приближи, втренчил очи в лицето ѝ.

— Все още не знаете за какво говорите. Заведох ви при хора, които са родени тук, които говорят английски. Обзалагам се, че не ви е хрумвало, че онези хора дори не знаят езика. Те са немци, евреи, италианци, поляци и дори негри от южните щати. Напиват се. От тях се носи зловоние. Изглеждат различно. Какво мислите сега за благородната кауза, с която сте се заели? — Никога не бе познавала негър или италианец, но Блокър беше немец. След като внимателно обмисли направените от него разкрития, тръсна глава, така че буклите се завъртяха около лицето ѝ.

— Хората са си хора. Вие вероятно също пиете, а от личен опит знам, че миришете. — Усмихна се, когато Дениъл инстинктивно се дръпна назад. — Фактът, че не говорят нашия език, не ги прави по-малко хора. Много неща в нашия свят трябва да се променят, а материалът във вашия вестник само подсказва откъде трябва да се започне. Забелязали ли сте, че жените винаги са най-оцетени? Дори при Малоуни мъжете могат да се надяват на повишение, на по-добро заплащане, да постигат всичко някак по-леко. На какво могат да се надяват жените? На нищо! Ние сме кръгли нули в очите на мъжете, които притежават този град. Принудени сме да се омъжваме, за да оцелеем и на мъжете това им харесва. Просто погледнете вашата позната Дженис и ще разберете какво имам предвид.

Дениъл прибра очилата си в джоба на ризата ѝ и я изгледа окуражително.

— Ау, ау! Както виждам, направили сме задълбочен анализ на ситуацията, нали? А какво мисли богатият ви годеник за вашите радикални възгледи?

— Ще престанете ли да го наричате „вашия годеник“? — Обзета от раздражение, Джорджина отиде до прозореца и се загледа навън. — Казва се Питър и изобщо не подозира, че имам възгледи. Дори да му

кажех това, което ви казвам. Не мога да отида в мелницата или в газовата компания, но мога да ходя във фабриката на баща ми. Моят дял от акциите ще премине в ръцете на Питър, когато се оженим, затова ще му се наложи да ме изслушва.

— Не, няма. Очаквам, че ще долети тук, веднага щом види павилиона за вестници, разположен на няколко метра от неговия магазин. Възнамерявам да му кажа, че съм промивал правените от вас снимки и че съм откраднал тези, публикувани във вестника. И той ще ми повярва. Няма да разбере нищо за радикалните ви възгледи.

Когато се обърна към него, върху лицето ѝ бе дежурната усмивка, с която посрещаше гостите по време на светските вечери.

— Чудесно, не възразявам, скъпи — провлачено рече тя, имитирайки неговия тексаски акцент. — Само не му позволявайте да обезобрази съвсем хубавото ви лице. В петък сте поканен на вечеря в дома на кмета и ще бъдете там, независимо дали ви харесва или не.

Пусна поканата на пода пред него, прихвана полите на роклята си и излезе.

ОСМА ГЛАВА

Дениъл се облегна на касата на прозореца и зачака красивата жена в бяло да излезе на улицата. Харесваха му маниерите ѝ на разглезено дяволито хлапе, но тя току-що бе разкрила една черта от характера си, за чието съществуване изобщо не бе подозирал, и той с възхищение продължаваше да води битка, която знаеше, че е предварително загубена.

Когато Джорджина излезе от къщата, Дениъл отново се усмихна. Бе като видение в бяло, цялата обвита в копринен тюл и дантела, обгърната от аромата на цъфнали лилии — аромат, който той така добре познаваше. Въздухът в стаята продължаваше да ухае на парфюма ѝ. Питър Малоуни не съзнаваше какъв късметлия е. През някой от следващите дни Дениъл възнамеряваше да го накара да проумее въпросния факт.

Запрати поканата през прозореца, така че да падне в краката ѝ. Но пропусна целта. Хартията се удари в чадърчето и се приземи в прахта.

Джорджина погледна надолу, наведе се да вземе поканата, после обърна глава нагоре към застиналия до прозореца мъж. Дениъл скръсти ръце на гърдите си и извика:

— Кметът едва ли ще иска да ме види, когато първият брой види бял свят.

Вместо отговор девойката се завъртя и гневно тръгна обратно към входа на сградата.

Дениъл не очакваше такава реакция. А може би очакваше. Дамите никога не крещяха от улицата. Не бе искал тя да си тръгне толкова бързо. Искаше му се да сподели радостта си от излизането на първия брой с някого, а госпожица Хановър бе идеалният човек за целта. Естествено, имаше предвид отваряне на бутилка шампанско, поздравления и веселие, смях, прегръдки и изобщо празнуване в този смисъл, а не ознаменуване на събитието с първокласна кавга.

Прокара пръсти по косата си, за да я прибере назад. Наистина трябваше да отиде да се подстриже. Иви би се срамувала от него. Но когато Джорджина влетя отново в стаята, върху лицето му грееше радостна усмивка.

С яростно движение дамата пхна поканата между ключените на гърдите му ръце.

— Бъдете абсолютно убеден, че кметът ще иска да ви види след излизането на сигналния брой, дори само за да ви обеси. Всъщност не той, а съпругата му иска да се запознае с вас. А ако не се появите, няма да получим обещаната информация, или предпочитате да се поизпотите, преди да се доберете до нея?

Сините ѝ очи проблясваха като диаманти, а страните ѝ бяха поруменели от горещината и вероятно от ярост. Дениъл не можеше да не забележи, че розовите устни сякаш подканяха да бъдат целунати, но ефектът бе резултат от нацупеното им окръгляне. Трябваше да я разсмее, за да прогони тези мисли от главата си.

— Да се изпотя от каква работа? — невинно попита той с пълното съзнание, че тя добре разбира значението на въпроса.

Изглежда го подозрително, но тъй като бе взел поканата, наложи си да отговори със спокоен глас:

— Нямам ни най-малка представа по какъв начин журналистите се добират до определена информация. Предполагам, че ако наритате няколко души, както постъпихте с господин Игън, може би ще направите един-двама по-разговорливи. Просто си помислих, че бихте предпочели да я получите, като приемете поканата за вечеря.

— Вие ще бъдете ли там? — Развя поканата, която сега държеше с два пръста.

— Да, Питър и аз също сме поканени. — Повдигна предизвикателно брадичка, готова да отблъсне всеки опит за неодобрение.

— Чудесно. Най-после ще се запозная с безславния Питър. Ако не се срещнем още тази вечер.

Дениъл, изглежда, изобщо не се тревожеше от перспективата да бъде направен на пихтия от годеника ѝ. Джорджина поклати неодобрително глава.

— Бих ви препоръчала да изчезнете за няколко дни след излизането на първия брой. Питър е по-едър от вас и прекрасните ви

ритници едва ли ще го впечатлят.

Вестникарят прегъна поканата и я пъхна в джоба на панталоните си.

— Не съм побойник, госпожице Хановър. Не ми доставя удоволствие да удрям хората. Ако вашият господин Малоуни не се държи подобаващо, ще се наложи да му покажа вратата. А как ще го направя — ще зависи от него самия.

Изглеждаше убеден в своите възможности. Спомнила си широките плещи и мускулестите бицепси, които бе видяла по-рано, Джорджина предпочете да не спори. Не знаеше как изглежда Питър през редингота и широкия шал и не желаше да си представя. Пое дълбоко въздух, за да проясни мислите си, но преди да успее да му отговори, от долния етаж до тях достигна оглушително трополене.

— Доведох ги, господин Мартин! Готови ли са? Можем ли да тръгнем веднага?

Откъм стълбището долетяха подсвирквания, викове и трополене на крака. Джорджина се обърна и с ужас видя как стаята се изпълни с цяла тайфа момчета от различни възрасти и с различен ръст. Образува се пъстроцветна мозайка от рипсени панталони, къси гащета и прекомерно големи ризи, а върху една-две глави бяха кацнали дори спортни шапки.

— В момента се печата първата партида. Можете да издебнете работниците от фабриката, които сега излизат в обедна почивка. Следващата партида ще е за търговската улица. До довечера трябва да сте обходили целия град.

Джорджина гледаше като омагьосана как Дениъл се залови за работа — разпредели на групички децата, изпрати две момчета да донесат броевете с още неизсъхнало мастило, после показа на други как да прегънат листовите, помогна на по-малките да нагласят на рамо разносваческите торби и внимателно им поясни какво трябва да правят. Имаше търпение за двама светци, след като обясняваше по десет-дванадесет пъти едно и също нещо. Част от децата веднага схващаха какво се иска от тях, грабваха торбите, пъхаха в тях първите сгънати броеве и излитаха навън. Други просто стояха, несигурни в онова, което им бяха казали, и чакаха смисълът на думите да достигне до съзнанието им.

Когато проумяха, че трябва да искат по две пенита за брой, а да донесат в печатницата по едно, срещу което щяха да получат допълнително количество вестници, децата започнаха да подскачат нетърпеливо от крак на крак. Забеляза, че едно малко момченце непрекъснато оставаше изтласквано назад от по-големите. Грабна една торба и я напълни с вестници, после се наведе над главите на няколко по-големи момчета, за да му я подаде.

Лицето му се озари от радостна усмивка, която разкри два липсващи предни зъба.

— Благодаръ, госпошице — рече то и изчезна.

После Джорджина се присъедини към останалите, като пое съгъването на броевете и следеше всички да получат по еднакво количество вестници, което даде възможност на Дениъл да се върне при пресата. Малко след като последното вестникарче излетя навън, започнаха да се връщат първите, стиснали в шепите си по дузини пенита.

Не знаеше как Дениъл смята да натрупа печалба от приходите, които тя старателно разделяше на две, като едната половина връщаше на донеслото ги момче заедно със същия брой вестници. С пенита не можеха да се купуват печатарски преси. Надяваше се, че той знае какво прави.

Нямаше време за въпроси. Една от машините засече и изругавайки, Дениъл извика едно от момчетата да му помогне. Сега Джорджина трябваше едновременно да прегъва броевете, да брои приходите и да пълни торбите с нови вестници. Пот се стичаше по челото ѝ и с ужас си даде сметка, че под мишниците роклята ѝ е мокра, но, слава богу, никой, изглежда, не забелязваше. Момчетата просто се усмихваха, благодаряха и се втурваха навън.

Когато започнаха да обхождат по-отдалечените части на града, интервалите между завръщанията им се удължиха. По пладне настана мъртвешка тишина и Джорджина се изправи, за да раздвижи схванатите си мускули. Дениъл се показа от задното помещение, омазан до уши в мастило, но с щастлива усмивка на лицето.

— Вече са по улиците, госпожице Весела. Ще бъдем обект на разговори по време на вечерята във всеки дом. Това не гъделичка ли поне малко самолюбието ви?

Топлотата, възхищението и насърчението в погледа му наистина я изпълниха с гордост. Никой преди не бе я гледал така. А името, с което се бе обърнал към нея, я накара да се почувства различно, сякаш ги свързваше някаква обща тайна. Пропъждайки тези мисли, Джорджина огледа съсипаната си рокля и се опита да я почисти от полепналите късчета хартия.

— Ще се пръсна от гордост, господин Мартин, но подозирам, че няма да е за дълго. Само мисълта за предстоящото навикване събужда желание у мен да зароя главата си някъде, докато олелията премине.

Усмивката му угасна и около ъгълчетата на очите му се появиха угрижени бръчици.

— Май ще е по-добре да ви върнем къщи. Не намирам за добра идеята да допуснем някой да заподозре, че имате нещо общо с вестника.

Джорджина остана изумена, когато си спомни за времето, а също и че Блюкър я чака в града.

— Колко е часът? Кочияшът ще помисли, че съм се загубила. Ще организират издирване. Господи, трябва да тръгвам! — Огледа се притеснено за чадърчето и останалите си принадлежности.

Дениъл откри чадърчето, захвърлено върху покривката на матрака, където момчетата бяха сядали, а Джорджина намери едната си ръкавица под масата. Нямахше време да търсят другата. Забърза към вратата, без да забележи, че Дениъл я следва. Стигна до стълбите, обърна се и го отпрати с жест.

— Върнете се при пресите. Винаги мога да отида при баща ми и да му кажа, че съм се загубила. Би повярвал по-скоро на това, отколкото ако му кажа истината.

Дениъл наведе очи към изцапаната с мастило пола, после погледна покритото с прах лице и поклати глава.

— Ако влезете в този си вид при него, ще обяви награда за нечия глава, и по-специално за моята. Мисля, че ще е по-добре да ви оставим незабелязано пред дома ви, където да се преоблечете, преди да се появите пред него с предварително подготвени обяснения. Умеете ли да лъжете?

Джорджина се усмихна зарадвано:

— Не особено убедително.

— Това е добре. — Без да пояснява своя отговор, той хвана лакътя ѝ и я поведе надолу по стълбите.

Едва не се сблъскаха с тичащата нагоре Дженис. Видя Джорджина, която замръзна, но не можа да скрие отчаянието в погледа си, когато заговори на Дениъл:

— Вестникът е из целия град. В „Малоуни“ не могат да си намерят място. Търсят шерифа, за да закрият вестникарския павилион. И са уволнили Одри, защото някой е казал на управата, че е разговаряла с вас.

Дженис премълча онова, което и тримата разбираха — малкото домакинство не можеше да се справи без заработваното от Одри, колкото и нищожна да бе нейната заплата.

Джорджина знаеше, че тази жена не я харесва, но бе твърдо решена да промени грешките на несправедливия свят, в който живееше.

— Ще поговоря с господин Малоуни — предложи веднага тя. — Ще го накарам да разбере, че сестра ви не е сторила нищо нередно. — Лицето ѝ засия, озарено от ново хрумване: — Ще му кажа, че аз съм предоставила информацията на господин Мартин.

Върху лицето на жената за миг се прокрадна обнадеждено изражение, но смръщването на събеседника им го попари в зародиш, а той задърпа Джорджина към изхода.

— Не искам да знае дори, че се познаваме. Сам ще разговарям с избухливото ви приятелче веднага след като ви отведе отук.

Джорджина се вкопчи в парапета и извърна гневно глава назад:

— Нямате право да ми нареждате какво да правя, господин Мартин! Ще накарам Питър да върне отново госпожица Харисън на работа, дори ако е необходимо да счупя няколко безценни купички от китайски порцелан върху главата му. Ще накарам баща му да моли за милост, и то не заради счупената глава на сина му. Неговата е подебела от главата на шотландец. Вече зная къде да удриям, за да заболи.

Дениъл слушаше с интерес, но не и със задоволство.

— Ще обсъдим това някой друг път. А сега ще ви изпратя у дома. — Погледна Дженис: — Прибери се и кажи на Одри, че ще се погрижим за нейния проблем. Може би ще отнеме известно време, но с господството на Малоуни над този град скоро ще бъде свършено. Имаш думата ми за това.

Макар и разколебана, Дженис не каза нищо, когато Дениъл и Джорджина излязоха на улицата. Няколко момчета се връщаха с изпразнени торби и господин Мартин им обясни как да ги напълнят сами с още вестници. После хвана ръката на спътницата си и я поведе към една по-оживена улица, където вероятността да наемат файтон бе значително по-голяма.

— Омръзна ми да се отнасят с мен като с пеленаче, Дениъл. Сама мога да се прибера вкъщи, а също и да убедя Питър да вземе отново Одри на работа.

Не забеляза, че бе започнала да се обръща към него с малкото му име. Беше уморена, разтревожена и раздразнена и изобщо не мислеше за формалностите. Настоятелността на един мъж да я изпрати лично до дома ѝ бе приятна и най-малкото внасяше известно разнообразие в скучния етикет. За момент се изкуши да избере по-лесния изход от ситуацията, но съзнаваше, че няма право да му разреши да постъпи така. Затова освободи ръката си от неговата и продължи сама надолу по улицата. За Дениъл не бе трудно да я настигне.

— Късно е и не можете да се разхождате сама по тези улици. Няма да се отървете толкова лесно от мен.

— Дженис си тръгна сама — възрази тя. Не можеше да ходи по-бързо от него. Краката му бяха по-дълги и дори когато накуцваше, пак се движеше по-бързо.

— Дженис не е облечена в коприна и дантели и не привлича погледите на джебчиите. Тя познава хората в квартала. Което не може да се каже за вас. Ще ви изпратя до дома ви, затова не хабете думите си.

Което и направи. Продължи да върви надолу по улицата, стиснала гневно устни, докато стигнаха близо до централната част на града, където я бе оставил Блюкър. Тогава прихвана полата си, прекоси улицата току пред задаващия се конен впряг и светкавично се шмугна в най-близкия магазин, преди Дениъл да има време да я последва.

Собственикът на магазина се сепна, когато видя влитащата вътре жена в омачкана и изцапана пола, но когато я позна, се превърна цял във въплъщение на любезността и услужливостта.

— Случи ми се малка неприятност — с кисела усмивка обясни Джорджина, докато изтупваше полата си, преди да седне на

предложения ѝ стол. — Можете ли да изпратите някого до магазина на Малоуни? Бих искала да извикам Питър, за да ме придружи до дома.

Продавачката отиде да извика някого от склада отзад, когато на вратата се появи огромна сянка. Джорджина смръщи лице, щом разпозна Дениъл в мъжа с навити до лактите ръкави и с множество мастилени петна по ризата. Щеше да провали всичко.

— Ще отскоча и ще поговоря с господин Малоуни. И без това отивах натам. — Той удостои продавачката с най-чаровната си усмивка.

Онемяла от смайване, Джорджина не можа да намери подходящ отговор, който да прикрие познанството им.

— Много мило от ваша страна, господине — измърмори със сладниково любезен глас. — В наше време благородните рицари са рядкост.

Думите ѝ набраздиха челото му с дълбоки бръчки, но Дениъл се обърна и излезе безмълвно.

Настроението му и осеяният с мастилени петна работен гащеризон бяха в пълен контраст с ослепителния полилей и луксозните меки пътеки в „Малоуни“, когато пристъпи прага на магазина. Служителите се вираха неодобрително в него, давайки му да разбере, че мястото му не е тук. Това само засили раздразнението му. Единствено мисълта за предстоящата среща с неговия брат го възпря да не си тръгне.

Знаеше къде се намира кабинетът. Човекът, от когото се бе учил, му бе втъпил, че винаги трябва да познава добре мястото на сражението. Спомняйки си съветите на своя приятел Бенджамин, Дениъл забави крачка. Сега се намираше на вражеска територия. Малко предпазливост нямаше да е излишна.

Вратата на стаята бе затворена, но отвътре се чуваха гласовете на разговарящи на висок глас хора. Секретарката, която обикновено охраняваше подстъпа към кабинета, бе изчезнала, вероятно за да шушука със служителите за разиграващата се в светилището на шефа сцена. Дениъл се усмихна малко по-уверено. Бе сигурен, че знае причината за разгорещения спор, който се водеше вътре. С истинско удоволствие щеше да се натрапи на господата, за да им съобщи за девойката, която се нуждае от помощ. Тогава наистина щеше да

разбере колко струваха тези хора. Вече предчувстваше, че предстоящата констатация няма да му се понарави.

Почука възпитано, но никой не отговори. Спорът прерасна в гръмовна тирада. Ако това бе гласът на бащата, старчето наистина имаше забележителни бели дробове. Прикривайки задоволството си, Дениъл отвори вратата. В края на краищата това бе цивилизован градски офис. Едва ли щяха да го посрещнат с револверни изстрели и динамит. Можеха единствено да покрещят още известно време, но в живота си е бил навикван от хора с далеч по-голям гласов капацитет. Тези тук изобщо не можеха да го впечатлят.

При отварянето на вратата се възцари тишина. Две лица с видима прилика се обърнаха едновременно към него. Едното бе по-възрастно, набраздено от годините и увенчано със снежнобели коси, но масивната волева брадичка и искрящите смарагдови очи бяха съвършено идентични с тези на младия мъж, застанал редом с него. По-младият пристъпи напред със смръщено лице:

— Това е частен кабинет. Напуснете, моля.

Дениъл се сдържа да не пъхне ръце в джобовете си и да не се усмихне при спомена за трагикомичното положение на Джорджина. Все пак даде си достатъчно време да огледа добре мъжа, който почти със сигурност бе неговият по-малък брат. Не успя да открие никаква прилика помежду им. Питър Малоуни беше красавец според критериите на сегашната мода — висок, широкоплещест, с гарвановочерни коси и мъжествени черти, които караха жените да припадат от възхищение. Беше безупречно облечен: бяла риза с колосана яка, вратовръзка и сако в консервативен стил. Единственият знак, който издаваше, че също е човек, бе дълбоката отвесна бръчка между мрачно сключените вежди, когато обърна лице към неканения гост.

— Изпраца ме госпожица Хановър. Имала малък инцидент и, изглежда, се нуждае от помощ. Чака съвсем наблизко, в магазина за обувки на ъгъла.

Върху лицето на Питър се изписаха тревога и раздразнение:

— Тя добре ли е? Необходимо ли е да изпратим да повикат лекар?

— Добре е, просто е малко уплашена. Мога да я изпратя, ако вие сте зает. — Беше длъжен да го предложи. Освен, че му харесваше да

помага на дами, изпаднали в затруднение, притежаваше особено язвително чувство за хумор. Самият факт, че тези хора не знаеха кой е той, стимулираше въображението му. А още по-забавно би било да измъкне госпожица Хановър точно под самодоволно вирнатите им носове. Идеята да я спаси от хищните им лапи прибавяше още потръпчив привкус към предизвикателството.

— Не, трябва да разговарям с нея. — Със страдалческо изражение Питър прокара пръсти през косата си. — Благодаря, че дойдохте да ни съобщите. — Бръкна в джоба си и след моментно колебание подхвърли една монета на Дениъл, после се обърна към разгневения възрастен мъж зад него.

Дениъл улови монетата с усмивка и излезе от кабинета, като си подсвиркваше. Много скоро щяха да си спомнят този момент и определено поводът нямаше да бъде приятен.

С този унизителен жест семейство Малоуни току-що бе отстранило последната бариера, възпираща го до този момент. Вече не изпитваше никакви угризения, че щеше да използва всички пътища, за да атакува вражеските бастioni. Белият рицар щеше да спаси красивата дама и с тази си постъпка щеше да убие злия дракон на несправедливостта.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Нищо сериозно. Закъснявах, а Блюкър си бе тръгнал и тогава паднах ѝ се изцапах. Много съм притеснена, това е всичко. Но имах нужда да поговоря с теб... — Колелото на каретата хлътна в дупка и Джорджина се вкопчи в страничната дръжка.

— Аз също исках да поговорим. Как твоите снимки са се озовали в онази долнопробна вестникарска будка? Видя ли я? В магазина не е влизал друг фотограф, освен теб. Кой е този Мартин?

Джорджина отстрани паднал в очите ѝ кичур и демонстративно втренчи очи пред себе си, докато отговаряше:

— Благодаря за загрижеността, която проявяваш, Питър. Успокояващо е да знам, че има към кого да се обърна, когато съм разтревожена.

— Жалко е, Джорджина, че... — Забеляза упорито стиснатата челюст и понижи тона си: — Съжалявам. Току-що имах ужасно спречкване с баща ми, а знаеш как ме разстройват подобни неща. Сигурна ли си, че не си пострадала? Изглеждаш така, сякаш си се вьргала в прахта, а след това си била прегазена от карета.

— Много ти благодаря.

Беше тъжно, но дори не се ядоса при тази обида, въпреки че отговорът ѝ прозвуча иронично. Познаваше Питър още от детството си. Това бе превърнало отношенията им като тези между брат и сестра. И именно така се отнасяше към нея сега — сякаш тя бе неговата помалка, глупава сестричка.

Въздъхна, спомнила си пламъка, който озаряваше погледа на Дениъл, когато я срещнеше, как той използваше всяка възможност да докосне с нежност ръката ѝ, как въпреки нейната забрана я бе придружил, за да се увери, че нищо няма да ѝ се случи. Защо Питър не приличаше поне мъничко на господин Мартин? Тогава, бе почти сигурна в това, може би щеше да се влюби в него.

Питър я погледна смутен.

— Не исках да прозвучи така. Защо винаги изричам погрешни думи, когато говоря с теб? Дори не зная в какво греша. Радвам се, че не разполагаш с шише лимонада в ръка.

— Проблемът не е в това, което казваш. А в това, че не ме чуваш. Опитвах се да ти кажа нещо тогава, но ти не чу нито дума.

— Току-що чух повече от достатъчно от устата на баща ми. Нямам желание да слушам още лекции. Трябва да се научиш да преценяваш настроението на един мъж. — Дръпна юздите и конете преминаха в бавен тръс.

— Това важи и за двете страни, Питър Малоуни. Да не би да се смяташ за Господ? Аз също имам настроения. А в момента настроението ми най-малко може да се нарече „добро“. — Избухването ѝ не бе преднамерено, но той наистина я предизвикваше. През последните дни го правеше често.

— Чудесно, сега сме квит. Защо всеки от нас не се прибере къщи, за да се успокои и да отложим този разговор за някой друг ден?

— Добре, но само след като вземеш отново на работа онова нещастно момиче, което днес си уволнил. Иначе едва ли ще се успокоя скоро. Аз разказах всичко за магазина на господин Мартин, а не онова бедно момиче. Дължиш ѝ извинение.

— Какво си направила?! — Викът му бе толкова висок, че конете се стреснаха и поеха встрани от пътя.

— Той е изключително любезен човек, с когото се запознах във влака по време на завръщането си. Можеш да отидеш и да го попиташ.

— И направи за него онези снимки, за да ни представи като предприятие, което заробва работниците си? — Гласът му бе зловецко спокоен.

— За това ще трябва да попиташ господин Мартин — отвърна хладнокръвно Джорджина. Дениъл трябваше да изсърба своята част от попарата.

— Мътните го взели! Използвал те е, нали? Ти си се разприказвала, а той само е препоредил твоите думи, за да ни се подиграе. А после сигурно е изразил възхищение от новото ти хоби и е успял да те склони да му дадеш някои от глупавите си снимки. Ще потроша всяка здрава част на тялото му. Баща ти знае ли, че си се срещнала с онзи негодник? Нали винаги излизаш с придружител в града?

— Снимките са добри — измърмори Джорджина, скръстила ръце на гърдите си и издала напред долната си устна. — В наши дни никой не излиза с придружители.

Питър сякаш не я чу. Дръпна юздите и каретата спря на алеята пред входа на къщата, после скочи на земята, за да ѝ помогне да слезе.

— Къде мога да намеря онзи негодник? Има няколко неща, които възнамерявам да му кажа.

Когато ѝ подаде ръка, за да слезе, Джорджина демонстративно дръпна своята.

— Няма да ти кажа нищо, докато не обещаеш, че ще вземеш отново на работа онова момиче. Мога дори да не разговарям с теб, докато не я наемеш отново.

Питър я стрелна с гневен поглед:

— Чудесно. Тишината ще е истинска благословия.

— Мразя те, Питър Малоуни. — Прихвана полата си и изтича в къщата, оставяйки го да прави каквото иска. Но все още нямаше намерение да се предава. Щеше да се разкайва, че бе нарекъл нейните снимки „глупави“ и че бе отказал да се вслуша в единствената ѝ молба.

Изтича нагоре по стълбите и затръшна шумно вратата на стаята си. След което увисна на въженцето на звънеца, докато цялата къща се огласи от звъна. Баща ѝ вероятно още не се бе прибрал. Щеше да се измие и преоблече, после щеше да му изложи молбата си. Вярно, че понякога бе много неотстъпчив, но винаги се бе съгласявал с нея, когато бе обосновавала аргументирано желанието си. Той щеше да се погрижи Одри да се върне на работа. Щеше да разбере.

Майка ѝ се бе отдала на забравата още преди няколко дни, затова Джорджина беше сама във всекидневната, когато баща ѝ се прибра. Бе облякла рокля в любимия му син цвят и скочи да го посрещне с усмивка. Той обаче се намръщи и хвърли вестника на близката маса.

— Не зная накъде е тръгнал този свят. От утре ще започнат да ни казват кого да наемаме на работа и какви заплати да плащаме на работниците си. Ей тези същите радикали ще съсипят страната. Налей ми глътка бренди, Джорджи. Денят беше уморителен.

Не звучеше обещаващо, но Джорджина побърза да изпълни желанието му.

— Трябва да поговоря с теб, папа — рече тя, когато му подаде чашата с коняк.

— Разбира се, сладурче. Виждала ли си Питър днес? Налага се да поговоря с момчето. Трябва да се предприеме нещо срещу тези радикали, преди да са се нахвърлили и върху други производствени предприятия.

Той не я слушаше. Никой мъж не слушаше. Изпълнена с решителност, направи опит да го върне към първоначалната тема:

— Днес Питър е уволнил още една невинна работничка. Обвинил я в нещо, което аз съм направила. Бих искала да поговориш с него. Ще се извиня и ще направя всичко, което се изисква, но трябва да вземе отново момичето на работа. За нея това е много важно.

— Не мога да разбера, Джорджина — отвърна разсеяно баща ѝ. — Какво общо би могла да имаш ти с някаква работничка? След малко отново трябва да изляза.

— Ще кажа на Нанси да сервира веднага. Ще се срещнеш ли с Питър тази вечер? — Трябваше да го накара да я чуе. Животът на онова малко семейство зависеше от способността ѝ да накара тези мъже да разберат. Вече започваше да губи надежда.

Баща ѝ я поведе към трапезарията.

— Спор ли възникна между теб и Питър? Такива неща се случват непрекъснато, сладурче. Не тревожи красивата си главица заради това. Ще му кажа, че се извиняваш и ще го предупредя да не се появява без огромен букет утре.

Ако знаеше, че с това ще постигне целта си, Джорджина би тропнала с крак и би избухнала гневно на мига, но бе уверена, че в резултат баща ѝ ще констатира, че напоследък се преуморява и се нуждае от добра почивка. Винаги го казваше на майка ѝ, а тя, изглежда, приемаше буквално думите му.

Без да престава да се усмихва, девойката опита отново:

— Искам да поговориш с Питър да наеме отново онова момиче. Ако не го направи, сватба няма да има, папа. Не мога да се омъжа за човек, който дори не ме чува, когато говоря.

Последната реплика най-накрая го накара да се заслуша.

Хановър поглади с пръсти прошарените си бакенбарди, докато изчакваше прислужницата да съобщи на готвачката, че вечерята трябва да се сервира.

— Не ставай глупава, Джорджина. Разбира се, че ще се омъжиш за Питър. Просто е още млад, това е всичко. Момчетата на тази възраст

не обичат да слушат никого, освен себе си. Ще му кажа да се отбие и двамата ще се целунете и ще се сдобрите.

— На двадесет и пет години е, папа! — възрази тя, но разбра, че нямаше смисъл. Без да ѝ обръща внимание, Джордж започна тирада по проблема, който бе предизвикал раздразнението му днес, а именно — вестникът на Дениъл.

Явно Питър не бе имал време да предупреди баща ѝ, че снимките във вестника бяха направени от нея. Когато откриеше истината, щеше да е невъзможно да го накара да я изслуша. Може би трябваше да поговори с Дорис и да разбере дали не може да намери работа на Одри във фабриката.

Нямаше да се предаде. Щеше да принуди Питър да я изслуша. Щеше да седне на бюрото му и да заяви, че няма да мръдне оттам, докато не наеме отново момичето на работа.

Идеята ѝ хареса. Торо не беше ли писал нещо за пасивния протест? Може би щеше да се заключи с верига към вратата, за да не може Питър да я изнесе от кабинета си? Така определено щеше да привлече вниманието му.

Доволна от решението си, тя се усмихна и се престори, че слуша баща си, а след вечеря излезе да го изпрати и му помахаша за довиждане. После се качи в стаята си, за да обмисли своите планове.

Онова, което не предвиди, бе пълната непредсказуемост на мъжете, дори на такъв като баща ѝ, който винаги се бе отнасял с нея като с писано яйце.

Когато той се върна, Джорджина вече си бе легнала. Като чу почукването на вратата, тя бързо стана. Баща ѝ никога не идваше в стаята ѝ по тъмно. Нещо не беше наред. Може би майка ѝ беше сериозно болна?

— Джорджина Мередит, защо не си ми казала за наглостта на онзи вестникар? Трябваше да науча от Питър, че с измама е успял да измъкне от теб тази барутна информация, а също и снимките. Не мога да повярвам на ушите си! Как си могла изобщо да разговаряш с човек като него? Знаеш ли какво петно можеш да нанесеш на репутацията си с подобни необмислени постъпки? Ако се разчуе, с нас е свършено в този град. Ще бъдем съсипани! Ще трябва да сложим край на тези неща, незабавно!

Джорджина потъркваше очи и се опитваше да си представи последствията от тази тирада, но мозъкът ѝ вече потъваше в дебрите на съня.

— Вече си срещал господин Мартин, папа. Поканен е на вечерята в дома на кмета в петък. Той е достоен за уважение джентълмен. Това, че не споделяш възгледите му, не означава, че е лош човек.

— Опитва се да съсипе семейството, в което ще се омъжиш! Не ми казвай, че почтен човек би направил подобно нещо. Решихме, че твърде дълго сме те оставили да си разиграваш коня, Джорджина. През последните дни съм претрупан с работа във фабриката, а майка ти не се чувства добре. Нямаме възможност да се грижим за теб с нужното внимание. Затова решихме да променим датата на сватбата. След нея Питър ще се грижи за теб.

Тя го зяпна ужасено.

— Не, няма! Сама мога да се грижа за себе си. Във всеки случай няма да се омъжа за Питър, докато той не вземе отново на работа онова момиче. Не мога да се омъжа за човек, който не умее да се вслушва в аргументите на другите.

— Същото казвах ѝ аз, Джорджина. Ставаш неконтролируема. Как постъпва Питър с работниците си е само негова работа, а не твоя. От теб се изисква да се грижиш за къщата, да контролираш прислугата, да се грижиш съпругът ти да се чувства уютно у дома. Ако това не ти е достатъчно, ще имаш деца, на които да посветиш грижите си. Ако можеш да прецениш кое е най-доброто за теб, ще се омъжиш за Питър.

Това го казваше баща ѝ. Не можеше да повярва, че го казва сериозно. Сълзи напълниха очите ѝ, но тя бе твърдо решена да отстоява позициите си.

— Мога да преценя кое е добро за мен, а в тази категория определено не се вписва мъж, който не умее да приема чуждите аргументи. Няма да се омъжа за него, папа.

Когато поклати глава и тръгна по коридора, лицето на баща ѝ изглеждаше състарено и побеляло, както никога досега.

— Ще го направиш, момиче. Не мога да ти позволя да постъпиш другояче. А ако откажеш, ще съм принуден да те заведа на място,

където няма да застрашаваш никого и ще останеш там, докато си върнеш здравия разум.

Влезе в спалнята си и тихо затвори вратата, а Джорджина остана да се взира след него с усещането за надвиснала катастрофа. Думите бяха изречени с привидно спокойствие, но тя разбираше какво означават те. Бе едва три или четиригодишна, когато майка ѝ бе заминала и не се бе върнала, както тогава ѝ се стори, цяла вечност. Години наред бе виждала как слугите шепнат със снишени гласове, поклащат глави и се споглеждат уплашено всеки път, когато майка ѝ се затвореше в стаята си. Минаха години, докато успее да научи къде бе изчезнала майка ѝ през онези месеци, мястото, с което баща ѝ продължаваше да я заплашва понякога, когато решише, че никой в този дом не го слуша.

Нямаше никакво желание да бъде изпратена в санаториума „Шейди Рест“^[1].

— Татко, тревожиш се напразно. Той е просто един злоезичен вестникар, който ще фалира за няколко седмици. Хората тук са прекалено уравновесени, за да обърнат внимание на неговите радикални възгледи.

Беше почти полунощ, но мъжът зад бюрото все още бе облечен в официалния си костюм, а челото му бе набраздено от дълбоки бръчки. Всмукна яростно дима от запалената цигара, преди да обърне лице към най-големия си син, после обходи с поглед стаята, за да се увери, че по-малките му синове също слушат.

— Във всеки град има хора, готови да се възползват от всеки претекст, за да създават неприятности. Чули сте за вълненията в Ню Орлеан. Видяхте какви неприятности предизвика сдружението на частните земеделци в западните щати. Ще унищожим злото в зародиш, преди да ни сполетят нови неприятности. От теб, Питър, искам единствено да се погрижиш за твоята разглезена хлапачка. Не желая да чувам, че е надала вой до небето, когато изпълним онова, което е наш дълг да направим.

Питър се размърда сконфузено в креслото. Като най-голям, той бе този, който винаги се изправяше срещу баща си, когато той грешеше. Джон и Пол все още живееха в страхопочитание от баща си.

Джорджина не бе имала право да постъпва така, но тя бе млада и наивна, а майка ѝ не бе имала възможност да ѝ даде подобаващо възпитание. Но щеше да се поправи, когато се оженеха. Гнетеше го неприятното подозрение, че бракът им няма да бъде щастлив, ако Джорджина узнаеше, че баща му е навредил по някакъв начин на нейния приятел журналист. Трябваше да убеди старчето да не предприема нищо засега.

— Остави човека на мира, татко. Хората, за които е предназначена статията му, не могат да четат. Дори да могат, не притежават достатъчно амбиция, нито организираност, за да предприемат нещо. Онези работници са зависими от работата си. Не могат да си позволят да предприемат нищо, независимо колко шум и олелия се вдига заради тях. Аз ще се погрижа за Джорджи. Но ще ми вържеш ръцете, ако предприемеш каквото и да е срещу онзи вестникар. Джорджи много държи и винаги защитава приятелите си. Възможно е дори да не се появи на сватбения ден, ако реши, че имаме пръст в бедите, сполетели когото и да е от тях. — Последната мисъл пораждаше дълбоко безпокойство у Питър. Беше му напълнила главата с натяквания за някаква работничка в магазина, уволнена от него сутринта. Може би нямаше да е излишно да се запознае по-отблизо със случая. Винаги бе знаел, че един ден Джорджина ще бъде негова съпруга. Имаше толкова планове за свободата, която бракът с нея щеше да му осигури. Не би искал тя да му върне годежния пръстен сега, когато бе толкова близо.

Сякаш прозрял мислите на сина си, старецът зад бюрото се закиска злорадо.

— По-добре стегни юздите на тази хубавица възможно най-бързо, синко, че току-виж, започнеш да подтичваш след нея като дресирано кученце. Просто ѝ обясни, че фабриката на баща ѝ ще затъне, ако откаже да се омъжи за теб. Това ще я направи по-сговорчива.

— Нелепо е, татко. Не можеш просто да издърпаш чергата изпод краката на Хановър. Двамата сте приятели от години. Много скоро отново ще стъпи на крака. Отдавна е в бизнеса и го познава добре. Очаквам да науча много от него, преди да поема управлението на предприятието.

Беловласият мъж се облегна назад в креслото и изпусна няколко кръгчета цигарен дим към тавана.

— Много скоро, момче, ще проумееш, че парите са единственото нещо, което ти дава власт. Хановър би те застрелял в гърба, стига да можеше. Само отпуснатият му кредит го кара да спазва обещанията. Парите са власт, момчета. Запомнете добре това.

Артемис Малоуни стана и отиде до вратата, все още висок и с изправена стойка, въпреки тежестта на годините. Спря единствено, за да напомни:

— Вкарай девойчето в пътя, момче, при това по-скоро. Накарай я да ти пристане. Така ще е най-добре за нея. Вкарай я в леглото си и се ожени за нея. В тази последователност. Ще се укроти, когато ѝ стане ясно кой командва парада.

Когато вратата се затвори, двадесетгодишният Джон избухна в кикот:

— Такава заповед бих изпълнил без проблем. Имаш ли нужда от помощ за малката госпожичка, Пийт? Бих могъл да я забавлявам, когато ти си зает с други неща.

— Млъквай, Джон! — Питър дори не си направи труда да погледне по-малкия от братята си. Тази вечер самото присъствие на Джон го правеше раздражителен. Хлапакът приличаше повече на майка им, отколкото на баща им. Имаше слаба, женствена фигура и непохватността на твърде бързо източил се юноша. А и шегите му в случая бяха съвсем неуместни.

Желанието му да премаже Джон бе също така силно, както желанието да потроши всяка кост по тялото на онзи журналист.

Защо всеки път, когато погледнеше Джон, в съзнанието му изплуваше образът на непознатия, появил се в кабинета му днес следобед? Очевидно съзнанието му бе обременено с прекалено много неща...

[1] Прохладна отмора. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Дениъл седеше върху касетка, която бе качил на покрива, облегал гръб на един стар комин. Съблече ризата си и взе бележника, в който обикновено нахвърляше нови идеи. Трябваше да е излязъл да събира информация за мелницата във връзка със следващата сензационна статия, която бе замислил, но нещо му подсказваше, че не бе много разумно да отсъства за дълго от сградата толкова скоро след нанасянето на първия удар.

Интуицията му обикновено не го лъжеше. Чу трополенето на конски копита много преди каретата да спре пред къщата. Сърцето му спря за миг при мисълта, че Джорджина бе решила да го посети изненадващо, което бе напълно в стила ѝ, но остана на покрива и надникна към улицата. Направи гримаса, когато разпозна мъжа долу. Трябваше да предположи, че Питър Малоуни ще предпочете по-малък, двуместен файтон.

Не си направи труда да слезе от покрива и да посрещне госта. Не мислеше, че е готов да се представи на брата, когото никога не бе познавал и към когото вече изпитваше дълбоко презрение, изместило предишната завист. Питър Малоуни явно бе идеалният син, за когото бяха мечтали родителите му. Строен и красив, той се движеше с лекота и увереност, каквито Дениъл не можеше и да мечтае, че ще постигне някога. Вероятно дори не ползваше очила. Дениъл нагласи своите и отново се зае да преглежда записките си. Поканата за вечеря в джоба му бе основателен претекст да изчака още малко до срещата с брат си.

Яростният лай на огромното куче, последван от глухо ръмжене, когато жертвата се приближи на достатъчно разстояние, за да бъде атакувана, го накара да повдигне глава, този път с трептяща в ъглите на устните му усмивка. Явно Питър не бе обърнал внимание на предупредителния надпис, поставен на вратата. Кучето се бе оказало скъпа инвестиция, но държеше на разстояние крадците и в същото време бе чудесна компания.

Дениъл не чуваше ругатните, които със сигурност отекваха на втория етаж, но пък имаше услужливо въображение. Сега кучето лаеше в безсилен гняв. Вероятно Питър бе успял да се откопчи.

Дениъл започна да брой мислено, тъй като знаеше точния брой стъпалата между втория етаж и сутерена. „... три, две, едно.“ Погледна през парапета и видя как брат му прелита през вратата, сякаш всички дяволи от ада бяха по петите му. Постижението му не беше съвсем лошо. Ако трябваше да бъде обективен, Питър изглеждаше по-скоро вбесен, отколкото уплашен. Дланите му се свиха в юмруци, когато обърна поглед към покрива, сякаш знаеше, че Дениъл е там. После подкара файтона с убийствена скорост.

Добре, първата атака срещу крепостта беше отблъсната. Може би врящият катран ще бъде добра идея за отблъскване на следващата. Облегна се отново на комина и започна да обмисля перспективите.

Когато малко по-късно забеляза Джанис да излиза разплакана от сградата на фабриката, Дениъл въздъхна и остави бележника до себе си. Надяваше се, че започнатото от него наистина имаше смисъл, поне в перспектива, защото до момента носеше единствено неприятности.

Пребледняла и трепереща, Джорджина стигна до улицата, водеща към дома на Харисънови, малко преди пладне. Почти не бе мигнала предишната нощ, но въпреки това не бе могла да стигне до решение, по-добро от взетото по-рано същата вечер. Щеше да помогне на Одри да се върне на работа или да й намери друго, по-добре платено място. Що се отнасяше до самата нея, все още не знаеше какво ще прави. Разполагаше с още малко време, за да реши как да постъпи спрямо Питър и предстоящата сватба. Бе заплашила баща си, че няма да се омъжи по-скоро за драматичен ефект. Всъщност никога не бе обмисляла сериозно възможността да развали годежа. Аналогично — заплахите на баща ѝ не бяха действителни, а целяха само да я сплашат. Но Джордж Хановър не бе заплашвал дъщеря си. Думите му я караха да вижда света през съвсем други очи тази сутрин и това, което виждаше, никак не ѝ харесваше.

Затова си наложи да забрави за баща си, за Питър и за всичко, което не можеше да промени, и тръгна да намери Одри. Момичето бе на ръба на нервна криза онзи ден, когато Игън бе отишъл за наема. Без

съмнение състоянието ѝ нямаше да е по-различно в момента и Джорджина възнамеряваше да ѝ помогне да се успокои. Независимо как, но Одри щеше да има работа.

Като стигна до търсената къща, Джорджина свали ръкавиците от изпотените си длани и почука на входната врата. Искаше да изглежда смутена, а не надменна.

Когато вратата едва се откряна, за да разкрие тясна ивица от фигурата на жена с оредяващи сиви коси и черни очи, които просветваха злобно, на лицето на Джорджина се изписа по-скоро стъписване, а не смущение. Жената я измери с развеселен поглед от глава до пети, сякаш бе виждала много странни неща през живота си и очакваше обичайната порция забавление от настоящото събитие. Напълно объркана, девойката нервно започна да мачка ръкавиците си.

— Извинете. Може би съм се объркала. Търся Одри Харисън?

— Вътре е, госпожице. Много е тъжна. Малко компания ще ѝ се отрази добре.

Джорджина не можа да определи акцента в говора ѝ, но той ѝ напомни за онова, което Дениъл ѝ бе разказал за обитателите на тези къщи. Тази старица не изглеждаше като чужденка. Нито дъщерите или внучките ѝ или каквито и родствени отношения да ги свързваха с нея. Но сега, когато се бе научила да забелязва детайлите, можеше да се закълне, че жените, които бе срещнала в този квартал, определено имаха вид на чужденки.

Момичето, което помнеше от предишното си посещение, седеше до разнебитена кухненска маса и шиеше мъжка риза. Джорджина веднага позна кройката на ризите, които баща ѝ продаваше на магазина „Малоуни“.

— Не исках да ви прекъсвам. Дойдох само да изразя своето съжаление, че ви причиних толкова много неприятности.

Девойката я изгледа равнодушно. Очите ѝ бяха зачервени от плач, а може би просто от недоспиване. Плъзна поглед по скъпите дрехи на гостенката, после продължи да шиє.

— Имате прекалено високо мнение за себе си, ако мислите, че вие сте причината за тях.

Това наистина бе прекалено. Беше се подложила на унижение, обиди, навиквания и заплахи, за да помогне на тази неблагоприятна

нещастница. Единственият симптом за надигащия се в гърдите ѝ гняв бе лекото изопване на устните ѝ.

— А вие имате твърде високо мнение за себе си, ако си въобразявате, че сте единствената потърпевша.

Момичето повдигна очи. Светлокестенявите му коси се нуждаеха от измиване, но нездравият им сивкав цвят бе резултат както от нередовна хигиена, така и от недохранване. Лицето му бе самоуверено и чисто, но кожата бе прежълтяла, а зениците — с мътен цвят.

— Аз изобщо не мисля за себе си. Какъв е смисълът?

Изявлението стъписа Джорджина повече от всичко друго. Накара я да проумее пълната безнадеждност за тези хора. Те никога нямаше да притежават каквото и да е. Животът им бе ежедневна борба за оцеляване. Едно-единствено сътресение спрямо измъченото им съществуване и щяха да се окажат на улицата, без средства за препитание. Къде оставаха удоволствията и развлеченията, които всяко дете трябваше да изживее? Виждаше се, че момичето пред нея до неотдавна е било дете, но вече носеше върху плещите си грижите на възрастен човек.

Предполагаемата баба донесе чаша с горещ чай и я остави на масата.

— Седни. Пийни. Не я слушай. Тук е добре. Много по-добре, отколкото в родината ни. Ще ѝ намерим добър мъж и тогава ще се усмихва непрекъснато.

Одри не каза нищо и Джорджина си помисли, че разбира как се чувстваше момичето отсреща. Може би трябваше да ѝ отстъпи Питър като кандидат-съпруг. Несъмнено Одри щеше да се развълнува много повече от нея, изправена пред подобна перспектива.

— Добри мъже се намират все по-рядко — предпазливо отвърна тя.

Отговорът ѝ предизвика неочакван ефект върху момичето — в погледа ѝ припламнаха одобрителни искри, някакви пламъчета, които сега се появиха за първи път. Започна да шие забързано.

— Междувременно правя всичко възможно да убедя господин Малоуни, че нямате нищо общо със статията във вестника. Когато са ядосани, логиката убягва на мъжете, но ще му мине след ден-два. Тогава ще опитам отново. Убедена съм, че ще разбере, че не сте имали нищо общо с онзи материал.

Според нея гневът бе поруменил страните на момичето, но то продължаваше да мълчи. Предполагаше, че предвид обстоятелствата то едва ли щеше да изрази благодарност или каквато и да е приятна емоция. Отпи от чая и се запита дали би могла да каже още нещо, но униинето на Одри, изглежда, бе заразително. Никога преди не бе се чувствала така потисната.

Входната врата се отвори шумно и звукът на ридание накара и трите да скочат прави. Преди да има време да реагира, Дженис застана на вратата на кухнята, а зачервеното ѝ от плач лице погрозня от мъка и от обзелата я ярост, когато разпозна натрапницата.

— Махайте се оттук! — заповяда тя, посочвайки с пръст вратата зад гърба си. — Вече не се налага да търпя присъствието на хора като вас.

— Хайде, Дженис, любезната дама дойде, за да помогне. — Старицата се усмихна и подаде ръце на двете жени.

— Бащата на любезната дама току-що ме уволни и ми каза, че никога няма да си намеря работа в този град. Любезната дама може да разкара скъпите си дрехи от дома ми. — Избърса сълзите с опакото на дланта си, после скръсти демонстративно ръце на гърдите си.

— Това е невъзможно — смотолеви Джорджина, като отстъпваше заднишком към вратата. — Напоследък не е на себе си. Ще поговоря с него. Сигурно е недоразумение.

— Нима ме смятате за толкова глупава, че да не разбере, когато ми кажат, че съм уволнена? Вървете си, госпожице Хановър, и никога не идвайте отново. Вие и такива като вас създавате неприятностите. Не са ни нужни празните ви обещания.

Джорджина не знаеше какво да каже. От самото начало създаваше единствено неприятности и го съзнаваше. Бе искала да помогне, но само добрите намерения не бяха достатъчни. Прехапа устни, обърна се, прекоси предната стая и излезе.

Беше твърде замаяна, за да вижда къде върви. Първоначално ѝ хрумна да намери баща си и да го попита какво е станало, може би да го помоли да преразгледа решението си. Мисълта, че предишния път молбите ѝ бяха ударили на камък, я разтревожи сериозно. Беше се опитала да помогне, а намесата ѝ само бе утежила положението. Може би мъжете имаха право и мястото на жената действително бе

вкъщи. Определено, от началото на своя кръстоносен поход не бе постигнала или видяла нищо, което да я убеди в обратното.

По страните ѝ се стичаха сълзи, а носната кърпичка вече бе съвсем мокра, когато си даде сметка, че не знае къде се намира, нито в каква посока да върви. В същото време забеляза, че я следят. Неясните викове и нахални подмятания зад гърба ѝ ставаха все по-силни и дръзки. Тъй като се страхуваше да погледне назад, тя ускори крачки и трескаво затърси решение как да се измъкне от лабиринта на тесни улички и пътеки.

— Какво има, госпожице? Мислите, че не сме достатъчно изискани за вашата компания ли?

Сякаш съзнанието, че ги бе забелязала, ги направи по-смели и те ускори крачка, за да я настигнат.

— Загубихте ли се, госпожице? Искате ли карта? Ще ви дадем — срещу целувка.

Една ръка се протегна, за да хване лакътя ѝ. Отскубна се и със съжаление си спомни за оставения вкъщи чадър. Нуждаеше се от оръжие, за да се отбранява. Прихвана полата си и продължи забързано напред.

— Не бързайте толкова, госпожичке. Първо трябва да платите такса, ако искате да се разхождате по тези улици. — Мъж в измачкани дрехи избърза напред и препречи пътя ѝ, после я измери нахално от глава до пети изпод прихлупения ниско над очите си каскет.

Не беше много по-висок от нея, но ако се съдеше по огромния му гръден кош, вероятно бе ковач. Широката пепитена риза не можеше да скрие едрите мускулести ръце, кръстосани пред гърдите му, докато нагло я оглеждаше. Не посмя дори да опита да го заобиколи.

Завъртя се на сто и осемдесет градуса, но се натъкна на втори, по-слаб нападател. Не можеше да прецени дали кожата му бе по-тъмна по рождение, или бе потъмняла от слънчевите лъчи или от мръсотия, но когато препречи пътя ѝ, зъбите му проблеснаха като слонова кост на фона на лицето му.

— Таксата, госпожице. Платете си таксата. — Разпери ръце и пристъпи към нея.

Тя се наведе и се опита да го заобиколи, но мъжът протегна крак и я спъна. Джорджина залитна и ръцете му я сграбчиха здраво. Изпищя уплашено и се опита да се отскубне.

— На ваше място не бих безпокоил дамата — прогърмя мъжки глас, дошъл неизвестно откъде.

Джорджина и нападателите ѝ се обърнаха и напрегнато започнаха да се взират в пустата уличка, но всички прозорци бяха тъмни и само зад един-два забелязаха потрепването на перде. Хората, обитаващи тези бараки, се бяха научили да стоят настрана от неприятностите.

— Ела и ни спри, ако можеш — изкрещя самоувереният, набит мъж и протегна ръка да прихване девойката през кръста.

— Сигурен съм, че не искате да го направя. — Шум от съседната уличка ги ориентира откъде идва гласът.

Джорджина зяпна смаяна, когато разпозна невъзмутимата стойка на черния силует, облегал гръб на стената. „Дениъл!“ Никога не бе изпитвала такава радост при среща с познат.

Простакът, обвил ръка около талията ѝ, вонеше на чесън и мръсотия, а хватката на по-високия ѝ причиняваше болка. Не искаше и да си помисли какво би се случило, ако Дениъл не се бе появил. И без това едва понасяше мисълта за сегашното си положение.

— А защо не, каубой? К'во можеш да направиш? — По-високият сграбчи кичур от косите ѝ и я принуди да извие глава назад, докато лицето ѝ не се озова извърнато нагоре към небръснатата му физиономия. Тя изпищя и направи опит да се дръпне, разбрала намерението му да я целуне, но не успя да стигне далеч, тъй като ръцете му я държаха здраво.

Необичаен дрезгав лай огласи знойния въздух и болезнената хватка на мъжа неочаквано се разхлаби. Високият изруга и заотстъпва назад, опитвайки се да освободи крака си.

— Държиш ли да получиш своя пай? — попита Дениъл другия, когато се показа с небрежна походка на уличката, въртейки в ръка някакъв предмет, чиято повърхност проблясваше под слънчевите лъчи.

Почувствала отдръпването на ръката от кръста ѝ, Джорджина прихвана полата си и изтича към Дани, като се придържаше плътно встрани и внимаваше да не се окаже между него и отстъпващия заднишком нападател.

— По дяволите! Има револвер. Тоя съвсем е откачил! — Ниският продължи да отстъпва към близката пресечка. — Не искахме нищо. Просто се забавлявахме. Честно!

— Поканете и мен, когато пак решите да се забавлявате. Ще ви покажа как учим хората да танцуват заднишком там, откъдето идвам. — Насочи хладнокръвно револвера към ниския и изстреля няколко куршума в земята, непосредствено пред краката на нападателя.

Мъжът си плю на петите и хукна, подскачайки, а съучастникът му закуцука забързано след него.

Останала без дъх, Джорджина облегна гръб на близката стена, притиснала с длан сърцето си, като поглеждаше ту към Дениъл, ту към вече безлюдната уличка. Не можеше да повярва на онова, което току-що бе видяла със собствените си очи. Хората в Кътлървил, Охайо, не постъпваха така. Погледна отново към Дениъл и видя как прибира злокобния пистолет под самото си, където нямаше да се вижда. Щеше да запомни да бъде много предпазлива с този мъж, когато е облечен със сако.

Сега, като не се виждаше оръжието, Дениъл отново стана открития любезен журналист с покоряваща усмивка, когато с бавни крачки тръгна към нея. Един светлокестеняв кичур бе паднал на челото му и му придаваше същия хлапашки небрежен вид като този на гаврошчетата, които продаваха печатания от него вестник. Топлият пламък, просветнал в гълъбовосивите очи, когато се взря загрижено в лицето ѝ, го правеше съвсем различен от мъжа, изстрелял половин дузина куршуми в прашния път.

— Не зная дали не трябва да се страхувам по-скоро от теб, отколкото от тях. — Отгласна се от стената и запремята нервно ръкавиците си от ръка в ръка. Сега, когато Дениъл бе съвсем близо, усещаше острия, тръпчив мирис на неговия одеколон. Изведнъж ѝ се прииска да се хвърли в обятията му, да почувства ръцете му, но Джорджина Мередит Хановър никога не постъпваше по този начин. Беше известна с остроумните, дори язвителни реплики, с които отвръщаше на ухажорите си, със своята непредсказуемост и със способността си да държи мъжете на разстояние. Просто в момента бе много уплашена и объркана — това бе всичко.

— Тъй като съм най-близо и съм по-луд и от дявола, имате позволенията ми да се страхувате от мен. Ще се наложи да ви преследвам през половината град, докато ви отведа до вас. Или този път ще се приберете по собствена воля?

Джорджина въздъхна и най-накрая се реши да го погледне в очите. Игривият пламък в тях бе угаснал. По дяволите мъжете! Защо винаги усложняваха всичко?

— Ще се прибера, но вие ще трябва да се върнете и да поговорите с Дженис. Днес са я уволнили. Трябва да направим нещо.

Дениъл я улови за ръката и я поведе по уличката.

— Аз трябва да направя нещо. В случая няма никакво „ние“. А сега да се махаме оттук, преди онези двамата да са се върнали с подкрепление.

— Оставих фотографското оборудване на съхранение при Питър. Той може да реши дали да ти го върне или не, когато се ожените.

Докато говореше на дъщеря си, Джордж Хановър се оглеждаше в голямото огледало в салона и се бореше с вратовръзката си. Джорджина стоеше вдървено върху обюсонския^[1] килим и кимаше мълчаливо.

— Надявам се, че си си извлякла поука. Радвам се да видя, че започваш да проявяваш благоразумие по този въпрос. Ние с майка ти ти мислим само доброто.

Тъй като майка ѝ все още не бе излизала от стаята си, последното изявление беше спорно. Джорджина погледна тъжно към стълбите. Би било много хубаво, ако поне понякога майка ѝ заставаше зад нея, но това бе също толкова невъзможно, както възкръсването на Ейбрахам Линкълн, ако се бе помолила той да се върне, за да спаси страната.

В този момент пристигна Питър, а майка ѝ бавно слезе по вътрешното стълбище и в гордо изправената крехка женска фигура имаше толкова достолепие, че самата кралица би ѝ завидяла. Питър се наведе, за да целуне ръката ѝ и за миг като че ли върху лицето на Доли Хановър трепна усмивка, която угасна, когато се обърна към съпруга си.

Малката група, качила се в каретата, бе необичайно притихнала. Обикновено Джорджина бърбеше и се смееше колкото всички, взети заедно, но неотдавна бе изгубили безвъзвратно своето безгрижие. Продължи да се взира в мрака отвън, дори когато Питър взе ръката ѝ и нежно притисна пръстите ѝ в своите. Само преди седмица такава нежност щеше да я развълнува, да я изпълни с очакване. А сега

гледаше на този негов жест просто като на средство да бъде умиротворена.

Не че сега не тръпнеше в очакване. С нетърпение искаше да научи кои са собствениците на онзи мизерен квартал, където господин Игън беше върховен повелител. Умът ѝ бе достатъчно зает с търсенето на начини да бъде наказан въпросният господин. И само мисълта, че ще види Дениъл редом с надутите мрачни господа като баща ѝ, придаваше особено тръпчив привкус на предстоящата вечеря. Нямаше търпение да види реакцията им. Повтаряше си, че затова очаква с нетърпение появата на Дениъл, но никого не би могла да лъже, най-малко себе си. Със сигурност много нейни надежди бяха свързани с тази вечеря.

Проблемът бе, че толкова се бе отчуждила от семейството и от приятелите си, че нямаше с кого да сподели надеждите и очакванията си.

Истинският живот определено я караше да се страхува. Трябваше само да си спомни за спречкването с двамата хулигани в тясната уличка. Може би нямаше да ѝ сторят нищо, само щяха да я унижат с противните си целувки. А можеше и да стане далеч по-страшно. За нейно щастие никога нямаше да ѝ се наложи да разбере това. Затвори очи и в съзнанието ѝ изплува Дениъл, втренчил очи в лицето ѝ, хлапашката му усмивка, която се сменя от изражение на гняв в дълбока загриженост. Господин Мартин я плашеше не по-малко от истинския живот.

Когато каретата пристигна пред дома на кмета, Джорджина вече бе събрала сили да се усмихне и галантно поздрави всички, щом влязоха в антрето. В своята наивност бе повярвала, че вестникът на Дениъл ще огромоти хората. Беше си представяла, че жените ще се сплотят в протеста си срещу отношението към бедната продавачка, разгневила управата на магазина, че мъжете ще заплашат да прекратят деловите си отношения с „Малоуни“, ако нещата не се променят. Беше си въобразявала, че Питър ще се изправи пред баща си и ще му каже, че робството е забранено със закон преди повече от век. И ето сега беше сред най-изисканото общество на Кътлървил, а къде бяха протестите? Ами порицанието? Ами речите за справедливост?

— Ами... Знаете ли, някои от онези продавачки в „Малоуни“ са най-надменните същества, които съм виждала. Върнах чифт чорапи,

които имаха бримки, а те имаха наглостта да...

Джорджина престана да слуша жената отдясно и дочула подетата от мъжете тема, насочи вниманието си към тях.

— Наема на работа прекалено много от онези мързеливи ирландки. В това е целият проблем. Знаят само да пият по цяла нощ, а през деня дремят или се оплакват, когато са будни. Чух, че жените не са по стока от...

Девојката се отдалечи с надеждата да намери трезвомислеци хора в някоя друга част на салона. Скоро щяха да сервират вечерята, а Дениъл още не бе дошъл. Може би бе проявил повече разум от нея и бе решил да не идва. Видя, че Лойола се приближава към нея и се опита да се измъкне, но никой не можеше да се измъкне от госпожа Банкс, веднъж попаднал в обсега на полезрението ѝ.

— Доколкото си спомням, каза ми, че ще дойде — прошепна домакинята, придърпвайки настрана Джорджина.

— След онази статия? Убедена ли си, че все още държиш да се появи тук? — Беше първата цинична забележка, която изричаше. Дори Лойола остана изненадана.

— Разбира се. Целият град говори за това. Всички искат да се запознаят с него. Той е джентълмен, нали? Ако е някой като онези екстравагантни репортери с висяща в ъгъла на устата цигара...

Джорджина потупа успокоително ръката на домакинята:

— В противен случай не бих предложила да го поканиш. Изключително възпитан човек, когато пожелае да бъде такъв. Просто е по-различен от джентълмените, които познаваш.

Лойола я изгледа подозрително, но бързо извърна глава при звука от отварянето на вратите. Часовникът тъкмо оповестяваше часа за вечеря.

— Господи! Това е той. — Бе по-скоро констатация, а не въпрос, направена в резултат от светкавичния оглед на новодошлия от страна на кметицата.

Влезият мъж бе облечен в елегантен скъп костюм в гълъбовосиво, рязко открояващ се на фона на черните костюми на останалите присъстващи мъже. Ръката, пъхната в джоба на панталоните, отхвърляше назад едната предница на вталения редингот, откривайки част от бяла, ръчно избродирана риза от фина коприна, върху която се открояваше сребърен ланец, а на него висеше малко

украшение, подозрително наподобяващо сребърен куршум. В единия ревер бе затъкната кървавочервена роза. Две сиви очи огледаха иронично присъстващите изпод непокорните кестеняви кичури, подстригани съвсем наскоро. Същите тези очи потърсиха почти веднага погледа на Джорджина.

— Ще трябва да ме представиш — прошепна Лойола.

Нямаше много време за запознанства. Загрижен повече за вечерята, отколкото за закъснелия гост, кметът вече даваше нареждания гостите да преминат в трапезарията. Джорджина заобиколи множеството, избягвайки да срещне погледа на Питър, като се криеше зад масивния гръб на домакинята. В момента нямаше желание да кръстосва шпага с двете очи, които укоризнено следяха всяко нейно движение.

Докато успее да представи закъснелия гост на познатите си, почти всички се бяха отправили към трапезарията. Единствено Питър се бавеше, нетърпеливо изчакващ годеницата си, за да я съпроводи до нейното място. Когато очите му се спряха върху елегантния непознат, зениците им се присвиха подозрително и той тръгна към изостаналата групичка.

Джорджина успя да приключи с представянето, преди Питър да стигне до тях. Навеждайки се, за да целуне ръката ѝ, Дениъл прошепна:

— Ще е по-добре да се престорите на прегладнял звяр, госпожице Весела. Ще поговорим по-късно.

После се обърна, предложи ръка на домакинята и се отдалечи заедно с нея, като по този начин избегна срещата с разгневения годеник на Джорджина.

— Кой беше онзи мъж? — Питър улови ръката на годеницата си и я поведе към трапезарията.

Джорджина се усмихна и с тържествуващ шепот оповести:

— Това, скъпи мой, е господин Дениъл Мартин.

Няколко глави от двете ѝ страни се обърнаха към нея при изричането на името, докато Питър ѝ кавалерстваше да седне на мястото си.

Джорджина наблюдаваше как гостите един след друг обръщат глави към мъжа, седнал до Лойола Банкс. Небезизвестният Дениъл Мартин, редактор на вестник. Жените изглеждаха заинтригувани.

Мъжете попипваха бакенбардите си и се споглеждаха гневно. Лицето на Питър побеля от ярост.

Дениъл се усмихна любезно, прошепна нещо на домакинята, което я накара да се засмее, после галантно повдигна чашата си към нея.

На Джорджина ѝ идваше да го убие заради безгрижието му.

До нея Питър едва сдържаше гнева си, но бе прекалено възпитан, за да поиска публично удовлетворение, докато бяха на масата. Вместо това взе чашата с вино и я поднесе към носа си, преди да отпие. После с вид на истински познавач рече високо:

— Отлично вино, кмете. Отлежало, с лек аромат на плодове.

Лицето на кмета засия радостно от високата оценка, дадена от най-вещия познавач на вината в компанията.

Но преди да успее да отговори, Дениъл отпи от чашата си и я остави настрана. После, като гледаше право към Джорджина, каза:

— Намирам вкуса му малко тръпчив и като че ли по-сладникав от необходимото. Твърде старателното подсилване придава прекалена лекота, в резултат на което виното бързо се вкисва.

Сега вече наистина изпита желание да го убие. Дениъл не говореше за проклетото вино, а за Питър. И Питър го знаеше. Джорджина притисна с длан ръката му върху масата, за да му попречи да се изправи.

— Е, господин Мартин, не знаех, че тексасците пият вино. — После дари с ослепителна усмивка своя домакин: — Господин кмете, може би трябваше да сервираме същото вино, от което ни предложихте последния път. Ясно си спомням, че Питър го определи като „объркващо“.

Няколко от жените се подсмиваха. Един от гостите се прокашля. А Лойола Банкс пое подадената ръкавица и отвлече вниманието на гостите от словесната престрелка между двамата млади мъже.

Дениъл показа с усмивка, че е разбрал недвусмисления укор в репликата на Джорджина, после отново насочи вниманието си към домакинята. Питър само я изгледа гневно. Може би вечерта нямаше да бъде по-интересна, както се бе надявал.

Пренебрегвайки го, госпожица Хановър се обърна към мъжа отдясно, но той вече се бе впуснал в разговор със събеседника си от

другата страна на масата. Докато прислужницата ирландка сервираше супата, мъжът до нея заяви високо:

— Всички проблеми идват от чужденците. Всички са радикали и създават само неприятности. Трябва да се гласува закон, който да постановява да ги връщат с кораби в родината им.

Кокалчетата на пръстите, стиснали дръжките на супника, побеляха, но жената безмълвно продължи да сервира на следващия.

Никога преди Джорджина не бе забелязвала как реагира прислугата на водените по време на хранене разговори. Всъщност почти не бе забелязвала присъствието ѝ, но в момента се изпълни със състрадание към жената. Самата тя не би могла да се овладее и да се оттегли безмълвно със супника в ръце, ако чуеше подобен коментар. Ако беше на мястото на прислужницата, досега по лицето на съседа ѝ щяха да висят безбройни късчета фиде и настъргани зеленчуци.

— Най-големите неприятности създават евреите. Непрекъснато покачват цените на услугите си, сякаш са по-добри от останалите. Ограбват ни и ни мамят, и трупат огромни печалби, после се оглеждат и купуват всичко, на което могат да сложат ръка. Трябва да бъдем по-предпазливи, иначе могат да изкупят града току под носа ни. Би трябвало да има закон, забраняващ на чужденците да притежават земя.

Джорджина разбърка супата си.

— Мислех, че поради тази причина дедите ни са дошли в тази страна, защото нямали право да купят земя в собствените си страни. Били са имигранти, прокудени от религиозни преследвания, също като евреите и ирландците.

— Джорджина! — Когато ѝ подаде панерчето с кифличките, в тона на Питър прозвучаха предупредителни нотки.

Погледна към родителите си, за да разбере дали може да продължи със същата тема, без после да ѝ бъде четено конско. Майка ѝ нервно мачкаше салфетката между пръстите си и се взираше напрегнато в чинията със супата, сякаш съдържанието ѝ можеше да експлодира всеки момент. Баща ѝ обсъждаше нещо с кмета и, изглежда, не бе чул нищо.

Хвърли предпазлив поглед към Дениъл, за да види дали той бе чул. Лицето му изразяваше недвусмислено одобрение.

Събрала кураж, Джорджина се обърна с усмивка към Питър:

— Но, скъпи, нали твоят баща е ирландец? Нима трябва да му забраним да притежава земя?

— Неговият баща е бил ирландец. Баща ми винаги е живял тук. А сега си намери друга тема за разговор, Джорджина. — Обърна ѝ гръб и попита жената срещу него дали е присъствала на беседата по теология, изнесена предишната вечер.

Джорджина изчака жената да отговори, после каза:

— Възнамерявам да стана член на Дамския клуб, след като се оженим. Постъпват много добре, като канят за лектори религиозни и научни дейци, но мисля, че е време да разширим кръга на интересите си. Смятам, че на всяка цена трябва да поканим като оратор Сюзън Антъни например.

Думите ѝ предизвикаха вакуумен ефект. Всички погледи се обърнаха към нея. Джорджина спокойно намаза кифличката с масло. Някакъв мъж, седящ в противоположния край на масата, започна поучителна тирада за неспособността и недостатъчната интелигентност на жените по отношение на важни решения, каквото е правото за упражняване на избиращелен глас. Джорджина изглеждаше по-заинтересувана от кифличката, отколкото от неговите думи.

Питър сграбчи китката ѝ и взе ножа от ръката ѝ.

— Да не си посмяла! — процеди през зъби той. — Не забравяй, че се намиращ в чужд дом.

Тя изгледа втренчено огромната длан, притиснала нейната.

— Да, разбира се, струва ми се, имаш право — извинително промърмори тя. Когато годеникът ѝ дръпна ръката си, тя опря длан към челото си и тихо изстена: — О, божичко! Не се чувствам добре. Сигурно съм претоварила малкото си мозъче. О, помощ, моля ви.

И се отпусна омаломощена върху облегалката на стола.

Чу как Питър изруга тихичко, докато се опитваше да я задържи изправена върху стола. Чу и тихия вик на уплаха, нададен от майка ѝ, което означаваше, че нейният припадък щеше да създаде достатъчно грижи на гостите, настанени на отсрещния край на масата. Чу няколко възклицания на вълнение от страна на други присъстващи, а след това и гръмовния смях на Дениъл.

Едва успя да се сдържи да не избухне в смях като него. Някой предложи да извикат лекар, други шепнешком изкоментираха нещо за умствено претоварване и многозначително поцъкаха с език по

отношение на ползата от голямата образованост, когато Питър я понесе на ръце към салона за приеми. Едва устояваше на напирания в гърдите ѝ смях и знаеше, че годеникът ѝ много добре разбира какво става. Беше извън себе си от ярост. Изглежда, единствен Дениъл бе разбрал смисъла на последната ѝ реплика и последвалата я сцена.

Беше детинско от нейна страна, но поне бе доволна от себе си. Положена на канапето, Джорджина веднага се изправи до седнало положение и се огледа с присъщото си весело изражение. Видяла скупчените наблизостости, последвали Питър в салона, попита с престолено учудване:

— О, божичко, вечерята свърши ли? Не си спомням нищо!

Баща ѝ вече бе наредил на един прислужник да вземе на ръце Доли Хановър и си пробиваше път през множеството.

— Питър, занеси я в каретата. Ще я отведе вкъщи.

Джорджина издърпа ръката си от дланите на годеника си и се усмихна.

— Още не съм готова да тръгна, папа.

— Вече причинихте достатъчно тревоги за една вечер и е време да си тръгнете, млада госпожице. — Джордж изгледа многозначително Питър.

Множеството се раздели, за да направи място на Лойола Банкс и придружаващия я висок мъж.

— Смея да кажа, че младата дама е просто гладна. В нашия край щяхме да я заведем в кухнята и да я накараме да похапне добре. Крехко създание като нея трябва да се храни редовно.

Джорджина стрелна гневно насмешливото лице на Дениъл Мартин. Казваше ѝ, че е прекалено малка. Прииска ѝ се да му каже, че повечето мъже не я смятат за малка, но тогава си спомни, че същите тези мъже не допускаха, че в главата ѝ има мозък.

— Хайде, Джорджина. Вечерята ще изстине. Джордж, ти по-добре отведи Доли у дома. Сигурна съм, че Питър е в състояние да се погрижи за дъщеря ти до края на вечерта. Знаеш какви са момичетата. Млади са и се съвземат бързо. — Лойола отнемаше командването на мъжете и вземаше ситуацията под свой контрол.

Останалата част от вечерта протече сравнително спокойно. След вечеря Джорджина предизвика дискусия по въпроса за свободата на печатното слово, която прерасна в кресчендови реплики. В един

момент Питър поведе спокоен спор с Дениъл и настоя вестникът да публикува опровержение, но журналистът само се усмихна и отвърна саркастично, че бездруго в този град никой не се интересува от истината.

Когато Джорджина понечи да се присъедини към тях, Питър ѝ заяви, че не трябва да поддържа никакви контакти с този мъж, след което я отведе настрана.

Именно тогава решението озари ума ѝ. Докато Дениъл се отдаде на някакъв безмозъчен светски разговор, а Питър грубо я дърпаше към вратата, откри в себе си смелостта, която винаги бе искала да притежава.

Не изпитваше никакво съжаление към жертвите на своя замисъл. След като мъжете не се интересуваха от нейното мнение, можеше да им отвърне със същото — като им отмъстеше.

[1] Обюсон — град във Франция, прочут с текстилното си производство. — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Успяхте ли да разберете кой стои зад „Ей Би Си“? — прошепна припряно Джорджина, докато двете с домакинята отиваха да вземат наметката ѝ.

— Малоуни — също шепнешком отвърна Лойола, докато вземаше тафтената пелерина и загръщаше раменете на гостенката си. — Трябваше да попиташ Питър. И той можеше да ти го каже.

Това бе изречено в присъствието на домакина и Питър, които ги изчакваха до външната врата. Дори не се обърна да види дали Дениъл също не си тръгва. Бе се държал със същото безразличие като останалите мъже, затова изобщо не я интересуваше какво би казал той. Беше се надявала, че с думите си Дениъл ще потресе присъстващите и ще ги накара да осъзнаят какъв е животът наоколо, но през цялата вечер журналистът старателно бе избягвал да влиза в спорове. Надявала се бе, че той ще застане зад нея и ще я подкрепи, когато се бе опитала да изрази гласно своите разбирания, а вместо това Дениъл просто се бе разсмял. Джорджина не познаваше мъжа, появил се тази вечер в елегантната премяна на вестникарски редактор, нито имаше желание да го опознае.

Позволи на Питър да я хване под ръка и да я изведе навън в душната нощ. В далечината се чу глух тътен и светкавица разсече за миг нощното небе. Баща ѝ бе наредил на кочияша да се върне, за да ги изчака и годеникът ѝ помогна да влезе в затъмненото купе на каретата, след което сам я последва с лекотата на атлет. Питър беше богат и красив мъж. Нямахте да му бъде трудно да си намери жена.

Със сигурност нямаше да я иска за своя съпруга, когато приключеше с него.

Артемис Малоуни бе собственикът на „Ей Би Си Ренталс, Инк.“. Той беше наел горила като Игън, за да прибира със сила наема от обитателите на бараките и беше отговорен за мръсотията и мизерията, в която живееха наемателите. А Малоуни казваше всичко на най-големия си син.

Беше повече, отколкото можеше да понесе. Тази вечер бе проумяла, че вече не принадлежи на това обкръжение. Бе смятала Питър за най-достойния избор, но сега това не бе достатъчно. Бе считала баща си за разумен и мил човек, но действията му напоследък доказваха, че греша. Явно не умееше да преценява хората, но най-после знаеше какво иска и какво не иска. Искаше да помогне на хората в онези тесни къщички и не искаше да се омъжва за Питър Малоуни. И не желаше да продължава да живее под назидателно вдигнатия пръст на баща си.

Плътният баритон на годеника ѝ наруши угнетителното мълчание.

— Баща ти е прав. Мисля, че трябва да изтеглим датата на сватбата за първи следващия месец. Можем да заминем на продължително сватбено пътешествие и така ще се опознаем по-добре, без да бъдем притеснявани от обкръжението на семействата си.

Запита се дали Питър щеше да я целуне, ако му позволеше. Сега, когато бе решила да се отърве от него, беше ѝ любопитно какво щеше да му липсва най-много.

— Както прецениш за най-добре — отвърна смирено тя със съзнанието, че тъмнината ще скрие лъжата ѝ. Започваше да мисли, че е излъгала Дениъл, казвайки му, че не умее да лъже.

— Джорджина... — Питър неуверено се присегна да докосне пръстите ѝ. — Не искам да бъдеш нещастна. Има ли нещо, което мога да направя или да променя?

Можеше да раздаде земята на баща си, да плаща по-добре на работниците си, да намали работното им време и да им даде столове, на които да посядат. Можеше да уволни Игън и да поправи онези къщички. Сигурно можеше да поправи неизброимо много нередности в мелницата и газовия завод и кой знае на колко други места, които семейството му притежаваше. Но не за това питаше той.

— Предполагам, че не можеш да разориш баща си? — попита тя, за да е начисто със съвестта си и да не се обвинява, че не е опитала да обясни проблема си.

Питър се разсмя с гърлен смях и повдигна с пръсти брадичката ѝ.

— Не е чак толкова лош. Освен това ще си имаме собствена къща. Никога не си ме питала за това, Джорджи. Искаш ли го

наистина?

И преди да има време да му отговори, наведе устни към нейните.

Изживяването беше интересно. Реши, че бе пушил цигара и бе пил бренди. Усещаше мириса им по неговите устни. Позволи си още няколко секунди, после се отдръпна. Ето какво било да те целунат.

Не беше неприятно. Бе се надявала на повече и затова изпита слабо разочарование, но то бе нищо в сравнение с останалите. Бе направила всичко, зависещо от нея, за да се справи с разочарованията, с които непрекъснато се сблъскваше напоследък.

Питър потъна в необичайно мълчание, когато каретата зави по алеята пред къщата. Все още държеше ръката ѝ, но сякаш по-скоро по навик. Може би се чувстваше доволен, че отново имаше контрол над нея. Бе забелязала, че подобно отношение е характерно за всички мъже. Носеше неговия годежен пръстен. Скоро, ако всичко вървеше според плановете му, щеше да живее в неговата къща и да гледа неговите деца. По някакъв необясним начин това я правеше негово притежание в очите на другите мъже. Какво повече би могла да иска?

Животът ѝ щеше да е по-хубав от този на много други. Би била глупачка да се откаже от всичко това.

Разигра пленителна сцена на сбогуване във фоайето и остави Питър да отиде в кабинета на баща ѝ, където двамата несъмнено щяха да обсъдят предстоящите сватбени приготовления и подробностите по брачния договор, на който се бяха спрели. Знаеше, че със завещанието си баба ѝ я бе направила съдружник в „Хановър Индъстриз“. Баща ѝ притежаваше контролния пакет от акции, затова тя бе съдружник само по документи, но може би Питър щеше да промени това положение. Както и да е, вече нямаше значение.

Качи се в стаята си и тихо започна да събира нещата си.

Не беше лесно да реши какво щеше да ѝ е необходимо за новия живот, който щеше да започне. Много се съмняваше, че родителите ѝ щяха да ѝ позволят да се върне, за да вземе онова, което е забравила. Щяха да са толкова разгневени, че може би никога нямаше да ѝ проговорят отново. Решението ѝ бе твърдо, но това не намаляваше чувството за болезненост.

Утеши се с мисълта, че го правеше за тяхно добро. Питър заслужаваше да има вярна и покорна жена, а тя никога нямаше да бъде такава. Майка ѝ не се нуждаеше от дъщеря, която непрекъснато ѝ

създава тревоги, подкопаващи здравето ѝ. Баща ѝ искаше да има послушна дъщеря, което не можеше да се каже за нея. А Дениъл... Е, онова, което възнамеряваше да направи, по никакъв начин нямаше да го нарани. Подобни глупости само повдигаха мъжкото самочувствие.

Взе няколко по-практични рокли или онези, които ѝ се сториха такива. Намери чифт красиви здрави обувки за разходка. В средата на юни бе трудно да се мисли за зимата, но не забрави да вземе една плътна вълнена пелерина за студените зимни дни.

Разполагаше само с един куфар и не знаеше как ще го носи, затова не ѝ отне много време да го напълни. Налагаше се да остави всичките си книги, парфюми и панделки. Имаше няколко перлени накити и няколко позлатени гривни от слонова кост, които би могла да продаде, ако се наложеше. Разполагаше с джобните си пари за седмицата. Прибра малкото портмоне в корсажа си. Не бяха много, но щяха да ѝ стигнат, докато решише какво умее да прави. Надяваше се Дениъл да размисли и отново да я наеме на работа, но без фотоапарата едва ли можеше да му бъде полезна. Може би щеше да се научи да рисува карикатури като онези, които бе виждала във вестниците на големите градове.

Ако не друго, можеше да шие. Високото ѝ светско образование я бе научило поне на това. Щом Харисънови се издържаха от шиене, следователно и тя щеше да може.

Изчака къщата да притихне, после остави писмото и безшумно се промъкна до малката конюшня, където баща ѝ държеше конете и каретите. Беше опитна ездачка, но баща ѝ гледаше само впрегатни коне. Дори да се опиташе, нямаше да успее да ги оседлае. Но любимото пони от детството ѝ също бе в конюшната, надебеляло и станало лениво от липсата на тренировки. Още като дете се бе научила да го оседлава сама.

Изпръхтя дружелюбно, когато му подаде бучка захар, която бе откраднала от кухнята. Не остана особено доволно, когато го оседла, привърза куфара си към седлото и накрая сама го възседна. Но бе твърде старо, за да учи нови номера, затова послушно излезе в тръс от конюшната, почувствало петите ѝ в хълбоците си.

Бурята беше приближила града и сега гръмотевиците трещяха над главата ѝ, а светкавиците, разкъсващи дълбокия мрак, сякаш бяха станали по-ярки. Джорджина подскачаше върху седлото всеки път,

когато ослепителните мълнии прорязваха черното небе и въздухът се изпълваше с бавно заглъхващи тътени. Но все още не валеше, за което много се радваше.

Не знаеше дали щеше да задържи понито. Прехраната му можеше да се окаже прекалено скъпа, но във всеки случай сега бе облякла полата си за езда. Нямаше да разполага с карета, за да се придвижва и щеше да се нуждае от практична дреха, с която да може да ходи по улиците. А полата за езда предоставяше значителна свобода на движенията.

Чувстваше се необикновено свободна сега, докато яздеше по притихналите безлюдни улици. С приближаването на бурята задуха хладен вятър и въздухът вече не бе натежал от влага и задух. Изпълваше я усещане за лекота и неизразима радост. От тук нататък щеше да отговаря единствено пред себе си. Беше едновременно вълнуващо, страшно и неопишуемо опияняващо усещане.

Естествено, колкото повече приближаваше към целта на ездата, толкова по-неспокойна ставаше. Би трябвало да се тревожи от тъмните улици, от пробягващите сенки, от едрите дъждовни капки, които падаха тежко по наметката ѝ и по прашната улица. Но се безпокоеше повече за сцената, която неизбежно щеше да последва, когато Джордж Хановър откриеше отсъствието ѝ и прочетеше писмото. Нямаше да бъде никак приятна, а тя въвличаше в нея нищо неподозиращ човек.

Но бе почти уверена, че Дениъл може да се справи във всяка ситуация. Той бе особняк с много лица, който почти никога не говореше за себе си, но от малкото, което бе научила за него, бе сигурна, че знае как да се грижи за всичко. Ако сама не бе видяла как бе повалил с голи ръце мъж, два пъти по-едър от него, и как бе хвърлил в ужас двамата грубияни с демонстративна каубойска стрелба, може би нямаше да се реши да замеси и него.

Той не приличаше на мъжете, които скачат веднага, за да защитят своите възгледи или имущество. С изисканите си маниери, с накуцването си и с очилата си приличаше по-скоро на мъж, който се крие зад книгите, отколкото на човек, който дръзва да накаже злосторниците. Определено не беше белият рицар, за когото момичетата мечтаят. Но щеше да се справи.

Не, тя не искаше от него да я закриля до края на живота ѝ. Възнамеряваше сама да се грижи за себе си. Просто се нуждаеше от

мъж, който да опозори достатъчно името ѝ, за да я оставят на мира Питър и родителите ѝ. Човек като Дениъл беше много подходящ за целта, а репутацията му нямаше да пострада особено. Дори напротив.

Когато зави по улицата към офиса му, започна да вали. Докато завърже понито на стълба пред сградата, вече бе мокра до кости. Все още опиянена от новопридобитата си свобода, Джорджина не се разтревожи. Тук нямаше кой да я смъмри и гледа неодобрително, дори ако пожелаеше да остане навън, за да танцува под дъжда.

Заизкачва се по стълбището с куфара в ръка и с усмивка на лицето. Почука силно на вратата, представяйки си реакцията му, когато я видеше. Не можеше да я изхвърли навън в нощ като тази. Явно дори природата бе на нейна страна.

Чу се неистов кучешки лай, който за миг я смрази, но ето че най-накрая вратата се отвори и тя се озова пред две очи, гледащи сънено изпод очила с метални рамки. Беше без елегантния редингот и късото вталено сако, но ако се съдеше по измачканата риза, все още не беше си легнал. От мястото си виждаше запаления газен фенер, поставен на масата встрани от креслото.

— Може ли да вляза? — попита невинно тя, сваляйки прогизналата шапка от също толкова мокрите си къдрици.

Дениъл примигна невярващо.

— Джорджина? — Надникна над рамото ѝ, сякаш се надяваше, че някой ще му се притече на помощ. Когато това не се случи, отново се втренчи в лицето ѝ и поклати глава. — Какво правите тук?

— Мокря пода ви и настивам. Ако не искате да ме поканите, може ли да използвам една от тези стаи, за да се преоблека?

Това вероятно бе най-мъдрото предложение, но самото му изричане го накара да разтвори широко вратата и да стори път на гостенката.

Джорджина не се поколеба да влезе, помъкнала куфара, като оставяше мокра пътека след себе си. Немската овчарка я загледа за миг, заскимтя радостно и се хвърли насреща ѝ. Пусна куфара и прегърна огромното куче, което едва не я повали, когато опря предните си лапи на раменете ѝ. Започна да я почесва развеселена по главата, докато овчарката ближеше лицето ѝ.

— Предполагам, че дори да бяхте въоръжен нападател, пак щеше да легне в краката ви в очакване да го почешете по корема — кисело

измърмори Дениъл, когато застана зад нея.

— Прекрасно е. Откъде се сдобихте с него? Татко никога не ми разреши да имам куче, но аз ги обожавам.

— Той е... — Млъкна внезапно, когато гостенката прегърна отново кучето, после го накара да седне и започна да съблича измокреното си късо сако. Памучната риза под него също бе подгизнала... и прозираше.

Без да съзнава причината на внезапното замлъкване на домакина, Джорджина протегна напред сакото с отчаяно изражение:

— Мислите ли, че е съсипано? Никога няма да съм в състояние да си закупя друго. Дали не трябва да го изцедя? Имате ли леген? Не бих искала да намокря дъските.

— Джорджина! — Прокашля се нервно. — Мисля, че може би ще е по-добре да отидете в другата стая и да се преоблечете там. Ще се тревожим за мокрите ви дрехи едва след това.

Изгледа го за миг, но на светлината на единствения газен фенер не можа да види добре лицето му. Пламъкът се отразяваше в стъклата на очилата и очите му оставаха напълно скрити.

— Нали не се сърдите? Нямахте къде другаде да отида.

— Не си въобразявам, че мнението ми има нещо общо с това, което става в момента — отвърна сухо той. — Навън вали, не разполагам с карета, а вие трябва да се подсушите. Ще обмисляме бъдещето ви едва след това.

Долови наставнически нотки в гласа му, но не ги чуваше за първи път. Нямахте да я изхвърли навън и подозираше, че за това трябваше да бъде благодарна на дъжда. Усмихна се, взе куфара и с грациозна походка премина в помещението с пресите.

Както бе тръгнала, имаше всички шансове да го докара до прединфарктно състояние до настъпването на утрото, но самата мисъл, че може да поразтърси някой мъж, я въодушевяваше. Мъжете си въобразяваха, че държат всичко в свои ръце. Къщите бяха техни, предприятията и търговията бяха техни, каретите и конете бяха техни, плановете за бъдещето също бяха техни. Жените нямаха право на мнение относно което и да е от споменатите.

Но тази нощ поне за малко щеше да застави мъжете в живота ѝ да скачат според размерите на нейната пръчка. След това веднъж

завинаги щеше да се освободи от тяхното попечителство и можеше да продължи живота си на чисто.

Не бе предвидила прогизването под дъжда, но то чудесно се вписваше в намеренията ѝ. Явно Дениъл никога не бе гледал на нея като на потенциална прелъстителка. Не би дошла тук, ако бе допускала това. Ето защо, ако дъждът не бе я измокрил, щеше да ѝ бъде трудно да създаде необходимата атмосфера за разиграването на следващата сцена от замисления спектакъл. Естествено, съществуваше вероятност баща ѝ да дойде едва утре, когато отново щеше да бъде облечена, а Дениъл щеше да е излязъл, за да потърси място, в което би могъл да я зарече, обаче Джорджина бе твърдо решена да се подготви за всички обрати в развоя на събитията.

— Имате ли хавлиена кърпа? — попита тя, докато събличаше натежалата от водата пода.

Чу го да измърморва нещо от другата стая, после иззад вратата се протегна ръка, стискаща чиста хавлиена кърпа. Значи бе започнал сам да се пере. Това бе добре. Не харесваше немарливи мъже.

Прикри се с ризата и късото сако, изправи се и взе хавлията. Не искаше да му дава възможност да я зърне дори за миг необлечена, независимо че възнамеряваше да му припише именно такава вина. Ръката бързо се скри, а вратата се затвори в мига, в който тя хвана кърпата.

Свали и последните си дрехи, а после бързо започна да се подсушава с меката хавлия. Момичетата от колежа никога не бяха събличали всичките си дрехи, но пък и никога не биха могли да останат под дъжда, докато подгизнат до кости. Харесваше ѝ усещането за голота.

Косата ѝ бе прилепнала към главата и от кичурите се стичаха тънки струйки вода по гърба ѝ. Свали фибите, разтърси силно глава, след това зави влажната хавлия като тюрбан. Не мислеше, че Дениъл би погледнал на нея другояче, освен като на мокра мишка, но щеше да се постарее отстрани нещата да изглеждат съвсем различно. Наведе се и зарови в куфара.

Извади ефирната парижка нощница, подарена от приятелките ѝ в колежа при завършването им. Бяха ѝ казали, че е за първата брачна нощ, но никога не бе могла да си представи, че може да я облече. Копринената материя бе толкова тънка, че не скриваше нищо от

погледа. Нямаше никакви дантели или панделки, които да я правят непрозрачна над бюста и около ханша. Да не говорим, че нямаше и помен от ръкави, а просто две копчинени презрамки. Нощницата бе най-скандалната и порочна дреха, която бе виждала някога. Не бе уверена дали се налага да я облече, независимо в името на какво щеше да го направи. Но бе единствената нощница, която бе взела, а освен това щеше да окаже много по-силно въздействие, отколкото ако облечеше дълга памучна риза. Просто не можеше да реши дали трябва да остане с три-четвъртите памучни панталонки под нощницата.

Дилемата я забави толкова много, че Дениъл се провикна от съседното помещение, за да попита дали се чувства добре.

Пое дълбоко дъх и реши да се откаже от панталонките. Сега, в името на своите планове, беше съвсем гола под нощницата. Но не желаше Дениъл да узнае това. Поне не веднага.

Затова помоли високо да ѝ донесе одеяло и отпрати молитва към небето.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дениъл не можеше да каже какво бе очаквал да види, когато Джорджина излезе, но най-малко от всичко бе очаквал това, което видя. Можеше да се закълне, че куфарът ѝ бе пълен с дрехи, което обаче не бе видно от сегашното ѝ облекло.

Косите ѝ се разстилаха като мокра коприна по раменете, които определено бяха съвсем оголени. Голи, с топъл матов блясък и мекота, каквито не би трябвало да има кожата на никое човешко същество. С усилие различи бледокремавите презрамки, придържащи някаква непредсказуема одежда, която оставаше скрита под одеялото.

Не смееше да погледне по-надолу от раменете, но му костваше нечовешко усилие да устои на желанието си да го стори. При всяка нейна стъпка погледът му се стрелваше надолу, за да провери дали одеялото няма да се отгърне поне мъничко. Изпитваше непреодолимо желание да разбере какво носи — или какво не носи — под него.

Най-накрая успя да събере достатъчно въздух, за да възкликне:

— Хиляди дяволи и адски огънове, къде са дрехите ви?

Джорджина премигна и го изгледа недоумяващо.

— Мокри са. Провесих ги на куките вътре. Не трябваше ли?

Не беше глупава. Знаеше, че тя изобщо не беше глупава. Просто се опитваше да го подлуди — и напълно успяваше.

— Нима нямаше какво друго да облечете? — раздражено попита той.

Девојката сякаш се замисли, преди да отговори.

— Ами... носех единствено памучната риза, с която бях, когато дойдох. Стори ми се безсмислено да облека сухата си рокля и да я измачкам до утре сутринта. Което ме подсеща да попитам дали има на какво да я окача. Ако остане сгъната в онзи малък куфар, утре ще е като хармоника.

Дениъл прокара пръсти през косата си и се запита дали не полудява. Мислеше единствено за оголените рамене и златистите коси. Съзнаваше, че трябва да я изведе оттук възможно най-бързо. Здравият

разум му казваше, че трябва да получи отговор от нея на поне стотина въпроси, но имаше сили единствено да остане и да продължи този абсурден спор по въпроса за благоприличното облекло.

— Ще се чувствам по-добре, ако провесите роклята на раменете си. Дъждът може да спре всеки момент и тогава ще трябва да ви изведе оттук.

Джорджина придърпа одеялото плътно около раменете си, огледа помещението и накрая реши, че креслото бе най-безопасното място за сядане. Сгуши се върху меките възглавнички и се настани удобно в него. Дениъл едва не получи сърдечен пристъп само докато наблюдаваше как онова, което бе скрито под одеялото, се настанява върху единственото му кресло, същото, върху което той седнаше за почивка.

Гостенката благоволи да отговори едва след като се бе настанила удобно.

— Но аз няма къде другаде да отида. Избягах от къщи. Баща ми иска да ме омъжи за Питър в началото на юни, а тази вечер сам се убедихте, че ние не сме един за друг. Татко ще ме лиши от наследство, ако откажа да го направя, затова му спестих усилията. Мислите ли, че мога да получа отново предишната работа?

Дениъл имаше натрапчивото усещане, а и интуицията му подсказваше, че нещо не е наред. Погледна подозрително надолу към улицата, но видя единствено понито, което пасеше някакви плевели, поникнали току до зида на сградата. Зачуди се дали да не провери отново входната врата, но реши, че ще е нелепо. Беше сама. С него.

— Джорджина, да не сте загубили ума си? Не можете да останете тук. Репутацията ви ще бъде съсипана. Сигурно има друго място, където бихте могли да отседнете, докато уредите спора със семейството си. Какво ще кажете да ви придружа до госпожа Банкс? Тя ми изглежда интелигентна жена.

Джорджина се усмихна на наивността му.

— Пет минути по-късно Лойола ще е изпратила да повикат баща ми, а след седем целият град ще знае за случилото се. Представяте ли си какво ще стане, ако се появя на прага й среднощ, при това заедно с вас? — Поклати глава и няколко мокри къдрици оставиха влажни отпечатъци върху тънката материя, подаваща се изпод смъкналото се одеяло.

Дениъл се улови, че затаява дъх в очакване то да се смъкне още малко и да разкрие очертанията на гърдта ѝ. Започваше да се дразни от разиграващото се представление, но не знаеше на кого бе ядосан повече — на нея или на себе си. Беше на двадесет и осем години и макар да не бе любимец на жените като зет си, беше познавал достатъчно представителки на слабия пол. Нямаше причина да позволява тази тук да замъглява ума му. Но имаше нещо в нейните сини очи и в дяволитата ѝ усмивка, което го караше да забравя повелите на здравия разум.

Прииска му се да имаше кухня и кафеник. Намери бутилката уиски и си наля. Не направи грешка да предложи питие на гостенката си.

— Добре, но не можете да останете тук, затова напрегнете мозъка си. Ако не успеете да измислите нещо по-добро, няма да имам друг избор, освен да ви отведа обратно у вас, когато дъждът престане.

Джорджина въздъхна и прокара пръсти през косата си, за да я разреши.

— Обещавам ви да не ви преча. Мога да спя на стола, а вие ще спите в леглото. На сутринта ще изляза, за да си потърся работа. Сигурно не печелите много от вестника. Ще ви плащам наем и ще си разделяме текущите разходи.

Изявлението ѝ накара Дениъл да занемее. Да спи? Тук? Умът му отказваше да осмисли това, да не говорим за останалите предложения, изказани с последните ѝ думи. Работа? Къде, по дяволите, си въобразяваше, че щяха да я вземат на работа? И какво щеше да работи? Съмняваше се дали можеше да кипне вода или да си оправи леглото. Но само мисълта, че му предлагаше да му помага да посреща текущите си разходи, го накара да онемее от гняв. Никоя жена досега не бе си позволявала да му направи подобно предложение. Дори Иви не би допуснала такава грешка.

Обезпокоена от продължителното мълчание, Джорджина погледна към него.

— Нали няма да объркам личните ви планове? Искам да кажа, ако ухажвате Дженис или друга жена, ще се постарая да не се превръщам в проблем. Може би ще се настаня в някоя от стаите на долния етаж.

Прииска му се да може да ѝ позволи. Но поклати глава и отпи от уискито. Нямаше да проясни мислите му, но не би станал по-объркан, дори ако беше пиан.

— В долните стаи е пълно с плъхове и паяци. Освен това не бих искал да оставате сама. По улиците в този квартал се разхождат прекалено много съмнителни типове. Ще се наложи да ви отведе обратно вкъщи.

— Бих искала да престанете да повтаряте едно и също. — Взе една от книгите на масата. — „Разум и чувствителност“. Беше една от любимите ми, но мислех, че я четат само жени.

— Иви ми я изпрати. Каза, че ще ми помогне да проумея мисленето и логиката на женския ум.

Почувствал се неловко, че стърчи над нея, Дениъл седна на матрака и облегна гръб на стената. Чуваше как дъждът продължава да се излива поройно, независимо че гръмотевиците сега се чуваха по-глухо.

Джорджина се намести, за да може да вижда лицето му.

— Иви?

— Сестра ми. — Заварената му сестра, ако трябваше да бъде точен, но сега не бе в състояние, нито в настроение да обяснява по-подробно.

Джорджина кимна зарадвано.

— Иска ми се и аз да имах сестра. Тя при родителите ви ли живее?

— Живее със съпруга и децата си. Мисля, че ще е по-добре да угасите лампата и да поспите. Имам неприятното предчувствие, че ни предстои дълга нощ.

Когато видя, че тя се бави да угаси газената лампа, я попита:

— Изглеждате ми разтревожена?

— Разтревожена и уплашена.

Погледна го с подозрение, което го накара да изпита усещането, че е пораснал с десет стъпки и да се почувства по-силен от Самсон. Този поглед го превръщаше в красив негодяй, на когото не можеше да се има доверие.

Изсмя се саркастично, когато мисълта му стигна до своето логично продължение: при него, а не при красивия и силен Питър бе

избягала Джорджина. Питър беше красивият негодяй. А тя бе потърсила спасение при добричкия Дениъл.

— Е, вече е много късно. Предполагам, че ви очаква тежък ден утре. По-добре да поспите няколко часа.

Девојката угаси лампата и стаята потъна в непроницаем мрак, разкъсван само от светкавиците навън.

— Дениъл?

Продължаваше да седи на матрака, опрял гръб на стената отзад, в размисъл дали е разумно да съблече ризата си. Беше му останала само една чиста риза.

— Какво има? — Не се опита да скрие раздражението в гласа си.

— Мислили ли сте някога каква жена бихте искали да имате за съпруга?

Никой преди не му бе задавал този въпрос с толкова сериозен тон. Със съзнанието, че въпросът е продиктуван от интерес към личността му, отговори искрено:

— Някога почти щях да се оженя за едно скромно момиче. Четеше много книги. Имаше гъсти черни коси и очи, които проникваха до дъното на душата на всеки. Който я видеше, веднага се влюбваше в нея. Защо?

— Момичетата непрекъснато си мислят за какъв мъж искат да се омъжат, но струва ми се, при мъжете е различно. Мъжът, изглежда, не се интересува много от личността на жената, която взема за съпруга, поне докато е нахранен, докато в дома му е винаги топло и докато не започне да му натяква за нещо. Какво стана с онова момиче?

— Омъжи се за мъж с ранчо и усмивка колкото двудоларова банкнота. Каза, че двамата не си подходяме, че на мен ми е необходима друга, различна от нея жена. — Събу ботушите си и се настани удобно на матрака.

— Мислите ли, че Питър и аз си подходяме?

— И двамата сте разглезени, ако питате мен. За какъв човек, ако не за него, бихте искали да се омъжите? Има всичко, което една жена може да изисква от един мъж. — Тъмнината придаваше заговорнически привкус на разговора им и Дениъл си даде сметка, че това му харесва. А още повече би му харесало, ако вместо на стола, Джорджина лежеше до него върху матрака. Представи си как тя се сгушва в обятията му. Щеше да плъзне ръка под одеялото и да провери

нещо, което занимаваше мисълта му от известно време: дали наистина изпълваше така красиво корсетите си, или постигаше ефекта с подплънки.

— Не зная. Винаги съм мислила, че Питър ще бъде мой съпруг, но си го представях по-добър. Исках да ме обича, да е готов да направи всичко за мен, да бъде герой. Може би щях да го обикна сляпо, ако веднъж поне се бе опитал да ме изслуша. Но сега, когато разбрах що за човек е, предполагам, имам голям късмет, че не съм влюбена в него.

С надеждата да разбере какво бе предизвикало нейното бягство, Дениъл попита тихо:

— И що за човек е?

— Егоистичен и неморален като баща си, предполагам. Познайте кой стои зад „Ей Би Си Ренталс“?

Дениъл изръмжа и закри с длани очите си. Не искаше да чуе отговора. Както Джорджина бе хранила надежди за бъдещия си съпруг, така и той не искаше да се разочарова напълно от семейството, което никога не бе имал. Въпреки че всички факти говореха за обратното, поне докато не го чуеше със собствените си уши, можеше да продължи да се надява, че ще открие онова мъничко свидетелство, което да го оневини. Имаше предчувствие, че съобщението на Джорджина щеше да бъде последният пирон в ковчега, приготвен за неговото истинско семейство.

— „Малоуни Ентърпрайзиз“ — успя да изрече той.

— Знаели сте! Как го разбрахте? Не е ли ужасно? Познавам Питър от дете. Не мога да повярвам, че двамата с баща му наистина са такива негодници. Но зная, че не мога да се омъжа в семейство като тяхното. По-скоро бих умряла от глад.

„Наистина може да умреш от глад, ако Малоуни има пръст в това...“ — помисли си Дениъл, но не каза нищо. Нека си мисли, че е заспал.

Но не спеше. Питаше се дали не трябва да ѝ предложи да спи на матрака, но тя, изглежда, бе напълно доволна от креслото, а знаеше, че ако се опита да пренощува на нейното място, щеше да се събуди с адски болки в крака. Зачуди се дали да не пренощуват двамата на матрака, но реакцията на тялото му веднага го отказа от идеята. През последните няколко седмици бе вложил цялата си енергия в подготвянето на вестника и не бе имал време да си потърси жена, която

да го освободи от натрупаното напрежение. И сега плащаше за този си пропуск. Имаше нужда да бъде с жена, при това сега, в този момент. Сподави въздишката на терзание и раздразнение, като покри лице с възглавницата, залагайки на абсурдната хипотеза, че недостигът на въздух ще охлади желанието му.

Може би бе време да се замисли сериозно за брак. Ако беше женен, нямаше да изживее тази нощ на болка. Не мислеше, че Джорджина би се появила на прага му, ако беше семеен.

След онзи катастрофален юношески сблъсък с Кармен бе решил, че не е подготвен за семеен живот, а по-късно никога не бе разсъждавал сериозно над проблема. Знаеше, че първо трябва да се установи някъде, да стане пълноценен гражданин, да започне да печели достатъчно, за да издържа семейство. За разлика от Иви и Тайлър, той бе от хората, които искаха да имат спокоен и сигурен живот. Не му се искаше да преоткрива смисъла на живота, когато създадеше собствено семейство. Просто обстоятелствата все още не бяха на негова страна.

Обстоятелствата и проблемът със семейството, което не познаваше. Помисли си, че след последната информация за семейството си може би никога нямаше да пожелае да бъде реабилитиран като част от него. Може би лудостта се предаваше по наследство. Може би всички те имаха по две глави и опашка. Беше длъжен да го разбере. А сега, когато го знаеше, се опасяваше, че истината е много по-болезнена от най-черногледите му предвиждания.

Не мислеше обаче, че алчността бе качество, което можеше да се унаследи. Би могъл да си събере багажа, да напусне града, да намери малко и спокойно селище, в което да се установи, и да си потърси съпруга, с която да свият семейно гнездо — съпруга, напълно различна от жената, която сега спеше в неговото кресло. Беше прекалено скъпа, лишена от прагматичност, прекалено красива. Щеше да прекара остатъка от живота си в съмнения дали е достатъчно добър за нея, в тревоги, че може да я загуби заради друг. Нека Питър прекара живота си в непрекъснати тревоги и подозрения.

Трябва да се бе унесъл в дрямка. Ожесточеният лай на кучето и ехтенето от гневните удари по външната врата много скоро го изтръгнаха от съня.

Розовата зора хвърляше белезникава светлина върху неполираните дъски на пода. Затвори бързо очи и стисна клепачи в опит да забави настъпването на деня. Естествено, не постигна желанния ефект, но навиците трудно се забравяха. Ожесточените удари по вратата сега се съпровождаха от човешки викове и от бясното ръмжене и дращене на кучета по дървената повърхност.

Надигна се и срещна две ужасени сини очи, които следяха всяко негово движение. Вече изсъхналите коси се спускаха като златен водопад по голите рамене, които Дениъл нямаше как да забрави. По дяволите, тя бе пълна противоположност на жените, които винаги бе предпочитал. Харесваше правите черни коси, тежки и блестящи като коприна, и загадъчно тъмните очи, които карат душата ти да стене. Джорджина Мередит бе светла и имаше открит поглед. Но изписаният върху лицето ѝ ужас събуди у него инстинкта на закрилник.

Изстена и бавно се изправи, натъпквайки краищата на ризата в панталоните си. В началото на седмицата трябваше да плати на някоя перачка. Прекоси бос стаята, хвана кучето за нашийника, преди да отвори вратата. Не беше необходимо да пита кой е посетителят. Не се изискваше особена проникателност, за да се досети.

Не той, а Джорджина нададе вик на изненада, когато вратата се отвори и Питър нахлу в помещението. Не бе предвидила неговата поява. Видя разгневеното му изражение, после погледът ѝ се спря на баща ѝ, застанал зад него. Май щеше да се наложи да се възползва от всяка предоставена ѝ закрила.

Когато я видя, лицето на баща ѝ побеля. Спомнила си с какво е облечена, тя грабна одеялото и се загърна плътно с него. Но вече бе късно. Моравото лице на Питър ѝ казваше, че годеникът ѝ е видял онова, което според предварителните ѝ планове трябваше да се види. Но предварителният замисъл предвиждаше единствено баща ѝ.

Стрелна поглед към Дениъл. Той гледаше към нея със загадъчно изражение, което ако не друго, показваше, че е видял с какво е или по-скоро не е облечена под одеялото. Почувства, че се изчервява под погледа му, затова отново обърна глава към баща си.

— От днес вече нямам дъщеря — изсъска той, преди да се обърне и излезе.

Онемяла, Джорджина проследи с поглед излизането му. Не можеше да каже какво си бе представяла, че ще се случи, когато я

откриеше, но определено не бе допускала такъв развой на събитията. Как можа баща ѝ да си тръгне и да я остави в ръцете на двама разгневени и непредсказуеми мъже? Уплашено обърна очи към Питър.

Никога не бе виждала това страховито изражение на лицето му. Изглежда я с леденостудени очи, а покритата му от набола брада масивна челюст потрепери зловещо, когато погледът му се спря върху лениво облегатия на вратата Дениъл. Едва тогава девойката забеляза пушката в ръката на годеника си.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Тук, в Охайо, не безчестим така жените — заговори Питър с измамно спокоен глас. — И знаем как да постъпваме с тези, които го правят.

— Питър! Спри! Преди сам да се направиш за посмешище, просто изслушай...

Но Питър не слушаше, както обикновено. Не сваляше гневния си поглед от журналиста. А той само скръсти ръце на гърдите си и се усмихна. Усмихваше се! Джорджина осъзна, че трябваше да убие и двамата още предишната нощ. Като че ли предпочиташе повече очилатия журналист пред мъжа, който се усмихваше, докато в очите му лумваха яростни пламъчета. За първи път в живота си наистина се страхуваше.

— Дамата говори на вас — подчерта без видима причина домакинът.

— А аз говоря на вас. Не зная за какъв се мислите, по дяволите, но ще трябва да си платите. Или смятахте, че просто ще дойдете в града, ще съсипете бизнеса ми, ще откраднете момичето ми и ще се измъкнете безнаказано?

— Не съм съсипал бизнеса ви — поне засега. И не съм открадвал Джорджина. Седнала е ей там. Вземете си я, ако искате.

— Дениъл! — извика извън себе си от гняв Джорджина и се опита да стане от креслото. Не беше никак лесно да го направи, обвита плътно с одеялото, което всеки момент можеше да изложи на показ нежелани части от тялото ѝ, но накрая успя. — Никъде с никого няма да ходя.

Никой от двамата мъже не чу протеста ѝ.

Най-после, овладял достатъчно яростта си, за да е в състояние да погледне годеницата си, Питър извърна глава към креслото.

— Ако ми кажеш, че си направила грешка и че искаш да се върнеш къщи, този път ще ти простя. Просто си вземи дрехите и ще се махнем оттук.

Предложението я свари неподготвена. Онемяла от смайване, девойката се взря в лицето на годеника си, за да прочете по изражението му, че той наистина желае тя да тръгне с него. Но дори да страдеше, по лицето му нямаше и следа от болка. В очите му прочете само ярост и унижение. Отчаяно ѝ се искаше да повярва, че е готов да я приеме, защото я обича, но вече не беше наивно момиченце.

— Толкова много ли означава за теб „Хановър Индъстриз“? — чу се да пита тя, преди да успее да спре.

— А семейството ти не значи ли нищо за теб? — парира въпроса ѝ той. — Хайде, иди да вземеш дрехите си и ще те отведе оттук. — Все още с пушката в ръце, насочи вниманието си към Дениъл, убеден, че Джорджина ще му се подчини.

— Щом родителите ми допускат други семейства да гладуват, ограбвайки труда им, за да натрупат печалба, те не значат много за мен. Никъде няма да ходя.

Дениъл завъртя иронично очи към тавана, после се намеси:

— Ще е по-добре да послушате съвета му, госпожице Весела. Уверявам ви, че няма да харесате онова, което ще последва, ако откажете.

Понечи да кръстоса ръце на гърдите си и да го пониже с яростен поглед, но навреме си спомни за одеялото. Вкопчи отново пръсти в него, за да предотврати свличането, за голямо разочарование на Дениъл, ако се съдеше по нескрития интерес в погледа му, който я накара да поруменее. Защо погледът му винаги я караше да се чувства така... разголена?

— Напълно съм способна сама да се грижа за себе си — студено го осведоми тя, преди отново да се обърне към Питър: — Никъде няма да тръгна с теб. Твоето семейство е дори по-несправедливо от моето. Иди си, ако искаш, и уволни още някоя служителка, за да се успокоиш.

Питър поклати невярващо глава, после насочи пушката към Дениъл.

— Обуй ботушите си, каубой. Защото съвсем скоро ще се окажеш женен. — И добави през рамо: — Намери някакви дрехи, Джорджина, защото в противен случай ще излезеш така, както си сега.

— Не ставай смешен. Не можеш да ми нареждаш какво да правя. — Все още не разбрала какво става, девойката остана на мястото си.

Наложи се Дениъл да ѝ обясни същината на проблема.

— По-добре идете и се облечете, госпожице Весела, освен ако не искате да разберете от личен опит какво е усещането, когато куршум пронизва човешкото сърце. Предупредих ви, че няма да ви хареса.

Беше чела за вежди, които се повдигат чак до горната част на челото, и предполагаше, че в момента прилага същия трик, докато се визира неодобрително в лицето на годеника си. Но той не гледаше към нея, а държеше насочено дулото на цевта право към сърцето на журналиста. Защо Дениъл не избиеше с ритник оръжието от ръцете му?

— Къде ще ходим?

— При свещеника. След като няма да се омъжваш за мен, тогава ще се омъжиш за твоя каубой. Някой трябва да те контролира.

Питър, изглежда, говореше напълно сериозно. На Джорджина ѝ се струваше, че това е някаква шега. Погледна въпросително Дениъл, но той продължаваше да стои със скръстени на гърдите ръце в очакване тя да изпълни заповедта. Намръщи лице и тромаво се оттегли в помещението с пресата. Знаеше, че Дениъл крие някаква карта в ръкава си, но щеше да ѝ е много по-лесно, ако я бе изкарал сега. Събитията приемаха доста смущаващ обрат.

Представа нямаше, че Питър притежава оръжие. Сигурно го бе взел от някой от братята си. Надяваше се, че знае как работи пушката, защото иначе като нищо можеше да пробие нечия глава.

Мисълта я накара да побърза. Не бе допускала, че импулсивните ѝ действия щяха да поставят Дениъл в толкова сериозно положение, но ето че сега към него бе насочено дулото на пушка, попаднала в ръцете на мъж, за когото едва ли можеше да се каже, че е на себе си. Ако оръжието гръмнеше, независимо по каква причина...

Не бе имала сили да остави у дома лондонската си рокля, която се носеше без корсет. При тези обстоятелства логично бе да избере нея.

По-скоро ядосана, отколкото уплашена, премина в предното помещение, за да установи, че нищо не бе станало междувременно. Кучето бе легнало на пода и бе заспало. Поведението на Дениъл бе много странно. Бе излязла с убеждението, че журналистът изчаква единствено тя да напусне помещението, за да се хвърли върху Питър. Вместо това той спокойно я изчакваше, праметнал сако през рамо.

Видя, че е обул ботушите си и сърцето ѝ се вледени. Значи наистина щяха да излязат на улицата в този си вид.

Питър завъртя цевта на пушката към вратата.

— Хайде, да приключваме по-бързо с това. Ако не побързаме, няма да заварим преподобния Хеърън в дома му.

Джорджина почувства сърцето в петите си. Преподобният Хеърън работеше в „Малоуни“, защото паството му бе прекалено бедно и не можеше да го издържа. Хеърън вероятно бе единственият свещеник в града, който би изпълнил нарежданията на Питър, без да задава въпроси.

Стрелна с поглед Дениъл, за да разбере дали той знае това. Журналистът само наметна сакото си върху раменете ѝ и ѝ предложи ръка.

— Бурята е охладила времето навън — измърмори той.

Не можеше да повярва, че е истина. Заслизаха по стълбите пред Питър, който продължаваше да стиска пушката си, сякаш наистина възнамеряваше да я използва. Може би когато излезеха на улицата и около тях се съберяха минавачи, щяха да успеят да избягат. Питър не би натиснал спусъка.

Но беше прекалено рано и улиците в квартала бяха безлюдни. След около час работниците щяха да се стекат към фабриката, но в момента нямаше и следа от тях. Дори понито не се виждаше.

Сърцето ѝ се сви от болка. Понито си беше нейно. Баща ѝ го бе подарил за нейния девети рожден ден. Не можеше да си го вземе просто така. Не беше честно.

Усети, че очите ѝ се напълват със сълзи, но бе твърдо решена да не плаче. Беше глупаво. До няколко минути Дениъл щеше да намери начин да избягат, а след това щеше да продължи, както бе планирала. Знаеше, че не може да си позволи да задържи понито.

Откритият файтон на Питър ги очакваше. Беше двуместен, но тримата успяха някак си да се сместят на седалката. Джорджина буквално седеше на коленете на годеника си, когато той хвана в една ръка юздите. Другата му ръка стискаше пушката, оставена в скута му.

— Питър, мозъкът ти се е замъглил — осведоми го тя. — Не желая да се омъжвам за никого. Непрекъснато се опитвах да обясня това на всички, но никой не ме чуваше. Не обвинявай Дениъл за това,

че бях принудена да предприема драстични действия, за да привлека вниманието ти.

— Джорджина, винаги си била малко глуповата. До днес намирах това за очарователно. Но вече не мисля така. Ти направи избор, а мистър Мартин допусна грешката да го приеме. Сега двамата ще трябва да заплатите. Хората биха приели бягството, за да пристанеш на любимия. Но никога няма да разберат защо си предпочела да съсипеш живота си, вместо да се омъжиш за мен.

Ето за какво било всичко — заради мъжкото самолюбие. Джорджина се размърда неспокойно, но Дениъл я прихвана за кръста и я накара да застане неподвижно. Вледени се от фамилиарността на неговия жест. Тя не бе от жените, които сядат в нечий мъжки скут, и никой не си позволяваше да я докосва по такъв начин. Застина неподвижно, за да не провокира отново подобен жест.

— Не съсипвам живота си. Възнамерявам да си намеря работа и сама да се издържам. Искам да те заставя да видиш какво коства на твоите бедни работнички да изкарват прехраната си.

— Ще се омъжиш и ще оставиш съпругът ти да мисли за прехраната. Изненадан съм и разочарован, че си предпочела този... каубой... пред мен, но сега мога да си призная, че изпитвам известно облекчение. Двамата с теб никога не бихме могли да създадем семейство.

— Именно това ти повтарям от две години! — Въодушевена, Джорджина подскочи и веднага си представи смръщеното лице на Дениъл до себе си. Обърна се към него, но изражението му си оставаше стоическо. Всъщност стори ѝ се, че долавя весели искри в тези сиви, очарователни очи. Смръщи се, а той затегна хватката около кръста ѝ. Проклетникът се забавляваше от това, което ставаше в момента! Отново насочи вниманието си към Питър. — Казвах ти, че двамата не сме един за друг. Спестих ти разочарованието от един несполучлив брак. Би трябвало да ми благодариш, вместо да се държиш като инатливо магаре.

— Мъжко магаре — промърмори Дениъл зад нея.

Джорджина се престори, че не е чула.

— Пусни ни да си тръгнем, Питър, и ще забравим, че това изобщо се е случило.

Без да отговори, Питър насочи конете към малка къщичка, разположена на една притихнала улица. Взе пушката от скута си и посочвайки с нея, нареди:

— Слизайте! Пристигнахме.

Дениъл се измъкна изпод нея, слезе от файтона, после подаде ръка на Джорджина. „Ако знаеше какво е най-добре за него — помисли си тя, — сега трябваше да се възползва от момента, докато Питър е зает със завързването на конете, и да избяга.“ Подсказа му с жест какво да направи, но лицето му придоби непроницаемо изражение, а той улови ръката ѝ и я свали до себе си.

„По дяволите, той наистина се вживява в ролята на джентълмен. Нима не разбира, че Питър сериозно възнамерява да изпълни заканата си?“ Онова, което годеникът ѝ бе изрекъл преди, за да изплаши нея и Дениъл, и да ги накара да го молят за милост, сега неочаквано се бе превърнало в изявление, от изпълнението на което той не можеше да се откаже, дори да искаше. Щеше да упражни насилие върху тях в присъствието на свещеник, а след това щеше да ги принуди да преминат през инсценирана венчална церемония. Не знаеше дали при тези обстоятелства бракът щеше да бъде валиден или не, но определено нямаше желание да научава това постфактум.

Когато и тримата слязоха, Дениъл я придърпа по-близо до себе си и по-далеч от Питър. Въздъхна облекчено. Най-последният от тях започваше да проумява положението.

— Мисля, че ще е по-добре да ме оставите да поговоря насаме с Джорджина, ако сте решили да доведете нещата докрай. Сутрин обикновено е настроена критично към всичко и може да се окаже, че не е толкова сговорчива, както би ви се искало.

Питър сви рамене.

— Може да откаже, а после да види как ще ви застрелям. Дори Джорджи не е толкова кръвожадна.

— Ако в жилите ви тече поне капка топла кръв, ще ни дадете минута. Не отиваме на разходка. Госпожица Хановър има правото поне да бъде поискано съгласието ѝ, което вие пропуснахте да направите, бих могъл да добавя.

Беше първият признак на гняв, който Дениъл показваше, и Питър и Джорджина едновременно обърнаха изненадани лица към него. Без да дочака отговор, журналистът придърпа девойката към

ъгъла на ниската дървена ограда, достатъчно далеч, за да не бъдат чувани от Питър.

— И двамата знаем, че не сме сторили нищо лошо, но другите не знаят това — започна шепнешком Дениъл. — Готов съм да направя всичко, каквото е най-добро за вас, но разбирам, че не сте били подготвена за такъв обрат, и че не горите от желание да се омъжите. Докато все още сте — затърси учтива дума, за да го каже — „недокосната“, бракът може да се анулира. Ако приемете тази фарсова венчавка, обещавам, че няма да предприемам никакви действия, които биха направили невъзможно анулирането на брака, докато сама не вземете решение относно неговата съдба. Молбата ми е странна, но е начин да се излезе от настоящото положение. Хората ще погледнат на бягството ви като на романтична постъпка, но не бих могъл да предвидя скандала, който ще избухне, ако се разчуе, че сме прекарвали заедно нощта. Можем да влезем в този дом и да се престорим, че се венчаваме по собствено желание, с което ще отнемем на Питър сладостта от отмъщението, а по-късно да поправим стореното.

Дениъл държеше ръцете ѝ и се взираше така напрегнато в лицето ѝ, сякаш съгласието ѝ наистина бе важно за него. Бе прекалено смаяна, за да прецени как да отговори. По някакъв чудат свой начин той наистина я молеше да се омъжи за него. Не бе сигурна дали изобщо искаше да разбере значението на „анулирането“ или последствията от него, но мислеше, че разбира какво бе имал предвид, казвайки „недокосната“. Можеха да се оженят и в същото време да не бъдат съпруг и съпруга. Прозрението я накара да ококори очи. Можеше да остане уважавана, но независима.

— Можем да бъдем само... — Затрудни се с подходящата дума, но накрая я намери: — ... приятели? И да бъдем семейство? Това ли имахте предвид?

Усмивката му не бе весела, но все пак кимна.

— Поне за известно време. Рано или късно трябва да решим какво да предприемем, за да не предизвикваме публичен скандал, но при всички случаи ще разполагаме с повече време, отколкото е склонен да ни предостави вашият годеник.

Сърцето ѝ заби учестено от направеното предложение. Дениъл поне поставяше нещата далеч по-разбираемо от Питър. Ако общественото мнение изискваше да се омъжи, във всички случаи

предпочиташе да вземе за съпруг мъж, който зачита правото ѝ на мнение. А в този момент определено би предпочела Дениъл пред Питър. Присвивайки пръсти в дланите му, бавно кимна.

— Добре. Щом това е единственият възможен изход. — После, дала си сметка, че този изход може би не устройваше и него, но не желаейки да предизвика отново гнева му, изгледа събеседника си умолително: — Повярвайте ми, не съм искала да стане така. Не допусках, че баща ми ще доведе и Питър. И не знаех, че той може да се държи толкова неразумно.

Усмивката му сега бе по-сърдечна и той пусна едната ѝ ръка, за да погали лицето ѝ.

— Опасявам се, че прекалено добре разбирам всичко. Не ви обвинявам. Имам предчувствие, че предстои да объркаме нечии старателно подготвени планове. Да го направим с достойнство.

Джорджина се засмя весело, хвана ръката, която галеше лицето ѝ, и без сама да го бе искала, повдигна се на пръсти и шумно го целуна по бузата.

Това определено щеше да накара Питър да се замисли.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Свещеникът вече бе облякъл дълго черно пардесю, чиито лакти бяха излъскани от дългото носене. Широката вратовръзка не бе съвсем правилно завързана, когато отвори вратата, но той сякаш забрави за това в мига, в който видя своя работодател на прага на дома си. Отстъпи назад, за да направи път на Питър, като в същото време погледна зад него към двете фигури с отчаяно отпуснати рамене.

Джорджина го заслепи с усмивката си.

— Искаме да избягаме, но Питър бе така мил да предложи да ни стане свидетел. Надявам се, че не ви затрудняваме.

Дениъл почти се гордееше с нея. Проявяваше забележителна храброст за една префърцунена и самодоволна светска госпожичка. Всяка на нейно място досега щеше да е изпаднала в истерия. Естествено, друга жена никога не би могла да се озове в подобна ситуация.

Не изпитваше никакви угризения заради предстоящото. Джорджина сама бе предизвикала всичко. Всъщност, погледнат с други очи, моментът бе дори забавен. Лично избраната за красивия наследник на империята Малоуни годеница скоро щеше да бъде прехвърлена на недъгавия син, който отдавна бе прокуден от семейството. Искрено се надяваше Артемис Малоуни да проумее горчивата ирония на този факт, когато узнаеше какво се е случило.

А и се опасяваше, че баща му ще научи цялата истина много преди предвиждания от него момент. Бракът изискваше изясняване на истината, а той не бе подготвен за изненадващи разкрития. А двамата му спътници — в това бе напълно убеден — щяха да са съвсем смаяни от същите тези разкрития. Е, отдавна бе научил, че всяка жаба трябва да си знае гъола. Надяваше се само жабите да не се окажеха по-силни от него.

Джорджина му подаде сакото и той го облече. Усмивката ѝ бе някак тъжна, но Дениъл не можеше да я вини. Питър беше в едно от най-лошите си началнически настроения — издаваше заповеди и

нареждания, а свещеникът и съпругата му непрекъснато сновяха напред-назад. Дениъл ѝ се усмихна и отместе встрани един кичур, паднал над очите ѝ. Дори не бе имала време да се срещне. Но подозираше, че зад спокойното изражение и дежурната усмивка на лицето ѝ се криеше клокочещ гняв.

Можеше да постъпи като страхливец и да допусне свещеникът да използва името, което Питър в момента му съобщаваше. Тогава венчавката щеше да е фалшива и юридически невалидна, което би им спестило скандалната съдебна процедура по разтрогването на брака. Но Дениъл знаеше какъв хаос бе настъпил, когато Иви бе започнала такава процедура, а той не бе готов да се справи с усложнения от такова естество. Обичаше да постъпва честно и да разкрива картите си в момента.

Когато свещеникът ги подкани да минат напред, той се усмихна и предложи ръка на девойката. Не можеше да изтъкне нито едно разумно съображение в полза на женитбата си с Джорджина Мередит Хановър. Тя беше лъчезарна и добронамерена и не бе никак лош фотограф. Не беше от мълчаливите интелигентни жени, за каквато винаги си бе представял, че ще се ожени, но една весела усмивка изкупваше до голяма степен този неин недостатък. И макар че бе ниска и руса, а не меланхоличната брюнетка от мечтите му, той с лекота си я представи в леглото си.

Ако трябваше да бъде пределно откровен към себе си, това вероятно бе причината да стои тук сега и да слуша как свещеникът превръща във фарс венчалната церемония. Да, Джорджина Хановър щеше да изпълни чудесно празното място в леглото му, а той отдавна не бе имал жена.

Разбира се, не без значение бяха шокиращите и парадоксални разкрития, които предстоеше да направи.

За негова изненада, свещеникът не използва целите им имена, когато зададе обичайния церемониален въпрос към тях. Просто като Дениъл той се закле да обича и закриля Джорджина, докато смъртта ги раздели. Обетът го накара да се сепне, затова погледна надолу към жената до себе си. Като него тя повтори тихо венчалния обет, но от вниманието му не убегна лекото треперене на пръстите ѝ. Взе ги в своите и се удиви колко миниатюрни и нежни изглеждаха в сравнение с неговите. Наистина бе изминало много време, откакто бе проявявал

интерес към жена. Даде си сметка, че сега животът му щеше да се промени.

Нямаше пръстен, за да го сложи на пръста ѝ, но тя свали своя от дясната си ръка и му го подаде, а той внимателно го постави на безименния пръст на лявата ѝ ръка. Сякаш уплашена, Джорджина се опита да издърпа ръката си от неговата, но Дениъл я задържа до изричането на последните обредни думи. Особен трепет изпълни гърдите му, докато държеше тази крехка ръчица и свещеникът с напевен глас довършваше венчалната церемония. Никога не бе опитвал да си представи как ли се чувства един семеен мъж. Не смяташе, че дори въображението му би помогнало в случая. Чувстваше се неспокоен, малко уплашен и покровителствено настроен. И много гладен.

Съсредоточи мислите си именно там. Не се спомена нищо за целуване на младоженката в края на службата и той се запита кое ли вероизповедание бе лишило ритуала от такъв романтичен момент. Без да дочака позволение, обви ръка около талията на жената, току-що станала негова съпруга, и я притегли към себе си.

Зениците ѝ се разшириха, когато разбра намерението му, но вече бе твърде късно за съпротива. Устните му се приведоха над нейните и интимността на жеста му я изпълни с трепетно очакване. Тя затвори очи и се остави на непознатото усещане за близостта на съпруга си, за лекото боцкане на наболата му брада, за странния тръпчив вкус на устните му, плътното докосване на краката и гърдите им и необяснимото напрежение, което протичаше между тях. Изпита разочарование, когато Дениъл се отдръпна при неловкото покашляне на свещеника.

Не можеше да откъсне очи от лицето на мъжа, току-що станал неин съпруг, но с усилие извърна спокойното си лице към Питър. Челюстта му потрепваше неспокойно. Едва сдържаше яростта си.

— Къде са брачното свидетелство и регистърът, преподобни? — попита грубо бившият ѝ годеник, след като обърна лице към свещеника. — Искаме всичко да бъде напълно законно.

Пасторът побърза да донесе регистъра и едно непопълнено брачно свидетелство, после започна да вписва имената на младоженците. Подаде писалката на Дениъл.

— Подпишете тук, ако обичате, после съпругата ви ще изпише своето име, а свидетелят ще изпише името си на редовете по-долу.

Дениъл решително написа името си в регистъра и на свидетелството, и то, както се стори на Джорджина, с особено задоволство. Не би трябвало да е доволен от случилото се. По-скоро трябваше да е ядосан или най-малкото раздразнен. Вместо това ѝ подаде усмихната писалката и тя бе готова да се обзаложи, че не той, а Питър трябваше да се усмихва. Но уви! Въздъхна, взе писалката и се наведе над свидетелството, за да съсипе окончателно живота си.

Погледна към мястото, попълнено от Дениъл, за да види дали е изписал цялото си име. Премигна невярващо, когато мозъкът ѝ установи разминаването между името, което бе очаквала да види, и онова, което бе написано. Обърна се и погледна Дениъл, почти очаквайки да ѝ намигне затворнически, за да ѝ покаже, че става въпрос за шега или просто за трик, който ще ги измъкне от капана, затова не бе споменал, че ще използва фамилното име на Питър вместо своето.

Колебанието ѝ направи бившия ѝ годеник подозрителен. Сграбчи свидетелството, прочете подписа „Дениъл Юън Малоуни“ и захвърли документа на пода. Насочвайки пушката, извика троснато:

— Донесете ново свидетелство, преподобни. Джентълменът, изглежда, не може да си спомни фамилията.

Дениъл мълчаливо се наведе да вземе листа от земята и го подаде на Джорджина. Като гледаше нея, а не мъжа с пушката, каза:

— Това е фамилното ми име. Можете да проверите в архива на съда. Имам свидетелство за раждане, с което мога да го докажа. Ако фамилията ви е неприятна, госпожице Весела, мога да помисля да я променя. И без това не се гордея особено с нея.

Пръстите на Джорджина несъзнателно мачкаха тъгълчето на документа, докато се взираше в него. Само преди няколко часа се бе заклела, че по-скоро би умряла от глад, отколкото да се омъжи за някой от семейство Малоуни. Никога допреди последните няколко седмици не бе виждала Дениъл в този град. Не бе възможно да е Малоуни.

Обърна обнадеждено очи към прямото лице на съпруга си.

— Ако не съществува връзка, няма причини да се оплаквам. — Взе писалката, за да изпише името си.

— Не съществува никаква връзка, по дяволите! — прокълтя гневният глас на Питър почти едновременно с тихо изреченото от

Дениъл: „Опасявам се, че съществува“.

Ръката ѝ спря още на първото „Д“. Втренчи очи в документа, сякаш там бе изписан отговорът на нейната дилема. Ако не подпишеше, дали бракът щеше да остане законен? А ако не останеше законен, какво щеше да прави от тук нататък? Не можеше да се върне у дома. Не можеше да се омъжи за мъж, достатъчно луд, за да насочи пушка срещу нея. Щеше да се превърне в бездомница. Но ако подпишеше, а Дениъл го е потвърдил, щеше да стане Джорджина Малоуни. Защо я бе излъгал? Беше ли излъгал? Дали не лъжеше и сега? Пръстите ѝ се разтрепериха.

— Подпиши се, Джорджи. — Гласът му звучеше едновременно успокояващо и окуражително. — Не възнамерявам да обявявам публично кръвната си връзка със семейство, което оставя хората да гладуват и да живеят в лишения, за да могат неговите членове да се возят в луксозни карети и да дават изискани приеми. Изписах истинската си фамилия единствено, за да те защитя.

Противно на всяка логика, Джорджина отново се наведе над документа и започна да изписва името си, но гневният глас на Питър я накара да се обърне рязко. Тъкмо навреме, за да види как годеникът ѝ пушна пушката на земята и сграбчи Дениъл за яката на ризата. Дениъл не успя да избегне атаката. Получи прав юмручен удар в брадата, от който залитна назад, а съпругата на свещеника изпищя ужасено, когато той се стовари върху шкафа с китайски орнаменти.

Но Дениъл светкавично се оттласна от него и сграбчи захвърлената пушка, преди Питър да има достатъчно време, за да нанесе втори удар. Заби приклада на оръжието в стомаха на Малоуни, при което той се преви на две. После, захвърляйки пушката, сграбчи Питър за яката и го изправи.

Сега стояха лице в лице и Джорджина сподави възклицанието на изненада от явната прилика между тях. Защо по-рано не я бе забелязала? Защото напълно противоположните им характери с нищо не подсказваха търсенето на прилики там, където съществуваха единствено различия. Дениъл бе непринуден, любезен и дружелюбен, винаги готов да изслуша и да помогне. Питър притежаваше суровата закалка на стоманено въже, лесно избухлив, когато срещнеше трудности, по-скован от целулоидната яка около врата му и също

толкова неподатлив на убеждаване. Всякакви сравнения бяха невъзможни, освен в моменти като настоящия.

Дениъл разтърси жертвата си и я повлече към бюрото, върху което лежеше все още неподписаният документ.

— Подпиши се като свидетел, братко. Искаме всичко да бъде напълно законно, нали сам го каза? После иди вкъщи при татенцето и му обясни какво си направил. Съмнявам се, че ще му стане весело, но вероятно няма да те прокуди в Сейнт Луис, както постъпи с мен. Много скоро ще остане без синове, ако продължи да постъпва по същия начин.

Питър се извърна с такава ярост, че се изскубна от хватката на Дениъл, който този път успя да отбие удара. После отстъпи назад и застана до Джорджина.

— Подпиши се, Питър. Не си длъжен да казваш на старчето. Нека поне се опитаме да излезем оттук като цивилизовани хора, преди добрият пастор и съпругата му да решат, че съвсем сме се побъркали.

Питър грабна листа и яростно изписа името си, после го подаде на Джорджина, за да довърши подписа си. Изгледа мрачно Дениъл и сърдито тръгна към вратата.

— Пожелавам ти да бъдеш добре с нея, но не си мисли, че ще забравя това. Дано името върху тази хартия да отговаря на истината, защото иначе лично ще се погрижа да увиснеш на въжето. Джорджина заслужава по-добро бъдеще от отрепка като теб.

И излезе, което изтръгна въздишка на облекчение от гърдите на госпожа Хеърън. Съпругът ѝ мълчаливо ѝ подаде брачното свидетелство, за да се подпише като втори свидетел.

Джорджина установи, че трепери. Не виждаше всеки ден сцени като днешната. Винаги бе водила спокоен, почтен живот. Само сред понисшите, необразовани слоеве на обществото хората крещяха и се биеха и постъпваха като животни. Господи, към какъв живот се бе втурнала?

Дениъл сгъна документа, прибра го в джоба си и подаде няколко монети на ужасения свещеник като компенсация за неприятностите. Трябваше Питър да плати. Винаги го бе считала за еталон на достойно поведение. Едва сега започваше да проумява в каква степен бе неспособна да преценява правилно хората. А каква ли грешка

допускаше по отношение на мъжа, когото познаваше само от няколко седмици?

Неподправен ужас разтърси сетивата ѝ, когато Дениъл ѝ подаде ръка, за да я отведе. Изобщо не познаваше този човек. Допреди няколко минути не знаеше дори истинското му име. Представата ѝ за идеалния съпруг не бе мъж, който крие истинската си самоличност заради стремежа си да съсипе най-близките си хора по кръвна линия. Дръпна назад ръката си и сама се отправи към изхода.

С няколко крачки Дениъл се изравни с нея. Почти бе стигнала до павираната улица, когато установи, че Питър си бе тръгнал с файтона, оставяйки ги без превозно средство насред непознат квартал.

— Продължавай само направо и след няколко минути ще сме в центъра на града — подсказа ѝ Дениъл, който сега вървеше редом с нея.

— Върви си! — грубо прошепна тя.

— Тъй като отиваме в една и съща посока, предложението ти не ми се струва логично.

Отново играеше ролята на добродушния журналист, но този път нямаше да се остави да я заблуди. Можеше и да изглежда кротък, но притежаваше същия ожесточен нрав като Питър.

— Джорджи, не можеш да избягаш. Нали вече го направи снощи и видя в какво положение се озова!

Вървеше точно зад нея, дори не беше задъхан, когато достигнаха до Мейнстрийт. Уличните метачки вдигаха облаци прах от макадамовата настилка и някои от тях изгледаха любопитно двамата разгневени минавачи, които почти прелетяха край тях.

Джорджина заобиколи фенерджията, който угасяше уличните фенери.

— Не бягам.

— Тогава какво правиш? Разходката рано сутрин може и да е здравословен навик, но не мисля, че е необходимо да се движим с такава скорост.

— Защо не млъкнеш и не ме оставиш? Трябва да размисля.

— Добре. Ще мълча. Но няма да те изгубвам от погледа си. В тази част на града само за няколко минути ще събереш мъжкото население, което ще тръгне по петите ти.

Не беше съобразила това. Погледна копринената рокля, чиято материя прилепваше по фигурата ѝ от насрещния вятър. Не носеше подплата, която да прикрива очертанията на краката ѝ под тънката материя, а деколтето бе скандално отворено за това място и тази част от денонощието. Дали забеляза, че трапчинката, разделяща гърдта ѝ, остава открита за погледа? Почувства очите на Дениъл, приковани именно там. И имаше пълно право да го направи. Беше ѝ съпруг.

Преглътна при мисълта за последствията от глупавата си постъпка и продължи да върви.

Ами ако обещанието му да не я докосва също е било преструвка?

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Джорджи, няма да те изям. Защо не идем някъде да закусим и да обсъдим проблема като две здравомислещи същества?

— Престани да ме наричаш така. — Беше неадекватна реакция, продиктувана от раздразнение. Думите на Дениъл породиха обърквачи мисли в главата ѝ, с които не знаеше как да се справи при тези обстоятелства, нито знаеше по какъв друг начин би трябвало да реагира. Стомахът ѝ стържеше, но просто не можеше да си представи, че ще седне пред блюдо шунка с яйца на една маса с този мъж, сякаш наистина бяха семейство. Беше прекалено интимно, за да е по вкуса ѝ.

— Права си. В момента се държиш като баща си. Би трябвало да те наричам Джордж. — Улови лакътя ѝ и я поведе към малка странична уличка, откъдето се носеха миризми, от които устата ѝ се напълни със слюнка.

Стените на сградите в тази забутана уличка бяха покрити с кал и наслоена мръсотия. Някои от къщите имаха многобройни прозорци, осеяни с надписи от блажна боя. Висящите над входовете табели съобщаваха нечетливо изписани имена на неизвестни собственици. Дениъл я накара да прекрачи прага, висящата табела над който гласеше: „При мама Зюки“.

Ароматът на готвено вътре бе така силен, че коленете ѝ се подкосиха. Веднага си представи шунка и бисквити и изведнъж закопня за обилната закуска, предложена ѝ по време на гостуване при приятелка в Кентъки. Щеше да ѝ прилошее от глад.

Преди да успее да се отпусне върху най-близкия стол, от задната част на помещението се появи дребничка негърка и ги приветства шумно с добре дошли, после разтвори ръце и зарадвано се усмихна, съзряла Дениъл.

— Дани бой, къде се криеш от толкова време? Имах пресни яйца, точно както ги обичаш, а ти не се появи, за да ги опиташ.

Жената замалко не удуши Дениъл от прегръдки и едва тогава забеляза присъствието на Джорджина. Възкликна шумно, отстрани

младия мъж, опря длани на хълбоците си и изгледа от горе до долу девойката.

— Я да видим кого си довел, сладурче? Като я гледам, струва ми се, че едно солидно похапване ще ѝ се отрази добре. Довел си я точно където трябва.

— Зюки, запознай се с жена ми Джорджина. Джорджина, Зюки е най-добрата готвачка в тази част на Охайо, а предполагам, че ще си остане най-добрата, дори ако се премести в противоположния край на щата. Естествено, ако нейната майка не е узурпирала вече званието.

Зюки засия от гордост.

— Боже, боже! Малкият Дениъл е пораснал и си е намерил жена. Моят Бен знае ли за това?

— Ще изпратя телеграма тази сутрин. Той в Тексас или в Начиз е сега?

— Душеше около някакво момиче някъде около Начиз, ето защо предполагам, че е там. Твоите хора е редно да дойдат тук сега, когато вече е лято. Най-добре да им кажеш какво си успял да свършиш, иначе ще се обидят. А сега сядай тук и ме остави да ти забъркам нещо истинско.

Тръгна към кухнята, но Дениъл я върна. Посочвайки притеснено към Джорджина, попита:

— Може ли да влезе в кухнята, за да се измие? Отвлякох я малко набързо и не ѝ оставих време да се приготви.

Девойката му хвърли смаян поглед, но с радост се възползва от претекста и побърза да се отдалечи от него. Молеше се единствено каквото и да бе сервизното помещение в тази сграда, поне да беше чисто.

Когато се върна значително освежена ѝ в по-угледен вид, завари Дениъл, седнал пред маса, отрупана с блюдата, за които бе мечтала преди десет минути, а най-отгоре се виждаха канелени кифлички. Беше напълно задоволително като за сватбена закуска.

Отпивайки благодарно от чашата с горещо кафе, тя не забеляза косия поглед на Дениъл, но полуприкритата усмивка, трепнала за миг на устните му, не ѝ убегна. Съвси вежди и остави обратно вилицата с набодения къс омлет.

— Не гледай толкова самодоволно, Дениъл Мартин или Малоуни, или както и да се казваш. Все още съм бясна и ще намеря

начин да си го върна — заяви троснато.

— На кого? На мен? На Питър? Или на целия свят? — Припряно разбута резените пържена шунка в чинията пред себе си. — И какъв е смисълът? Стореното е сторено, а нас ни очаква работа. Няма време за кроене на планове за отмъщение.

Вилицата ѝ остана за миг във въздуха, докато се питаше какво го кара да се усмихва самодоволно след тазсутрешните събития. Но споменаването на работата я накара да преглътне язвителните си забележки. Взря се в лицето му не без известна доза подозрение.

— Ще ми позволиш ли да работя? И какво ще правя?

— Докато измисля някакъв начин да си получим обратно фотографските принадлежности от баща ти и от Питър, предполагам, че ще те използвам за някои от интервютата. И Малоуни, и баща ти наемат на работа предимно жени, а считам, че ще са по-склонни да говорят пред теб, отколкото ако аз ги интервюирам. Знам, че се носи мътва, че разговорите с нас може да им костват работното място, но вече имам план по въпроса. Първо трябва да спечелим поддръжката на Одри и Дженис, след което останалите сами ще започнат да идват при нас.

Това ѝ изглеждаше невъзможно. Вече бе видяла колко неприятности бе причинила и недоволството, което те бяха породили. Не бе сигурна, че някога отново ще бъде желана в онзи квартал на града, а след инцидента с двамата грубияни не бе уверена, че има желание да отиде там. Явно съмненията се бяха изписали върху лицето ѝ, защото Дениъл напрегнато се взираше в изражението ѝ.

— Няма да се откажеш сега, нали?

— Не мисля, че ще ми се удаде — тъжно отвърна Джорджина. — Изглежда, нищо не ми се удава добре.

Дениъл се засмя и в сивите му очи припламнаха весели искрици.

— Предполагам, че има едно-две неща, с които при малко повече практика би се справила прекрасно, ако онази целувка бе като за начинаещ, но струва ми се, ще трябва да отложим упражненията, докато не вземеш окончателно решение дали искаш, или не искаш да бъдеш омъжена. С нетърпение очаквам нашата брачна нощ.

Джорджина втренчи ужасени очи в него.

— Каза ми, че е само временно... че всъщност няма да бъдем съпруг и съпруга!

Дениъл сви рамене и пхна една ягода в устата ѝ.

— Няма, не и преди сама да го пожелаеш. Но не отлагай прекалено дълго решението си. Трудно е да бъдеш верен съпруг, когато нямаш съпруга, на която да не изневеряваш.

Разбра предупреждението в думите му и внезапно загуби апетит. Или трябваше да се премести в самостоятелна квартира, или да го приеме за съпруг. Нямаше да я чака безкрайно. Ужасно бе да си изправен пред подобно решение. Радваше се, че не се налага да решава веднага.

Утолили глада си, малко по-късно двамата отново излязоха на улицата. Джорджина дори не възрази, когато Дениъл я хвана под ръка. Можеше да се каже, че ѝ харесва собственическият привкус на този жест. Питър никога не бе се разхождал така с нея.

Посоката, в която се отправи обаче, никак не ѝ хареса. Веднага разбра къде отиват, а когато видя червените гераниуми на стъпалата, сърцето ѝ се сви в очакване. Неприятно ѝ бе да усеща нечия насочена към нея омраза. Не искаше да пристъпя колебливо прага на дом, в който щяха да я гледат с презрение. Дръпна Дениъл за ръката в опит да го спре, но когато той продължи да върви напред, направи опит да се отскубне. Хватката му се затегна и той се обърна към нея:

— Не можеш да се скриеш от всички, Джорджина. Трябва да се изправиш смело пред света, да размахаш юмрук и после да продължиш. Предстоят ми достатъчно битки, които сам трябва да спечеля. Не бих искал да се наложи да печеля и твоите.

Тези думи отново събудиха яростта в гърдите ѝ. Хвърли му гневен поглед, после прихвана полите на роклята си и демонстративно тръгна напред. Дженис Харисън бе една вироглава, арогантна глупачка и Джорджина щеше да ѝ го докаже.

Изпълни заканата си, когато киселата старица отговори на почукването ѝ. Усмихна ѝ се, поздрави я и без да дочака да бъде поканена, влезе в малкото антре. Именно тогава решителността ѝ се разколеба.

Дженис бе коленичила пред саморъчно направено легло в предната стая, а чертите на красивото ѝ лице бяха помрачени от тревога и изтощение, които придаваха сивкаво-белезникав цвят на иначе млечнобялата ѝ кожа. На леглото лежеше слабото телце на русокосо момиченце, по чиито затворени клепачи се виждаха

множество сини венички. Дори устничките му изглеждаха синкави на фона на тебеширенобялото лице. Джорджина спря потресена, докато Дениъл я настигна и сложи ръка на рамото ѝ.

Въпреки умората, гневът на Дженис пламна отново, когато забеляза двамата неканени гости.

— Изведи я оттук — прошепна тя, без да напуска леглото на болното дете.

— Джорджина е моя съпруга, Дженис. Тук сме, за да помогнем, независимо дали ти харесва или не. Бетси отново ли припадна? — Кимна към детето на леглото.

— Отишла почти до края на града, за да набере диви ягоди, после някакви глупаци се опитали да ѝ откраднат кофичката и тя тичала по целия път дотук. Докторът каза, че не трябва да се напруга. Сърцето ѝ не може да издържа на натоварването. — Изгледа с любопитство Джорджина, но не каза нищо за промененото ѝ семейно положение.

Това обаче не възпря старицата да се закиска при думите на журналиста.

— Намерила си си добър мъж, а? — Посочи с ръка към един стол с хлътнала тапицерия, разположен близо до вратата. — Седни. Хубаво е човек да вижда усмихнато лице от време на време.

Дженис се намръщи, но като погледна към изражението на Дениъл, се сдържа да не отпрати посетителите. Вместо това изгледа злобно гостенката.

— Какво стана с богатото ви приятелче?

— Не можех да се омъжа за човек, който наема горила като Игън. — Седна на предложението ѝ стол, макар да бе сигурна, че ще изцапа непоправимо копринената си рокля. Не можеше да очаква от тези хора сами да се справят с мръсотията, в която тънеше целият квартал.

Дженис изсумтя.

— Аз бих могла да се омъжа за човек с две глави и рога на главата, ако можеше да ми осигури всичко, което Питър Малоуни може да даде на една жена. Вие сте глупачка.

Джорджина се усмихна ослепително.

— Трябва да ви запозная някой път.

— Ако се бяхте омъжили за него, може би щяхте да успеете да го убедите да уволни Игън и да ремонтира тези бараки — обясни Дженис,

после потопа гъбата в леген с вода и внимателно започна да разхлажда челцето на момиченцето.

— Ако се бях омъжила за него, щях да остаряя от разговори със стените. По-скоро те биха ме чули, отколкото Питър. Единственият начин да го накараш да те чуе, е да си от другата страна на дулото. — Погледна с надежда към Дениъл. — Можехте ли да го сторим? Можехте ли да насочим към него пушката и да принудим баща му да се откаже от собствеността и да подпише документ за това? С удоволствие бих държала Питър на прицел с онази пушка!

Дениъл се усмихна съчастнически, после отново обърна очи към жената до леглото.

— Имаш ли още от лекарството, което докторът ѝ предписа последния път? Изглежда, че имаше ефект.

Джорджина почувства безнадеждността, която се възцари в стаята, когато тя също се обърна, за да погледне леглото. Състрадалческият протест, споделен от Дениъл преди малко, в края на краищата бе само едно пожелание. Двамата бяха напълно различни хора, с различен произход и с различни планове за бъдещето. Как би могла да си въобрази дори за минута, че той се нуждае от нея? Също като Питър Дениъл бе работохолик. Само че неговата работа ѝ допаднаше повече от тази на Питър.

Насочи вниманието си към Дженис, която избягваше да отговори на зададения от Дениъл въпрос, като мърмореше неясно нещо за неефикасността на лекарството. Джорджина веднага разбра, че Дженис е прекалено горда, за да признае, че не могат да си позволят да заплатят за лекарската услуга или за лекарството, но не всеки можеше да им предложи тактична помощ в посрещането на разходите.

Изпреварвайки Дениъл, тя попита:

— Услугите на кой лекар ползвате?

Дженис се намръщи, но отговори:

— Доктор Фелпс.

Гостенката кимна разбиращо.

— Доктор Фелпс ми дължи една-две услуги. Мисля, че е време да си ги поискам. Какво ще кажете да го помоля да намине, просто за да се увери, че Бетси не се нуждае от допълнителни лекарства? Няма да ви вземе пари, ако държи на името си.

Дениъл сложи ръка на рамото ѝ, изпреварвайки възражението на жената край леглото.

— Ще отидем още сега при доктора. Ако не възразяваш, бих те помолил да помислиш дали някоя от жените, работещи в „Хановър Индъстриз“, не би искала да поговори с нас — може би жени, които вече не работят там. Направи списък, а ние ще наминем по-късно, за да го вземем. Дъглас ще продължи ли да помага за разнасянето на вестниците? Очаквам следващият брой, който подготвяме, наистина да предизвика раздвижване.

Значи бе разбрал. Джорджина въздъхна облекчено, стана, облегна се на предложената от Дениъл ръка и двамата тръгнаха към вратата, следвани от уверенията на домакинята, че Дъглас ще е на разположение. Не само че бе разбрал какво се бе опитала да постигне, но дори ѝ бе помогнал. Много би искала да се запознае със семейството, възпитало този прекрасен мъж. А после щеше да ги помоли да го отучат от навика му да лъже. Когато излязоха на улицата, Дениъл я попита:

— Всъщност не познаваш доктор Фелпс, нали?

Джорджина го дари с ослепителна усмивка.

— Дори не съм чувала за него. Но разполагам с джобните си пари за една седмица и мисля, че ще е готов да отиде където и да е срещу подходящо възнаграждение.

— Прекарала е треска, която е оставила трайни поражения върху сърцето. Вероятно няма да доживее до пълнолетие... Убедена ли си, че искаш да хвърлиш на вятъра парите си? Няма да получиш други оттам, откъдето са дошли тези.

Джорджина отскубна ръката си от неговата и го изгледа гневно.

— Натъпчи си ги в гърлото, Малоуни. — После, без да поглежда назад, продължи сама по улицата.

Откъм гърба ѝ долетя неговият смях.

Не беше обещаващо начало за едно семейство, но все пак бе по-добро, отколкото мисълта за това, какво щеше да се случи, когато паднеше нощта.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Какво си направил?

Мъжът зад масивното бюро скочи на крака и изглежда яростно най-големия си син, сякаш той бе откъснал главата му и я бе захвърлил на пода.

Питър пъкна ръце в джобовете си и изглежда баща си с ярост, не по-малка от неговата.

— Не можех да я оставя да се опозори с онзи негодник. Ще им е за урок. Онова, което искам да разбера, е, откъде е наследил фамилното си име. Все още не съм ходил до съда, но той се закле, че името му е Малоуни и че е мой брат. Дори пълен глупак не би посмял да го заяви, освен ако не разполага със солидно доказателство.

Артемис Малоуни пребледня като платно, но дали бе от ярост или от друго — бе трудно да се определи. Стисна ръбовете на бюрото, а лицето му остана скрито в сянката, хвърляна от собствената му фигура, което правеше неразгадаемо изражението му.

— Подлият интригантски кучи... — Не довърши ругатнята, изправи се, после седна в креслото си. — Намеренията му са прозрачни, разбира се. Необходимо е само да се фалшифицират документите. Не знам как е научил, но явно е направил собствено разследване. Никога не казахме на никого от вас, защото не смятахме, че е важно, но преди да се родиш ти, имахме друго дете. Син. Почина на третия ден след раждането си. Погребан е в семейната гробница. Можеш сам да видиш надгробния камък. На него е изписано името Дениъл Юън Малоуни.

За първи път тази сутрин Питър пое дълбоко въздух. Напрегнатата му фигура се поотпусна.

— Знаех си, че съществува някакво разумно обяснение. Копелето се опитва да се представи за един от нас, за да може да предяви претенции за дял от фамилното имущество, а също и към наследството на Джорджина. Мислиш ли, че ще отнесе въпроса до съда? Сигурно има начин да се установи фалшифицирането на документи?

Артемис взе писалка и започна да пише нещо върху една фирмена бланка.

— Предполагам, че ще се опита да ни изнудва. Няма да желае да се вълече в съдебен спор. Ще уведомя адвоката ни. Ще осуетим всичко, преди още да е започнало. — Повдигна глава и изгледа гневно сина си. — А идеята ти да го ожениш за Джорджина Хановър е най-глупавото нещо, което някога ти е хрумвало. Но ще се погрижа и за това. Връщай се на работа.

Питър отново се скова. Стисна зъби, завъртя се и излезе, едва сдържайки яростта си. Понякога наистина му бе трудно да харесва баща си, но не се налагаше да го харесва, за да може да изпълнява нарежданията му. Старецът знаеше какво върши — в това нямаше съмнение. Но поне в настоящия момент Питър щеше да се постарее да бъде с едни гърди напред.

Като начало щеше да започне с посещение в съда.

Джорджина наблюдаваше от прозореца на новия си дом прашната улица, по която изтрополя селска каруца, натоварена с пресни плодове и зеленчуци. Беше малко късно да пристига за предобедния съботен пазар. Може би баща ѝ бе толкова преуспяващ, че бе поръчал втора партида от фермерското производство.

Обърна се и бавно обходи с поглед почти празната стая, която двамата с Дениъл щяха да обитават. Не беше дори жилище, а склад. Стените не бяха боядисвани навярно от построяването на сградата. Дъските бяха избелели и ожулени от влаченето на машини по тях и излъскани от безброй човешки стъпки. Едва ли са били почиствани с пясък, а след това полирани, за да бъдат пригодени за изящни дамски обувки.

За свое облекчение бе открила някакво подобие на вътрешна чешма, но въпросното съоръжение бе също занемарено като всичко останало. Прозорците бяха без пердета. В стаите липсваха мебели, освен ако една печатарска преса, палет с поставен върху му дюшек и едно старо кресло можеха да се нарекат „мебелировка“.

Погледът ѝ се спря на палета, върху който снощи бе спал Дениъл. Невъзможно бе да се надява, че тя ще се съгласи да спи върху подобно нещо, при това с него.

Повдигна гордо брадичка и се отправи към вратата. Дениъл я бе оставил сама, а самият той бе отишъл да изпълни някакви поръчки. Не знаеше какво очакваше да прави тя през това време, но знаеше какво самата тя възнамеряваше да направи. Отправи се на обиколка, за да проучи потенциалните възможности на останалите помещения в тази мръсна сграда.

Когато завърши обиколката си, бе дори още по-потисната, но поне имаше вече няколко идеи. От другата страна на коридора имаше стая, която можеше да приспособи за себе си. Нуждаеше се само от парцал и ведро, за да изчисти наслоените прахоляци и паяжините, натрупвани в продължение на години. Надяваше се, че Дениъл не плаща висок наем за това сметохранилище.

Преброи монетите, останали в портмонето, след като бе дала няколко на Дениъл, за да плати за доктор Фелпс. Баща ѝ отпускаше щедра сума за джобни разходи през седмицата и бе в състояние веднага да изчисли броя на новите рокли и обувки, които би могла да си купи с тях, но не знаеше цените на никакви други стоки. Мислеше, че ще е най-разумно да държи сметка за всяко пени, поне докато не започнеш да работва сама. Защо трябваше да харчи парите си за парцали и ведра, като знаеше откъде може да ги получи, без да плаща?

Баща ѝ щеше да бъде извън себе си от гняв, но „Хановър Индъстриз“ беше също толкова нейна, колкото и негова. Или почти. Не виждаше защо да няма право да използва техните ведра и парцали, ако пожелае.

Решила, че действието е по-добро от бездействието, извади всичко от кожения куфар, разтръска няколко пъти най-непретенциозната рокля, която бе взела от нещата си, и бързо започна да се преоблича. Ослушваше се напрегнато, притеснена, че Дениъл можеше да се върне, преди да се е преоблякла, но чуваше само скимтенето на кучето, което молеше да бъде почесано зад ушите.

Дорис се облеци смаяна, когато Джорджина влезе в приемната, облечена в рокля, която изглеждаше като свалена направо от простора и която подходеше по-скоро на слугиня. Дъщерята на Хановър ѝ се усмихна ослепително, каза нещо за времето и бързо премина в другото помещение. Жените работеха, приведени над машините, и не посмяха да се обърнат, за да видят кой е влязъл, но началникът на цеха веднага забеляза чуждото присъствие в неговата „светая светих“. За щастие

той бе в другия край на помещението и трябваше да заобиколи множество кашони, преди да стигне до нея. Джорджина помахна предизвикателно с ръка и отвори крилото на шкафа, в който държаха кофите и парцалите.

Преди Емъри да стигне до нея, вече държеше в ръце необходимите ѝ неща. Надявайки се, че баща ѝ не бе споменавал за нейното изпадане в немилост от съображения за запазване на собственото си достойнство, реши отново да изиграе ролята на разглезената дъщеря и само се усмихна, когато началникът на цеха ѝ извика.

— Ще ги върна след малко! Мога сама да ги нося!

След което с безгрижно спокойствие, каквото не изпитваше, се въртна решително и излезе.

Помахна за довиждане на Дорис, когато мина край нея. Въздъхна облекчено, едва когато се озова отвън. Направи го. Не можеше да се каже, че бе хванала лъва за гривата, но бе направила сериозна заявка да го стори. И щеше да продължи да го предизвиква, докато не проумееха, че не могат да я държат настрана.

Бе само въпрос на време до сблъсък с баща ѝ, но щеше да се тревожи за това, когато се случеше.

Когато Дениъл се върна, завари обеднялата си съпруга цяла покрита с мръсотията и прахоляка, които допреди няколко часа все още си бяха по стените и пода на дома му. Искрящото злато на косите ѝ сега бе скрито под кърпа, изпъстрена с мъхове и паяжини вместо с ярки цветчета, а носът ѝ вместо с пудра, бе покрит с черен прах. Но лицето ѝ грееше в усмивка, по-сияйна от зората, а под черните наслоения страните ѝ бяха добили цвета на розови венчелистчета. Той се надяваше, че ускореното биене на сърцето му е породено просто от възхищение пред нейния ентузиазъм.

Посочи с ръка зад гърба си и тя нададе радостен вик, когато видя да влизат носачите, понесли табли за легло.

— Не тук! — извика тя и ги заотблъсква назад с четката от пера, сякаш бяха просто някакви си паяжини, а не стокилограмови мъже с бицепси, по-големи от нейната талия.

Те спряха и погледнаха към Дениъл в очакване на разпореждания. Той сви рамене и се обърна към Джорджина:

— Къде другаде би могло да се сложи?

— В спалнята. — Прихвана полата си, заобиколи носачите, прекоси коридора и разтвори широко вратата на просторната стая, чието почистване бе приключила преди малко.

Прозорците отразяваха слънчевите лъчи и къпеха в светлина помещението. Беше права. Стаята бе великолепна за спалня. Дениъл се извърна, за да погледне своята забележителна съпруга. Запита се как ли щеше да реагира, когато той се нанесе тук заедно с нея.

Но я остави да се суети и да дава нареждания, както квачка подкарва пиленцата си, без да помрачава вълнението ѝ. Беше хубаво да имаш жена, която да се грижи да ти създаде удобства. Не бе допускарал, че Джорджина е от типа жени, които се посвещават на дома и домакинските си задължения, но определено нямаше основание да се оплаква. Беше повече от сигурен, че когато се прибере, ще я завари, свита в креслото, с книга в ръка, в очакване на завръщането му, за да я изведе да обядват някъде навън. Фактът, че бе направила усилия да превърне това място в дом, наистина сгриваше сърцето му.

Когато леглото бе поставено на посоченото от нея място, а матрактът бе проверен за мекост и плътност и носачите си тръгнаха, Дениъл скръсти ръце на гърдите си и зачака Джорджина да си спомни за неговото присъствие. Поруменелите ѝ от вълнение страни и начинът, по който замахна с четката от пера, за да отстрани някаква въображаема паяжина, му подсказаха, че ѝ е трудно да приеме факта, че той няма да се дематериализира и да я остави насаме с приказния свят, в който въображението ѝ я бе потопило.

— Стаята изглежда страхотно, госпожице Весела. Оценявам го. Предполагам, че сега ще трябва да намеря бюро за другата стая, за да работим като истински професионалисти.

Тя се обърна сепнато и го изгледа колебливо.

— Мислех, че спестяваш парите си за вестника.

Дениъл се облегна на касата на вратата и пъкна ръце в джобовете на панталоните си. Изведнъж се почувства неловко, че бе само по риза и налакътници, а не бе облечен като джентълмен. Не знаеше защо погледът ѝ предизвикваше подобни мисли у него, но бе факт, че мускулите на раменете му потрепваха неспокойно под тънката памучна тъкан. Внезапно в стаята стана много-много горещо.

— Вестникът дълго време няма да носи печалба, но вече имам няколко поръчки за извършване на печатарски услуги. Коего прави

още по-необходимо присъствието ти тук. Ще имаш време да излезеш в града и да събереш необходимата ни информация, докато аз изпълнявам въпросните поръчки. И тъй като Макс много те хареса, можеш да го вземеш със себе си като охрана.

Тя кимна неуверено и Дениъл изведнъж се изпълни със състрадание. Горкото малко богато момиченце — бе видяло прекалено много от реалния живот, при това само за един ден! Не трябваше да бъде толкова мек с нея, но не можеше другояче. Желанието да бъдеш герой не се преодолява лесно.

— Какво ще кажеш да донеса вода, за да се измиеш, а след това можем да излезем да хапнем някъде? Недалеч оттук има едно местенце, чиито собственици са италианци, а те приготвят най-вкусните гозби, които някога си опитвала.

Лицето ѝ веднага светна, а ръката ѝ мигновено посегна към главата. Когато прашната кърпа падна на земята и косите се разпиляха по раменете ѝ, златистият им блясък засенчи усмивката ѝ и Дениъл не можа да устои на изкушението да прекоси стаята и да зарови пръсти в меките вълни на този златен водопад. Бе хубаво да знае, че има право да я докосва. Гърдите му щяха да се пръснат от чувство, което предпочиташе да не назовава. Просто се отдаде на удоволствието да усеща меките къдри между пръстите си, без да мисли за нищо друго.

— Косите ти сякаш са изваяни от слънчеви лъчи. Събрали са в себе си цялата топлина и блясък на слънчевия ден. Ще донеса огледало, за да се убедиш сама.

Именно тези думи бе желала да чуе, но неговото докосване я объркваше. Размърда се неспокойно, но не се отдръпна, когато пръстите му потънаха по-дълбоко в косите ѝ. Установи, че се взира в две сиви очи, в които тлеят полуприкрити огънове, а сърцето ѝ спря за миг, после препусна неистово в гърдите ѝ. Разбира се, тези очи не изразяваха онова, което си мислеше, че прочита в тях.

Извърна поглед и той дръпна ръката си. Опитвайки се да сподави въздишката на облекчение, рече:

— Ще се приготвя бързо. — И не каза нищо, когато той се обърна и излезе.

Слава богу, че бе съобразила да почисти една стая за себе си. Да, снощи бе мислила, че връзката им е напълно платонична. Днес вече си мислеше, че мъжете не знаят значението на тази дума. Чувстваше се

много по-уверено, когато стоеше на възможно по-голямо разстояние от тях.

Дениъл усети, че нещо не бе наред, веднага след като излезе от приятния унес.

Връщаше се от дрогерията, където бе оставил партида плакати, с мисълта как Джорджина ще го посрещне на прага. Вече си представяше предстоящата спокойна вечер с книга в ръка или задушевен разговор като прелюдия към оттеглянето в спалнята, когато чу стъпките зад гърба си. Опита се да си представи изкусителната настоятелност, която щеше да я тласне в неговите обятия и към първата целувка, докато завиваше зад ъгъла и се шмугна в най-близката пресечка. Бе му малко трудно да предположи докъде щеше да ги отведе въпросната целувка, докато изчакваше, стаен в един вход, за да види дали хората зад него щяха да продължат надолу по улицата. Но не продължиха, а спряха.

Въздъхна разочаровано и зае по-удобна позиция. Трябваше да прояви повече предвидливост, вместо да се отдава на мечти, докато бе в тази част на града. Онези двамата, които бе сплашил с револвера, вероятно имаха приятели в този квартал, които на драго сърце биха се заели да му го върнат. В пресечки като тази обикновено дебнеха джебчии и всякакви други отрепки, готови да нападнат всеки, проявил неразумността да демонстрира открито своето благосъстояние. Но той бе достатъчно опитен, за да се остави да бъде изненадан. Развитата в Тексас обостреност на сетивата му към дебнещите заплахи не бе останала там, когато се бе качил на влака за Кътлървил. Просто за момент бе притъпена от отдаването му на глупави фантазии. Определено не бе вчерашен.

Чу приглушените им гласове, докато се съветваха на ъгъла на пресечката, и съжали, че не бе взел колта. Рядко го носеше със себе си. Струваше му се някак мелодраматично за такова заспало градче като Кътлървил. Но ако възнамеряваше да продължи с печатането на радикални статии, насочени срещу икономическата империя на семейство Малоуни, от сега нататък щеше да се наложи да взема предохранителни мерки. Имаше неприятното предчувствие, че Артемис Малоуни е човек, чиито действия трябва да предвижда.

А несъмнено старецът щеше да премине в нападение, ако Питър го бе ощастливил с новината за прибързания брак на Джорджина. Почти изпита съчувствие към брат си, въпреки че му бе трудно да мисли за Питър като за истински брат. Вече бе на двадесет и осем и единствените братя, които бе имал, бяха братовчедите на Иви. По-скоро би предпочел тези две оглушителни кречетала пред изисканите мумии, носещи името Малоуни.

Качи се на първия етаж и зачака преследвачите да преминат в настъпление.

Навлязоха невъоръжени в уличката. Това беше добре. Облегнат на прозореца, Дениъл извика:

— Търсите ли някого, господа?

Мъжете зяпнаха изненадани, обърнаха се рязко и огледаха тясната уличка и тъй като не видяха никого, извърнаха глави нагоре.

Дениъл ги дари с най-прелестната си усмивка.

— Ще е по-добре да побързате, защото имам среща с една красива дама.

Не бяха глупаци, трябваше да им го признае. Озовали се в непредвидена ситуация, решиха да преминат направо към преговори, без обичайното подгръване с юмручен побой. По-високият носеше пепитено сако и раиран елек и много приличаше на Игън, ако изключим големия топчест нос. „Вероятно Малоуни подбира горилите си по сходство във физическите белези“, помисли си Дениъл, когато мъжът му извика:

— Слезте долу, където ще можем да разговаряме.

Усмихна се и скръсти ръце на гърдите си.

— Трябва да ви предадем нещо, което ще бъде във ваш интерес да изслушате — рече със сладникаво-прикоткващ глас говорителят на групичката.

Дениъл повдигна безразлично рамене.

— Предупредих ви да побързате. Ако имате нещо за казване, изплюйте го.

По-ниският се намръщи, при което лицето му заприлича на спаружен картоф с очички.

— Ще изплюем теб, надуто лайно такова. — И се опита да го докопа за ботушите.

Дениъл се хвана за касата на прозореца, прехвърли тежестта на тялото си и замахна с единия крак. Ритникът улучи спаружения под брадичката и той политна назад с вик на безсилна ярост и болка.

Пепитеният побърза да отстъпи на безопасно разстояние.

— Дошли сме с предложение, както вече казах. Някой е заинтересован да напуснете града. Колкото по-скоро го сторите, толкова повече ще ви плати. Носим билети за нощния влак. Ако сте се качили, на гарата ще чака човек със зелени пачки за вас. Ако изчакате до утре вечер, ще намали сумата със стотарка и ще продължи да отнема със стотарка за всяка следваща нощ. А ако вземете парите и се опитате да се върнете, човекът, от когото сте ги получили, ще ви чака, за да ви приветства с изваден нож.

Дениъл отново облегна рамене на касата.

— Колко щедро от ваша страна! Кажете на онзи, за когото работите, че ако ме чака на гарата с пакет нотариални актове, касаещи бараките, собственост на „Ей Би Си“, шансовете да проявя сговорчивост ще са по-големи. Ще проявя повече търпение от него, като се съглася да изчакам до утре вечер. Но за всеки ден закъснение след това ще искам нотариален акт за друга недвижима собственост. Мисля, че ще се задоволя с акта за собственост върху терена, на който е построен магазинът на шефа ви.

— Ти, мръсен малък... — Скокът на Пепитения в опит да докопа крака на Дениъл прекъсна ругатнята му, докато в същото време Спаружения се опита да сграбчи другия му крак.

Подготвен за техния ход, Дениъл се оттласна от перваза и скочи, преди те да го докопат. Върховете на ботушите му се забиха в настилката.

Не успя да запази равновесие, когато двамата го връхлетяха, но се изправи на крака много по-бързо от тях. Благодарни мислено, че подметките на ботушите му бяха от твърд каучук, завъртя се и изрита първия от нападателите си.

Това определено щеше да направи дългия му ден още по-дълъг.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Дениъл! — изпищя Джорджина, когато той влезе, олюлявайки се, с подуто лице, с риза, прогизнала от кръв и от вода в резултат на опитите му да заличи следите от сблъсъка.

Усмивката му беше някак кисела.

— Трябваше да видиш другите типове.

Прииска ѝ се да го разцелува шумно заради това безгрижно мъжко отношение към насието, но предвид обстоятелствата подобно действие едва ли би било уместно. Вместо това го накара да седне в креслото.

Той се остави послушно на нейните грижи и облегна глава назад, докато тя отиде да донесе вода. Ако не беше толкова уплашена, вероятно щеше да е извън себе си от гняв. Онези синини сигурно много боляха.

— Всъщност имаме нужда от кесия с лед — промърмори тихо, докато поставяше намокрената в студена вода кърпа върху разраненото му лице. — Ако това око продължи да се подува, няма да можеш да виждаш с него.

— Ще гледам като циклоп — безстрашно отвърна той, лекичко смръщвайки лице от болка, когато младата жена започна да почиства разранената горна устна.

— Ще ми кажеш ли какво се случи?

Повдигна рамене и примижа отново, с което привлече вниманието ѝ към ризата на ситни квадратчета, покриваща гърдите му. Съзнателно бе избягвала да оглежда за рани по-надолу от лицето му. Но доколкото можеше да прецени, то не бе единствената пострадала част от тялото му. Пое дълбоко въздух и започна да разкопчава няколкото неразкопчани копчета.

Почувства как мускулите на гърдите му потръпват под допира на пръстите ѝ, но успя да отговори в същия безгрижен тон:

— Малък спор с някакви типове, които искаха да префасонират лицето ми. Няма да се повтори.

Помогна ѝ да съблече ризата му, а Джорджина прехапа устни, видяла множеството синини по гърдите му. Когато бе облечен, носеше очила и се шегуваше с нея, неговата добронамереност я караше да се чувства в безопасност. Но сега, докато гледаше голите широки рамене, изваяните мускули на гърдния кош, плоския стегнат корем и огромните бицепси, отново си спомни, че той е мъж и не просто кой да е мъж. Нейният съпруг. Което я плашеше.

Но и успокояваше. Нямаше нищо скандално да се погрижиш за тялото на съпруга си. Можеше да задоволи любопитството си, без да се чувства виновна. Колебливо докосна мократа кърпа до мускулестите му гърди и почисти кръвта и праха.

— Изглежда, амбициите им не са се ограничили само до лицето ти. Не мислиш ли, че трябва да потърсим лекар?

Усмихна се, когато пръстите ѝ докоснаха тялото му. Струваше си да се докара до това състояние дори само заради тези ласкави допири. Освен това не се суетеше напред-назад, не му натякуваше, нито крещеше насреща му. Това ангелско изражение на загриженост върху лицето ѝ бе достатъчно, за да компенсират болката от контузиите. Предполагаше, че рано или късно ще го нахока, но бе приятно да се остави на нейните грижи за известно време.

— Точно сега доктор Фелпс е при Бетси. Не мисля, че идеята е добра. Ако нямам счупено или спукано ребро, ще се оправя. Преживявал съм и по-тежки случаи.

— По-тежки! — Взря се изумена в лицето му, опитвайки се да си представи как би изглеждало след „по-тежък“ случай. Не мислеше, че е възможно да съществува по-тежък случай от настоящия.

Дениъл бе затворил очи. Отвори ги отново, когато спря да усеща лечебното докосване на пръстите ѝ. Сините ѝ очи го гледаха смаяно и той се усмихна съчувствено.

— Счупените кости причиняват далеч по-силна болка, повярвай ми. Защо не отидеш да ми донесеш чиста риза, а аз ще довърша почистването?

Джорджина стисна зъби, после отново поде с назидателен тон:

— Мъжете са животни. Не мога да си обясня как светът е успял да оцелее до днес под тяхното управление.

— Благодарение на жените — доволно измърка той. — Те ни закърпват и ни помагат отново да се върнем към живота. Нямаш

представа колко добре ми се отразява твоето докосване.

Изпита желание да го замери с мократа кърпа и да избяга, но сякаш бе под въздействието на някакво магнетично излъчване, което я караше да не се отделя от него. Притисна лекичко една внушителна синина, при което той се дръпна рязко.

— Може би има спукано ребро. Ще се погрижа за него утре сутринта. Ще е по-добре да излезем и да намерим нещо за хапване, преди да съм се вдървил дотолкова, че да не мога да ходя.

Никога в живота си не бе била така уплашена. Дори когато онези двама хулигани я бяха нападнали, Дениъл се бе притекъл на помощ, а и тогава още бе имала родители и дом, при които да се скрие. Но сега бе съвсем сама, а мъжът, на когото бе разчитала за подкрепа, бе така пострадал, че се опасяваше дори за живота му. И не можеше да направи нищо. Не можеше да излекува раните му. Дори не знаеше откъде да купи храна, за да не се налага той да излиза. А ако типове, на които дължеше сегашното си състояние, дойдеха тук, не можеше да направи нищо, за да ги спре. Нима животът извън нейния бащин дом винаги е бил такъв?

— Не трябва да излизаш — възрази Джорджина, когато той се изправи.

— Недалеч от тук има малко ресторантче. Ако не умрат от ужас, когато видят лицето ми, може би ще успеем да се нахраним. Какво ще кажеш за супа и сандвичи?

Не проумяваше как бе успял да се довлече до вкъщи. Олюляваше се, докато стоеше прав, а освен това виждаше само с едното си око. Може и да бе уплашена до смърт, но не беше чудовище. Накара го отново да седне в креслото.

— Обясни ми как да го намеря. Ще взема Макс и ще купя нещо за вкъщи. Дали котлоните са много скъпи? Може би ще е добре да си вземем един.

Заснова припряно из стаята, прибра косите си, преброи колко монети са останали в джоба ѝ и извика по име овчарката. Дениъл облегна глава назад и остави болката да надделее над мислите му. Знаеше, че не трябва да позволява жена да се разхожда сама по тези улици, но в момента нямаше сили да спори. Желанието му да се прави на герой се бе изчерпало за днес. Идеята да закупят заедно котлон го

поласка. Може би си заслужаваше сериозно да помисли върху предложението.

— Ако почувстваш някаква заплаха, просто трябва да кажеш: „Сега, Макс!“ и той ще се приготви за атака. Не му заповядвай: „Дръж!“, освен ако нямаш друг избор, защото ще им прегризе гърлата. Не мисля, че ще ти се наложи да го използваш. По това време улиците са безлюдни.

Изглеждаше толкова блед и изтощен, отпуснал глава назад, че Джорджина изпита искрено състрадание към него. Отметна непокорния кестеняв перчем от челото му и се осмели да го целуне лекичко по бузата.

— Ти си най-храбрият и най-глупавият мъж, когото познавам.

Дениъл се усмихна и я остави да излезе заедно с Макс. Джорджина Мередит бе замесена от по-твърдо тесто, което опровергаваше неговите първоначални очаквания.

Джорджина с досада подсушаваше чиниите, които на сутринта трябваше да върнат в ресторанта. Ако се бе омъжила за Питър, сега слугинята щеше да отсервира кристалните чаши и порцелановата посуда, получена като сватбен подарък. Но мислите ѝ не бяха концентрирани върху липсата на подобаващи сватбени подаръци, а върху мъжа, почиващ в креслото до единствената маса в помещението.

Дениъл едва бе хапнал няколко лъжици супа и бе отпил от кафето след неуспешния си опит да сдъвче залък от сандвича. Съжали, че не бе отишла да повика лекар.

Нуждаеше се от почивка в легло. Погледна към дюшека до стената. Именно тук бе предвиждала да спи той, при машините и при кучето си.

Но бе така блед и очевидно го мъчеха силни болки. А леглото в другата стая щеше да е сто пъти по-удобно. Беше пренесла всичките си дрехи там, но предполагаше, че може да пренесе част от тях отново тук. Нямахше да умре, ако преспеше няколко ноци на тънкия дюшек, който приличаше по-скоро на рогозка. Щеше да се почувства много по-добре, когато Дениъл се възстановеше, а това би станало по-скоро, ако той спеше пълноценно.

Стигнала до този извод, младата жена тръгна към вратата, за да вземе нощницата си и чисти дрехи, които да облече сутринта.

Дениъл отвори очи и с усилие стана от креслото.

— Добра идея. Не мисля, че мога да издържа буден още дълго.

Проследи ужасена как той я последва, хванал лампата в едната ръка, и как се присяга към бравата на вратата. Опитвайки се да се овладее, Джорджина каза:

— Ще вляза да си взема само дрехи за преобличане, преди да си легнеш.

Дениъл подсвирна на кучето, посочи с ръка към пресата и заповяда: „На пост!“. Макс изскимтя и послушно легна пред вратата на стаята, кръстосал предните лапи и изплезил език. Стопанинът му побутна с длан Джорджина напред.

— Там му е добре. Хайде, ела да изпробваме новото легло.

Докосването му предизвика разливане на горещи вълни по гърба ѝ. Не, не беше редно. Дори при първата законна брачна нощ младоженецът бе длъжен да остави за малко насаме булката. Със сковани крачки достигна до средата на коридора. Дениъл я изгледа въпросително.

— Забрави ли нещо?

— Не, но ти забравяш. — Събра малкото останала ѝ смелост и се опита да обясни: — В действителност аз не съм твоя жена, нали си спомняш? Не мога да спя в едно легло с теб. Ще си взема нещата и ще спя в стаята при Макс.

— Не бъди глупава. Леглото е достатъчно широко за двама. А състоянието ми не позволява да се възползвам от възможността, дори да исках, ако това те тревожи. Вероятно би изпотрошила малкото останали здрави ребра по тялото ми, ако посмея да опитам. — Отново я побутна напред към отсрещната врата.

И тя се подчини. Беше лудост, но влезе. Чувстваше се уморена, уплашена и самотна, и не ѝ се искаше да спи сама върху матрака в компанията на немската овчарка. Нито пък ѝ се искаше да спи в една стая с Дениъл, но той не ѝ оставяше голям избор. Отвори вратата и влезе.

Дениъл огледа помещението и мрачно поклати глава.

— Е, нямаше да е същото, ако предварително знаех, че ще довеждам булка. В понеделник ще си купим параван за преобличане.

Да угася ли лампата?

Кимна безмълвно, с надеждата, че ще бъде разбрана. Не бе убедена, че е в състояние да артикулира членоразделна реч.

Лампата угасна и стаята потъна в мрак. Стъклата на прозорците се очертаваха като по-светли правоъгълници в стената, но не разсейваха достатъчно тъмнината. Пое дълбоко въздух и се запита дали изобщо трябва да се съблича. Сегашните ѝ дрехи едва ли щяха да се измачкат повече, ако си легнеше с тях.

Чу леко прошумоляване зад гърба си, последвано от гласа на Дениъл:

— Имаш ли нужда от помощ?

Едно от гениалните ѝ попадения днес бе обличането на рокля, която се закопчаваше отпред. Ръката ѝ инстинктивно покри копчетата.

— Не. Продължавай към леглото. Ще се забавя само минутка.

Въпреки това Дениъл докосна рамото ѝ, после прокара нежно пръст нагоре по шията и когато стигна до брадичката ѝ, с леко движение я накара да извърне лице към него, за да може да я целуне по бузата.

— Ще се получи, Весела. Усмихни се и всичко отново ще бъде наред.

После се обърна и тя чу как пружината на леглото изскърца, когато той седна и се опита да събуе ботушите си. Думите и допирът му сякаш бяха проникнали в костите ѝ и сега стоеше като парализирана. Как изобщо щеше да се измъкне от всичко това?

Като се усмихваше, както бе казал той. Това се казваше приключение. Бе мечтала за рицар, който да я спаси от Питър, и ето че рицарят се бе появил. Може би Дениъл не бе от най-романтичните герои, но бе по-добър от другите, които бе познавала. Когато започна да разкопчава първите копчета, си наложи да се усмихне. Е, бе много по-добре, отколкото да оплаква съдбата си.

Когато се пъкна под завивката до него, бе облечена с памучни панталонки и долна риза. Чувстваше се скандално разголена, но не така, както в онази неприлична нощница, която бе носила снощи. Тогава не я бе докоснал. Съмняваше се, че сега ще ѝ посегне.

— Как изглеждаха другите, когато приключи с тях? — попита тихо тя.

Дениъл се засмя.

— Носовете им никога няма да бъдат същите. И сигурно ще куцат до края на живота си. Не се тревожи. А сега заспивай. — Лесно беше да успокои нея, но не бе така лесно да успокои себе си. Може би нямаше да го нападнат отново, поне не по същия начин, но можеше да се закълне с ръка върху цял куп библии, че Артемис Малоуни нямаше да се откаже, само защото е загубил първата битка. И нито за миг не се съмняваше, че именно баща му му предлагаше пари, за да напусне града.

Сега бе безсмислено да се тревожи. Преди вечеря бе облякъл чиста риза и от чувство за такт не бе я съблякъл, преди да си легне. Целият бе плувнал в пот, но си струваше, ако това бе цената, която трябваше да плати, за да има Джорджина в леглото до себе си.

След ден или два щеше да помисли за нещо повече — след като успееше да прецени в каква степен ще обърка плановете на баща си, ако направи жената, която сега лежеше до него, своя действителна съпруга.

Примигвайки срещу слънцето, Джорджина се обърна и се опита да заспи отново, но нещо тежко притискаше косата ѝ към възглавницата. Напрягна се да задържи достатъчно дълго отворени очите си, за да се освободи от тежестта, и тогава откри ръката, дръзко праметната над гърдите ѝ. Изчервявайки се до корена на косите си, затвори бързо очи и се опита да се измъкне.

Тогава ръката се събуди. Изви се в дъга, която приюти по-уютно гърдата ѝ. Дори през плата на ризата почувства парещите пръсти. Лицето ѝ стана пурпурночервено, а горещината заля цялото ѝ тяло. Когато пръстите започнаха да я гаят, се размърда и се опита да седне в леглото. Но тежестта продължаваше да я притиска.

— Нали е хубаво, госпожице Весела? — прошепна дрезгав мъжки глас в ухото ѝ.

Едва не подскочи от изненада. Отвори очи и видя насиненото и отекло лице на съпруга си. Гледката не беше окуражителна. Въпреки подпухналото лице, Дениъл се усмихваше широко, а в ненараненото му око танцуваха дяволити пламъчета. Пръстите му отново обвиха гърдите ѝ и нежно ги погалиха.

Джорджина изпищя и се опита да се освободи.

— Ти ми обеща, Дениъл Малоуни! Обеща ми. А сега престани веднага! Искам да стана.

Съпругът ѝ въздъхна разочаровано.

— Не знаеш какво пропускаш, Весела. Но предполагам, че е прекалено да се иска от принцесата да целуне чудовището, на каквото вероятно приличам тази сутрин. Може би трябва да отида и да насиня Питър, за да можеш да ни сравниш, когато изглеждаме най-зле.

Отдръпна се и Джорджина побърза да се възползва от свободата си. Постави ръце на хълбоците си, изгледа го гневно и се приготви да произнесе тирада на възмущение, но едва тогава забеляза, че под ризата си няма нищо.

Цяла поаленя, завъртя се рязко и остана с гръб към него.

— Ще ти бъда благодарна, ако излезеш, за да се преоблека.

Облегнал глава на скръстените зад тила си ръце, Дениъл се наслаждаваше на крехкия силует, който виждаше в гръб. Дневната светлина открояваше очертанията на тялото, скрито под дългата памучна риза. Имаше изключително тънка талия. Хълбоците преминаваха плавно в стегнати бедра и правилни прасци, части от които ризата оставяше открити за погледа. За миг се запита какво ли би било да почувства как тези гладки прасци се сключват около кръста му. Усетил опасното раздвижване в слабините си, плъзна поглед нагоре по фигурата ѝ.

— Не съм сигурен дали ще мога — лениво рече той. — Всичко ме боли. Може да се наложи да ме разтриваш, за да възвърна способността си да се движа.

Раменете ѝ рязко се изопнаха назад.

— Няма да се приближа до теб, докато не се облечеш, Дениъл Малоуни. Не е смешно.

Той погледна надолу към полите на ризата си, под които се раздвижи онази непокорна част от тялото му, после тъжно повтори:

— Не, не е смешно.

Джорджина остана с гръб към него дори когато чу скърцането на пружината. За стотен път през последните двадесет и четири часа се запита как се бе забъркала във всичко това.

— Готово, вече можеш да се обърнеш — извика Дениъл от другия край на стаята.

Обърна се рязко и косите ѝ се залюляха във въздуха. Гледката го накара да занемее от възхита. Блестяха като тънкорунно злато над деколтето на памучната риза, чиито копчета бяха закопчани догоре, но една синя лента пристягаше плата непосредствено под гърдите, разкривайки изящната им овална форма пред неутолимия му поглед. Винаги бе предпочитал високите и слаби жени. Може би бе време да промени предпочитанията си.

Но леденото ѝ изражение му подсказваше, че моментът не е подходящ за проверка на това предположение. Отметна назад коси и направи опит да се усмихне, въпреки болката в разранените си устни.

— Трябва да поработя малко върху пресата. Извикай ме, когато си готова, и ще отидем да потърсим нещо за хапване.

Излезе и затвори тихо вратата след себе си.

Едва тогава Джорджина се осмели да изпусне въздуха от гърдите си. Възхитеният поглед на Дениъл бе събудил непознато усещане у нея. Беше се взирал в тялото ѝ и бе харесал онова, което бе видял. Откритието я потресе.

Наистина беше жена, при това жена, която всеки мъж би пожелал. Мисълта бе повратна точка в живота ѝ. До този момент към нея се бяха отнасяли като към преждевременно пораснало дете, което погалват по главата, възхищават се от ускорения му растеж и отпращат в другата стая, а и тя самата се бе считала за такава.

Но Дениъл се отнасяше с нея като към жена. Съзнанието за това бе свързано с ужасяващи отговорности, които не бе сигурна дали иска да поеме. В миг на уплаха си пожела отново да бъде малко момиченце, което си има приятел-каубой.

Но малкото момиченце вече не съществуваше.

Присегна се да вземе роклята. Беше не просто жена, а омъжена жена. Все още не разбираше пълното значение на това понятие, но вече проумяваше поне част от влагания в него смисъл. Бракът беше партньорство и тя възнамеряваше да отстоява своите позиции — поне докато партньорството съществуваше.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Мисля, че ще е най-добре да се опитаме да разговаряме с жените, работещи във фабриката на баща ти. — Дениъл крачеше възбудено из стаята, която сега наричаха приемна. Тънкият дюшек бе навит и подпрян на стената, тъй като никой не бе го използвал от събота вечерта. Две нощи в едно легло с нея и мозъкът му вече отказваше да функционира. Отметна назад падналите на челото му кичури.

Джорджина седеше до масата и преглеждаше правописа на една страница, преди да бъде набрана на матрицата. Без да откъсва очи от текста, отвърна:

— Не намесвай фабриката. Искам главата на всеки Малоуни, забита на кол.

Дениъл се обърна и я изгледа разгневено.

— Сама настояваше, че фабриката на баща ти е най-подходяща изходна точка за нашия материал. Просто се съгласявам с теб. Ето я къде е, от другата страна на улицата, леснодостъпна, а и сама каза, че съществува връзка между фабриката и магазина на Малоуни.

В гласа му се прокрадваше раздражение, но Джорджина не вдигна глава от работата си. Цяла сутрин сновеше из стаята като затворено в клетка животно. Би трябвало да го боли всеки сантиметър от тялото и да лежи, стенойки, а той бе пуснал пресата, бе набрал няколко материала за вестника и му бе останала сила да снове из стаята. Прииска й се да излезе навън и да си намери още някой тип, когото да пребие.

— Това беше преди, когато все още мислех, че Питър ще наследи предприятието. Сега част от него ми принадлежи и ще се постарая това да остане така. Смятам, че трябва да се задоволим с материала за „Ей Би Си Ренталс“ и за условията, в които живеят техните наематели.

Дениъл спря рязко.

— Каква част притежаваш?

Тя най-после повдигна глава.

— „Хановър Индъстриз“. Баба ми ме е направила собственица на четиридесет процента от общия капитал.

Дениъл продължи да я гледа в очакване на някакво обяснение.

— Баща ми е трябвало да вземе заем от родителите си, за да закупи предприятието. В замяна им е предоставил акции на стойност четиридесет процента от общия капитал. Когато дядо ми умрял, баба ми наследила неговия дял. А тя го завеща на мен. Вероятно е искала да ми го остави като зестра. Убедена съм, че баща ми е смятал да предаде управлението на фабриката на Питър, ако се бяхме оженили. Но доколкото зная, когато навърша двадесет и една, по закон тези четиридесет процента ще бъдат мои.

— А кога навършваш двадесет и една? — запита мрачно той, а единственото му отворено око припламна гневно.

Лъчезарна усмивка озари лицето ѝ.

— На четвърти юли.

Отвори уста да каже нещо, но предпочете да замълчи, извърна се рязко и отиде до прозореца.

— В такъв случай няма да е зле да си намериш добър адвокат. Аз съм по следите на семейство Малоуни и ако интуицията не ме лъже, те притежават някаква част от „Хановър Индъстриз“. Ако е така, фабриката също ще се срути върху главите им, когато приключи с тях.

— Аз ще съм там, за да събера парчетата. — Привършила с изчитането, Джорджина се изправи и изтупа роклята си, после се присегна за шапката и ръкавиците. — Отивам при семейство Харисън. На връщане ще донеса нещо за обяд.

Дениъл се обърна ядосан и проследи как тя сложи ръкавиците си.

— Нищо подобно. Няма да се разхождаш сама из онзи квартал.

— А кой ще ме спре? — попита с очарователна усмивка тя, като посочи към Макс. И без да му оставя време да ѝ възрази, излезе навън.

— Бетси изглежда значително по-добре днес — забеляза Джорджина, когато седна на стола, предложен ѝ от възрастната жена.

Дженис огледа неодобрително сивата рокля на гостенката.

— Което не може да се каже за вас. Къде са скъпите коприни и дантели? Дениъл няма ли да ви заведе на екзотично сватбено

пътешествие, каквото навярно би ви предложил другият ваш обожател? И не трябва ли по това време още да се излежавате в леглото?

Красивото малко момиченце, което си играеше на пода с една счупена кукла, повдигна глава към тях, доловило остротата в гласа на сестра си. Като видя изражението ѝ, то неспокойно обърна очи към посетителката.

Джорджина се изчерви, но запази достойнство.

— Дениъл има много работа и аз се опитвам да му помагам. Знаете ли, бил е нападнат в събота. Според мен това е признак, че успява да накара хора като Малоуни да изгубят съня си. Но ще имат далеч повече неприятности, когато всичко свърши.

— Когато свърши какво? Какво мислите, че можете да направите на човек, който притежава половината град? Вероятно е заповядал на Игън и копоите си да посплашат Дениъл. И какъв, предполагате, ще е следващият му ход?

Джорджина не бе мислила за това. Питър винаги се бе държал любезно, макар и резервирано. Никога не бе предполагала, че той е способен да упражни насилие. Но все пак беше разиграл онова представление с пушката и тя бе принудена да преразгледа преценката си, касаеща неговия характер. Може би бе време да промени отношението си към много неща. Дали един виден, заможен бизнесмен наистина би насъскал шайка отрепки да разкрасят с юмруци лицето на журналист? Особено ако въпросният журналист се обявеше за негов син?

Студени тръпки полазиха по гърба ѝ. Светът не бе толкова прекрасен, както тя си бе въобразявала. Но би могъл да бъде. Добрите хора просто трябваше да се сплотят срещу лошите момчета.

Успокоена от тази мисъл, придърпа нагоре ръкавиците си и се изправи.

— Започнах да чета за професионалните сдружения. Мисля, че хората тук се нуждаят именно от нещо такова. Ако всички жени, работещи в „Малоуни“, се обединят и поискат повишение на заплатите и по-добро работно време, биха могли да заставят собственика да изпълни техните искания. Без тях не може да продаде и копче.

Дженис я изгледа скептично и отново се зае с ръкоделието си.

— Просто ще уволни всички и ще си наеме нов персонал. Аз също чета.

Гостенката поклати глава и погледна към Одри, която бе наострила неспокойно уши, след като бе чула да се споменават профсъюзи.

— Обяснете ѝ, Одри. Опишете ѝ колко ще е трудно да се намерят подходящи хора, които да работят в магазин като „Малоуни“.

— Никога не е влизала в магазина. Няма да ми повярва.

— Никога не съм срещала човек с такава пораженческа психика — заяви Джорджина, поглеждайки гневно към двете сестри. — „Малоуни“ е обществен магазин. Всеки има право да влезе там по всяко време, но са ви накарали да мислите другояче. Одри може да остане да наглежда Бетси, а и Макс също може да остане при тях. Елате с мен и ще ви покажа какво имам предвид.

Дженис погледна закърпената си рокля и поклати глава.

— Няма да отида там и да стана прицел на присмех, само за да ви доставя удоволствие. Дори да дойда, веднага ще ме изгонят от магазина.

Джорджина се усмихна.

— Не, няма. Много ме бива да правя сцени. Ако само се опитат да го направят, ще им вдигна такъв скандал, че хората в града ще говорят за него и след сто години. — Свали ръкавиците си. — Ето, ще импровизираме класа. Сложете ги.

Свали шапката си, огледа критично прибраните в нисък кок коси на Дженис и нагласи шапката с подходящ наклон.

— Какво ще кажете, Одри?

Одри изгледа сестра си.

— Щеше да е по-добре, ако имаше чадърче, пелерина или огърлица. — Очите ѝ заискриха радостно. — Камеята на мама! Ще е точно каквото ни трябва.

Камеята бе донесена и одобрена. Дженис застана неподвижно, за да даде възможност на сестра си да я огледа, но когато мислеха, че вече са готови, показа с жест обикновената материя, от която бе ушита полата ѝ, и поклати глава.

— Няма да помогне. Ще разберат, че съм преоблечена самозванка.

Джорджина дръпна периферията на шапката ниско над лицето на Дженис.

— Могат да мислят каквото си искат, но ще влезем двете заедно, а там ме познават и няма да ме вземат за самозванка. Освен това вие говорите правилно. Всъщност дори по-правилно от мен. Не искам да бъда любопитна, но къде се научихте да говорите така? А аз си въобразявах, че затова съм ходила на училище.

Дженис сви рамене.

— Майка ни беше ирландка, но баща ни бе англичанин — по-малкият син на енорийски свещеник. Семейството му го лишило от наследство, когато се оженил за мама. Обратно на широко разпространеното предубеждение, повечето имигранти произхождат от добри семейства. Само защото говорят чужд език и защото трябва да работят, за да оцелеят, не означава, че са варвари или зверове.

Джорджина помръкна, доловила скрития сарказъм в думите на момичето.

— А това, че някои произхождат от добри семейства, не означава задължително, че не проявяват склонност да се държат като магарета, както правят всички около тях. Просто ми беше интересно. Не трябваше да се чувствате длъжна да ми четете назидателна лекция.

Дженис започна да сваля ръкавиците.

— Добре, казахте каквото имахте да казвате. Ако не възразявате, очаква ме работа.

Джорджина я улови за лакътя и я задърпа към вратата.

— Мен също, но ще я отложам временно, за да ви покажа какво бихме могли да направим. Нали искате сестра ви отново да получи предишната си работа? Или греша?

Именно това желание накара Дженис да излезе навън, макар и пряко волята си. Изглежда гневно спътничката си, после сведе очи към облеклото си, чиято вехтост бе очевидна на дневна светлина.

— Чувствам се абсурдно.

Джорджина огледа сивата си пола от груб шевиот и тръгна надолу по улицата.

— Всеки поне от време на време трябва да се почувства абсурдно. Това важи и за фамилията Малоуни. Да видим дали ще успеем да помогнем за това.

Реакцията на служителите в „Малоуни“, когато двете влязоха в магазина, не се различаваше от предвижданията на Дженис. Облеченият в официален черен костюм и колосана бяла риза портиер се втурна, за да ги спре, но отстъпи смутен, когато разпозна лъчезарната усмивка на една от двете бедно облечени клиентки.

— Добро утро, Джером. Прекрасен ден, нали? — С царствено кимване Джорджина мина край слисания портиер и влезе във фоайето. Ослепителният полилей не можеше да се сравнява със слънчевите лъчи навън, а блестящите луксозни стъклени витрини с изложени по тях скъпи парфюми и бижутерия отразяваха светлината и хвърляха сянка върху лицата на продавачките, скривайки израженията им, когато двете скромно облечени клиентки преминаха по застланите с меки килими пътеки между щандовете.

— С какво можем да ви помогнем? — Когато Джорджина се спря за миг пред една витрина със скъпи гривни, към тях сковано пристъпи жена, обгърната с каскади от кафява тафта. Косите ѝ бяха изрядно прибрани в тежка плитка. Роклята ѝ бе закопчана до гърлото. И от нея се излъчваше натрапчивият сладникав мирис на лавандулова вода.

— Сега разбирате ли какво имах предвид? — прошепна Джорджина, когато Дженис понечи да си тръгне. — Господи, сякаш в устата си има мраморни топчета. — Обърна се към продавачката и се усмихна: — Добро утро, госпожице Уейлън. Двете с братовчедка ми се питахме дали служителите на Малоуни се събират понякога след работа, за да се поразсеят? Мисля, че би било чудесно да си организирате пикник само вие. Наистина трябва да подхвърля тази идея на Питър. Мислите ли, че ще я приеме?

Жената зяпна слисана, когато забеляза неуместното облекло на госпожица Хановър, но успя да се усмихне, макар и принудено.

— Уверена съм, че с радост бихме приели, ако ни бъде предложено.

— По мое мнение съвсем разумно е трудът ви да се заплаща по-добре, а работното ви време да бъде намалено — умислено рече Джорджина, като почукваше с пръст по устните си. Повдигна невинно очи към продавачката. — И да ви се дадат гаранции за запазване на работата. Преди не бях се сещала за това. Лоялните и трудолюбиви служители трябва да знаят, че винаги ще имат работа, дори когато личните им възгледи не съвпадат с тези на управата.

Продавачката бе прекалено сащисана, за да отговори и Джорджина грациозно се понесе към следващия щанд, дърпайки Дженис след себе си.

— Вие сте обезумели — прошепна спътницата ѝ.

— Не, ядосана съм. Не знаех, че Питър наема на работа такива сноби. Не съм убедена, че заслужават да бъдат спасени. — Дари с очарователната си усмивка няколко продавачки, които смаяно се взираха в двете клиентки, преминаващи край техните щандове. — Мисля, че ще събера всички жени от фабриката и ще ги доведа на пазарен оглед тук.

Дженис потисна желанието си да се изкиска при мисълта за нашествието на някои от кресливите и шумни работнички и унищожителното им въздействие върху гробовната тишина, царяща в най-големия магазин в града. Струваше си човек само да си го представи.

Примиращо от уплахата момиче, доста дребно на ръст, долепи длани пред гърдите си, когато двете жени спряха пред неговия щанд. Познало Дженис, момичето се усмихна колебливо.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Как е Кларънс? — заинтересува се веднага Дженис, без да оставя време на спътницата си да разиграе поредното представление.

Момичето се огледа плахо и когато се убеди, че никой не може да ги чуе, отвърна шепнешком.

— Добре е, госпожице Харисън. Кажете на Одри, че много съжалявам. Не трябваше това да се случи с нея.

— Е, ще се опитаме да предотвратим всяка възможност същото да се случи и на други. Поговори с останалите. Разбери колко от тях биха проявили интерес към обединение, което да ги сплоти и да постави пред управата искания за повишение на заплатите. — Дженис хвърли поглед към Джорджина. — И гаранции за запазване на работните места. Госпожица Хановър и господин Мартин са готови да помогнат с каквото могат. Малоуни не може да уволни всички.

Очите на момичето се разшириха от изумление, но побърза да кимне, преди посетителките да отминат.

Дженис познаваше лично още няколко от продавачките и пред всяка от тях успя да произнесе малката си реч преди раздвижването, което двете предизвикаха сред служителките, най-накрая да бъде

забелязано от управата. Джорджина започна да се възхищава на ловкостта и експедитивността на спътницата си, когато Питър се спусна с гневни крачки по стълбището и се насочи към тях. Лицето на Дженис пребледня леко и тя понечи да тръгне към вратата.

— Вече е късно — прошепна госпожица Хановър, преди спътницата ѝ да се втурне към изхода.

— Джорджина, какво, по дяволите, си мислите, че правите? — Обикновено добре овладеният глас на Питър сега отекваше из целия магазин. Осъзнал грешката си по множеството глави, извърнали се към него, изчака да стигне до двете жени, преди да продължи: — Да ме посрамиш ли си дошла тук, облечена по такъв начин?

Тя се усмихна, хвана го под ръка и решително го поведе към изхода. Дженис ги последва, вече извън огневата линия.

— Но как? Естествено, че не, скъпи Питър. Просто доведох тук една приятелка, която не е от Кътлървил, да види какво превъзходно обслужване и какви качествени стоки могат да се купят в нашия град. Просто не съобразих да се преоблека. Двамата с Дениъл имахме толкова много работа, че почти забравих с какво съм облечена. Глупав пропуск от моя страна, признавам. А и с какво е облечен човек едва ли е най-важното нещо, нали? Но убедена съм, че е излишно да ти го казвам. Защо не наминеш да ни видиш? За нас ще е удоволствие да те приемем. Можеш да доведеш татко и да донесеш фотоапарата и тогава наистина ще се позабавляваме.

Усмивката ѝ стана почти зловна, когато, стигнала до входа, направи реверанс и излезе. Дженис побърза да заобиколи застиналия на пътеката джентълмен и настигна спътницата си.

Не каза нищо, когато Джорджина яростно препусна по улицата, едва сдържайки клокочещия в гърдите ѝ гняв. Най-благовъзпитаната дама бе забравила напълно изисканите си маниери и Дженис изостана малко, за да се наслади на гледката. Беше хубаво да видиш, че другите също не постигат лесно желанията си. Много би искала да знае какво се крие зад онази малка сцена, но все още не бе готова за подобно разкритие.

— Добре, сега разбирам какво имахте предвид. Онези продавачки се обличат и говорят като изискани дами. Вероятно в града няма много жени, притежаващи тези качества, които да приемат работа

срещу подобни нищожни заплати. Ако всички напуснат едновременно, Малоуни здравата ще се изпоти, докато им намери заместнички.

Неособено умиловивена, Джорджина кимна сърдито.

— Ще бъдат принудени да затворят магазина. По-трудно ще е да убедим онези сополиви управители да се присъединят към протеста. Питър им плаща малко по-високи заплати и от време на време ги потупва по рамото, затова си въобразяват, че му дължат живота си. Ако те не се присъединят към останалите, Малоуни ще се опита да отвори магазина, разчитайки единствено на тяхната помощ.

— Не може — решително заяви Дженис. Забелязала въпросителния поглед на своята спътница, поясни: — Ще спечелим на наша страна хората от тила, онези, които клиентите не виждат и за чието съществуване изобщо не подозират: шивачките, шапкарите, работещите в склада и изпълнителите на доставки по домовете. Магазинът не получава всички стоки в готов вид. Освен стоки, продават и услуги. Ако клиентите останат без любимата си шивачка, ще отидат там, където ще работи тя.

Джорджина втренчи очи в своя новооткрит съмишленик в престъпния замисъл.

— Притежавате изобретателен ум, госпожице Харисън. Щастлива съм, че ще воювате за нашия лагер.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Джорджина Мередит, ще ме принудиш да те завържа с верига. А сега, ако обичаш, престани да се месиш и иди да си легнеш. Идвам веднага след като приключа с последната част.

— Не се меся. Един такъв материал може да ни удари като бумеранг, ако не се изпипа много внимателно. И аз имам право да прегледам отново текста.

— Правя това доста по-дълго време от теб. Прояви малко доверие към мен, ако обичаш. Можеш да го прегледаш утре сутринта.

Истината бе, че му се искаше Джорджина да отиде да си легне, за да бъде дълбоко заспала, когато той влезеше в спалнята. Така изкушението нямаше да бъде нетърпимо. През последните няколко дни тя също бе работила неуморно по подготовката на следващия брой на вестника, и само звяр би могъл да прекъсне съня ѝ. Но тя — това бе повече от сигурно — смущаваше всяка нощ неговите сънища.

Виновна беше собствената му арогантност, затова нямаше право да вини Джорджи за сегашното си положение. Просто не бе очаквал, че непредвидената му съпруга ще създаде толкова много неприятности. Не беше от мъжете, които ден и нощ мечтаят за секс. Подчиняваше се на съветите на разума, колкото и на желанията на тялото си — и двете начала винаги бяха съжителствали хармонично у него. Никога не бе допускал, че тялото му ще се разбунтува и ще поиска удовлетворение, за което разумът му казваше, че няма право да получи.

Госпожица Хановър се прозя и се протегна. Дениъл много добре знаеше, че под халата си тя бе само по долна риза и три-четвърти памучни панталонки, но с усилие успя да възпре очите си да не се втренчат в пролуката, отворила се между диплите на халата. Сега, когато вече имаше представа какво крие тя под закачливото, почти момичешко бельо, не можеше да мисли за нищо друго.

По средата на революционната уводна статия откри, че мисли за съкровищата, скрити под халата, и се прокле, че не бе се възползвал от

възможността да ги има, а също и че в момента мисли за това. Бе повече от очевидно, че Джорджина не гледа на него по начина, по който той я възприема.

С облекчение си спомни, че след по-малко от месец съпругата му ще влезе в законното си право на собственик на „Хановър Индъстриз“. Възнамеряваше да наеме адвокат, за да защити правото ѝ на процент от печалбата на предприятието. После щяха да помислят за разтрогване на брака и всеки от тях щеше да тръгне по свой път. Това бе единственият изход от ситуацията, по който можеше да запази разсъдъка си.

Дениъл затаи дъх, когато Джорджина най-накрая отстъпи пред умората, прекоси стаята и го целуна по слепоочието, преди да се оттегли. Именно тези бегли целувки го докарваха до състояние на безумна трескавост. Обзе го неудържимо желание да я сграбчи през кръста, да я привлече в скута си и да я люби страстно до забрава. На пода. На леглото. Където и да е. Навсякъде. Не мислеше, че веднъж започнал, щеше да е в състояние да спре. Затова не можеше да започне. Джорджи не знаеше нищо за страстта. Приемаше го почти като брат. И така бе редно.

Джорджина се разсмя, когато върналият се за последните вързопи с вестници Дъглас вдигна победоносно юмруци над главата си. Сега цялото отпечатано количество бе по улиците и момчетата бяха изпаднали във възторг от неочаквано бързо реализираните продажби. За тях това означаваше повече пари в джобовете им, но за Дениъл бързото изчерпване на вестника означаваше много повече. Хората с нетърпение очакваха какво имаше да им каже и бяха готови да платят, за да го научат. Не след дълго би могъл да открие абонамент.

— Какви са реакциите в „Малоуни“? — попита тя, докато пълнеше пощальонската му чанта с последните вестници.

— Чух ги да говорят на излизане от работа — похвали се Дъглас. — Казаха, че не е имало реакция от страна на управата. Но всички само за това говореха, госпожице Джорджи. И... А много от продавачките вече се обадиха на Дженис. Мисля, че най-после се осъзнават. Никой не обича да бъде експл... — запъна се на думата.

— Експлоатиран. Да, така е — отвърна убедено тя. — Ще върнем сестра ти на работа, дори ако е необходимо да затворим магазина, за да го постигнем. Всяко човешко същество има права, които трябва да се зачитат.

Момчето се ухили и изтича навън с пълната торба. За едно дванадесетгодишно хлапе парите в джоба са далеч по-важни от политиката.

Не след дълго се завърна Дениъл и засмян до уши, се хвърли на единственото кресло в дома им.

— Жалко, че тази вечер не сме поканени на вечеря у кмета. Може би щяхме да чуем по-интересни неща от оплакванията за достойните за съжаление ирландски прислужници.

Джорджина седна на коленете му и го целуна по бузата. Нощите, прекарани в едно легло с този мъж, наистина я бяха направили по-дръзка и уверена, затова не изпитваше никакви задръжки да дава воля на емоционалните си изблици пред него.

— Беше гениална находката да съпоставим цената на млякото, необходима за храна на едно дете, със стойността на едноседмичното възнаграждение, което получава майка му. Не се изисква въображение, за да се предположи, че майката гладува, за да осигури храна на децата си. Няма майка, която да не се разплаче, когато прочете материала. Но наистина не мисля, че мъжете ще обърнат внимание на изнесените статистически данни, а дори съпругите им да забележат, какво биха могли да направят? Жените нямат власт.

Дениъл обви ръце около талията ѝ и я настани по-удобно в скута си. Макар ръцете му да се бяха задържали малко по-дълго, тя не възрази и той се усмихна и я целуна нежно по ушенцето.

— Подценяваш пола си, скъпа. Магазинът на Малоуни съществува благодарение на жените. Те ходят да пазаруват, пак те купуват вратовръзките и ризите на своите съпрузи. Ако жените в този град решат да не пазаруват в „Малоуни“, магазинът ще фалира за не повече от две седмици.

Джорджи нададе радостен вик и подскочи в скута му. Дениъл я улови и проявявайки благоразумие при докосването на дланите му о малките извивки на хълбоците и дупето ѝ, я застави да кротува поне още няколко минути. Дори не знаеше дали бе чул нещо от

последвалото бърбрене, докато седеше, отпуснат в креслото, и се наслаждаваше на своето затруднено положение.

— Ето, това мога да направя. Познавам тези жени. Съпрузите им вероятно няма да им позволят да погледнат днешната уводна статия, но аз ще им я покажа... ще посетя Лойола по време на обичайния следобеден чай и ще се постарая всички да научат за материала. Ще накарам госпожа кметицата да проумее какво означава това за майките и техните бебета и тя ще прегърне идеята, преди да имам време да кажа нещо друго. Ако всички дами в града откажат да пазаруват в „Малоуни“, докато управата не повиши заплащането на служителите, тогава магазинът ще затвори врати принудително.

Дениъл се осмели да положи отново устни върху врата ѝ, измърморвайки неясно нещо в знак на съгласие.

— Не мислиш ли, че е време да се оттеглим за почивка? — попита той с приглушен шепот, докато прокарваше пътека от целувки нагоре към извивката под ушенцето ѝ.

Прекалено развълнувана, за да стои на едно място, Джорджи скочи от коленете му и се втурна към вратата.

— Хайде да излезем и да разберем какво коментират в кръчмата.

Дениъл затвори очи и сподави въздишката на разочарование. Би предпочел всеки ден да насиняват лицето му пред сладката болка, в която го хвърляше тази жена. Очевидно притежаваше мазохистичен уклон, чието съществуване откриваше едва сега.

Изправи се и я последва навън.

— Да, скъпа Джорджина, прочетох екстравагантния материал на господин Мартин. Знаеш ли, доста ме разтревожи. Ами ако моята шивачка в „Малоуни“ е оставила у дома си гладуващо дете и е толкова притеснена за него, че ме убоде с карфиците по време на пробата или съсипе напълно финия муселин? След като прочетох материала, се запитах как някоя от служителките още не ме е намушкала, за да ми вземе портмонето. Ситуацията наистина ме плаши.

Лойола Банкс пое дълбоко въздух и тактично укори съпругата на пастора:

— Но, Лоли, ти не разбираш най-важното. Замисли се само какви огромни суми си оставила в „Малоуни“ за нови рокли. Не мислиш ли,

че любимата ти шивачка заслужава да получава малко по-голяма заплата от тази, която ѝ позволява да си закупи едва няколко литра мляко?

— Е, Лойола, не започваш ли отново пропаганда за правата на жените? Това няма нищо общо с равноправието. Става въпрос за продавачки, които носят парите си вкъщи, за да ги похарчат за уиски всяка петъчна вечер. — Говореше жената на собственика на месопреработвателния цех. — Ето за какво отиват парите им. А не за закупуване на мляко за кърмачетата. Знаеш ли, моят Хари едва успява да събере достатъчно хора за цеха в съботите, след като е платил на работниците в петък. Или си остават вкъщи, или идват толкова махмурлии, че той се принуждава да ги отпраща. Та те са оскотели почти като животните.

На Джорджина ѝ се прииска да оскубе фризурата на тази надута кокошка, но докато отпиваше от чая си, се задоволи да възрази мрачно:

— Познавам доста добре някои от служителите в магазина, госпожо Гарисън. Една от тях произхожда от семейство на английски енорийски свещеник, други са потомци на почтени и уважавани занаятчии, прокудени от родината си поради религиозни или политически преследвания. Семействата им полагат големи усилия да научат езика ни и да опознаят обичаите ни, за да започнат отначало живота си тук, също като нашите предци, когато са пристигнали на този континент. По-голяма част от работещите в „Малоуни“ са второ поколение американци, но поради ранна смърт или заболяване на родителите си разполагат с малко пари и са принудени да работят непосилно, за да оцелеят. По-скоро бих казала, че господин Малоуни би трябвало да намали с една-две броя на каретите си, за да им позволи да живеят малко по-поносим живот.

— О, да, Джорджина, не забравяйте да кажете това на Питър, когато предложи да ви подари първата лична карета. Просто му кажете да разпредели спестените от каретата пари като повишение към заплатите на продавачките. Да видим тогава каква ще е неговата реакция.

„Много странно. Значи Питър не е казал на никого за разтрогването на годежа ни. И ако родителите ми са запазили мълчание, следователно присъстващите дами не знаят, че сега живея в другия край на града. Да, те никога не разговарят с прислугата си.“

Отпи от чая и остави празнословното бърбене да продължи без нея. Бе повече от очевидно, че себичността и безгрижният живот на тези жени ги прави напълно безполезни за нейната цел.

Поклати тъжно глава, остави чашата на масата и се извини на Лойола, че трябва да си тръгва. Не с тези жени трябваше да организира бойкот на „Малоуни“. Налагаше се да обмисли други възможности.

Домакинята я изпрати до външната врата и потупа лекичко ръката ѝ.

— Искаш да постигнеш прекалено много неща, при това бързо. Зная, че имаш справедливо сърце, но въставането срещу „Малоуни“ няма да направи по-добър света. Защо не изчакаш, докато се ожениш, и тогава ще проумееш за какво говоря. Жените наистина имат власт, скъпа, но трябва да я използват мъдро.

„За да имат по-големи карети и най-модните рокли“ — довърши мислено Джорджина, докато благодареше на домакинята и се сбогуваше с нея. Не виждаше за какво друго използваша тези жени своята власт.

С изражение на презрение и погнуса тя тръгна към църквата, където Дениъл разпространяваше част от своите диплянки в изчакване на нейното завръщане. Надяваше се поне той да бе имал по-голям успех днес.

Изненадано погледна напред, когато забеляза каретата на баща ѝ да се задава към нея. Беше пладне, а по това време Джордж Хановър обикновено бе затрупан от работа във фабриката. Може би Блюкър бе излязъл сам, за да изпълни някакви поръчки на майка ѝ. Непохватният мърморко тъкмо бе започнал да ѝ липсва. Помаха с ръка и каретата забави ход.

За нейна изненада на капрата седеше баща ѝ. Остана още по-учудена, когато той скочи и ѝ протегна ръка.

— Джорджина, слава богу, че те открих. Майка ти. Много е болна. Трябва веднага да те заведе при нея.

Не, не се лъжеше. Върху лицето му се четеше неподправена тревога. И страх. Пое предложената ѝ ръка и се качи в каретата. Независимо от множеството ѝ слабости, Джорджина обичаше майка си. Изключително тежко преживяваше раздялата, но тъй като родителите ѝ не бяха я поканили да ги посети, бе счела, че ако

прекраси прага на техния дом, щеше да нанесе неизлично петно върху фамилието име. Не такава покана обаче бе очаквала да получи.

— Какво? Докторът каза ли нещо? Много ли е зле? — Силно притеснена, Джорджина обърна глава настрани, за да види лицето на баща си.

— Опасявам се, че е най-лошото. Боя се, че се налага отново да я върнем в санаториума. Лекарят ѝ даде успокоителни. Надявах се да дойде на себе си, преди да се наложи да изпратя да те повикат.

Стиснала длани в скута си, Джорджина се помоли да ѝ бъде дадена достатъчно мъдрост, за да премине през настоящото изпитание. Прииска ѝ се сега Дениъл да бе до нея.

Няколко часа по-късно не друг, а самата Джорджина бе упоена с лекарства.

Когато Джордж Хановър внимателно взе чашата от безжизнено отпуснатата ѝ ръка, лекарят мълчаливо поклати глава.

— Боя се, че случаят е класически. Сигурно се предава по кръвен път. Дълбоко съжалявам, Джордж. Но в наши дни лекарите правят чудеса. След няколко месеца ще бъде напълно излекувана. Надявам се, че заболяването ѝ няма да възпрепятства брака ѝ с младия Малоуни. Подобни случаи на умствено пренатоварване не се срещат при мъжете, затова не трябва да се тревожи за бъдещите си синове. А Джорджина няма да създава проблеми, когато той се научи как да я успокоява и да я предпазва от силни вълнения. Ще му обясня лично техническите подробности, ако настояваш.

— Благодаря ти, Ралф. Ако извикаш Блюкър, ще можем да я изнесем оттук. Убеден съм, че една дълга почивка в санаториума ще я възстанови напълно. Не трябваше да я изпращам в училище далеч от дома, но тук, с майка ѝ... — Джордж повдигна безпомощно рамене.

Ралф го потупа съчувствено по гърба.

— Зная. Не ти е лесно да вземеш такава решение. Надявам се, че състоянието на Доли е достатъчно стабилизирано, за да те придружи.

— В момента почива. Ще се оправи. Може би трябва да ми дадеш още малко от онова лекарство, в случай че стане раздразнителна по време на пътуването.

Ралф извади едно шишенце от лекарската си чанта.

— Възможно е да ти се наложи да обуздаваш Джорджина по време на пътуването. Това ще ти стигне до пристигането в

санаториума. Трябва само да запомниш дозата, която ти препоръчах. И Господ да ти помага.

Когато Блюкър влезе, за да пренесе дъщерята на господаря в чакащата пред входа карета, Джордж прибра шишенцето с опиум в джоба си и отиде да потърси жена си.

Дениъл отново прекоси улицата пред църквата. Джорджина бе казала, че следобедните чайове на Лойола свършват най-късно в пет. Извади джобния си часовник отново. Седем.

Трябваше по-рано да забележи закъснението. Още преди няколко часа Джорджи трябваше да е тук. Бе я очаквал много по-рано с надеждата, че ще му помогне. Какъв ли налудничав заобиколен маршрут бе измислила този път?

Кракът започваше да го наболява, но въпреки това пое по улицата, водеща към дома на кмета. Може би Лойола Банкс имаше представа накъде бе тръгнала Джорджина, след като бе излязла от дома ѝ?

Прислужникът въведе Дениъл в приемната на кмета, който се изправи, смръщил лице, и недвусмислено погледна джобния си часовник при влизането на неочаквания гост.

— Не искам да отнемам времето ви, господине, но съпругата ми е била тук днес следобед, а още не се е прибрала. Госпожа Банкс вкъщи ли е? Помислих си, че е възможно Джорджина да ѝ е казала къде отива.

Кметът се намръщи.

— Съпругата ви, господин Мартин? Не знаех, че сте женен. Госпожа Банкс е на посещение при тежко болен. Не можах да разбера защо Джорджина Хановър ще знае къде е съпругата ви, но и без това тя не би могла да ви бъде полезна в момента. Получила е някаква нервна криза — като онази, която майка ѝ преживя преди години. Докато двамата с вас разговаряме, може би вече я карат към санаториума.

Дениъл почувства как болният му крак се подкосява и успя да вкопчи длани в ръба на бюрото тъкмо навреме, за да не падне.

— Санаториумът ли, господине? Какъв санаториум?

— Не зная точно. Ще трябва да попитате доктор Ралф. Мисля, че се намира някъде в Илинойс. Зная, че влакът за Чикаго тръгна преди малко, а те пътуват с него.

Сякаш изпаднал в унес, Дениъл благодари учтиво на кмета и излезе. Изпращаха Джорджи в санаториум. Красивата, лъчезарна и любвеобилна госпожица Весела — неговата съпруга.

По дяволите! Налагаше се да ѝ се притече на помощ и да я спаси.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Сърцето удряше неистово в гърдите му и кръвта препускаше така неудържимо под слепоочията му, че се боеше приливът в мозъка да не го лиши от способността да разсъждава трезво. Забърза към гарата, проклинайки се за вкоренената си пестеливост, накарала го да се откаже от покупката на кон.

Когато стигна там и се наведе пред гишето за билета, остра болка прониза мускулите на болния му крак.

— Кога замина влакът за Чикаго? — сърдито запитва той сепнатия служител.

Човекът погледна към големия стенен часовник.

— Преди двадесет минути. Следващият е утре сутринта.

Не може да е истина! Затвори очи и се опита да събере мислите си. Но бързо ги отвори, осенен от ново хрумване.

— Семейство Хановър във влака ли бяха? Трябваше да ги чакам тук.

Лицето на служителя стана тъжно.

— Да, бяха. Господин Малоуни им предостави своя частен вагон. Тъжна история, нали? Горката госпожица Джорджина, винаги се усмихваше толкова лъчезарно. Колко жалко, че трябваше да наследи това състояние от майка си. Кое то потвърждава поговорката, че не всичко се купува с пари, не мислите ли?

„Парите можеха да осигурят адски много неща.“ Стисна зъби, обърна се и се опита да реши какво да предприеме.

Конюшнята. Трябваше да намери кон. Отново се обърна към служителя зад гишето:

— По какъв маршрут се движи влакът? Не е директен, нали?

Мъжът провери в разписанието.

— Този се връща към Синсинати тази нощ. После се прекомпозира и поема на север, към Индианаполис. Ако тръгнете направо с двуколка оттук, може би ще го стигнете при Бруквил или някъде там, ако това сте намислили да направите.

Именно това смяташе да направи. Но преди да приведе плана си в изпълнение чу, че някой го извика по име откъм другия край на перона. Раздразнен от натрапничеството и решен да продължи, се престори, че не е чул, отдели се от гишето и тръгна в противоположната посока.

— Бъди проклет, Дениъл, но ако ни зарежеш сами тук в този час, ще те намеря, за да те накажа с камшик.

Осенен от последен лъч на надежда, Дениъл се обърна, за да се вгледа в двете човешки фигури, бързаци към него. Едната се носеше грациозно, облечена в дълга пола, чиито волани метяха перона. Спътникът ѝ носеше огромна торба и шит по поръчка костюм в светлокафяво, чиято кройка подчертаваше широките рамене.

Тайлър и Иви!

— О, божичко, каква благословия за уморените ми очи! — Забравил за насиненото си лице, Дениъл побърза да удари за поздрав с юмрук в свитата длан на Тайлър и да прегърне в мечешка прегръдка Иви, което я остави без дъх и с разширени от ужас очи. — Но нямам време за прилично посрещане. Жена ми е отвлечена и трябва да тръгвам след нея. Ще се наложи да се задоволите с хотела, докато се върна.

И още не довършил, продължи към конюшнията, без да обръща внимание на споглеждането между заварената си сестра и зет си, които мълчаливо вървяха след него.

— Мислех, че с възрастта си надраснал тези глупави вълшебни приказки, Малоуни — изръмжа Тайлър, прихвана жена си през кръста и я поведе със себе си, прехвърляйки небрежно торбата на другото си рамо. — Никой не отвлича хора посред бял ден в малко, спокойно градче като това. А и дори да го правеха, предполага се, че трябва да изчакаш до идването на бележката, в която се посочва откупът.

— Бащата на Джорджина е. Нямам време за обяснения. Трябва да настигна влака при Бруквил.

— Струва ми се, ще е трудно за сам човек да спре влака, Дани — информира го Иви, която се бе отскубнала от хватката на съпруга си и сега крачеше редом с доведения си брат.

— Ще взривя проклетия влак, ако е необходимо — отвърна Дениъл, без да спира да върви. Конюшнията вече се виждаше.

Тайлър и Иви се спогледаха с едно тихо „А-ха!“. Дениъл и преди бе взривявал разни неща.

— Страхувам се, че Иви е забравила да сложи динамит в това нещо — Тайлър погледна към торбата на рамото си, — но ще ти правим компания за ездата. Изминахме толкова много път, за да се запознаем с булката. Срамота ще е да пропуснем такава възможност. И без това започна да ни доскучава да си седим вкъщи.

Дениъл изгледа през рамо зет си. Около Тайлър Монтен никога не бе скучно. Привличаше неприятностите като магнит, което важеше и за Иви.

Изгледа многозначително скъпата рокля на сестра си.

— Не отиваме на модно ревю. Ще препускаме, сякаш дяволът е по петите ни.

Когато стигнаха до конюшната, Иви огледа критично масивната постройка и посочи с очи към торбата на рамото на мъжа ѝ.

— Убедена съм, че вътре все ще се намери нещо подходящо. — Кимна към коняря, идващ да провери от какво се нуждаят. — Докато господата изберат коне, мога ли да използвам някоя празна клетка, за да се преоблека? Само за няколко минути?

Конярят се взря недоумяващо в красивата дама в копринени одежди. Без да дочака съгласието му, Иви мина край него и се скри в мрачната постройка. Тайлър и Дениъл не забелязаха влизането ѝ, тъй като веднага се отправиха да избират коне.

Когато двамата избраха три издръжливи коня, Иви излезе от конюшната, облечена в елегантен костюм за езда.

Тайлър завърза към седлото си неизменния багаж на жена си, после ѝ помогна да възседне коня. Когато и тримата бяха на седлата, се обърна към Дани:

— Ти водиш, Пекос. Накъде?

— Трябва да яздим на запад по права линия, сякаш сме летящи врани. Ще настигае влак.

Докато предпазливо маневрираха из лабиринта от градски улици, Дениъл накратко ги запозна с хронологията на събитията. Когато стигнаха до крайните квартали, Иви вече бе бясна, а съпругът ѝ се умълча замислен.

— Ако композицията се тегли от същия локомотив, който ни докара в Кътлървил, ще ги настигнем навреме. Двигателят е

осемцилиндров, вероятно строен малко след края на войната. Ако той се движи на юг, докато ние яздим на запад, със сигурност ще го настигнем, когато поеме на север — заяви след малко той.

Тъй като зет му бе прекарал половината си живот в пътувания из страната с параходи и влакове, Дениъл с облекчение изслуша неговите уверения. Още на първата права отсечка от пътя заби шпори в хълбоците на коня и животното се понесе в галоп.

Иви с лекота ги следваше. Тримата се понесоха напред в нощта, като темпото определяше Дениъл.

Знаеше, че конете трябва да отдъхват от време на време, но с неохота спираше дори за да утолят жаждата си.

Да се надпреварваш с влак бе лудост, но не можеше да понесе мисълта, че Джорджи е затворена в някой от вагоните, примряла от уплаха и напълно безпомощна. Не знаеше с какви средства я бе качил баща ѝ на влака, нито с какво успяваха да я задържат там, нито дали щеше да се опита да избяга. Знаеше единствено, че трябва да я намери, преди да стане необратимото — преди да я затворят зад студените стени на някакъв санаториум, където завинаги щяха да угасят жизнерадостния лъч, който внасяше в живота му неговата госпожица Весела.

Затова яздеше, като принуждаваше смелата двойка зад себе си да прави същото, довеждайки тримата и конете до предела на силите им. Прекосиха притихнали малки градчета, задминаваха уединени ферми, в които сънят отдавна бе угасил газените фенери. И нито веднъж не зърнаха следа от влак или кълбета дим, с които парният локомотив да набраздява тъмното небе в посока към Чикаго.

Обзе го страх, че е тръгнал по погрешен път, че не е избрал правилно своята пътеводна звезда и че напразно бяха яздили изтощително. Опита се да пресметне наум изминалите мили, да прецени скоростта на коня си, да изчисли каква част от разстоянието бе скъсил, но не познаваше тази част на нещата. Оставаше му единствено да продължи да язди и да се моли, че някой там горе го насочва и му помага.

Първото заглъхнало стенание на локомотивната свирка така го сепна, че едва не застопори коня на място. Започна да върти глава като обезумял във всички посоки в търсене на прелез, на гара, на някаква

логична причина за идващия откъм далечината слаб звук. Виждаше единствено полношващите се стъбла на царевичката.

Едва сега осъзна с каква скорост звукът преодолява неподозирани големи разстояния. Влакът беше някъде там. Трябваше само да го открие, да го спре, да се качи и да намери Джорджина.

Едно по едно. Без да поглежда назад към Тайлър и Иви, пришпори коня и се понесе напред. От едната си страна вече различаваше светлината на локомотива, а свирката се чуваше все по-силно. Влакът вероятно приближаваше гара. А той трябваше да стигне там, преди влакът да спре.

Обзе го жал към коня. Обеща си, че ще го остави да яде до насита слама и да пасе свободно до края на дните му, но сега на всяка цена трябваше да увеличи още малко скоростта си.

Най-после забеляза тъмните силуети на постройките, кацнали на оголения хълм пред тях. Не знаеше къде се намираха, но вероятно наблизко имаше гара. Влакът забавяше скорост. Вече чуваше отчетливото тракане на колелата. Нямахте да успеят.

— Зарежи конете. Качи Иви на влака. Аз, ще ви следвам — извика през рамо Тайлър, докато го задминаваше.

Дениъл не зададе никакви въпроси. Зет му бе способен на всичко, но особено много харесваше да разяснява ситуацията в движение.

Накара коня рязко да спре непосредствено пред ниските сгради, край които навярно бе гарата. Огромното туловище на влака вече съскаше и тракаше оглушително пред перона. Иззад полуспуснатите пердета на някои от прозорците се мярваше слаба светлина, но повечето вагони тънеха в мрак също като заспалите къщи наоколо. Тайлър не се виждаше никъде и Дениъл протегна ръка, за да помогне на Иви да слезе от коня.

Сестра му също се оглеждаше за съпруга си, но послушно се затича след брат си, повдигнала поли над глезените. Дениъл се хвана здраво за перилата на най-близкия пътнически вагон, улови я за ръката и безмълвно я изтегли на стъпалата до себе си. Влакът нямаше да се бави дълго в такова безлюдно място.

Въздъхна облекчено, когато се озоваха в притихналия вагон. Неколцина мъже, играещи карти в единия ъгъл, повдигнаха заинтригувано очи при появата на Иви, но когато зад нея се изправи

Дениъл, отново се съсредоточиха в играта си. Почти всички останали пътници спяха. Иви го погледна въпросително.

— Тя е в частен вагон. Не го видях в този край на композицията. Вероятно са го прикачили последен. Ще изчакаме Тайлър, а после вие двамата ще поседнете някъде, докато аз открия вагона.

Сестра му кимна мълчаливо. Локомотивът изпищя пронизително и рязко потегли. Иви успя да се хване за най-близката седалка и неспокойно извърна очи към вратата.

Влакът вече излизаше от гарата, когато Тайлър влезе с небрежна походка от вратата на съседния вагон. Улови жена си за ръка и я поведе по пътеката между седалките, без дори да си даде труд да изгледа гневно бедните нещастни душици, на които им оставаше само да гледат след Иви и да се облизват. Въпреки лудешката, изтощителна езда от него се излъчваше неподправен чар и завладяваща красота.

— Най-отзад е прикачен частен вагон. Конструиран е в „Пулман“, следователно на покрива му има аварияен люк. Оттук до Индианаполис няма междинни гари. Докъде възнамеряваш да стигнеш?

Тайлър обясняваше, докато тримата бавно се придвижваха от вагон на вагон към задния край на композицията.

— Не по-далеч от необходимото. Ще трябва да разберем колко човека има във вагона. Въпреки че повечето от тях би трябвало да спят по това време.

Тайлър кимна разбиращо, намери свободно място за жена си и я настани. После свали прашното си сако, преметна го на една седалка и се отправи към най-близката групичка картоиграчи.

— Ела, ще научим каквото е необходимо, като си поемем дъх за малко.

Иви ги изгледа сърдито, но тъй като мъжът ѝ бе стоварил огромната торба на пода, зарови в нея и не протестира, че я изоставяха.

За започването на играта бе необходим още един човек, затова Дениъл не се включи, а остана встрани и остави на Тайлър да приведе плана си в изпълнение. Заслуша се възхитен как зет му изразява на всеослушание съжалението си, че не се бе съобразил да пътува със своя частен вагон, както очевидно биха постъпили други. Тайлър Монтен се обличаше елегантно като някои от най-богатите хазартни

кrale и говореше с авторитета на властимащите. Останалите слушаха съсредоточено, без ни следа от съмнение в истинността на лъжите му.

Не беше необходимо много време, за да изкопчи от спътниците си всичко, което знаят. Дениъл се оттегли към задната врата на вагона, преди зет му да може да напусне играта.

— Може би не ти е хрумвало, но не можеш просто да влезеш там и да я изнесеш на ръце — измърмори Тайлър, когато го настигна. Не каза нищо за името на собственика на частния вагон.

Проблемът между Дениъл и семейство Малоуни съществуваше отдавна. Щеше да му каже за новите сблъсъци със семейството, при което никога не бе живял, когато решише, че е готов да говори. Ясно бе, че срещите с истинското му семейство едва ли са били приятни.

— Убедена съм, че двамата не си въобразявахте да свършите всичко сами. — Зад гърба им се чу шумолене на дълги поли и шум от влачене на тежка чанта по пода на вагона. — Може би ще мога да ви помогна, ако ми кажете какво точно става.

Дениъл не можа да сдържи усмивката си. Иви бе две години по-голяма от него и в детството винаги бе оглавявала техните пакости както идейно, така и физически. Фактът, че вече имаше деца, явно не бе я променил. Запита се дали Джорджи щеше да е като нея след десет години брачен живот. Сам се изуми, че разсъждава по този начин.

Притисна за миг Иви към гърдите си, когато стигнаха до тъмния вагон-ресторант. Винаги беше по-високият, но сега сестра му изглеждаше като момиченце до него. Не толкова дребна като Джорджи, но достатъчно мъничка, за да събуди закрилническия му инстинкт.

— Не зная как ще ни елиминираш този път, Иви. Тъкмо се проклинах, че не съобразих да взема пистолетите си.

Сестра му хвърли кос предупредителен поглед на мъжа си. Тайлър никога не се разделяше със своите, но не й се искаше да му се налага да ги използва.

— Започни отначало, а когато свършиш, ще преценя какво можем да направим — оповести решението си тя.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Добре, ако във вагона са само родителите й и двама охранители, тогава, струва ми се, няма да имаме проблеми — заключи Иви, след като изслуша сведенията от Дениъл и Тайлър. — Предполагам, че всички са заспали, с изключение на единия от охранителите.

— Едва ли ще дойде до вратата, за да ни предаде лично Джорджи — възрази брат й. — Искам да съм извел жена си, преди вие двамата да предприемете каквото и да било.

Тайлър се засмя и облегна гръб на вратата.

— Защо вие с Иви не продължите да умувате, и когато сте готови с плана, да ме събудите, в случай че се нуждаете от малко мускули.

Макар че в семейството често се шегуваха, че Тайлър е прекалено красив, за да му е нужен ум, Дениъл познаваше добре зет си. Той мислеше бързо и действаше още по-бързо.

— Аз ще се кача на покрива. Ако са заспали, няма да ме чуят. Предполагам, че охранителите са поставени при изхода на вагона, затова под люка няма да има никой. Ще вляза през него и ще намеря Джорджи. Ще се наложи да отвлечете вниманието им, за да успея да я изведа от вагона.

Иви изглеждаше разтревожена от идеята, но Дениъл веднага разбра, че се съмнява дали ще успее да се изкатери и да се придвижи до люка на покрива заради болния му крак. Явно още не бе стигнала до най-мрачните предположения, които вече се бяха изписали върху лицето на мъжа й. Дениъл изчака търпеливо заключението му. Сам едва ли би могъл да помогне на Джорджи, но в настоящата ситуация това бе единственото възможно решение.

Тайлър плъзна поглед по елегантния костюм за езда на жена си, праметнал на рамо неразделната кожена торба, пълна с нейните вещи, и после отново обърна глава към шурей си.

— Знаеш в какво се замесваш, нали?

— Не могат да направят нищо на теб или на Иви. Не мога да пропусна тази възможност за мен и за Джорджи.

Без да изричат онова, което съзнаваха, че неизбежно ще се случи, ако успееха да измъкнат Джорджина, двамата стигнаха до мълчаливо съгласие. Тайлър поклати глава и погледна към тъмния вагон, отстоящ само на няколко метра.

— Няма да имаме време за консултации като сегашната. Ще ти дадем време да влезеш и да претърсиш вагона.

Без да поглежда назад, Дениъл излезе от вагон-ресторанта, премина през буферната връзка и започна да се изкачва по страничните метални скоби, отвеждащи към покрива на прикачения частен вагон. Хвана се за двете най-горни скоби, набра се, прехвърли тялото си на покрива и се скри от погледа на двамата си спътници.

Иви се обърна към мъжа си и тихо рече:

— Не храня надежда, че можем да уредим нещата миролюбиво и просто да слезем на първата прилична гара, за да поемем обратно към Кътлървил.

Тъй като именно това се бяха опитвали да скрият от нея, Тайлър се усмихна сконфузено, когато срещна погледа на своята красива и прекалено проникателна съпруга.

— Не мисля, че дори ти можеш да говориш със скоростта, с която ще трябва да препуснем назад, мила.

Независимо че Дениъл споделяше мнението на зет си относно недостатъчната мощност на локомотива, насрещният вятър в никакъв случай не улесняваше придвижването му върху покрива на вагона. Може би специално обучен човек би се разхождал свободно върху това проклето нещо, но той не възнамеряваше да си прави експерименти. Искаше да бъде все още цял-целеничък, когато най-накрая успеше отново да легне в спалнята до Джорджина.

Именно тази мисъл го крепеше, докато пълзеше бавно по покрива, без нищо, за което да се хване, в случай че влакът спре неочаквано.

Откри люка лесно. Единственото, което чуваше, бе оглушителният трясък на колелетата. Нощното небе бе безлунно, но осеяно с милиони звезди. Дръпна резето на люка. Не знаеше с какво

ще се сблъска долу, но каквото и да го очакваше, определено си струваше, ако щеше да му помогне да си върне Джорджина.

Не вярваше, че като я освободи, ще компенсира липсата на изисканост и голямо богатство, но нито за миг не допусна, че може да постъпи по друг начин. Да, вероятно бе чел прекалено много книги на Пекос Мартин в юношеството си. Започваше да вярва в тяхната истинност. Ако някога опишеше това си приключение в книга, вероятно издателят не би повярвал, че то наистина се е случило. Дори героите на Пекос Мартин не се катереха по покривите на движещи се влакове. Те по-скоро биха използвали револвери в подобна ситуация.

Като се хвана за ръбовете на люка, Дениъл бавно се спусна във вагона. Слабата светлина, идваща от един далечен ъгъл, му даде възможност да установи, че се намира в нещо като приемна, разположена между салона и вероятно спалните. Преценявайки бързо, че в предната част навярно са светските помещения, бавно започна да си проправя път назад.

Трябваше да избира между две врати. „Тигърът или красавицата“, промърмори тихо, докато обмисляше избора си. Преценявайки, че тигърът едва ли щеше да има лек сън, с рязко движение отвори вратата от дясната си страна.

Тя спеше. Сивкавият сумрак придаваше на косите ѝ цвят на старо сребро. Винаги ги сплиташе при лягане, а сега русите къдри бяха разпилени по възглавницата. Дениъл се вкамени за миг, любувайки се на гледката. Но когато тя изстена неспокойно в съня си, той се върна към действителността. Коленичи до нея и лекичко я разтърси.

— Госпожице Весела, трябва да се събудиш. Трябва да те облечем и да те измъкнем оттук. — Докато говореше, се огледа за дрехите ѝ. Независимо че обожаваше да я гледа само по долна риза, не възнамеряваше да предоставя на друг мъж възможността да я види в такъв вид. Щеше да я увие в чаршаф и да я изнесе на ръце.

Изведнъж Джорджи престана да се върти. Дениъл се извърна и видя, че очите ѝ са отворени, но сякаш не можеха да се фокусират върху него. Подаде ѝ една роба, взета от съседния стол.

— Стани, Джорджи, и облечи това! Не е много, но не разполагаме с време, за да потърсим друго.

Тя продължи да се вира неразбиращо в него. Не оказа съпротива, когато я изправи до седнало положение и после ѝ помогна

да пъхне ръце в ръкавите на робата. Остави го да я облече и да пристегне здраво колана. Нейната притихналост го тревожеше. Джорджина притежаваше много качества, но летаргията определено не бе сред тях.

Изправи се послушно по негово настояване, но миг по-късно се олюля. Прихвана я под мишниците и се опита да я поведе, но Джорджи се отдръпна лекичко, а в очите ѝ припламнаха искри на проясняване. Дениъл съжали, че осветлението не бе по-силно, за да може да прочете посланието в тези очи.

— Ще се махнем оттук, Джорджина — повтори той. — Няма да им позволя да те отведат.

Повдигна лявата си ръка и докосна лицето му, сякаш да се увери, че той наистина съществува, а не е просто видение. После се усмихна мрачно, сви пръсти в юмруци и се огледа неспокойно.

Дениъл въздъхна облекчено, когато тя взе мълчаливо чифт обувки и го хвана под ръка. Почти си я бе върнал.

Не възнамеряваше обаче да я кара да се катери на покрива, не и в сегашното ѝ състояние. Щеше да я преведе през средната част на вагона, а оттам към изхода и по дяволите да вървяха останалите пътници в него.

Охранителят, поставен при вратата, бе наклонил назад стола си и сега дремеше, опрял крака на стената. Дениъл ритна рязко двата задни крака на стола.

Мъжът извика и се присегна за револвера си, докато се опитваше да разплете крака от стола, но вратата на вагона зад него се отвори шумно и го удари в лакътя, при което револверът се плъзна по пода и спря пред Дениъл. Той го сграбчи и мрачно кимна на Тайлър в знак на благодарност, когато вратата на една от спалните се отвори и отекна вик. Хващайки здраво дръжката на пистолета, Дениъл дръпна Джорджина зад себе си и се обърна, за да срещне гневния поглед на възрастен набит джентълмен с рошави бакенбарди, който сега бе само по нощница.

— Ти! Какво, по дяволите, правиш тук? Дръпни се от дъщеря ми, животно, преди да съм заповядал на охранителите да те застрелят.

Откъм задната част на вагона се зададе сънен вторият телохранител и спря рязко. Хановър остана между него и Дениъл. Тесният коридор не бе предвиден за атлетични изяви. Вторият телохранител погледна насреща, където Тайлър държеше на прицел колегата му, и сви рамене.

Без да изпуска оръжието, Дениъл кимна благодарно за проявената от охранителя мъдрост да не се намесва, после отново насочи вниманието си към Хановър.

— Очевидно някой е пропуснал да ви съобщи, че дъщеря ви сега е моя съпруга. Ако ме застреляте, може би ще разрешите временно финансовите й проблеми, но не и своите. Бих ви посъветвал да се оттеглите на дълга почивка, докато ние се върнем и изясним недоразуменията, възникнали от уговорките ви с Малоуни. Имам няколко изключително неприятни изненади за него, а предполагам, че наистина ще предпочетете да не сте наоколо, когато му ги поднеса.

Доли Хановър се измъкна безшумно от спалнята и задърпа мъжа си за ръкава, забелязала револвера в ръката на Дениъл. Погледът й се премести към непознатия, обезвредил телохранителя при входа на вагона, после отново към дъщеря й, която бе застанала неподвижно зад гърба на съпруга си.

— Джорджина? — с тревожен глас попита тя.

— Върни се в леглото, Доли! Това е моя работа. — Опита се да я изблъска назад, но жена му отказа да помръдне от мястото си.

— Всичко е наред, мамо. — Джорджина сложи ръка на рамото на Дениъл. — Това е съпругът ми. Спомняш си господин Мартин, нали?

Доли кимна и се усмихна.

— Приятно ми е да се срещнем, господин Мартин.

Дениъл си представи ухиленото лице на Тайлър зад гърба си. Изглеждаше напълно естествено да си вземе жена от семейство, не по-малко лудо от онова, което го бе отгледало. Кимна учтиво.

— Радвам се да ви видя отново, госпожо. Ако не възразявате, искам да отведа дъщеря ви у дома. Наистина ще се грижа добре за нея, затова вие просто се върнете в спалнята и си почивайте.

По време на този разговор Хановър остана подозрително мълчалив. Погледът му сновеше ту към обезоръжения охранител, ту към колегата му, изчакващ търпеливо да получи нареждания. Куршум,

изстрелян в това затворено тясно пространство, би могъл да убие всеки един от присъстващите.

Изсумтя и обърна яростен взор към Дениъл.

— Няма да получи зестра, можеш да ми вярваш. Ако това си намислил, ще е по-добре да си тръгнеш и да я оставиш на Малоуни. Той е в състояние да ѝ осигури начина на живот, с който е свикнала.

Дениъл се присегна и обвини ръка около кръста на Джорджина.

— Съжалявам, че трябва да ви разочаровам, но ние не преследваме пари. Весела се справя чудесно и без тях. Мъчно ми е, че трябва да сложа край на това мило събиране, но е време да тръгваме. Лека нощ.

Кимна троснато и тласна лекичко съпругата си да тръгне пред него, извън обсега на единствения въоръжен човек, освен него. Когато приближи Тайлър, Дениъл му предаде Джорджи и продължи да се оттегля заднишком, без да изпуска от очи Хановър и телохранителя.

Зет му улови младата жена за ръка и умело я изведе до вратата към буферната връзка, където я повери на Иви. Когато Дениъл бе достатъчно близо, блъсна обезвредения охранител към колегата му и вследствие на сблъсъка двамата се озоваха на пода.

Със сподавен триумфиращ вик Дениъл и Тайлър затръшнаха и заключиха вратата на частния вагон и се втурнаха след жените през вагон-ресторанта.

— Ще стрелят в нея, за да я отворят! — извика Иви и зад тях отекна револверен изстрел.

— Не изпускай кожената торба, скъпа, защото ще се повозим. — Прихвана жена си през кръста, повдигна я и продължи да тича.

Дениъл процедира по същия начин с Джорджина, като не ѝ остави време за въпроси, докато стигнат буферната връзка със съседния вагон. Без да се замисля, обгърна с ръце жена си, за да я предпази от удара, и скочи от бавно движещия се влак.

Джорджина изпищя, когато паднаха на насипа и се претърколиха няколко пъти, а край главите им прелетяха буци пръст и чакъл. Макар че бе разбрала стремежа на съпруга ѝ да поеме върху себе си по-голямата част от удара, когато накрая се спряха в тревата край долния край на насипа, тя лежеше под него. Опита се да си поеме дъх, но почувства как тялото на Дениъл притиска гърдите ѝ. Той също се задъхваше. На фона на нощното небе очите му блестяха като

безбройните звезди, осеяли небосвода над тях. Смаяна, младата жена лежеше неподвижно, неспособна да откъсне поглед от лицето му.

— Дойде, за да ми помогнеш — успя да прошепне тя накрая.

— Естествено. — Без да казва нищо друго, просто се наведе и я целуна.

Никой не бе я целувал така. Може би се дължеше на ненапълно отшумялото въздействие на опиума. Устните му обливаха в сладостна нега тялото ѝ, караха пръстите ѝ да се вкопчват в раменете му, да притеглят по-близо лицето му, за да почувства тръпнещото докосване на двудневната брада о шията си. Караше я да забрави за пръстта и камъните под себе си, както и задухът на нощта. Цялата ѝ вселена бе събрана в този мъж над нея.

Глухият звук от удара на две други тела някъде по-надолу по насипа не ги извади от унеса им. Нито изправящите се фигури успяха да привлекат вниманието им. Дори когато два чифта обувки спряха буквално до главите им, двамата бяха прекалено вгълбени във взаимното си опознаване, за да ги забележат.

Мъжки глас точно над главите им накара Джорджина да възвърне представата си за реалността.

— Надявам се, че не сте избрали умишлено този куп кравешки изпражнения. И без това ще ни бъде доста трудно да намерим подслон за през нощта.

Дениъл преглътна шумно и леко се надигна, но ръцете му продължаваха да я обгръщат покровителствено. Джорджи постепенно осъзна, че беше оскъдно облечена или почти необлечена, но остана неподвижна.

Заинтригувано спря очи върху двата ботуша встрани от тях, после колебливо плъзна поглед нагоре, докато накрая получи представа за източника на това нежелано натрапничество. Не бе виждала този човек преди, но той притежаваше най-ослепителната усмивка, озарявала някога лицето на мъж.

— Вие с Иви потърсете подслон. На нас и тук ни е добре — пресипнало отвърна Дениъл.

Непознатият се разсмя, а иззад рамото му надникна жена и Джорджина почувства, че се изчервява от неудобство. Размърда се неспокойно и свали длани от врата на съпруга си.

— Няма ли да ни представиш, Дани? След целия път, който изминахме, можеш да направиш поне това.

В гласа на жената също се прокрадваше смях и Джорджи затвори засрамено очи. От раздърпаните им дрехи бе очевидно, че тези двамата също току-що бяха скочили от влака, но независимо от безпорядъка в облеклото им, то беше елегантно. Щеше да се запознае с близките на мъжа си полуоблечена и любеща се в някакво кравешко пасище.

Дениъл с нищо не показваше, че присъствието им го радва, но макар и с неохота, седна и помогна на Джорджи да направи същото. Тя побърза да се загърне плътно в робата си и се огледа за обувките си.

— Иви, това е съпругата ми Джорджина. Джорджина, сестра ми и нейният съпруг — Тайлър Монтен. Като истински черни гологани двамата се появиха на гарата малко след твоето заминаване.

Джорджи не можа да си спомни какво препоръчваше етикетът, когато човек се запознава с новите си роднини на кравешко пасище, буквално минути, след като е скочил от влак. Не знаеше кое я бе разтърсило повече — скокът или целувката на Дениъл. Но това неочаквано запознанство я накара да загуби и ума, и думата. Просто скри лице в присвитите си колене и се замоли всичко това да отmine.

Чу жената да се смее и да казва:

— Това е най-искрената реакция, която съм виждала от дълго време насам. Убедена съм, че ще е истинско удоволствие да се опознаем, Джорджина, но нека го отложим за утре сутринта. Малко по-нататък по линията виждам някаква ферма. Ще се срещнем там.

— Отидоха ли си вече? — попита Джорджи, когато стъпките заглъхнаха.

Дениъл се засмя и отметна назад един непокорен кичур.

— Отидоха да се споразумеят за някоя и друга кокошка с петела на кокошарника, предполагам. Трябва да намерим обувките ти и да ги настигнем. Остават още няколко часа до сутринта, а не би ми се отразило зле да поспя малко, преди да се заемем с търсенето на начин да се измъкнем оттук.

Да поспи! Повдигна лице и се загледа в неговото. Ръката му още обгръщаше кръста ѝ и усещаше топлината на тялото му. Изобщо не бе убедена, че мисли за сън.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Мама Зюки ми каза, че Бен я ухажвал. Сериозно ли е?

Дениъл накуцваше зад другите двама и говореше, като че ли клюкарстваха на някакво увеселение. Джорджина се опита да пристегне робата си, но двойката пред тях не забелязваше небрежното ѝ облекло.

— Сериозно е. Ремонтира къщата на стария чужденец заради нея. Тя е кварталонка някъде от Ню Орлеан, толкова е хубава, колкото Бен е грозен.

— Че защо не се премести в голямата къща? Струва ми се, че това би ѝ направило далеч по-голямо впечатление.

И Тайлър, и Иви се засмяха, но само Тайлър отвърна:

— Нали си младоженец, ти кажи. Голямата къща се пука по шевовите от моите роднини, близките на Иви и на Бен. Дори непоносимото дуо дойде за през лятото, а Кайл и Кармен дойдоха с тях да видят Начиз. Не си виждал толкова хора на едно място през целия си живот.

— Кои са непоносимото дуо? — попита Джорджина.

— Братовчедите на сестра ми — отвърна Дениъл.

— Съучастниците на Дениъл — отговори Иви в същото време.

— Проклятието на моя живот — додаде Тайлър, когато другите двама се засмяха.

— Преувеличаваш, Тайлър Монтен! — възкликна съпругата му.

— Преувеличаването е работа на Дениъл. — Тайлър им хвърли поглед през рамо. — Прочетох оная книга, която изпрати на Иви, момчето ми. Да не съм те чул вече да отвориш дума за разпуснатия ми език. В това, че ти си го написал черно на бяло, вместо да го кажеш на глас, няма ни най-малка разлика. И аз ще ти го върна, само гледай.

Дениъл се засмя.

— Наричам нещата с истинските им имена. Просто те е яд, че дадох на Пекос най-хубавото от теб.

— Изкара ме проклет комарджия — оплака се Тайлър на Джорджина. — Каж ми сега, приличам ли ти на проклет комарджия?

Тя погледна безпомощно съпруга си.

— За какво става въпрос?

Иви се разсмя.

— Той още не ѝ е казал, глупчо. Сега я загазихме.

— Не ми е казал какво? — Джорджина беше съвсем сигурна, че опиятът още действаше. Щеше да се събуди на сутринта и да установи, че всичко е било сън. Невъзможно бе да върви по железопътни релси посред нощ по долна риза и роба и да обсъжда проклети комарджии, кварталонки и многобройни братовчеди с двама души, прекалено хубави, за да са истински.

Дениъл запрати едно камъче по зет си.

— Така и не научи кога да държиш устата си затворена, Монтен. Следващия път ще накарам Пекос да ти я запуши с куршум.

— Дениъл! — извика ядосано Джорджина. — Каза, че ти си Пекос. Да не си загубил паметта си?

Тайлър и Иви забързаха напред, смеейки се. Дениъл пхна ръце в джобовете си и я изгледа свирепо.

— Бих искал да си почина малко тая нощ, ако нямаш нищо против. Точно сега ли трябва да ти обяснявам всичко?

— Сигурно няма да ти стигне и цял живот, но аз искам да разбера веднага само за Пекос. Ти ли си Пекос Мартин или не?

— Пекос Мартин е плод на въображението. Взеха да ме наричат така, защото все четях за него и като малък мислех, че Тайлър е истинският Пекос. Но вместо това, лепнаха името на мен.

Джорджина чакаше. Той не беше обяснил всичко, личеше си от начина, по който стоеше и пристъпваше от крак на крак.

Съпругът ѝ я сграбчи за ръката и закрачи по релсите след другите двама. Фермата беше почти насреща им.

— Когато бях на легло със счупен крак, реших сам да напиша книга за Пекос Мартин. Изпратих я на адреса на издателството и те я купиха. Оттогава издавам по една-две на година. Няма да забогатея, но книгите се харчат и припечелвам по някой друг долар отгоре — повече, отколкото ще ми донесе вестникът за по-дълго време.

Джорджина го погледна с разширени от учудване очи.

— Ти пишеш книги?

— Книги за Пекос Мартин — поправи я той, като че ли това беше от значение.

— Истински книги! Хората от целия свят могат да ги видят и да мечтаят за тях и може би да направят нещо с тях. Ти си писател!

Думите ѝ граничеха с благоговение и Дениъл я погледна учудено.

— Естествено, че съм писател. Нали това правя във вестника!

— Но това са факти. Ти не си ги измисляш. Обаче си измисляш книгите за Пекос Мартин, нали? Никога не съм срещала някой, който да може да го прави. Всъщност веднъж срещнах Оскар Уайлд, но това не се брои. Беше само ръкостискане. Това тук е нещо друго. Защо не си ми казвал?

Дениъл поклати невярващо глава, но в гласа му се прокрадна нотка на гордост.

— Защото не е важно. Важното е вестникът. Вестниците могат да променят живота на хората.

— Но Пекос Мартин е променил твоя живот, нали? — отбеляза Джорджина. — Показал ти е какво значи да си герой и съм сигурна, че ти ме спаси точно както би направил и той. Някой друг щеше само да си стои вкъщи, да се вайка и нямаше да направи нищо.

Дениъл нямаше нужда да му се припомня. Беше вършил куп глупости през живота си в името на героизма. Не беше нещо, с което да се перчи. Виждайки Тайлър и Иви да изчезват в обора, задърпа жена си натам.

— Думите нямат смисъл без дела — подметна уклончиво.

Те запристъпяха опипом в мрака. Някъде в дъното изцвили кон. Около глезените им се отърка котка. Като че ли нямаше жива душа, освен тях. Зет му и сестра му изчезнаха в един празен бокс. Дениъл реши, че това беше най-разумното решение за момента. Нямаше смисъл да вдигат на крак къщата в този безбожен час, не и в сегашното си положение. По-добре да изчакат до сутринта. Намери един конски чул и го хвърли върху куп слама.

— Не ми се спи — прошепна Джорджи глухо зад него.

— Не се и съмнявам, но аз съм жив-умрял. Дай ми няколко часа и ще намерим обратния път по видело.

Докато тя все още се колебаеше, Дениъл седна и взе да си издърпва ботушите. Съмняваше се, че госпожица Хановър е стъпвала

някога в обор, а и да беше, със сигурност никога не би спала там. Подлагаше я на нови унижения, но съдбата не му предоставяше кой знае какъв избор. Когато тя продължи да стърчи права, той нетърпеливо я смъкна до себе си.

— Просто легни и затвори очи. Ще се оправим.

Тя легна сковано по гръб, със скръстени на гърдите ръце. Това вероятно беше възможно най-доброто развитие на нещата, но безумните чувства, пронизващи го в този момент, отхвърляха разумното. Дениъл се присегна и я придърпа в прегръдките си.

— Така е по-добре — промърмори той. След миг вече спеше.

Джорджина дълго лежа будна. Имаше да мисли за много неща и мъжът до нея заемаше главното място в мислите ѝ.

— Мамо! — Писъкът сякаш разтърси гредите на покрива. — Мамо! В обора има крадци! — Последните думи прозвучаха по-слабо от първия вик, изстрелян в непосредствена близост, което показваше, че „сирената“ тича към къщата.

Както се беше унесла най-накрая, Джорджина замалко не изскочи от кожата си при първия писък. Вторият търкулна Дениъл отгоре ѝ.

— Кажу ми, че това беше кошмар и че още не се е съмнало — измънка той в рамото ѝ.

— Това беше кошмар и още не се е съмнало — отговори послушно тя, само за да бъде възнаградена със смущаване в ребрата. — Ох, Дениъл, престани!

— Явно влюбените птички са вече будни. — Сънливият мъжки глас дойде от другия край на отделението. — Да ги изпратим тогава да дават обяснения. Ние сме прекалено стари за това.

— Ти си прекалено стар, искаш да кажеш — отвърна нежната му половинка. — Аз съм само малко по-голяма от брат си.

Гърдите на Дениъл се издуха от смях. Джорджина уви ръце около него и се предаде на безумието. Никога преди не бе изпитвала удоволствието от такъв вид близост. Никога не бе имала братя или сестри или приятели, достатъчно близки, за да се кикоти и играе с тях.

Но действителността бързо им напомни за себе си. Отвън се чува забързани стъпки и проехтя глас, много по-плътен от предишния

детски писък:

— Имам пушка. Излизайте веднага с вдигнати ръце!

— О, не, само това не! — изпъшка Дениъл в неудържим смях, като се отърколи от Джорджина и притисна страните си. — Не мога да сложа Пекос в обор заедно с жена! Той чисто и просто ще умре от неудобство. Сигурно ще се стопи от срам. Тайлър, излез навън и задръж хайката.

Иви се изкикоти неудържимо, а брат ѝ пригласяше от другия край на стената.

— По-добре побързай да намериш някакви дрехи на жена си, братле. Доста трудно ще ни бъде да изясним случая, без да обясняваме защо тича наоколо по бельо. — Чантата на госпожа Монтен тупна в сламата до Джорджина. Скоро гласът ѝ се присъедини към този на Тайлър, който успокояваше ужасената фермерка. Горката женица нямаше никакъв шанс.

Дениъл зарови из нещата на Иви преспокойно, като издърпваше всяка дреха, която изглеждаше що-годе подходяща. Джорджина сведе поглед към полуотворената си роба и ахна при вида на разкрилата се гледка. Обърна се веднага с гръб към него и го смъмри:

— Защо не ми каза, че съм полусъблечена? Какво ли си мислят за мен?

— Че си била отвлечена и отнесена без никакви дрехи — отговори Дениъл прозаично, хвърляйки през рамо находките си. — Всички знаем как изглеждат жените, тъй че не е като да виждаме нещо невиджано.

— Ти не си ме виждал досега!

— Тъй ще да е, но не защото не съм се опитвал.

Дяволът в него се обади, тя почти чу усмивката в гласа му и раздразнена съобщи:

— Ще се наложи да излезеш. Не мога да облека това, докато седиш тук.

— Няма да успееш, ако аз не седя тук. Ще се омотаеш във възли, ако се опиташ да го навлечеш сама.

Джорджина осъзна, че той говори истината, разглеждайки елегантната рокля за разходка, която ѝ бе подхвърлил. На гърба имаше милион лъскави черни копченца, прихванати с панделки.

Като изсумтя съкрушено, тя се намуши с мъка в твърдия корсет.

Дениъл хвана връзките и ги пристегна.

Джорджина си пое рязко дъх, когато гърдите ѝ изхвъркнаха. Забеляза как мъжът ѝ зяпа през рамото ѝ с интерес и побърза да прикрие пазвата си с ръка.

— Роклята, моля.

Той се изкикоти и спусна виолетовата коприна през главата ѝ.

— Ти си създадена за мъжки ръце, госпожице Весела. Кога ще ми позволиш да ти го покажа?

— На кукуво лято — осведоми го надменно, но усети, че решителността ѝ отслабва, като почувства как ръцете му закопчават сърчно копчетата на гърба ѝ.

Близостта на Дениъл пораждаше в нея невероятни усещания. Само мисълта за неговите ръце върху гърдите ѝ я омая. Подобни представи никога преди не бяха занимавали ума ѝ.

И ужасното беше, че всъщност вече няма никакъв избор. Дениъл бе неин съпруг и ако му се отдадеше, щеше да се наложи той да я издържа. А тя трябваше да му се отдаде, ако искаше да живее.

Дори случката с упояването да не бе скъсала окончателно връзките с родителите ѝ, от разговорите им бе станало пределно ясно, че повече няма да може да разчита на тях или „Хановър Индъстриз“ да я издържат. Те бяха фалирали.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Е, смятам, че беше крайно любезно от страна на вдовицата да ни нахрани тъй хубаво, преди да ни доведе в града. — Иви вдигна поглед към солидната тухлена сграда с леко претенциозен надпис „Странноприемница Хамилтън“ над вратата.

— Тя просто искаше да разбере всички клюки и модни тенденции — отговори Тайлър, леко възмутен при вида на град без нито една кръчма. Въздържанието явно бе пуснало дълбоки корени в провинцията. — Ако веднага ни беше довела тук, щяхме да хванем влака.

— Ами можем да хванем утрешния. Освен това... — Гласът на Иви се сниши до шепот, когато двамата видяха как Дениъл пъхна ръце в джобовете си и закрачи сковано редом с Джорджи към витрината на магазина. — Май младоженците имат нужда да останат малко насаме. Наистина трябва да поговориш с брат ми. Ако не се лъжа, нещо тук не е наред.

— Не виждам нищо особено. Просто Джорджина има повече от теб в деколтето и братчето ти не може да откъсне очи от него. Дай един шал на бедното момиче и светът ще се оправи. — Тайлър се засмя, наблюдавайки двойката.

— Мъже! — изсумтя Иви, като повдигна полите си и влезе хотела. — Само едно нещо ви е в ума и за съжаление това нещо рядко се променя. Дениъл никога не е бил такъв. Точно тук нещо не е наред.

Усмихнат, съпругът ѝ последва рязкото ѝ шмугване в хотела.

— Просто досега не е срещал жена като нея. Знаеш ли какво си мисля?

Иви се обърна и го погледна въпросително. Той я прегърна през раменете и я заведе до бюрото на администратора, навеждайки се да прошепне в ухото ѝ:

— Мисля, че още не е бръкнал под полите ѝ.

Жена му го погледна шокирано, после хвърли замислен поглед през рамо към младата двойка, която едва се виждаше през витрината

от шлифовано стъкло.

— Мислиш ли, че трябва да поговоря с нея?

Тайлър се ужаси:

— Не, по дяволите. Дори Дениъл не заслужава такава участ. Той ще се оправи с нея, когато му дойде времето. — Обърна се към чиновника, който слушаше с подчертан интерес. — Съпругата ми и аз желаем стая, а двойката отвън — той кимна към улицата, — специална стая за младоженци.

Джорджина обходи с боязлив поглед стаята, в която ги бе въвел администраторът. Огромна ваза с цветя красеше тоалетката. Беше почти сигурна, че в повечето хотели няма цветя. Имаше някакъв опит с хотелските стаи — в тях цветя се появяваха, единствено когато ги изпратеше някой ухажор. Но тя беше с Дениъл през цялото време, така че не можеше да ги е изпратил той.

Погледът ѝ се спря върху кофичката с лед, от която се подаваше бутилка. Знаеше много добре, че лед през лятото и вино в Охайо не се появяваха без солидна доза парично убеждение.

Очите ѝ се спряха на леглото. Беше масивно. Като че ли извадено от някой от замъците, които бе посетила в Англия. Синкавочерните драперии бяха прихванати за махагоновия балдахин и ленената покривка бе вече отметната подканящо. Нещо много странно ставаше тук.

Обърна се към съпруга си, който, облегал на парапета на прозореца със скръстени ръце, изучаваше този разкош с не по-малък интерес. Като почувства погледа ѝ върху себе си, вдигна очи, леко усмихнат.

— Май пропуснах да спомена, че сестра ми и зет ми са потомци на духа от бутилката.

Тя поклати глава.

— Доста неща пропусна да споменеш, ако трябва да сме точни.

Погледът на Дениъл се спусна от бухналата ѝ златисторуса коса до върха на потропващия ѝ крак, като се помая многозначително около пълната извивка на пазвата ѝ и малката обиколка на талията.

— Не точно подробностите бяха в ума ми — подметна някак прекалено небрежно.

Джорджина потръпна от тона на гласа му. Държеше се странно още откакто я спаси миналата нощ. Тя скръсти ръце и се опита да се овладее.

— Трябва да поговорим, Дениъл.

Той кимна и издърпа един стол, после протегна ръка, за да ѝ помогне да се настани.

— Не ме бива много в говоренето, но ще се опитам.

Ръката му беше суха, топла и успокояващо силна.

— Баща ми дължи на господин Малоуни — твоя баща — голяма сума пари.

Дениъл кимна.

— Знаех го. Баща ми си поставя за цел да обсеби всяка фирма, с която си има работа.

Тя отпусна глава и заразглежда пръстите си.

— Знаеш ли, че по всяко време може да поиска да изплатим дълга, а няма с какво?

— Доста глупаво от страна на баща ти. Трябвало е да знае с какъв човек си има работа. — Дениъл се намръщи. — Предполагам, това е уловката, с която Артемис го е принудил да те омъжи за Питър.

Джорджина кимна, но не вдигна очи.

— С моите акции и със зестрата Питър щеше да има решаваща дума във фабриката.

— Не, нямаше. Артемис щеше да я има. Изучих методите му доста подробно предишните седмици. Той не изпуска нищо от поглед, дори Питър. Не знам какво си е мислел, че ще получи твоят красавец, но се обзалагам, че това споразумение е толкова завързано, че и отбор юристи не биха могли да го развалят.

Джорджина сви рамене.

— Сега това е без значение. Дали Питър е знаел или не, бракът ми с теб развали уговорката. Ще се наложи баща ми да продаде фабриката, къщата и всичко, което притежава, за да се издължи на господин Малоуни.

Дениъл подсвирна.

— Това се казва дълг.

— Не съм съвсем наясно с подробностите. Баща ми искаше да разширява производството, когато цените бяха високи, а сега те са

ниски и стоките не струват толкова. Нещата ще се обърнат след някоя и друга година, но не и точно сега.

— Рискувал е. Щяхте да имате с Питър много пари някой ден, но точно сега ги няма. — Съпругът ѝ се присегна през стола и потърка с кокалчето на пръста си бузата ѝ. — Казваш ми, че твоите четирийсет процента не струват нищо.

Тя отново впери поглед в ръцете си.

— Ако мога да си върна фотоапарата, сигурна съм, че ще мога да продавам снимките си. В Ню Йорк има фотографи, които печелят купища пари. Няма да гладувам.

— Не и след първите няколко години, докато изучиш занаята, предполагам. — Дениъл повдигна брадичката ѝ, за да я погледне в очите. — Няма да те оставя да гладуваш, госпожице Весела.

— Нали не искаше съпруга?

Устните му се извиха в горчива усмивка.

— Исках съпруга, ясно ли ти е? Иначе нямаше да се ожения за теб. Ти си тази, която не е готова за брак.

— Но ти не ме обичаш — възпротиви се тя.

Доиде ред Дениъл да свие рамене.

— Може би не, но със сигурност много те харесвам. И това е нещо. А аз наистина искам да имам съпруга. Харесва ми да се събуждам сутрин с теб в леглото.

Джорджина поруменя под безкомпромисния му взор. Бе мечтала за любов и романтика, но знаеше, че няма да ги получи. Беше се съгласила на по-малко при Питър. Защо да не го направи и с този мъж, който поне я изслушваше.

Не можа да измисли никакъв отговор. Преди още да се опита, съпругът ѝ се присегна и извади бутилката с вино от кофичката.

— Ще го уредим по западняшки. — Взе чашите от масата и ги напълни, подавайки ѝ едната. — Ще го разиграем. Ако спечеля аз, ще се съгласиш да ми бъдеш съпруга. Ако спечелиш ти — правиш каквото си искаш.

Джорджина отпи от виното и се задави. Вгледа се в него леко недоверчиво.

— Мисля, че твоите джинове искат да ни напият.

Дениъл опита виното и се засмя.

— Много вероятно е да си права. След като сме заседнали тук без никаква работа до утре сутрин, сигурно е добра идея. Ще пием и ще играем, докато се съмне. Какво ще кажеш?

Нещо по-замайващо от силното вино се развихри в душата ѝ, когато вдигна очи и срещна погледа на мъжа си. Отпи още една глътка и се усмихна решително.

— Каква игра имаш предвид?

— Покер.

Тя се намръщи.

— Не зная как се играе.

— Аз ще те науча. Стой тук. Ще поискам от моите джинове карти. Това трябва да посмали самодоволните им очаквания.

Джорджина се засмя при мисълта как ще изглеждат Тайлър и Иви, когато Дениъл им поиска карти, за да убиват времето си. Смя се, докато той излезе, но после трябваше да погледне себе си и това, което се канеше да направи. Канеше се нарочно да изгуби една игра на карти и да стане съпруга.

Не се и съмняваше, че ще го направи. Дениъл не можеше да я издържа, докато стане в състояние сама да се справя, без да му бъде съпруга. От нея щеше да излезе лоша съпруга, но той естествено го знаеше. Тя не можеше да готви. Никога нямаше да бъде покорна и безобидна. Не беше интелектуалка. Не беше и красива като Иви. Нямаше ни най-малка представа как трябва да се държи като омъжена жена, но щеше да се научи.

Той се върна след няколко минути, подсвирквайки си. Беше наистина най-симпатичният мъж, когото бе познавала някога, макар и малко особен от време на време. Може и да не беше красавец като Тайлър, но не изглеждаше зле. Бръчиците около устата и очите му я радваха. Възхищението, струящо от лицето му, когато я гледаше, както сега, я караше да се чувства странно.

— Добре, госпожице Весела. — Дениъл издърпа масата и столовете, както трябва, и хвърли тестето с карти отгоре. След това напълни отново чашите им. Вдигна своята за наздравица. — За победата!

Джорджина отпи от своята, после изучи тревожно лицето му.

— Ти си луд, знаеш го, нали?

— Повечето писатели са такива. Помислила ли си как ще живееш с мен? Тази игра като разумна жена ли те показва?

— Не, изкарва ме побъркана като теб. Ако спечелиш, какво ще правиш с побъркана жена, която не може да готви?

Дениъл засия от щастие.

— Любов, естествено. — Той цепи картите, разбърка ги и ѝ даде пет. — Целта на тази игра е да получиш по-силна ръка от другия. Искаш ли да заложиш за по-интересно?

Джорджина реши, че ще ѝ трябва още доста вино, за да се отпусне. Спокойното произнасяне на намерението на Дениъл да я люби я разтрепери и тя отпи солидна глътка от питието. Преди нощта да свърши, те щяха... Погледът ѝ се стрелна към внушителното легло и обратно. Нямаше смисъл да мисли за това.

— Нямам никакви пари. — Тя се вгледа в картите с интерес. Какво ли представляваше силна ръка?

Съпругът ѝ разтвори картите си във формата на ветрило като професионалист, после я погледна над тях. Изследователският му поглед падна върху извивката на корсажа ѝ.

— Можем да започнем с копчета.

Слисана, тя впери поглед в него.

— Копчета?

Дениъл извади бележник и молив от джоба си, после закопча грижливо сакото и жилетката си.

— Имаш много повече от мен, но аз пък имам повече опит в играта. Така сме равни. Залагаме копчета. В края на всяка ръка победеният разкопчава толкова, колкото е спечелил другият.

Когато намерението му стана ясно, гъста червенина покри бузите ѝ. Залагането не беше честно и той го знаеше. Личеше си по лукавия блясък в очите му. След няколко ръце тя щеше да стои тук по бельо, а той щеше да е още по риза. Беше намислила да го остави да спечели, но не и толкова лесно. Вирна брадичка.

— Връзките и кукичките се броят за копчета — предложи.

Дениъл изпъшка, но кимна в знак на съгласие.

— Добре, но дрехите трябва да се свалят, за да съм сигурен, че не хитруваш. Който остане последен с дрехи, печели.

Не мислеше, че може да се изчерви още повече, но почувства как я залива топлина. Без да посмее да го погледне в очите, Джорджина се

втренчи в картите си.

— Кажи ми какво е силна ръка?

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Остатъците от храната — студено пилешко и картофена салата — лежах, струпани в единия край на масата.

Втората бутилка вино бе едва преполовена, но те сериозно я атакуваха. През прозореца все още се процеждаше светлина, но от съвсем различен ъгъл в сравнение с началото на играта. Из стаята взеха да бродят сенки, докато изучаваха картите си.

Сакото на Дениъл бе праметнато на облегалката на стола, а жилетката му бе разкопчана до последното копче. Роклята на Джорджина зееше по дължината на целия ѝ гръб с напълно разкопчани десетки копченца, но шлейфът все още се държеше на една връзка, така че тя отказваше да я съблече.

Не можеше обаче да седи, без предницата на роклята ѝ да се свлече, и ѝ ставаше все по-трудно да държи картите, чашата и роклята си. Но забеляза, че това работеше толкова често в нейна полза, колкото и против. Вдигайки чаша, за да отпие, остави роклята да се смъкне и погледът на Дениъл моментално се прикова на гърдите ѝ, издигащи се над корсета.

Джорджина се усмихна и взе още една карта.

— Качвам с две копчета.

Дениъл отбеляза залога и разпери картите си с очи, все още приковани в гледката, която му се разкриваше.

— Две валета, миличка. Долу роклята.

Джорджина погледна гневно двете десетки в ръката си. Той може и да се разсейваше, но това не ѝ носеше повече късмет. Свивайки рамене колкото от виното, толкова и от хладнокръвие, тя развърза и последната панделка.

— Вътре си с шест копчета, миличка. Панделката е само една. — Дениъл загледа очарован как съпругата му пусна роклята да се свлече в краката ѝ.

— Гледай, докато можеш, господинчо. Когато стигнеш до последното си копче, аз ще започна да се закопчавам.

— Нямам търпение. — Все още сияещ, той размеси картите и раздаде.

Джорджина впери замислен поглед в раздадената ръка. Деветка, десетка и вале купа я гледаха на свой ред. Даваше възможности. Тя отбеляза още веднъж в тефтера, остави две карти и взе нови.

Дениъл бе възвърнал до известна степен равновесието си и сега удвои залога, предизвиквайки я да плати. Тя имаше нужда от седмица или дама купа. Още не бяха минали. Можеха да са вътре. Плати залога и взе още една карта. Дамата.

Усмихна се вътрешно и го остави да качи отново. Наистина щеше да ѝ хареса тази ръка. Пийна още една глътка вино. Щеше да ѝ е нужно подкрепление, когато мъжът ѝ започнеше да се разхвърля.

Когато най-после поиска да види картите ѝ и тя ги разстла за негово назидание, той ги загледа изумено. После по лицето му бавно се разля усмивка.

— И без това тук взе да става малко горещо — подхвърли небрежно, захвърляйки жилетката върху сакото, и взе да брои на глас копчетата на ризата, като ги разкопчаваше.

— Още вино? — Вдигна бутилката и допълни чашите им, без да изчака отговора ѝ.

Джорджина го изпи наведнъж. Предметите пред погледа ѝ взеха да се замъгляват и тя започна да се наслаждава на гледката, която представляваше мъжът ѝ с разкопчаната си риза. Дори взе да ѝ харесва възхитеният му поглед, когато се присягаше през масата, излагайки на показ все повече от себе си. Започваше да си мисли, че напиването е много добра идея.

— Гладна ли си? Да поръчам ли да донесат нещо друго? — попита внимателно Дениъл, измервайки нивото на чашата ѝ.

— Не, не мисля — отговори замаяно Джорджина, оставяйки картите да се изплъзнат от ръцете ѝ, като ги раздаваше. Не беше професионално, но главата ѝ бе прекалено замаяна, за да направи нещо повече.

Уверявайки се, че тя все още седи изправена, Дениъл прегледа раздадената ръка, докато Джорджина се взря объркано в своята. Ръката ѝ бе губеща и никакви замествания нямаше да я подобрят. Тази игра прекара в броене на кукичките на корсета, които можеше да си позволи да загуби.

Колкото и да бе чудно, не се чувстваше никак смутена, като свиръка и започна да ги откопчава. Дениъл ѝ беше помогнал да облече това нещо сутринта. Не изглеждаше странно, че я гледа как го съблича. Сигурно трябваше да е ужасена, че седи в хотелска стая с мъж само по бельо, но ѝ се струваше някак съвсем естествено. Тя дори се фръцна прелъстително, като освободи последната кукичка и свали корсета. Очите на съпруга ѝ се изцъклиха и той сякаш спря да диша. Взе да става интересно.

Следващия път и на двамата им се паднаха лоши карти, но Дениъл изгуби и последните две копчета на ризата си, и се наложи да я прибави към растящата купчина дрехи, захвърлени върху облегалката. Пръстите на Джорджина жадуваха да докоснат заоблените му рамене и ѝ беше трудно да откъсне поглед от изпъкналите мускули на гърдите му. Нейният благовъзпитан журналист имаше телосложение на хамалин.

Дениъл я погледна въпросително, когато тя твърде дълго се чуди какво да смени.

— Защо не отложим играта за по-късно и не изследваме възможностите на онова легло? Напълно законно е, нали знаеш?

— Може и да спечеля — напомни му Джорджина, но притисна леко ръце към страните си, докато гърдите ѝ се повдигаха под леката тъкан на ризата, заплашвайки да изскочат. Победата вече се разливаше по вените ѝ, когато съпругът ѝ се изправи.

— По този начин и двамата печелим — промърмори той, като я издърпа от стола.

Имаше вкус на вино и мъжка топлина, а устните му така бързо покриха нейните, че тя не можа да овладее замаяните си сетива. Притисна се към него, искайки повече, но ръцете на Дениъл се насочиха към гърдите ѝ, пораждайки неконтролируеми желания. След минута щеше да бъде като желе в ръцете му и нямаше да има връщане назад.

Задъхана, Джорджина се отдръпна и се взря в него с изумление. Това не беше нейният благовъзпитан вестникар с очила и умиляваща усмивка, която познаваше толкова добре. Беше мъж, който имаше само едно нещо наум. Тя прочете истината в разширените му ноздри, в замъглените доскоро яносиви очи, в потрепващия мускул на широката му челюст. Не ѝ трябваше да знае повече. Отстъпи леко назад.

— Не сме довършили играта си — каза с половин уста.

Очите му станаха още по-тъмни, но той кимна рязко и отново зае мястото си. Този път лицето му беше безмилостно, като раздаваше картите.

Тя щеше да загуби. Виждаше го в очите му. Онова, което бе игра, сега бе станало нещо друго. Той играеше, за да спечели — и наградата бе тя.

В картите, които ѝ бе раздал, имаше двойка. Изигра ги, доколкото беше способна, но накрая неговата двойка карти спечели. Джорджина започна да осъзнава какво ѝ предстоеше да изгуби. Погледна безпомощно масивното легло. Майка ѝ никога не ѝ бе казвала какво се случва в едно брачно легло, но тялото ѝ ѝ казваше неща, които предпочиташе да не узнава.

Дениъл отново раздаде. Този път мълчаливо се отказа, след като изтегли две карти. Стана и започна да разкопчава панталоните си.

Тогава тя забеляза издутината, опъваща здравата тъкан на панталоните му, и се изчерви до корените на косата си. Виното завладя най-накрая ума ѝ и като че ли ѝ се зави свят.

Съпругът ѝ се озова до нея, преди да се бе свлякла, и я занесе до леглото. Изведнъж замайването стана нещо друго, нещо много по-сериозно и Джорджина протегна ръце към раменете му.

Това бе несъмнено нейната гибел. Кожата му беше гореща и гладка и леко влажна от топлината на непроветрената стая. Не можеше да не го докосва, дори когато я положи върху хладните чаршафи. Той се озова върху нея, преди тя да може да продума. Целувките му не бяха нито нежни, нито успокояващи; бяха напористи, решителни и възпламеняващи. Пръстите ѝ се впиха в гърба му. Виното и горещината на собственото ѝ желание я накараха да загуби контрол. Когато ръцете му се плъзнаха да покрият гърдите ѝ, Джорджина изстена и усети как костите ѝ се разтапят под допира му. Тя беше течен восък, той — калъпът, който я оформяше...

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

В коридора отекна до болка познатият мъжки глас, придружен от яростно тропане:

— Ставайте, поспаланковци! Влакът ще пристигне всеки миг. Дениъл, размърдай се!

Дениъл стисна очи и изпъшка. В младостта му имаше прекалено много сутрини, в които Тайлър го бе измъквал от топло легло като това. Щеше му се веднага да запрати нещо по вратата, но имаше неспокойното усещане, че забравя нещо.

От виното го наболяваше главата, но не след дълго усети допира на топла плът до себе си. Обърна се, обгърна талията на Джорджина и се взря в големите сини очи, докато шумът отвън продължаваше.

— Млъквай, Монтен. Вече сме будни и на крак — извика той към вратата, но погледът му бе зает с осветената от зората гледка до него. — Господи, но ти си красива! — промълви Дениъл с известна доза изумление, докато ръцете му се ровеха из гъстите кичури златисторуса коса, а погледът му проследи пълнотата на високите гърди до извивката на тънката талия.

— Не трябва ли да ставаме? — прошепна тя в отговор, лежейки, неподвижна и леко уплашена, до него.

Уплашена! От него! Затаи дъх и приглади косата ѝ. Какво, по дяволите, бе правил изминалата нощ, че да я уплаши така?

Имаше смътен спомен за някаква наистина бурна любовна нощ, за неудържима страст, която никога преди не бе освобождавал. Притвори очи и допря челото си до нейното. Беше я обладал с по-малко внимание, отколкото обръщаше на опитни проститутки.

Трябва да е било от виното. И капка нямаше да пие повече. Поемайки си дълбоко дъх, докосна бузата ѝ и промърмори: „Съжалявам!“, преди да се отърколи и да стане от леглото.

Джорджина наблюдаваше плахо отдалечаването му. Не знаеше защо се извинява. Бе потресена от желанията, които той бе предизвикал у нея. Сега лежеше, опитвайки се да ги отрече, но ѝ се

щеше той да се върне в леглото и да ѝ покаже още. Жадуваше за повече и се ужасяваше, че той ще разбере. Бе напълно сигурна, че дамите не изпитваха такива неща. Чула бе достатъчно разговори между майка си и жени като Лойола Банкс, за да знае, че трябва да е благодарна, че в момента се облича. Трябваше да се надява, че той няма да поиска да го правят отново до следващата седмица. Но лежеше като разпусната блудница с надежда той да промени решението си.

Това нямаше да свърши никаква работа. Обещала си беше да стане съпруга, а съпругите не се държаха като блудници. Като се уви внимателно в чаршафите, Джорджина се огледа за умивалник и ѝ се прииска да имаше някои удобства.

Сякаш предугаждайки желанията ѝ, Дениъл навлече измачканата си риза върху панталоните и тръгна към вратата.

— Ще изпратя някого с топла вода.

Излезе, преди тя да може да каже нещо. Стаята ѝ се видя като дупка без него. С увития около себе си чаршаф запристъпва към прозореца, но той гледаше към улицата. Дениъл сигурно отиваше към кухнята отзад.

Дениъл, нейният съпруг, докато смъртта ги раздели.

Тя затвори очи и се помоли горещо. Щяха да делят всичко през останалата част от живота си. Щеше да се наложи да се научи да живее с тези потресаваци желания, бушуващи у нея. Трябваше да се преструва на напълно нормален човек, зает с всекидневните си задължения, докато всичко, което искаше, бе да бъде отново в това легло със съпруга си.

Май си бе загубила ума. Насили се да мисли за прозаичната задача да се приготви за деня.

Когато той се върна, ризата му бе пъхната в панталоните и носеше кесия, пълна с кифли и бисквити.

— Нямаме време за закуска. Дано това да ни стигне до Синсинати.

Беше безмилостно съсредоточен, когато закопча роклята ѝ, събра багажа и я изведе, за да се присъединят към другите по пътя за гарата. Показа се толкова загрижен, че сестра му и зет му кръстосаха засмяно погледи и ги оставиха насаме. Но Джорджина знаеше, че всичко е за пред хората. Онзи Дениъл, когото познаваше, се бе оттеглил някъде зад

приятната фасада. Умът му не беше във фалшивите грижи, с които я обгръщаше.

Не бе очаквала нищо повече. Умът му вече бе отново зает с работа. Трябваше да се радва, че не го бе ужасила с необузданите си желания. Но частица от нея все пак копнееше за романтичната среща предния ден, когато вниманието му бе насочено изцяло към нея.

Сега, когато бе получил каквото искаше, това нямаше да се повтори, така че по-добре да свикваше с тази мисъл. Въпреки протестите му, Дениъл все пак беше Малоуни, а тя познаваше от опит тяхната целенасоченост. Трябваше да е благодарна, че се бе съгласил да я вземе за жена, така че да има покрив над главата си. Нямаше да го моли за повече, отколкото можеше да й даде.

Когато намериха места във влака, Иви нареди на Дениъл да седне до Тайлър, като го осведоми, че му остава цял живот със съпругата му, така че да не негодува за няколко часа. После разпери елегантните си поли и зае мястото до снаха си.

Джорджина ѝ предложи кесията със закуски и след като и двете си избраха по една кифла, я предадоха на мъжете. Почувства се срамежлива пред тази елегантна жена, която изглеждаше толкова самоуверена. Никога през живота си не се бе чувствала срамежлива. Може би просто изведнъж бе станало нещо странно. Отчупи деликатно от кифличката, осъзнавайки, че дори роклята, която носи, принадлежеше на Иви.

— Трябва да ти кажа, че бяхме ужасно разтревожени, когато Дениъл ни телеграфира, че се жени.

Джорджина я погледна слисано. Жената явно не се съобразяваше с общоприетата вежливост. Иви ѝ се усмихна в отговор:

— Ами имаме само няколко часа и не искам да ги пропилявам. Тайлър каза, че ще ви се натрапим, ако се върнем вкъщи с вас, така че ще слезем в Синсинати.

Джорджина почопли кифлата си.

— Сигурна съм, че на Дениъл ще му бъде приятно да сте край него. Ще трябва обаче да ви настаним в хотел. Нямахме време да...

Иви поклати глава и докосна ръката ѝ.

— Разбира се, че сте нямали. Кой каквото ще да казва, женитбата разстройва цялата система. Винаги си бил сам и изведнъж ставате двама. Не е лесно да се свикне с всичко това. — Тя отправи

проницателен поглед към спътницата си. — И ако не вземеш нещо против бебета, в скоро време ще станете трима. Предполагам, Дениъл не си прави труда да взема предпазни мерки?

Очите на Джорджина се разшириха от ужас. Дори не се бе замислила за това. Бебета. Мили боже, какво щеше да ги прави?

Иви прие мълчанието ѝ за знак на съгласие.

— Мъж да си направи труда! Надявам се, че точно сега Тайлър го наставлява. Не може да сте се познавали отдавна. Явно брат ми пак е извършил някой от своите героични подвизи и ти си се прехласнала. Не мога да кажа, че съжалявам. Той имаше нужда от съпруга, но не сте имали достатъчно време да се опознаете. Да му се не види, да можеше Тайлър да ме остави да се върна с вас! Ще ти трябва помощ.

— Имам намерение да му бъда добра съпруга, госпожо Монтен. Не трябва да се безпокоите.

Иви изви очи към небето.

— Би трябвало да си истинска героиня, за да бъдеш съпруга на Дениъл. Наричай ме Иви. Роднини сме и ще станем приятелки. Ще са ти нужни, ако имаш намерение да живееш с него.

Като си помисли за мъжа, който се бе покатерил на покрива на влак, за да стигне до нея, Джорджина взе да подразбира за какво говори сестра му. Прехапа устни и попита разтревожено:

— Но той не е винаги такъв, нали? Искам да кажа, изглежда толкова симпатичен и все се смее, с него се говори толкова лесно.

Иви кимна и цветята върху шапката ѝ се разтресоха.

— Напротив, такъв е. Не ме разбирай погрешно. Дениъл е особен мъж. Втори като него няма да намериш в целия свят. Децата ми го обожават — той все играе с тях. Понякога има търпение на светец. — Тя се обърна и погледна остро Джорджина. — Не ти е говорил за детството си, нали?

— Нищо не ми е казвал — промълви тъжно младата жена. — Не знаех дори, че е Малоуни до деня, в който се оженихме.

Иви отправи гневен поглед към мъжете от другата страна на пътеката, които се смееха на нещо.

— Така си и мислех. А аз смятах, че Тайлър ще му дава добър пример. Трябваше да се досетя. Дениъл е Малоуни само по име, нали знаеш? — Заобяснява замислено: — Семейството му го е изоставило още след раждането му. Доскоро той изобщо не ги познаваше.

— Още след раждането? — Шокирана, Джорджина се вгледа в нея. — Как са могли да изоставят едно бебе?

Иви сви рамене.

— Никога не съм ги срещала. Аз самата винаги съм мислила, че сигурно имат рога и опашки. Но извинението вероятно има нещо общо с факта, че не са очаквали Дениъл да оживее. Нещо се е объркало при раждането. И после — кракът му. — Тя сниши гласа си до шепот, като хвърли поглед към брат си: — Който и да го е израждал, е счупил крака му и не са го наместили. Дошъл е с писъци на тоя свят и не е спрял, дори когато е пристигнал в Сейнт Луис и е бил поверен на бавачката, която ни отглежда.

Джорджина се вторачи в нея потресена.

— Сейнт Луис? Изпратили са болно пеленаче чак до Сейнт Луис? Сигурно са били луди.

— Бавачката ни беше много добра. Сигурна съм, че са мислили, че правят най-доброто. А и Сейнт Луис е на реката, дотам се е стигало по-лесно, отколкото другаде. Има логика. Дори и да оживее, Дениъл щял да бъде сакат... или по-лошо. Сигурно са си мислели, че ако го изпратят достатъчно надалеч, никога няма да намери обратния път.

— Сакат ли? — Джорджина хвърли бърз поглед към съпруга си, който в момента играеше карти с Тайлър до изпразнената кесия със закуски. — Понякога накуцва, но определено не бих го нарекла сакат.

— Но той беше. — Иви затършува в чантата си и извади кутийка крем за устни, с който грижливо се намаза. — Като малък Дениъл не можеше да ходи без бастун и да пази равновесие. Не можеше да играе с другите деца и затова баба все го държеше при нея, у дома. Израсна, като учеше за живота от книгите. Сметнах, че трябва да го знаеш. Той все още има тази чудна представа, че животът трябва да е като в книгите, че доброто винаги трябва да възтържествува и че героите винаги побеждават.

— И че честните девойки винаги трябва да бъдат спасявани — довърши Джорджина мисълта на Иви.

— Точно така. — Доволна от резултата в огледалото, Иви го остави и се обърна към жената до себе си. — Онзи мил, добродушен мъж ей там още си мисли, че трябва да прилича на Пекос Мартин от детските си сънища, а онзи дявол — съпругът ми, и неговите приятели го научиха какво да прави. Оженила си се не за един мъж, Джорджина,

а за двама. И единият от тях няма дори смътна представа какво да прави с героините, след като ги спаси.

Джорджина се облегна назад и се втренчи в бягащите полета през прозореца. Струваше ѝ се, че Иви може и да греши за последното. Пекос Мартин много добре знаеше какво да прави с жените.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Те помахаха за сбогом на Иви и Тайлър на гарата в Синсинати. После Дениъл я хвана за ръка и я поведе по перона.

— Е, госпожо Малоуни, вкъщи ли да си вървим или предпочитате да изчакаме следващия влак и да тръгнем накъдето ни отведе?

Джорджина се сепна леко при произнасянето на новото ѝ име, но думите му бързо привлякоха вниманието ѝ. Точно сега нищо не ѝ се искаше по-силно от това, да избяга и да се скрие в някой отдалечен град, където никой не я познава, където щеше да се научи да се справя с неудобното положение без зорките очи на хора, познавали я цял живот. Искеше ѝ се да бъде детето, което беше някога, детето, което знаеше, че светът е прекрасен и всичко ще е наред, защото татко ще се погрижи. Но не беше.

Вдигна очи към загриженото лице на съпруга си. Държаха се сковано и припряно един с друг, откакто заминаха Иви и Тайлър. Не виждаше никакво непосредствено разрешение, но знаеше достатъчно, за да даде очаквания отговор.

— Баща ти все още си мисли, че управлява плантация роби. Кой ще поправи това, ако не се върнем у дома?

Въпреки сенките на напрежение в очите му, Дениъл се усмихна и разроши косата ѝ.

— Тогава да вървим, госпожо Весела, влакът потегля. Време е да се връщаме.

Веднъж вече бяха изминали този път заедно. Тогава се бяха смели, дразнили и държали неприлично. Това беше преди, когато бе все още дете. Може би му се бе отдала още тогава. Дали Дениъл го бе забелязал? Затова ли я беше допуснал в живота си? Защото бе видял каква е разпуснатата и я бе пожелал, както един мъж желае уличица?

Бузите ѝ поруменяха от смущение. Стисна ръце в скута си и се вторачи през прозореца. Не искаше да знае какво мисли Дениъл за нея. Бяха женени. Трябваше да се справят както могат с това положение.

Дениъл гледаше тъжно как съпругата му притвори очи и се престори на заспала. Беше ѝ отнел нещо вълшебно и го бе разрушил. Не знаеше как да поправи грешката, каквато и да бе тя. Тя се страхуваше от него — и с право. Вече не можеше да се познае.

Джорджина се събуди, когато влакът влезе в гарата на Кътлървил. Решен да се държи подобаващо и да не я плаши повече, Дениъл заговори за нещата, които трябваше да свършат, когато се върнат в редакцията. Тя се пооживи, като правеше предложения за следващото издание. Това беше нещото, което можеха да споделят без сенките, затъмняващи прибързаната им женитба. Той се почувства донякъде облекчен, че в живота им бе останало кътче здрав разум.

Виждайки Дъглас да се влачи по улицата след едрата немска овчарка на пристигане в редакцията, Дениъл се усъмни, че може да разчита на тази перспектива дълго време. Оставяйки Джорджина на вратата, той се втурна да сграбчи каишката на Макс, преди кучето да се е отскубнало в изблик на необузdana радост от пристигането му.

— Аз се грижих за Макс, докато те нямаше — гордо оповести очевидното момчето.

— За което аз и Макс ти благодарим. Качи се горе да видим дали не можем да ти дадем нещо за труда. Как са сестрите ти?

Момчето изтича по стълбите пред тях, като забъбри:

— Организират събрания и разговарят с другите жени и се държат, като че ли всичко ще се оправи, но аз мисля, че нещо не е наред, а те си мълчат. Игън намина оная вечер.

Дениъл и Джорджина си размениха погледи, но проговори Дениъл.

— Какво искаше? Не е първо число на месеца.

Дъглас се пръзулна до вратата на редакцията. Очите му бяха като на възрастен, когато се обърна към тях.

— Зная. Затова мисля, че нещо не е наред. Смятам, че ще ни изпъди.

Дениъл перна леко момчето по главата и отвори вратата с привидно безгрижие.

— Ами тогава ще се наложи просто да се преместите тук, при нас. Не искаш ли?

Момчето извика одобрително и се плъзна по дървения под.

— Тогава ще можем да издаваме вестници всеки ден. Ще забогатеем.

Дениъл погледна печално Джорджина.

— Мисля, че трябва да научим момъка що е труд и икономика.

— Да не говорим за пласмент и продажби. Защо не го изпратим да събира реклами?

— Госпожо Весела, вие сте гений. — Дениъл се наведе да я целуне по бузата и я усети как се сковава. Вместо това, прокара устни по косата ѝ. Щеше да се окаже по-трудно, отколкото си мислеше.

Подаде на Дъглас няколко цента заради Макс и после го побутна леко към вратата.

— Кажи на сестрите си, че могат да провеждат събранията си тук, ако това ще им помогне, и да ни съобщят кога ще бъде следващото, за да присъстваме. И ако Игън ви навести пак, веднага да ми кажеш.

— Да, господине! — Дъглас изприпка весело навън, дрънкайки монетите в ръката си.

Дениъл се обърна към жена си, която се бе вкаменила при допира му.

— Е, Джорджина, това е то. Огледай новия си дом, с който можеш да правиш каквото си искаш. Аз по-добре да вървя да видя какво е намислил Игън.

Отдалечи се със странното чувство на облекчение, че има да прави нещо съзидателно, което да го държи настрана от жена му. Не искаше да брой часовете до времето, когато щеше да се осмели отново да я доближи физически.

Джорджина зяпаше през прозореца работниците, които се стичаха един по един към фабриката на отсрещната страна на улицата. Беше понеделник сутрин. Обгърна се с ръце, за да се предпази от напирашното усещане за празнота вътре в нея.

Дениъл не бе спал в леглото последните ноци. Беше го намирала заспал в люлеещия се стол в редакцията с разтворени книги, разпръснати навсякъде около него. Не знаеше какво да прави.

Не знаеше какво да прави и с копнежа, който я изгаряше. Бяха изминали повече от два дни, откакто Дениъл я бе завел за първи път в

леглото си, а тя все още го чувстваше вътре в себе си. Лесно можеше да си спомни какъв беше на допир, неговата топлина и сила. И почти не можеше да спре да мисли как я беше милвал, докато не се бе загърчила от желание. Толкова съвършено и естествено изглеждаше тогава.

Притвори очи. В онзи момент се бе почувствала омъжена. Почувствала бе, че е ценна и желана. Дениъл се разтърсваше от желание, когато я бе взел. Знаеше, че в това не може да греши. Нуждата в очите му бе тъй силна, както и нейната. Тогава беше сигурна, че това чувство ще укрепне и ще стане нещо специално.

Вместо това сега бяха по-далеч един от друг, отколкото преди да я обладае. Вината сигурно беше нейна, но тя недоумяваше как да я изличи. Бе премисляла думите на Иви неведнъж, но не откри и единичък ключ към поведението на съпруга си. Можа да заключи само, че или разпуснатото ѝ държане го бе ужасило, или желанието му е било само временно и мимолетно.

И в двата случая щеше да се наложи да си създаде свой живот, за да запълни тази празнота. Не ѝ бе свойствено да се размотава и да се вайка по цял ден. Имаше на разположение време и сили, и някаква идея как да ги оползотвори.

Но първо трябваше да прибере дрехите си.

Когато Дениъл се върна след известно време, нея я нямаше. Врълхлетя го ужас, като претърси всички стаи и покрива, и откри единствената следа от Джорджина в куфар с дрехи, който преди не беше там. Напуснала ли го беше? Едва ли, щом си е направила труда да прибере дрехите си. Да не я бяха отвлекли отново? Ужасът от първия път се бе загнездил дълбоко в сърцето му.

Не знаеше откъде да започне да търси. Дали да не започне от семейство Малоуни с предположението, че те са отговорни за изчезването ѝ? Дали да не отиде до семейство Харисън с надежда, че тя просто се е отбила там? Когато погледът му се зарея през прозореца, устните му се присвиха. Поне имаше начална точка.

Разбра, че я е намерил в минутата, в която отвори вратата на кабинета в „Хановър Индъстриз“ и чу смеха. Измина цял миг, преди

всички да се обърнат и да го видят, и той използва времето, за да обходи с поглед сцената.

Джорджина мереше дамска нощница върху роклята си, посочвайки дантелата и украсата, като обясняваше идеята. От време на време заемаше пародийна поза, като демонстрираше дрехата с твърде пристегнати или разхлабени връзки на деколтето. Дениъл живо си припомни как изглеждаше с подобна полуразвързана нощница и без нищо под нея. Започваше да мисли, че Иви има право. На мъжете само едно нещо им беше в ума.

Две от шивачките във фабриката се смееха на действията ѝ и междувременно поправяха някои предложения на Джорджина със знанията си за възможностите на машините. Прошарената секретарка, която Дениъл помнеше от едно предишно посещение, председателстваше събранието с тейфтер и молив, но той се чудеше как успява да води бележки от подобна „конференция“. Жените се надпреварваха да говорят, но тя не се оплакваше, нито пък те.

Когато се качи на една щайга, за да премери един плат върху нощницата, Джорджина най-после го видя и лицето ѝ мигновено се озари от усмивка. Дениъл усети как топлината на тази усмивка се просмуква чак в костите му, но после тя се опомни, свали припряно дрехата и се приближи да го поздрави.

— Дениъл, какво правиш тук? Мислех, че си тръгнал да ровиш около господин Игън?

— Огладнях и дойдох да потърся съпругата си. — Забеляза, че в своята невинност Джорджина не осъзна двусмислието.

Веждите ѝ се сбърчиха угрижено.

— Не съм усетила как е станало толкова късно. — Хвърли поглед през рамо към работничките, които дискретно чакаха настрани. — Можеш ли да ме почакаш още мъничко? Искам веднага да започнат промените в дизайна.

— Мога да почакам, но, Джорджина... — Взе ръката ѝ. — ... сигурна ли си, че трябва да правиш това. Баща ти може да се върне всеки момент. Или може да влезе моят баща и да заповяда да затворят това място. Или може да изпрати Игън да го опразни. Това не е най-безопасното място за теб.

Никога преди Дениъл не бе обръщал внимание колко упорита е брадичката на съпругата му. Възхити ѝ се, докато тя говореше.

— Тези жени ще останат без работа, ако се закрие фабриката. Дори да нямам никакви пари, аз все още притежавам част от този бизнес и докато някой не дойде да ме спре, ще правя каквото мога, за да го поддържам. Дай ми една от твоите пушки и ще застрелям първия, който се опита да ме спре.

Мисълта за Джорджина с пушка в ръка не му се поправи и Дениъл потрепери.

— Не, госпожо, ако се стигне до стрелба, това ще е моя работа. Само изпрати да ме повикат. Ще бъда на разположение, ако имаш нужда от мен.

Тя се усмихна разсеяно, потупа го по ръката и се върна към модното ревю. На него не му остана друго, освен да се завлече обратно в редакцията.

Ядосаното тропане по вратата и последвалият го бесен кучешки лай малко по-късно го изтръгнаха от мислите му. Като извика на Макс да се успокои, Дениъл покани посетителя да влезе. Вратата никога не се заключваше. Мислеше, че всички го знаят.

Мъжът, който стоеше на прага, също го знаеше, но Дениъл предположи, че Питър проявява подчертана учтивост пред вратата на двойка младоженци. Дениъл прикри веселието си, когато брат му се огледа внимателно, преди да влезе. Не знаеше от кое се бои повече Питър: да не налети на някой революционен комитет или на Джорджина по бельо.

Дениъл остави молива и се облегна назад със скръстени на гърдите ръце, като огледа по-малкия си брат. Питър май не беше спал цяла седмица. Все още бе облечен в обичайния безупречен костюм и ленената риза, но около него витаеше някаква разпуснатост. Кърпичката в джобчето му беше измачкана, костюмът — леко нагърчен, а гъстата му тъмна коса бе станала за подстригване. Умът му явно бе зает с някакъв нерешен проблем.

— Джорджина не е тук — каза разговорливо Дениъл, когато Питър не проговори.

— С теб искам да говоря. — Гласът му бе груб, но в него се прокрадваше несигурна нотка. Изглежда Дениъл свирепо. — Искам да знам кой си ти всъщност и какво искаш. И не ми разправяй разни врели-некипели, че си ми бил брат. Гробът ти е в семейната гробница.

Дениъл се засмя.

— Колко трогателно! Сложихте ли ми надгробна плоча? С ангелско лице и епитафия от рода на „живял толкова кратко, но обичан толкова много“.

Питър погледна навъсено.

— Дениъл Юън Малоуни е мъртъв. Наистина ли мислиш, че можеш да нахлуеш и да се обявиш за наследник на „Малоуни Ентърпрайзиз“?

— По дяволите, не съм и мислил да го правя преди театъра, който разигра. Но колкото повече гледам какво причинява „Малоуни Ентърпрайзиз“ на този град, толкова повече си мисля, че някой с малко мозък в главата трябва да се намеси. Тези хубави костюми чак толкова ли значат за теб, че да позволиш да изхвърлят цяло семейство на улицата?

Питър се наведе през масата и сграбчи Дениъл за ризата.

— „Малоуни Ентърпрайзиз“ не е твоя работа. Ако знаеш кое е добро за теб, моментално ще се изнесеш от града.

Дениъл сграбчи брат си за китките и упражни натиск на най-слабото място. Хватката на ризата му веднага отслабна и той отблъсна Питър.

— Това е домът на Джорджина, дори и семейството ѝ да прибегва до отвличане, за да спаси семейния бизнес от лапите на баща ни.

Стреснатият поглед на Питър му достави известно задоволство. Той продължи настъпателно:

— Никъде няма да ходя, докато Джорджина не е готова за това. След като си тръгнеш, защо не идеш да потърсиш смъртния ми акт? После намери акушерката, която ме е израждала, и попитай за бебето с кривия крак на могъщото семейство Малоуни. Ако стигнеш дотам, ще си готов да говориш с адвокатите на баща си. Архивите им показват чековете, изпращани в Сейнт Луис всеки месец от живота ми, докато навърших пълнолетие. — Дениъл се изправи зад масата и се наклони напред. — После направи и на двама ни една услуга. Иди да питаш майка ми дали знае, че съм жив. Бих искал да разбера що за чудовища са ме създали.

Дениъл парира вбесения замах на Питър и го избута към вратата. Едрото куче, което се изправи и изръмжа, пречеше на всяко понататъшно нападение.

Със замъглени от ярост очи Питър се спря на прага, преди да си тръгне.

— Ще съжаляваш, който и да си ти. Няма да позволя да обиждаш майка ми. Тя е страдала достатъчно и без това.

Обърна се и излезе. Дениъл прокара ръка през косата си, като видя, че си отиде. Майка му бе единствената връзка в тази загадка. Способна ли бе наистина жената, която го бе износила, да остави да ѝ отнемат първородния син? И знаеше ли изобщо, че е жив? Досега не му бе достигнала смелост да узнае това.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Джорджина влезе, влачейки след себе си дърпащата се Дженис.

— Дженис казва, че Игън възнамерява да ги изгони на първи следващия месец. Какво ще правим?

— Ние, скъпа моя, няма да правим нищо. А ти ще стоиш съвсем настрана. — Дениъл се изправи и опъна схванатите мускули на болния си крак. Изпитваше облекчение, че съпругата му си е у дома и в добро настроение, но трябваше да сложи край на опасните ѝ идеи.

Тя пусна ръката на Дженис и опря юмруци на хълбоците си.

— Добре, господин Всезнайко, какво ще правиш ти тогава?

Дениъл погледна Дженис извинително.

— Юридически погледнато, никой нищо не може да направи. „Ей Би Си“ има право да изгони всеки нежелан наемател. Къщите им принадлежат.

Дженис погледна примирено.

— Това е така. Ние и бездруго не можем да насмогваме на наема. Моята пралеля знае един пансион, който е много по-евтин.

Дениъл скръсти ръце пред гърдите си.

— Не съм казал, че това е единствената възможност. „Ей Би Си“ може да бъде откупена от някой друг. Управлението на сградите може да се повери на някой с малко повече съзнание от Игън. Ако това не стане, наемателите биха могли да ударят собствениците по болното място.

И Дженис, и Джорджина го погледнаха с интерес. Той почти чуваше как мозъците им прецракат, за да следват неговото темпо. И двете го осмислиха по едно и също време, но жена му проговори първа:

— Ако всички наематели откажат да плащат наем, докато не бъдат удовлетворени исканията им, не могат да изхвърлят всички, нали?

— Могат, но ако постройките имат големи ипотeki и са им нужни парите от наемите, за да ги погасяват, няма да го направят.

С вяра в Дениъл, по-голяма от тази на Дженис, Джорджина попита:

— А бараките са ипотекирани, нали?

Съпругът ѝ се усмихна широко в знак на потвърждение.

— Малоуни вярва в ходатайството. Всичко, което притежава, е ипотекирано.

Джорджина се хвърли на врата му и го целуна по бузата. Преди да се усети какво прави, Дениъл я прихвана през кръста и я залепи за себе си. Сигурно се смееше като глупак, но му харесваше да държи тази малка бомба в ръцете си. Тя не се възпротиви, както мислено отбеляза.

— Не очаквам ти да се заемеш с това, Дженис — каза той на ококорената жена, която ги наблюдаваше. — Направи така, както смяташ, че е най-добре за семейството ти. Довечера ще започна да говоря с мъжете. Предполагам, че скоро ще стигне до ушите на жените им и до края на седмицата ще се знае в целия квартал. Не мисля, че ще ни бъде трудно да убедим хората да не плащат наем.

— Ами Игън? — прошепна Дженис. — Той обича да бие жените.

Джорджина се отскубна и погледна гневно Дениъл още преди той да даде отговора, който очакваше. Той сви рамене пред обвинението в очите ѝ.

— Аз ще се погрижа за Игън и неговите мошеници, когато му дойде времето.

Дженис излезе с лице, на което се четеше облекчение, но Джорджина не можеше да бъде залъгана тъй лесно с бързи обещания. Щом вратата след посетителката се затвори, тя попита:

— За кого се мислиш? За Пекос Мартин? Ти не си плод на въображението, Дениъл Малоуни! Можеш да пострадаш като всички други живи хора.

Знаеше това. Склонността му да го пренебрегва бе непростима, но пък не беше нейна работа. Проблемът си беше негов и щеше да го реши сам. Той просто се усмихна и отговори:

— Игън наранява също живи хора. Сега да вървим да потърсим нещо за ядене. Умирам от глад. И после ще те вода на танци.

— На танци? — Джорджина отстъпи назад и се вгледа в него недоверчиво. — Понеделник вечер е. Къде ще ходим да танцуваме?

Дениъл се усмихна и подръпна един немирнен кичур. Тя бе тъй невероятно прелестна, че с мъка отклоняваше мислите си от мястото, където възнамеряваше да завърши вечерта.

— В църквата дават уроци. Винаги съм искал да вземам уроци по танци.

— Не ставай смешен. — Гласът на Джорджина съвсем не бе тъй груб, както думите ѝ. Тя като че ли леко трепереше от допира му, така че Дениъл отново я докосна, потърквайки бузата ѝ. Сините ѝ очи премигнаха безпомощно. — Научих се да танцувам преди сто години. Защо ще искаш да ме водиш на танци?

— Защото ще свири местен оркестър и защото никога не съм имал възможност да те позавъртя. Не искаш ли поне малко да те поухажват?

Леко задъхана, Джорджина попита, когато пръстите му се отклониха към шията ѝ:

— Че защо ще искаш да ме ухажваш? Вече имаш това, което искаше, нали така?

Доця му се тя да носеше някоя от онези рокли, които се закопчаваха отпред. Ръката му трябваше да се задоволи да проследи един ширит по корсета ѝ, за да види какво може да намери под пластове дрехи, отделящи я от него.

— Имам тялото ти, ако това имаш предвид. Прекалено егоистично ли е от моя страна да ухажвам и чувствам ти?

Джорджина се втренчи в него, дишайки на пресекулки и с премаляло сърце под ръката му.

— Не мислех, че чувствам имат значение за мъжете. Те не се поддават много-много на нежности.

Дениъл се усмихна и докосна едва-едва бузата ѝ с устни.

— В тази твоя главица има някои предразсъдъци, които трябва да се избият. — Изпъна се и я пусна, а тя отстъпи припряно назад, наблюдавайки го плахо. Горчивина се прокрадна върху лицето му, като забеляза нейното изражение. — Аз никога не съм имал семейство, Джорджина. Винаги съм искал истинско семейство и винаги съм мислил, че ако се ожена, ще е по любов. Готов съм да се потрудя, за да спечеля своята.

Тя загуби дар слово. Вгледа се в него недоумяващо. Мъжете не казваха такива неща. Мъжете говореха за бизнес, политика и спорт.

Мъжете или не ги интересуваше дали съпругите им ги обичат, или приемаха любовта им за даденост. Нали така?

Но Дениъл стоеше там в очакване на някакъв отговор от нейна страна. Изражението му бе все още някак момчешко, което я умиляваше, но в очите му се криеше нещо друго, нещо, което тя бе отрекла или пренебрегнала, или никога не бе прозряла поради собствения си егоизъм. Знаеше, че е мъж. Никога не се бе съмнявала в това. Беше силен мъж, мъж, който бе уверен в способностите си и не изпитваше нужда да ги демонстрира, както би направил някой слабак. Притежаваше остроумие и грация, интелигентност за десетима. Бе напълно сигурна, че не греши в това отношение. Може и да не беше от ония мъже, след които жените се извърщат, но беше от мъжете, които предизвикват преданост и уважение за цял живот, щом веднъж ги опознаеш.

Но той ѝ показваше нещо повече, нещо, което вероятно не бе показвал на никоя друга жена през живота си. Показваше ѝ най-слабото си място — самотата.

Когато се обърна, сенките бяха изчезнали от лицето му, той се усмихваше разсеяно и се присягаше за очилата си.

Тя понечи да го разтърси. Вместо това той свали очилата си и ги сложи обратно в джоба си.

— Заведи ме на танци, моля те.

— За мен ще бъде удоволствие, госпожо Весела. — Усмихна се, поклони се и ѝ предложи ръка.

Колебанието ѝ бе развалило мига, но това нямаше да се повтори, зарече се тя.

Джорджина започна да се разколебава в клетвата си, преди да бе изминал и половин час, откакто бяха в църквата. Беше се изкъпала и бе облякла най-семплата си вечерна рокля. Беше вързала и закичила косата си с жълта роза, която Дениъл бе задигнал от една градина, но все още ѝ предстоеше да танцува със съпруга си.

Оркестърът тъкмо се разсвирваше за един валс, а Дениъл говореше с някакви непознати отсреща. Не бе разбрала, че я води не в презвитерианската църква, която посещаваше нейното семейство, а в католическата, към която принадлежаха повечето от работническите

семейства. Тук имаше дечица, които правеха първи танцови стъпки. Имаше и млади хора, които вече умееха да танцуват, но се възползваха от възможността да се срещат, разговарят, танцуват и флиртуват като на кое да е увеселение. И после — тук бяха и възрастните, които наглеждаха тази пъстра смесица с насмешлив интерес и изиграваха по някой танц от време на време. Именно към тези зрели хора бе насочил вниманието си Дениъл.

Толкова му е романтиката и обичта, помисли мрачно Джорджина и се огледа за някакво развлечение. Знаеше, че съпругът ѝ бе обещал на Дженис да поговори с някои мъже за стачката с наемите и възможността му се бе открила в минутата, в която прекрачиха прага. Просто си бе помислила, че можеха да отделят минута-две за себе си, за да започнат да градят онези чувства, за които той претендираше. Джорджина по-скоро почувства, отколкото чу първите гневни възгласи, които се разнесоха из залата. Погледът ѝ се стрелна първо към Дениъл, но той се бе задълбочил в някаква дискусия, която предизвикваше бурна жестикулация у събеседниците му. Изглежда, не бе усетил подмолното течение. Тя огледа просторната зала за източника и очите ѝ се спряха върху новодошлия на вратата. Питър.

Беше абсурдно. Той нямаше право да бъде тук. Тези хора го мразеха, но трябваше да работят за него, тъй че не можеха да направят нищо, с което да изразят страха и омразата си към неговата власт. При все това той стоеше там, като че ли нямаше и най-бегла представа за всеобщото чувство, което пораждаше, точно както и тя, когато бе влязла във фабриката за първи път. Присви се при спомена.

Танцуващите двойки на дансинга не забелязаха влизането му. Може би щеше да успее да го изведе оттук, преди някой да е направил сцена. Вече бе видяла Одри да се обръща към някои от младите ѝ приятели. Бяха точно на възраст за пакости. Джорджина забърза да го посрещне.

Питър я видя начаса и бързо се приближи. Може би разбираше на каква опасност се излага. Джорджина се надяваше, че не идва с лоши новини за родителите ѝ. Доколкото знаеше, не се бяха върнали още. Можеше нещо да се е случило? Стигна до него наскред пътеката между вратата и дансинга.

— Джорджина. — Питър се спря и я погледна по-отблизо. — Изглеждаш прекрасно. Тревожех се за теб.

Не обърна внимание на тази нелепост.

— Какво правиш тук? Нещо не е наред ли? Имаш ли новини от баща ми?

Питър улови ръката ѝ.

— Търсех теб. В редакцията имаше едно момче с куче и то каза, че си дошла тук. — Музиката се засили и той я дръпна към дансинга. — Танцувай с мен, Джорджи.

Тя отскубна ръката си от неговата.

— Няма да танцувам с разбойник като теб, дори да беше последният мъж на земята. Та защо всъщност си тук?

Той стисна челюсти, впервайки поглед в нея.

— Толкова ли мразиш Дениъл, че сега намрази и мен за това, че ти наложих този брак?

Изумлението ѝ попречи да отговори веднага. Възвръщайки дар слово, тя изстреля:

— Че защо да мразя Дениъл? Ненавиждам насилието, а ти точно това използва срещу нас. Върни се там, откъдето си дошъл, Питър. Мястото ти не е тук.

Понечи да се обърне, но той я улови за раменете и я дръпна обратно.

— Дениъл съвсем не е хрисим, нали знаеш това, Джорджи? Напоследък събирам доста информация за него. Не съм единственият, върху когото е използвал юмруците си.

Джорджина изпепеляваше с поглед ръката, която я стискаше.

— Свали ръката си, Питър — изсъска през зъби. — Полагам големи усилия да не направя сцена.

— Прекалено късно е. — Гласът дойде изотзад, познат глас с не толкова позната нотка в него. Не ѝ се налагаше да вдигне поглед, за да разбере чия ръка се протяга и я издърпва.

— Дениъл — промълви тя, отстъпвайки с него назад.

Стоманеносиви очи изгаряха красивия, богато облечен младеж.

— Стой настрана от съпругата ми, братле. Ти се отказа от нея. Сега е моя.

Още една челюст бе стисната упорито като тази на Дениъл.

— Ти не я притежаваш. Ако тя е нещастна, мога да ти я отнема.

Дениъл внимателно остави Джорджина зад себе си и пристъпи към Питър.

— Опитай се и ще видиш какво ще стане.

Джорджина заблъска с юмруци по гърба на Дениъл.

— Престанете веднага, маймуни такива! Правите се на глупаци без никаква причина. Престанете, или ще ви зашлевя по един и на двамата.

Някакъв шум — туп! — се чу в гърба на Питър, преди някой от двамата да може да отстъпи. Джорджина ахна, когато семенцата от зелен домати полепнаха по палтото му и се стекоха по гърба му. Когато Питър се обърна ядосано да срещне неприятеля си, артилерийски залп от презрели ягоди се разби в безупречната му риза, като оплеска и Джорджина, и Дениъл.

Вбесена, че роклята ѝ е изпоцапана още преди да е започнала вечерта, Джорджина се наведе и напълни шепата си със сочния плод, захвърляйки го по младежа, който видя да се шмугва в тълпата.

Когато бесният ѝ замах размаза ягодите по една възрастна дама в траур, Дениъл изпъшка: „Ще ми се да не бе правила това“ — и я забута към вратата.

Залата сякаш изведнъж избухна в разкашкани плодове и сладки, хвърчаща лимонада и размахани юмруци.

Дениъл улови един стол, запратен към Питър, и го хвърли на земята, но не можеше да заглуши проклятията и заплахите, които се сипеха навред около тях. Питър грабна стола и го използва вместо щит срещу двамата младежи, които нахлуха с вдигнати юмруци, но не можеше да се защитава от всички страни. Още плодове улучиха обърнатия му гръб и ярки петна червено кървяха редом със зеленото.

С въздишка на съжаление Дениъл сви юмруци и повали изскочилия зад Питър мъж. Като тикна напред по-малкия си брат през проклината сбирщина и улови жена си през кръста, той си проби път през разбунтуваната тълпа.

Вече не бяха център на внимание. Сбивания бяха избухнали из целия подиум, като се подновяваха стари свади и летящи обекти сгорещяваха нравите. Оставяйки Питър да отблъсне новите си нападатели със стола, Дениъл вдигна жена си на ръце и разблъска наоколо, за да излезе. Брат му го следваше по петите.

Свадата вече се разрастваше извън осветената зала. Все още с Джорджина на ръце, Дениъл забърза към безопасното осветено кръстовище. Шумът от боя скоро отзвуча зад тях.

— Дениъл, пусни ме на земята! — Джорджина се бореше да стъпи на краката си и успя, едва когато Питър ги настигна, бършейки ягоди сок от челото си.

— За миг едва не си помислих, че ме защитаваш. — Той хвърли на високия слаб мъж, прикриващ жената, любопитен поглед.

— Така ти се е сторило, глупако. Защиствах жена си. По-добре изчезвай, преди някой от ония да дойде да те потърси.

Джорджина усети странната защитна нотка в гласа на съпруга си. Дениъл имаше всички основания да презира Питър. Въпреки това сега не правеше нищо, с което да покаже презрението си. Бе го видяла да отбива ударите, насочени към брат му. Някой друг би използвал възможността да размаже противника си, а Дениъл бе защитил Питър с юмруците и силата си. Несигурността не ѝ позволи да се намеси.

— Искан да говоря с Джорджина.

Дали това беше оправдание за появата му на танците или молба за вниманието ѝ в момента — не стана много ясно. Това нямаше значение. Дениъл пазеше Джорджина на сигурно зад гърба си.

— Ти загуби, братле. Сега тя е моя съпруга и нямаш работа с нея. И не се връщай обратно, ако знаеш какво е добро за теб. В тези среди си персона нон грата.

— Каубоят говори латински, и то съвсем на място. — Намушквайки кърпичката си обратно в джоба, Питър им обърна костюмирания си гръб и закри.

Едва тогава Джорджина осъзна, че Дениъл е развял бойния флаг в лицето на брат си заради нея. Беше се отказал от всякакви надежди да се събере с единственото семейство, което имаше, в полза на това, което се надяваше да създадат заедно.

Не знаеше дали да се чувства поласкана, потресена или просто слисана при тази мисъл.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

И двамата мълчаха, докато изкачваха стълбите, и по общо съгласие влязоха не в редакцията, а в спалнята. Джорджина бе доволна, че Дениъл остана с нея, вместо да се разположи в люлеещия се стол, но сега, когато бе тук, присъствието му я изнервяше.

Едва не подскочи, когато съпругът ѝ докосна гърба ѝ и взе да разкопчава роклята ѝ. Стомахът ѝ се сви, като осъзна какво трябва да означава това действие. Трябваше да помни, че е дама и да се държи подобаващо, за да не го отврати отново, но повече от всичко ѝ се искаше да се обърне, да се хвърли в прегръдките му и да моли за целувките му.

— Е, Пекос Мартин никога не е бил кой знае какъв ухажор. — Хумор насищаше провлачения му глас, когато разкопча последното копче и отстъпи настрана. — Май ще е по-добре да си намеря друг пример за подражание, ако реша да се пробвам в ухажването.

Джорджина придържаше корсажа си, като се обърна да го погледне. Лизнатият кичур отново бе паднал върху челото му — напук на всичките му опити да го приглади назад. Тя искаше да го отметне, но нещо в блясъка на очите му я възпря да посегне. Стояха на светлината на една-единствена лампа и сенките помежду им бяха прекалено големи.

— И преди са ме ухажвали — промълви несигурно тя. — Не е кой знае колко необичаен край на взаимоотношенията ни. Когато бях на дванадесет, отидох на градинско увеселение с едно момче, паднах от едно дърво и си счупих ръката, докато го гонех към върха. Миналата година в Лондон посетих крайно екстравагантен бал с един виконт. Стигнахме дотам, да се караме за кройката на роклята ми и когато го залях с шампанско, той ме заля с вино. Докато се огледам, бяха започнали да правят залози за изхода. Няма да те отегчавам с всички други бедствия между тези два епизода.

Дениъл се засмя и издърпа една фиба от косата ѝ, оставяйки грижливо навития кичур да се разстеле по гърба ѝ.

— Непогрешимата госпожа Весела. Може би сме създадени един за друг. Каза ли ти Иви, че веднъж вдигнах във въздуха главната улица на града?

— Сериозно? — Смехът се лееше свободно от Дениъл и Джорджина почувства прилив на топлота, когато той продължи да разпуска косата ѝ. Не бе сигурна дали причината беше в разбирането или в близостта му, а и не я интересуваше.

— Когато всичко това свърши, искам да те заведа долу, на юг, за да те запозная с някои мои приятели. Ще те харесат. — Дениъл пушна шепата фиби върху натрупаните щайги, които тя използваше вместо тоалетка.

Джорджина не искаше да знае за какво се отнася това. Молеше се да има предвид битката със семейство Малоуни, а не онова, което съществуваше между тях. Не искаше то никога да свършва. Постави дръзко ръка върху гърдите му и се заигра с копчето на яката.

— Как мога да те накарам да ме харесваш? — попита меко с поглед, вперен в гърдите му, не смеейки да срещне очите му. Почувства как той бавно си поема дъх, но не се осмели да вдигне глава.

— Харесвам те от първия ден, когато се запознахме, Джорджина. Да ти кажа право, аз не само те харесвам. — Дениъл промуши пръсти в косата ѝ и издърпа главата ѝ назад, докато срещне очите ѝ.

Джорджина се опита да не преглътне от това, което видя в нежносивото на очите му.

— Желая те, Джорджи — промърмори той, свеждайки глава, докато устните му погалиха ухото и. — Не искам отново да те изплаша, но не искам и да спя на стола.

Не знаеше какво се очаква от нея. Дали да не му обърне гръб и да започне да се съблича послушно, за да може той да упражни съпружеските си права? Дали да не обвие ръце около врата му, както копнееше, и да му покаже, че ни най-малко не се страхува? Дали просто да не изчака и да го остави да прави каквото иска?

Поемайки си дъх, се осмели да последва желанието си. Нека да я смята за разпуснатата жена. Никога не бе губила много време да се преструва на нещо, което не е. Защо да започва сега? Вдигна ръце, плъзна ги около врата на съпруга си и се изправи на пръсти, за да достигне устните му със своите.

Той я сграбчи през талията с две ръце, повдигна я от пода и жадно запи от това, което му се предложи. Радостта на Джорджина прониза и двамата, когато тя отвърна на целувката му с ярост, която едва не ги повали на леглото, преди да смогнат да се съблекат.

Корсажът на Джорджина се бе свлякъл от импулсивния жест, но тя едва го забеляза, докато не почувства как връзките на роклята поддават под бързите пръсти на Дениъл. Роклята ѝ бе скупчена на пода, когато той я повдигна и я занесе до леглото.

— Какво е мнението ти за децата, Джорджина?

Усещането за силната му ръка с дълги пръсти, притисната към гърдите ѝ, се сблъска с хладно произнесените думи, но съчетанието ѝ се стори някак абсурдно смислено. Присегна се, за да се пребори с копчетата на мъжка риза за пръв път в живота си.

— Винаги съм искала да имам братя и сестри — промълви ни в клин, ни в ръкав, като откопча първото копче и осъзна, че пръстите ѝ галят топла плът.

— Те започват от бебета, както знаеш. Тайлър ми каза, че е трябвало да обсъдим това преди сватбата.

Не беше сигурна дори дали ще може да проговори, но се опита храбро да даде отговор на поставения въпрос:

— Ще ти родя деца, Дениъл. Мисля, че много искам да нося твоето бебе.

— Аз винаги съм искал няколко, Джорджи.

— Тогава по-добре да започваме, а? — Идеята я изпълни с първобитно желание, което изостряше всяко докосване до нетърпимост. Искаше да има дете и този мъж да ѝ го даде. Обви с ръце врата му и го придърпа, за да го почувства целия до себе си.

Това движение вероятно го спаси от сериозно нараняване. Из стаята се разхвърчаха стъкла в същия миг, в който на улицата отекна изстрел.

Снишавайки се на леглото, Дениъл сграбчи Джорджина за кръста и претърколи и двама им на пода. Последваха нови гърмежи. Парчета стъкло се разлетяха по голия под. Двамата се мушнаха под високото легло. В другата стая Макс взе да вие неистово.

— Стой тук! — Като издърпа покривката от леглото, Дениъл се уви в нея и се измъкна.

— Дениъл! — Джорджина се опита да го задържи, но бе все едно да задържи вятъра. Изчезна, преди да успее да го докосне с ръка.

Многото прегради на високите прозорци зееха разцепени, когато той се приведе и изтича към вратата, трошейки стъкла с обувките си по пътя. Младата жена изпищя, когато поредният изстрел развихри още стъкла и сачми из стаята, но мъжът ѝ стигна до вратата видимо невредим.

Знаеше къде отива и сърцето ѝ се качи в гърлото, докато чакаше. Държеше оръжието си заключено в един сандък в стаята с пресата, където момчетата не можеха да го достигнат. Знаеше, че в този момент той проклина предпазливостта си, но тя благодареше за нея на Всевишния. Искеше ѝ се тези разбойници да си отидат, преди да последва престрелка.

Като че ли молитвите ѝ щяха да се сбъднат. Улицата утихна и малкото останали стъкла бяха спасени, докато Дениъл се върне с винтовката си. Джорджина остана на мястото си, когато той се залепи за стената и провери улицата. Не усещаше колко бързо тупти сърцето ѝ, докато не го видя да стои там с вдигната пушка и свиреп поглед. Затисна с юмрук устата си, за да не извика. Бе напълно способен да убие всеки, който изскочи от тъмното.

Той изруга, духна лампата и изчака още малко, но явно никой не посмя да се покаже, дори и полицията. Продължавайки да проклина, Дениъл остави винтовката настрана и дойде да ѝ помогне да излезе изпод леглото. Когато разчистиха малко място, тя се отърколи и се озова заключена в силните му ръце. Поддаде се на порива да се притисне до него. Заби глава в гърдите му и го остави да я гали успокояващо.

— Защо някой ще прави това? — прошепна в ризата му.

— Не се постарях да ме посрещнат гостоприемно по тези места — напомни ѝ Дениъл. — Просто не бях си помислил, че ще застрашат и теб. — Погали косата ѝ.

— Но всички тук те обичат — възрази тя. — Подлуди само господин Малоуни и баща ми.

— И другите бизнесмени като тях, и главорезите, които наемат. Кръгът се разширява с всяка поредна уводна статия. Ако бяхме в Тексас, досега да са се опитали да счупят пресата. Съжалявам, Джорджи, но си мислех, че тук ще е малко по-цивилизовано.

— Какво ще правим? — Джорджина не искаше да остави нещата така, но почувства как напрежението го изпълва отвътре. Започваше да научава, че когато Дениъл се напруга, се случват неприятни работи. Отстъпи назад и го погледна.

Той се взираше мрачно и замислено в потрошения прозорец. Когато тя се дръпна, той обърна взор към нея и изразът му леко се смекчи. Отметна една паднала къдрица от лицето ѝ и се усмихна.

— Ще върнем този стар палет в редакцията и тази нощ ще спим там, където няма прозорци.

Звучеше разумно. Джорджина изтърси един чаршаф и събра възглавниците им. Счупените стъкла можеха да почакаат до сутринта, когато щеше да вижда какво прави. Те изхрущяха под краката ѝ, когато последва съпруга си през салона.

Редакцията не беше осветена и вандалите бяха оставили непокътнат единствено нейния прозорец. Макс доприпка да близне ръката ѝ, успокоен, след като опасността бе преминала. Без лампа стаята бе изпълнена със сенки. Тя застана настрана и изчака Дениъл да довлече палета. Не така си бе представяла романтичната среща.

Нещата не се и подобриха. Щом оправиха леглото, съпругът ѝ взе винтовката си и я целуна по бузата.

— Ти поспи. Утре сутрин ще ти намеря по-безопасно място. — И излезе.

Джорджина се взря невярващо в празния палет. Беше ѝ оправил леглото и сега вероятно трябваше да спи в него — без съпруга си. Защо това не я изненада?

Отвори рязко вратата между двете стаи и видя как Дениъл се намества на стола с пушка в скута и Макс в краката.

— Ако се върнат, не искам да съм заспал.

Тя пристъпи прага, осъзнавайки изведнъж, че е само по нощница.

— Нищо не можеш да направиш. Някой трябва да се наспи тази нощ. Върви да си лягаш, Джорджи. Ще се оправя.

Дори не я гледаше. Това я подразни повече от думите му. Искаше да я погледне.

— Не съм се омъжила за Пекос Мартин, омъжих се за Дениъл Малоуни. Ще ми се да решиш кой от двамата си.

Тогавя той вдигна поглед, но лицето му не се виждаше в мрака.

— Аз все още съм Дениъл Малоуни. Пекос щеше да се е втурнал да гони негодниците. Сега си лягай, Джорджина. Аз ще си отспя утре, когато станеш и можеш да наглеждаш наоколо.

Тогава тя си тръгна със съзнанието, че не може да му предостави никакъв друг довод. Притвори тихо вратата след себе си.

Дълго след това Дениъл се вираше в тази затворена врата, чувствайки дълбоко в себе си болезненото желание, копнежа да направи тези няколко стъпки до мястото, където тя го очакваше. Но тя заслужаваше много повече от това, което можеше да ѝ предложи в момента. А и той нямаше намерение да създава никакви бебета, докато не можеше да осигури на тях и на майка им безопасност, колкото и останалата част от него да копнееше за това.

Сигурно бе задрямал на разсъмване. Събуди се от глухото ръмжене на Макс и очите му мигновено се вдигнаха към вратата, отделяща го от Джорджина. Тя стоеше на прага със слънце в бухналите ѝ къдрици. Едната презрамка на нощницата ѝ се бе свлякла.

— Какво се случи с онова прозрачно нещо, което носеше в нощта, когато дойде? — не може да се въздържи да не попита.

— Не ми остави време да го облека снощи — информира го хладно.

Схвана това, което тя призна с половин уста.

— Искаш да кажеш, че другите нощи го носиш? — Нощите, през които не бе идвал в леглото ѝ.

Тя кимна и една златна къдрица падна върху рамото ѝ. Дениъл си пое дълбоко дъх и се надигна от стола. В края на краищата бе просто мъж. Не бе трудно да си го признае, докато тя стоеше там като богиня на зората. Клетвите, дадени по принуда, не важаха на дневна светлина.

Когато тръгна към нея, Макс нададе яростен вой и се стрелна към входната врата, като задраска и залая да я отворят. Разкъсван между изкушението в прозирен лен, от една страна, и сигнала за опасност, от друга, Дениъл се спря наред път. Куцията му крак се схвана и го прониза остра болка.

Вратата изтрещя и Питър застана на прага. Погледът му за миг пробяга от Дениъл, все още по официална риза и панталони, към Джорджина, облеганата на касата на вратата по нощница. Веждите му се повдигнаха, когато почтително върна поглед към брат си, оставяйки на младата жена време да се шумугне в другата стая.

Това беше повече, отколкото Дениъл можеше да изтърпи. С гневен вик сграбчи Питър за ризата, замахна с юмрук и го заби здраво в челюстта на брат си, пращайки го в коридора.

Изад вратата на редакцията се чу: „Ох, дявол да го вземе!“. След миг Джорджина стоеше насред стаята, увита в одеяло и с разпиляна по голите рамене коса като валкирия, вперила свиреп поглед в съпруга си и проснатия зад вратата мъж.

Без да добави и дума, прескочи Питър и изчезна в спалнята, като затръшна шумно вратата, за да се отърве от тях.

От положението си на пода Питър потърка брада и отбеляза замислено:

— Ако това е начинът, по който се събуждате сутрин, напълно сте достойни един за друг.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Чуваха я как крачи в другата стая. След миг изскърца капак на куфар и се чува още приглушени ругатни.

— Ще трябва да вляза и да ѝ помогна — съобщи Дениъл на все още проснатия на пода мъж с изражение, което предизвикваше Питър да го спре. — Всичките ѝ рокли изискват камериерка, а ние още не сме се сдобили с такава.

Питър се повдигна на лакът и потърка ударената си челюст, проверявайки за счупени кости и зъби.

— С какво постилате стаите, със стъкла ли? Никога не съм чувал под да хрущи.

— Да не би това да е декларация за невинност? Защото ако е така, няма да мине. Спести си неприятностите и изчезвай, докато ме няма. — Дениъл го прескочи и влезе в спалнята, притваряйки внимателно вратата след себе си.

След миг някакъв твърд предмет се удари във вратата от вътрешната страна. Като се надигна, Питър се заслуша в няколкото промърморени реплики, последвани от още едно отчетливо счупване. Той се измести от огневата линия и се облегна на стената точно навреме, за да избегне блъснатата пак врата. Този път, когато се появи, Дениъл смърдеше на скъп парфюм и полуотворената му риза отпред бе залепнала към кожата от миризливата течност. Вратата се затръшна след него.

Отмятайки косата от очите си, журналистът се втренчи свирепо в седящия на пода мъж, който го наблюдаваше заинтригувано.

— Още ли си тук? Обичаш опасностите, а?

— Какво ще правиш, ще пуснеш Джорджина да си ходи? Срещу мен поне използва само лимонада. Вониш като полярна котка. Искаш ли да те изтъркам с доматен сок?

Като изломоти нещо, Дениъл се върна в редакцията и взе да рови за хавлия в разхвърляните си вещи.

Чувствайки се в безопасност за момента, Питър се изправи и го последва.

— Все не можех да разбера какво я вбесява. В един миг се разтапя от усмивки и пърха с ресници, а в следващия запокитва разни неща и крещи. Такива са си май жените. — Хвърли любопитен поглед на винтовката върху стола.

— Още ли си тук? Да не си мазохист? — Дениъл избърса гърдите си и втренчи гневен поглед в по-малкия си брат. Тази сутрин Питър бе облечен небрежно — сако от туид и панталони в цвят каки, вместо обичайния официален костюм. Очите на Дениъл се присвиха подозрително. — Какво, по дяволите, правиш тук в крайна сметка?

Питър сви широките си рамене и пъхна ръце в джобовете.

— В архива няма смъртен акт. И открих акушерката. Сега е толкова пияна, че за нищо не става, но някой редовно ѝ праща пари всеки месец. Не искаше да ми каже нищо. Съмнявам се, че изобщо си спомня нещо. Ще трябва да кажа на баща ни, че си пилее парите по нея.

Дениъл сви юмруци при загатнатото признание в думите на Питър. Отвърна хладно:

— Доста глупаво е било от тяхна страна да не архивират смъртен акт. Сигурен съм, че лесно е можело да се уреди. В бедняшките квартали умират достатъчно бебета, за да се осигурят неограничен брой смъртни актове.

Питър отново сви рамене, но напрежението в стойката му бе очевидно.

— Може да се е страхувал, че няма да има други синове, и да си е оставил отворена вратичка. В негов стил е.

— Добре стана, че го научих. Могъл е да ме довлече обратно, както съм куц и т.н., ако никой от вас не се бе родил. Вече имам още една причина да ненавиждам всички ви. А сега ще се махнеш ли? Замириса ми на нещо по-лошо от парфюма на Джорджина.

Вратата на спалнята отново се отвори с трясък. Една фурия профуча към салона. Питър се обърна навреме, за да зърне свистящи коприни и още съвсем малко. Дениъл се премести към прозореца, който гледаше към улицата.

— Не предполагам, че ще ми кажеш какво става тук — подхвърли Питър.

Зает да брои наум, Дениъл не отговори, докато Джорджина не се появи още докато каже едно. Видя я да прекосява тичешком улицата и да влиза в административната сграда на фабриката.

— Просто прави демонстрации. Ще се наложи да я върна. — Обърна се и погледна без никакво любопитство към брат си. — Защо си още тук?

Лицето на Питър придоби безизразен вид.

— Говорих с мама тази сутрин. Иска да те види.

— Браво на нея. — Дениъл започна да разкопчава копчетата на ризата си на път към салона.

Питър го сграбчи за ръката.

— Не разбираш ли? Трябваше да ѝ разкажа цялата гнусна история. Тя те мисли за мъртъв от двадесет и осем години.

Дениъл се дръпна и продължи през салона.

— Що се отнася до цялото ви проклето семейство, аз съм мъртъв. Не искам нищо от вас. Имам съпруга, за която да се грижа. — Прекрачи в спалнята и затвори вратата.

Борейки се със собствените си чувства, Питър стисна и отпусна юмруци, изчака няколко минути, после заслиза по стълбите. През последните няколко седмици животът му се бе превърнал в кошмар, от който все още се надяваше да се събуди. Загубата на Дениъл бе само първият удар. Сега се очертаваше да загуби всичко, което бе получил наготово. Искаше да се пребори с ужасяващите усещания за загуба и предателство, но те някак си откриваха цял един нов свят. Не му се щеше да осмисли това. Като малък не го бяха възпитали в чувство за дълг, а му предстоеше да изпълни няколко задължения.

Дениъл го чу да излиза без капка съжаление. Снощи се бе отрекъл от всякакви надежди да се помири със семейството си. В ума му не съществуваше съмнение относно виновника за опасността, която без малко да им коства сериозно нараняване, ако не и живота. Явно баща му нямаше да стигне дотам, че да убие собствения си син. Просто бе наел някакви негодяи да го сплашат. Но по отношение на жена си Дениъл си правеше свои сметки. Това, което бе започнало като разузнавателна операция, се бе разраснало във война.

Джорджина се учуди, когато видя съпруга си в кабинета на баща ѝ малко след това. Изненада се само, че не дойде по-рано.

Пренебрегвайки го, тя се обърна пак към началника на цеха, който мърмореше дотогава.

— Зная, че работите за баща ми от години. Когато се върне, отново ще можете да работите за него. Но точно сега, когато аз съм тук, по-добре да не се мяркате пред очите ми. Няма да търпя такова поведение във фабриката ми. — Доколкото знаеше, баща ѝ можеше да се върне от Чикаго или оттам, където беше, още утре, но изпита голямо задоволство от заповедта си.

— Не можете да ме уволните. Това място не е ваше. Доста ще се охарчи татенцето, ако се опитате да се отървете от мен. — Съвсем малко по-висок от Джорджина и кльощав като скелет, началникът на цеха зае заплашителна поза и я изгледа свирепо.

— Тогава не се считайте за уволнен — отвърна любезно младата жена. — Смятайте просто, че сте в неплатен отпуск. Но ако се появите в тази сграда още веднъж, ще повикам полиция.

Дениъл се облегна на стената, без да продума. Вбесеният началник му отправи поглед, но ако очакваше помощ от него, не получи такава. С гневен глас поиска:

— Държа да получа дължимите ми надници веднага.

Джорджина кимна към секретарката:

— Дорис, дай му чек за дължимото.

— Баща ви го авансира с една заплата преди време. Така и не я е изплатил. — Като провери тефтера си, Дорис вдигна невъзмутим поглед. — Дължи ни три надници.

— Какво щастие! — Джорджина продължи да се усмихва приятно. — Ще ви освободя с три надници премия, господин Емъри. Приятен ден.

Тя се завъртя и влезе в кабинета, затваряйки вратата след себе си, без изобщо да обърне внимание на съпруга си. Със скръстени на гърдите ръце, той посрещна невъзмутимо погледа на началника на цеха. Емъри го изгледа и си тръгна, без да каже нищо повече.

Вече вън от кабинета, Дениъл прехвърли вниманието си върху Дорис.

— Кажете на съпругата ми, че няколко часа ще бъда навън. Ако има нужда от нещо, да повика Дъглас Харисън. Той ще знае къде да ме намери.

Както подобава на една добра секретарка, Дорис не коментира и не попита нищо, просто кимна и драсна името в тефтера си.

Когато Дениъл не щурмува кабинета ѝ, не изпрати Дорис да я повика и изобщо не направи никое от нещата, които би направил друг на негово място, Джорджина взе да кръстосва нервно стаята. Не смееше да излезе от кабинета от страх, че той още стои отвън, очаквайки укорително да му обърне внимание. А тя не го повика, защото не искаше да се изправи срещу него.

Всъщност не знаеше какво иска. Не беше нещо необичайно, призна си тя. Помисли си, че би искала да задвижи тази фабрика, както и брака си. Би искала да помогне на онези бедни продавачки в магазина на Малоуни и на принудените да живеят в разпадащите се къщи под „юрисдикцията“ на Игън. Но не знаеше как да свърши никое от тези неща и снощните събития я накараха да се усъмни дали е разумно изобщо да опитва.

Имаше достатъчно разум да прецени, че който и да бе стрелял в прозорците им, не бе имал намерение да ги убива. Те бяха невероятно небрежни по отношение на своята безопасност и можеха сериозно да се наранят, но това сигурно щеше да бъде само приятен страничен ефект за терориста. Човекът си бе свършил работата, както трябва: беше я ужасил.

Изправи рамене, осъзнавайки това. Целта бе да тероризират нея, а не Дениъл. Никой, който го познаваше, не би си помислил, че ще го сплаши с няколко пушечни изстрела. Да не би баща ѝ още да се опитва да я раздели със съпруга ѝ? Или Артемис Малоуни се опитва да докопа Дениъл чрез нейния страх?

Не знаеше, но нямаше да им се остави. Тази сутрин не бе излизала заради гърмежите, макар че това го знаеха единствено тя и Дениъл. Трябваше да се върне и да се изправи срещу руините на брака си, дори само за да предизвика преследвача си, който и да бе той.

Поне Дениъл и Питър не се трепеха, когато излезе. Това би се оказала последната капка — да чуе как съпругът ѝ поваля брат си с юмруци, без какъвто и да било повод. А може и да го е предизвикал. Дениъл сигурно си е мислил, че Питър има пръст в стрелбата. Можеше да му каже, че Питър не е такъв, но той нямаше да ѝ повярва.

Преценката ѝ досега не бе кой знае колко блестяща, така че едва ли можеше да го вини. Просто знаеше, че братята няма да разрешат нищо, като се хванат гуша за гуша.

Ако наистина бяха братя. Предавайки се, Джорджина излезе от кабинета. Разсъждаването не беше най-силната ѝ черта. Трябваше ѝ действие. Като откри с облекчение, че в офиса няма никой, освен Дорис, тя се отправи към фабриката. Жените там може и да я мразеха, но ѝ се подчиняваха. Няколко промени в дизайна и ще завалят поръчки от цял Охайо. Малоуни не беше в крак с времето.

До края на деня бе рационализирала линията за бельо, създавайки моден шаблон, изискващ по-малко трико. Крайно удовлетворена от себе си, обяви пет часа за нов край на работния ден и чу, с немалка доза самодоволство, как жените бързат за дома, огласяйки помещенията със смях и възбуда. Днес бе успяла да постигне нещо.

Поне разбираше от шев и кройки. Но не и от финанси и счетоводство. Седнала в празния кабинет, тя се взираше в търговските книги, все едно че бяха написани на патагонски. Не ѝ харесваха червените цифри. Прекалено много бяха, а цветът не ѝ вдъхваше доверие. Помисли си, че по-просто ще е да изхвърли тези книги и да започне на чисто.

Прерови бюрото на баща си и откри куп сметки от различни производители, които не бяха отчетени като платени. Нищо не показваше колко дължат на Малоуни. Това — добре. Нямаше и фактури, показващи на каква сума възлизат пратките за магазина. Надяваше се, че възрастните мъже знаят какво си дължат, защото тя щеше да се преструва, че дългът не съществува, докато някой не ѝ покаже лист хартия с числа.

Нямаше да знае какво да прави с него, ако това се случеше, но щеше да се тревожи, когато му дойде времето. Като хвърли един поглед през прозореца и видя удължаващите се сенки, Джорджина осъзна, че е дошло време да реши какво да прави с личния си живот. Не бе тъй лесно, като да боравиш с хартия или плат. С предметите човек лесно можеше да се справи. С Дениъл — не.

Щеше да се наложи да застане лице в лице с него.

През прозорците на салона все още струеше светлина, когато изкачи стълбите, но когато отвори вратата на редакцията, я

посрещнаха само сенките на газена лампа. Погледна към дъските, с които бе закован единственият прозорец в стаята, после потърси признаци за присъствието на съпруга си.

Тракането на пресата ѝ подсказа къде е. Притваряйки вратата след себе си, даде време на очите си да свикнат с изкуствения здрач. Най-накрая забеляза, че към декора бе прибавен и нов обект. Пред залостения прозорец сега стоеше тежка черна печка и една тенджерата отгоре ѝ къкреше и вдигаше пара, разнасяйки апетитен аромат.

Не знаеше нищичко за кухните, но приспособлението разбуди любопитството ѝ. Точно разбъркваше внимателно къкрещата смес с една лъжица, когато пресата спря и Дениъл се появи с първия брой на утрешния вестник.

Джорджина захлупи припряно тенджерата и остави лъжицата, като скри дискретно ръце зад гърба, когато се обърна да го поздрави. Той изучаваше заглавията с очила, кацнали на върха на носа му, и се намръщи при вида на някаква грешка, която трябваше да поправи. Когато най-сетне вдигна очи, усмивката му бе разсеяна.

— Прибрала си се. Добре. — Като хвърли още един поглед на първа страница, той неохотно я остави настрана. — Купих някои неща долу от пазара и ги хвърлих в една тенджерата. Трябва да са готови вече.

Странно изнервена, Джорджина се огледа несигурно.

— Предполагам, мога да наредя масата, ако разчистя книгите. Имаме ли някакви чинии?

— Чинии ли? — Дениъл свали очилата си и най-сетне се върна в заобикалящия го свят. Празният му поглед отстъпи място на глуповата усмивка. — Обикновено ям направо от тенджерата. Някъде тук трябва да има вилици.

Как някой можеше да се сърди на такъв човек? Беше просто невъзможно. Джорджина разчисти масата до люлеещия се стол, запали лампата и подреди грижливо вилиците, които Дениъл изнамери. Той придърпа купения преди няколко дни дървен стол, а тя се разположи в люлеещия се. Столът ѝ беше твърде нисък, неговият — твърде широк. Двамата се спогледаха и се усмигнаха.

— Добре де, сигурно ни липсват някои удобства. Ще ти намеря подходяща къща веднага щом се уредят някои работи. — Дениъл опита яхнията, изгори си езика и дръпна вилницата настрана, за да изстине.

Джорджина се наведе предпазливо, духна храната върху своята вилица и леко я докосна. Щом изстина, я изяде лакомо. На човек му трябваше само един празен стомах, за да оцени протичките неща от живота.

— Хубаво е, не знаех, че можеш да готвиш.

— Не мога. Само съм гледал доста често. Все гладувах и се навъртах около кухните, стига да ме пуснеха. Не изглеждаше кой знае колко сложно.

Разгърнаха първата страница и я разгледаха, докато се хранеха. Дениъл извади молив и отбеляза някои грешки, докато Джорджина правеше предложения. Нямахше много време за сензации в това издание.

С пълен стомах, тя се облегна на стола и отвори вестника да го прочете подробно.

От другата страна на масата Дениъл се обади меко:

— По-добре да си приготвиш чантата, Джорджина. Ще се наложи да те настаним в хотела.

Тя отпусна вестника, без да продума, и се втренчи в него. Познаваше това упорито изражение на челюстите му и в този момент го ненавиждаше.

Точно когато започваше да се приспособява, той се канеше да я изхвърли.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

— Няма да ходя в хотел. — Джорджина сложи вестника настрана, стана и се запъти към вратата.

Дениъл я последва.

— Тук не е безопасно, Джорджи. Имам малко спестявания. Когато дойде следващият чек от издателя ми, ще намерим някоя къща.

Джорджина прекоси салона и влезе в спалнята. Той бе преградил и тези прозорци и бе помел стъклата. Тя трябваше да го свърши. Определено се бе провалила като съпруга. Дори не беше тук, за да сготви вечерята, не че знаеше как.

— Ще останеш ли с мен? Или ще спиш с проклетата преса? — Грабна чантата си и провери съдържанието ѝ. Без тоалетка така и така живееше с куфари.

— Точно сега трябва да остана да я пазя. Снощното бе само предупреждение. Ще се върнат с по-лошо. Преживявал съм го и преди, Джорджи. Трябва да разбереш...

Тя хвърли чантата на леглото и тръгна за куфара.

— Разбирам. Разбирам, че никога не си имал намерение да се жениш, че ти се пречкам, че за теб съм само още едно бреме. Омръзна ми от хора, които се мъчат да се отърват от мен. Ще си призная — направо съм безполезна. Така че ще ти се махна от главата. Мога да се науча да се грижа за себе си.

— Къде си мислиш, че отиваш?

— В кабинета ми. Има една кушетка, която ще ми е точно по мярка. Нямам нужда от теб. От никого нямам нужда. — Подозираше, че вече звучи като истеричка, така че млъкна и натъпка прани дрехи в отворената чанта. Чувстваше как очите ѝ се насълзяват, но нямаше никакво намерение да плаче пред Дениъл. Ще се сдържи, докато остане сама.

Той улови ръката ѝ изотзад, пречейки ѝ да тъпче дрехи до скъсване на чантата.

— Престани с тези детинщини, Джорджина. Това е временно, за твоя собствена безопасност. Не е нужно да се държиш, като че ли те изхвърлям на улицата.

Тя отскубна ръката си и се завъртя срещу него, макар брадичката ѝ да достигаше копчето на ризата му.

— Ти наистина ме изхвърляш! На практика каза, че съм навлек и че ти се пречкам. Просто ме пусни. Зная кога не съм желана. — Дръпна се и се протегна да затвори чантата.

Дениъл грабна чантата и я запрати в другия край на стаята. Улови я през кръста и я обърна към себе си. Преди да може да изпищи, устата му покриваше нейната, изпълвайки я с жар и сласт и с едно желание, което прекалено лесно се разгаряше до неконтролируемост. Бе използвала погрешна фраза, казвайки, че не е желана.

Знаеше какво прави тя. Поколеба се, отдръпвайки се от нея да я погледне, като че ли се съмняваше в разума ѝ, но после я положи на леглото и се свлече до нея.

Половин час по-късно лежаха, преплетени в останките от дрехи, задъхани, притиснати един към друг. Искаше ѝ се да го попита дали сега може да остане, но се страхуваше да каже нещо, което би могло да наруши това временно примирие.

— Не можеш да останеш — промълви той с болка, която се четеше в очите му.

— Няма да си тръгна — отвърна спокойно тя, прекалено спокойно. Сърцето ѝ биеше до пръсване и усилието да запази самообладание вземаше своята дан.

— Джорджина!

— Искам да съм истинска съпруга — прошепна тя.

Прозвуча почти като молба. Не искаше неговата безгрижна госпожа Весела да стига дотам. Искаше я такава, каквато я откри — жизнена и любяща, и изпълнена с добродетели. Устните му леко се извиха, когато ръката му се провря между телата им да покрие голия ѝ корем. Тези добродетели биха могли да включват вече и неговото бебе. Уж щеше да я пази.

— Ти си съпруга повече, отколкото заслужавам, госпожо Весела. — Погледна я нежно. — Вероятно довечера ще дойдат за пресата. Не мога да стоя тук вътре. Ако не искаш да отидеш на хотел, ще се наложи да стоиш с мен в редакцията. Не мога да те оставя сама.

— Чудесно. — Тя прокара ръка по гърдите му. — Ако се каниш да бъдеш Пекос Мартин, аз пък ще бъда от ония жени, които той харесва.

— Мисля, че ще се разбираме чудесно с вас, мадам, щом се научите да изпълнявате заповеди. — Заби наболата си брада в шията ѝ и захапа леко ухото ѝ. Когато тя изписка и му се опъна, я повдигна от леглото и понесе към палета, който бе приготвен в редакцията.

Джорджина не смяташе, че някога ще си спомня за тази нощ, без да се изчервява. Дениъл направи с нея неща, които със сигурност никой мъж преди не бе вършил с една жена, или поне никой джентълмен с дама. А тя не само че му позволи, а и го насърчи, наслаждавайки се на всеки миг.

Толкова бяха погълнати един от друг, че дори когато Макс изляя предупредително, Дениъл просто я целуна по челото и прошепна: „Връщам се веднага, любима, пази топло мястото ми“. Джорджина го погледна лениво и го пусна.

Едва след минута осъзна, че заедно с панталоните мъжът ѝ слага и патрондаш. Дори тогава не изпита особена тревога. Той се движеше спокойно, като че ли държеше всичко под контрол. Тя просто се уви в един чаршаф и се изправи да го гледа.

Видя го да отключва вратата и да излиза навън. Едва когато чу леките стъпки в салона долу, се събуди от любовната летаргия. Гърдите и раменете на Дениъл изглеждаха силни и широки, но бяха и много-много голи и уязвими. Не искаше да си представя какво ще им се случи, ако разбойниците долу носеха оръжие.

Но вече бе твърде късно. Не можеше да направи нищо друго, освен да стои тук безпомощно, вслушвайки се в звуците долу, и да чака това, което щеше да последва. Мъжът ѝ беше взел пистолета и винтовката си. Тя имаше само Макс и един железен лост, който взе от кутията с инструменти. Едва ли бяха достатъчни.

Бяха повече от нужното. С приближаването на стъпките Дениъл се протегна към едно въже, завързано до вратата. Джорджина наблюдаваше очаровано как го развързва и го пуска, след което чу трясъка от падането на медни кофи. Последваха яростни крясъци, охкания и тупвания, когато нахалниците се затъркаляха обратно по пътя, по който бяха дошли.

Дениъл погледна към нея и се усмихна едва ли не извинително, като сви рамене.

— Мислех за врящо олио, но не ми се стоеше да го поддържам горещо. — Той хвърли един поглед навън с ръка върху оръжието в очакване някой да се върне.

Никой не се опита. Чуха се ругатни и вайкания, някакви заповеди, някакви откази. След минути всичко отново утихна.

— Е, какво използва? — попита търпеливо тя.

Дениъл разкопча колана си и тръгна към нея.

— Всъщност не това искаш да узнаеш.

Джорджина се отдръпна, познавайки твърде добре блясъка в очите му.

— Всъщност искам.

Той се протегна към нея и дръпна чаршафа. Погледът му падна със задоволство върху голото ѝ тяло.

— Какво ще ми дадеш, ако ти кажа?

Джорджина разцъфна в усмивка и сложи прелъстително ръце на хълбоците си.

— Каквото пожелаеш.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

До ушите на Джорджина долиташе гласът на вестникарчето, което предлагаше вестника на Дениъл пред фабриката. Когато смяната излезе за обяд, чу жените да искат вестници и устните ѝ леко се извиха в усмивка от възбудените дискусии пред прозореца на кабинета ѝ. Поне някой четеше плодовете на труда му.

Дженис влезе през отворената врата, без да чука. Политиката на отворените врати бе една от добрите идеи на Джорджина, но примирието между двете бе все още твърде крехко. Другата жена ненавиждаше неопитността ѝ, не се доверяваше на богатия ѝ произход и не бе готова да я приеме като работеща жена. Джорджина предполагаше, че Дженис очаква от нея да се отегчи или умори и да се оттегли, жалвайки се. Понякога наистина ѝ се дощяваше. Това, което работничката не отчиташе, бе, че Дениъл щеше да я чака там, в редакцията, ако наистина се откажеше, а тя не можеше да се провали пред него. Тъй че стискаше зъби и продължаваше да работи.

— Одри казва, че работниците на Малоуни се канят да стачкуват. — Дженис сдържа вълнението си до шепот, като хвърли поглед през рамо, за да се увери, че никой не ги слуша.

Джорджина се облегна назад и се остави да я завладее чувството на удоволствие.

— Всички ли?

— Всички, които са от значение. — Дженис хвърли последното издание на вестника върху бюрото. — Ако стачката продължи дълго, бая ще прегладнеят.

Джорджина взе вестника и го разгърна така, че да се видят сензационните заглавия за „Ей Би Си Ренталс“.

— Могат да компенсират от парите за наема. Тази статия ще ги убеди.

— Рано или късно обаче, ще трябва да дадат парите. Всички ще задлъжнеем до безизходица.

Джорджина се намръщи и се втренчи ядно в буквите.

— Ще ми се да знаех лесен отговор. Ако имахме истински съюз и правехме месечни вноски, докато се натрупа фонд...

— Нищо нямаше да стане — каза твърдо Дженис. — Работата трябва да се свърши, докато всички са уволнени. А те са бесни, защото Малоуни им е казал, че ще трябва да работят на четвърти юли. Тогава в центъра се провежда тържествен парад и той иска да се възползва от наплива.

— Това ще свърши работа! — Джорджина вдигна поглед и се усмихна сияйно. — Денят на независимостта. Колко символично може да стане! Можем да организираме шествие точно през моравата на Малоуни.

— Ще ми се да го видя. Естествено — усмивката ѝ изчезна, — ще ми се да ги видя да дефилират и през моравата на вашия баща.

Джорджина махна с ръка.

— Давай! В момента там няма кой да го оцени, но ако това ще задоволи всички, няма да им преча. И без това, доколкото зная от баща ми, не след дълго това ще бъде моравата на Малоуни, освен ако не стане нещо. Всичко е въпрос на време.

Дженис се отпусна на най-близкия стол и скръсти ръце в скута си.

— Значи слуховете са верни. Това място потъва и всички ще останем без работа.

Устните на Джорджина се изопнаха.

— Не говори така. Думите проявяват склонност да се сбъдват. Не разбирам много от водене на сметки и продажби и други такива работи, но Дорис знае всичко по тези въпроси, тя ми помага. Вече имаме няколко поръчки. Само трябва да ги изпълним от наличните запаси и да получим парите, за да купим нови материали. Не вярвам някой да ни даде вече на кредит.

Работничката кимна замислено.

— Добре. Ще прекроим шаблоните така, че да намалим до минимум шкартото. Ще можем да изкараме още няколко бройки от всеки топ. Ако го разглася, има доста начини да намалим отпадъците. Това ще ти осигури още малко пари за материали.

Джорджина въздъхна с облекчение.

— Ако имах някакъв авторитет, щях да те направя началничка на цеха или както се нарича там. Но ако успееш да намалиш шкартото, ще

гледам да осигуря малка премия във всеки фиш, когато се реализира продажбата.

Дженис стана и се приготви да си върви.

— Парите трябва да са все някъде. Семейството ти с години се издържаше с тях.

Джорджина стана заедно с нея.

— Май Малоуни ни е издържал. Той ни притежава. Не желая да бъда негово притежание.

Дженис направи физиономия.

— Той притежава целия град. Ако можеш да измислиш как да се измъкнем от ръцете му, ще бъдеш истински гений.

Джорджина дори не усети кога е излязла. Думите на жената бяха задвижили мозъка ѝ и тя се боеше да анализира резултатите. Дениъл беше един от семейство Малоуни. Той бе най-големият им син и по някакъв начин можеше да принуди баща си да охлаби тежката си хватка около града.

Тези факти все още се въртяха тревожно в главата ѝ, когато тръгна за дома си същата вечер.

Вдигна поглед към преградените с дъски прозорци на полупразния склад отсреща и се удиви, че е способна да нарича такова място дом. Сигурно бе загубила ума си. Но мисълта, че там я чакаше Дениъл, навярно с вестник в ръка, ядейки от тенджерата манджата, притоплена на онази стара печка, я накара да забърза нетърпеливо.

Закова се на място, като забеляза мъжа, забиващ пирони в кръстосаните върху вратата им дъски. Бе го помислила за работник, дошъл да поправи някои неща.

— Какво, по дяволите, правите? — попита Джорджина, когато го приближи.

Работникът дръпна подигравателно козирката на сплескания си каскет — уж за поздрав, изплю стиска тютюн на улицата и се върна към работата си.

— Тази сграда се бракува. Не е годна за обитаване. Собственикът ще я събаря.

Младата жена се вкамени, неспособна да се отърси от паническите мисли, които нахлуха в ума ѝ. Погледът ѝ се стрелна към закования прозорец, където съпругът ѝ сигурно я чакаше. Беше абсурдно. Всичко, което притежаваха, бе вътре. Това е техният дом.

Чу ръмженето на Макс и то я върна към действителността. Грабна чука от ръцете на работника и взе да отковава дъските.

— Кучето му е вътре. Не можете да го залостите.

Мъжът нямаше друг избор, освен да застане настрана и да я наблюдава как отпаря току-що закованите дъски. Никога преди не бе виждал дама в копринена рокля и шикозна прическа да се разправя със закована врата, но той във всеки случай нямаше и с пръст да я пипне. И никой не му бе споменавал за никакво куче. Можеше да почака. Натъпка нова стиска тютюн в бузата си, когато дамата дръпна вратата и се впусна в тъмния коридор.

В редакцията не светеха никакви лампи, когато Джорджина блъсна вратата. Макс изскочи от полумрака и я лизна жизнерадостно, но от съпруга ѝ нямаше никаква следа. Спотайвайки страха дълбоко в себе си, тя сложи на Макс каишката, заповяда му да стои мирно и взе да оглежда стаите за най-преносимите неща.

Грабна пътната си чанта, нахвърли няколко ризи на Дениъл и отиде до мястото, където той държеше заключения сандък. Осъзнавайки, че все още държи чука, разби с него ключалката. Не вярваше мъжът ѝ да държи злато на толкова достъпно място, но там беше оръжието му. Нямаше да го зареже.

Сандъкът бе пълен с пожълтели ръкописи. Дано да бяха публикувани, защото нямаше как да ги носи. Пистолетите бяха там. Винтовката — не. Не знаеше какво означава това, но ако и Дениъл, и винтовката липсваха, нещата не отиваха на добре.

Като пхна пистолетите в чантата, Джорджина се озърна за последно, но не видя нищо друго, което да става за носене. Погледна през рамо пресата. Сигурно Дениъл имаше някакъв начин да се върне и да я спаси. Трябваше да има.

Закрачи надолу по стълбите с каишката на Макс и чука в едната си ръка и чантата — в другата. Някой щеше да чуе за това и никак нямаше да му хареса.

— Кой отговаря за бракуването на сградата? — попита веднага щом излезе на улицата.

Работникът сви рамене и взе чука от ръката ѝ.

— Кметът, предполагам. Аз просто изпълнявам заповедите на шефа. — Той отстъпи от заплашителното ръмжене на Макс.

Младата жена го удостои с най-лекоμισлената си усмивка.

— Тогава бих ви предложила да не се престаравате с тези дъски. Още утре ще ги свалят. Кметът ми е приятел.

— Всички така казват. — Мъжът продължи да чука.

Разярена, Джорджина закрачи по улицата. Не можеше да отиде в дома на кмета, влачейки Макс и чантата. Искаше ѝ се да разбере къде се губи Дениъл. Искаше ѝ се да сложи нещо в уста. Почти умираше от глад. Искаше ѝ се също така да разбере къде ще спи нощес.

Не знаеше дори откъде да започне да търси съпруга си. Винаги беше точно там, където ѝ трябваше. Толкова странно бе да се лута без него, без дори да знае къде да го намери. Все едно бе загубила част от себе си, по-добрата част.

Но не можеше да остане на улицата с вид на загубено дете. Трябваше да направи нещо. А най-близкото място, за което се сещаше, беше семейство Харисън.

Когато стигна до улицата, на която живееха Харисънови, разбра, че е взела погрешно решение. Тясната мръсна пресечка гъмжеше от ядосани младежи, крещящи жени и разплакани деца. С приближаването ѝ някои обърнаха вниманието си от центъра на този хаос към нея, за да изсипят върху ѝ злобни погледи и проклетия.

Макс изръмжа и озапти най-невъздържаните. Над главата ѝ прелетя камък, но опитът бе в най-добрия случай половинчат. Голямата ярост бе причинена от нещо извън полезрението ѝ — нещо потресаващо близко до съборетината на Харисънови.

Едва-що почувствала какво е да те изхвърлят за няма нищо от дома ти, гърлото на Джорджина се сви от страх. С помощта на кучето си проби път през тълпата. Точно както се опасяваше, видя Дженис да държи на ръце разплакалата Бетси, докато Дъглас подскачаше около една маса, като крещеше и ръсеше ругатни колкото му глас държи. Обектите на неговите проклетия спокойно продължаваха да струпват покъщнина върху един растящ куп на улицата.

Джорджина с облекчение мерна високата фигура на Дениъл, който пълнеше една количка с някои по-дребни вещи на Харисънови. Зад него един мъж товареше покъщнината върху талига. Пристигнаха други хора с ръчни и магарешки колички, когато тя си проби път до средата, и в ума ѝ затанцува една щура идея.

Сякаш помежду им потече магнитен поток, Дениъл вдигна поглед и я откри веднага. По челото му се стичаше пот и разкопчаната

риза бе залепнала за гърба му. Тя съзря безсилния гняв в светлите му очи, когато погледите им се срещнаха, но реагира със смях, който го сащиса.

Захвърляйки чантата в най-близката талига, Джорджина изпрати Макс в обятията на Дъглас. После доближи Дженис и Бетси с безгрижие, съответстващо на пищния ѝ костюм за езда, но не и на вътрешното ѝ състояние.

— Сещаш ли се за онова шествие, за което говорихме преди? — Джорджина отправи въпроса си към Дженис, която отначало само повдигна вежди уморено. — Онова през моравата на баща ми.

Очите на Дженис светнаха разбиращо, но умората ги угаси. Тя кимна и погледът ѝ се отмести към процесията от каруци, колички и магарета, която се образуваше в уличката.

— Тъй като с Дениъл току-що ни изритаха от квартирата, трябва да отидем все някъде. Ако искате, можете да дойдете с нас. — Усмихна се на изумлението на Дженис и на Дъглас, който се включи в групичката.

Тогава Дениъл се приближи откъм гърба ѝ, като постави ръка на рамото ѝ и го стисна. Джорджина вдигна поглед и му отправи малко колеблива усмивка.

— Затвориха редакцията — промълви тя. — Точно в този момент заковават дъските.

Ръката му беше гореща и потна, и Джорджина прочете умората в очите му, когато кимна разбиращо. Физическото му присъствие бе дотам осезаемо, че усещаше болката в крака му, без дори да го вижда да куца.

— Помислих си, че нощта ще е подходяща за шествие. Така и така ще се наложи да минем покрай къщата на Малоуни, за да стигнем до нашата. Не мисля, че прислугата може да ни попречи да влезем.

Въпреки умората, Дениъл се усмихна широко.

— Имате злонамерен ум, госпожо Весела, който много ми харесва.

Никой досега не бе харесвал ума ѝ и Джорджина почувства да я пронизва нова вълна ток, когато Дениъл допря устни до косата ѝ. И тъй като идваше от такъв умник като него, комплиментът бе още по-ценен. Надяваше се само да се окаже на висота.

Когато вестта за намеренията им плъзна из тълпата, гневът на хората се обърна в празнично веселие. Като жест на предизвикателна наглост шапки украсиха главите на магаретата и понитата, теглещи каруците. Ярки парцалчета окичиха количките и фургоните. Жените се втурнаха по домовете си, за да навлекат най-пъстрите си блузи и да завържат панделки в косите си, преди да изтичат да натоварят куп чаршафи или бохча дрехи. Деца с празни ръце откликваха на веселието със смях, премятания и щастливи викове, докато вървяха покрай не особено изисканата процесия по улицата.

Мъжете, изпратени да опразнят къщата, почесаха глави в недоумение, но продължиха прилежно да изпълняват задълженията си.

С ръка все още на раменете на Джорджина, Дениъл надзираваше товаренето, като подвикваше на Дъглас и приятелите му, когато еуфорията им заплашваше да преобърне някой фургон; успокояваше Одри, че може да вземе и котката, и хвърляше по едно око на тълпата от време на време. Тези небрежни погледи предупредиха Джорджина и тя се озърна, откривайки винтовката, опряна на къщата, съвсем подръка. Той очакваше неприятности.

— Не можем ли да тръгваме вече? — прошепна тя, като наблюдаваше нервно как процесията потегля без тях. — Трябва да съм отпред, когато стигнат до къщата.

— Трябва да държим Дженис и Одри покрай нас, а те няма да тръгнат, докато не видят всичко, натоварено в каруците — отвърна Дениъл със загрижен тон.

Очакваше Игън. Прозрението раздвижи Джорджина. Нямахше да стои тук и да гледа как съпругът ѝ се бие с оная грамада, когато едва се държи на крака. Каквито и вещи да им бяха останали, Харисънови да му мислеха.

Поглеждайки го раздражено, Джорджина се освободи от прегръдката му и забърза към Дженис. С няколко прошепнати думи ѝ обясни ситуацията. Младата жена хвърли бърз поглед на мълчаливия мъж, който стоеше непоколебимо на поста си, кимна и потърси сестра си.

Когато Джорджина се върна при мъжа си, сестрите вече се усмихваха, махаха за сбогом на съседите и бягаха да настигнат момчетата, които крещяха и се смееха в първите редици на процесията.

Дениъл ѝ се намръщи, но Джорджина отвърна с ослепителна усмивка.

— Ще го направим, Дениъл — осведоми го щастливо тя. — Ще накараме целия град да ни чуе и ще го направим с усмивка.

Като наблюдаваше шествието на весело окичените каруци и хора, които бърбеха на пет-шест езика, провирайки се през мръсната уличка към широките градски кръстовища, Дениъл кимна в знак на съгласие. Съществуваха по-добри методи от насието и точно неговата госпожа Весела щеше да ги открие. Беше адски горд с нея.

Подканяйки я да побърза след другите, той вдигна глава, за да зърне Игън в сенките на една пресечка. Изсмя се, грабна една панделка от косата на жена си и я затъкна като знаме на цевта на винтовката.

Другият го изгледа мрачно и се обърна.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Шествието привлече немалко внимание, докато криволичеше през градските улици в посока към богатите жилищни райони. Дженис и Одри махаха весело на свои познати сред продавачките, изсипващи се от магазина на Малоуни в края на работния ден. Други от тълпата махаха на приятели, съседи и роднини, наизскачали от другите магазини по улиците. Файтоните и конете, наредени в очакване да откарат собствениците им у дома, попаднаха в задръстването, причинено от шествието, на и без това шумните кръстовища.

Джорджина зърна един от по-малките братя на Питър, притиснат от тълпата до коня си, и му махна безгрижно. Той я погледна слисано, после отвърна с усмивка, тъй подобна на тази на Дениъл, че веднага ѝ стана симпатичен.

Побутна съпруга си и му го посочи.

— Това е най-малкият ти брат, Джон. Махни му.

Дениъл се обърна неохотно в указаната посока и с изненада видя едно свое по-скорошно издание, вторачено в него. На момчето му трябваша само чифт очила и лоша подстрижка и като нищо щеше да бъде досущ осемнадесетгодишния Дениъл. Значи най-малкият в семейството не бе последвал традицията на ирландската красота. Като се усмихна глуповато при тази мисъл, Дениъл помахаша, както му наредиха.

Момчето изглеждаше леко озадачено, но кимна в отговор, после използва едно разцепление в тълпата, за да изчезне в странична улица. Дениъл го видя да си отива с чувство на разочарование, че никога няма да му се удаде шанс да опознае момчето. Никога преди не се бе кахърил, че няма възможност да опознае братята си. Нямахше да размишлява за това и сега, когато бе твърде късно. Върна вниманието си към импровизираното шествие.

Върволицата от каруци и бедно облечени хора като че ли се разрастваше. Съседите се присъединяваха към съседите с разнасянето на вестта и във въздуха се чувстваше ясно предизвикателството на

празничното настроение, когато минаха покрай къщата на Малоуни с развети панделки. Дениъл вдигна поглед, зърна сянката на мъж зад един от горните прозорци и вдигна победоносно юмрук с насочен нагоре палец срещу баща си. Не такъв тържествен момент се бе надявал да сподели с този мъж, но той точно такъв заслужаваше.

Като навлязоха в по-тихата жилищна зона, празничното шествие позагуби шумната си изразителност. Много от хората не бяха идвали тук и се взираха благоговейно в безупречните морави зад железните огради. Заобиколиха почтително един елегантен файтон, в който седеше възрастна дама, като му сториха път, за да мине необезпокояван. Жената дори не обърна глава, за да им кимне.

Дженис си проби път през тълпата, за да тръгне редом с Джорджина.

— Тази идея вече не се харесва — промърмори тя. — Мястото ни не е тук.

— Както моето място не е във вашия квартал ли? — предизвика я Джорджина. — Точно както мястото на Бетси няма да бъде сред семейство Малоуни, когато порасне?

— Бетси може да бъде каквато си поиска, когато порасне. Аз ще имам грижата — отвърна дръзко Дженис.

— Тогава добре ще е да започнеш да я учиш за този квартал на града. Те само се обличат по-добре и повечето от тях говорят английски. — Джорджина помахна на слисаната Лойола Банкс, когато съпругата на кмета излезе на верандата, за да види какво става. Лойола само се вторачи в нея.

— Баща ви ще накара да арестуват всички ни за влизане в чужд имот.

Дениъл се вмъкна между двете жени и ги хвана под ръка, като ги забута към първите редове на процесията.

— Една птичка ми каза, че баща ѝ е в Чикаго да търси пари назаем.

Джорджина му хвърли подозрителен поглед.

— Откъде знаеш?

— Птичката работи в телеграфната станция. — С едно намигване Дениъл свърза ръцете им и поведе шествието по алеята към дома на семейство Хановър.

Прекрасно окосената морава се покри с каруци и колички, докато новодошлите оглеждаха просторната сграда със стотици прозорци, които хвърляха отблясъци на светлината на късния следобед. С весели писъци децата се катереха по величествените кленове и се замеряха с шишарки, събрани под извисяващите се борове. Жените се спираха, удивени пред пищната красота на дузина пъстри рози и лехите покрай зидовете. Мъжете изчисляваха колко живота ще трябва да работят при сегашните си надници, за да се сдобият с постройка, наполовина тъй великолепа.

Джорджина изтри една сълза и изкачи долните стъпала. Натисна бравата и тъй като се оказа заключена, извади ключ от джоба си и отвори вратата. С гостоприемен жест покани всички да влязат.

Народът се отдръпна. Забелязвайки потрепването на долната устна на жена си, Дениъл улови Одри и Дженис под ръка и ги поведе по стълбите към нея. Пралелята вървеше подире им с Дъглас и Бетси.

— Имаме нужда от храна и напитки — прошепна Дениъл на Джорджина. — Какво мислиш, че имат в кухнята?

Джорджина за миг засия отново.

— Галони пунш. Ще погледна за храна.

Харисънови се блещеха, замръзнали от благоговение, в лъскавото фоайе, местейки погледи от кристалните газени лампи на стените към скъпите килими, покриващи полирания паркет. Макар да познаваше уютните къщи в квартала в Сейнт Луис, където бе израснал, Дениъл бе впечатлен от пищността, която къщата на Джорджина излагаше на показ. А той я бе завел да живеят в опразнен склад. Едва сега започваше да осъзнава в пълна степен лудостта си.

Потресени прислужници заситниха през салона с кофички пунш и подноси с кристални и порцеланови чаши по заповед на Джорджина. Дениъл си представи цялата тази скъпа посуда в ръцете на деца, които не са виждали нищо по-добро от тенекиена купа, и потръпна. Но домакинството на семейство Хановър едва ли разполагаше с нещо толкова унизително като тенекиени купи, така че той ги пропусна. После щеше да мисли как ще плаща щетите.

— Одри, идете с Дъглас навън и вижте всеки да си получи чашата. Дженис и аз по-добре да идем да видим с какво можем да помогнем на Джорджина. Гостите ни заслужават малко да се освежат след тежката работа, не мислиш ли?

Отърсени от вцепенението си посредством тази задача, която призоваваше вродената им активност, Харисънови моментално се потопиха в духа на събитията. До половин час предната морава се изпълни със седнали жени с разперени поли, клекнали или кръстосали крака мъже и лудуващи по тревата деца, като всички те похапваха сандвичи и отпиваха плодов пунш, любувайки се на лятната прелест на този подобен на парк двор.

— Представи си само колко хора бихме могли да съберем на моравата на моя баща — помисли Дениъл на глас, сядайки на долното стъпало със сандвич в ръка, който бе твърде тънък за вкуса му. Отлепи филията и се опита да идентифицира пастетната смес, сбърчи нос и галантно отгриза.

— Цялото шествие на Деня на независимостта.

Джорджина не се осмели да погледне Дженис, като направи това изявление. Идеите толкова бързо се въртяха из главата ѝ, че я плашеха.

— Нищо няма да променим — отвърна мрачно Дженис. — Не можем да останем тук. Някой рано или късно ще извика полицията. След малко всички ще се разотидат, а ние ще останем на улицата.

— Що се отнася до това, Малоуни вероятно ще дойде да обсеби това място, щом разбере, че сме тук, но поне ще пренощуваме. Жалко, че не можем да оставим всички тук. Ще ми се да го видя как ще изхвърли всички.

Още докато Джорджина говореше, хората започнаха да се точат през портите, запътили се към домовете си, преди да притъмнее. Беше грандиозен жест и нещо като празник в иначе монотонния живот, но не беше реалност. Реалността бе да се събудиш сутрин и да се чудиш откъде ще дойдат парите за следващото ядене. Покъщнината на Харисънови бе разтоварена и струпана грижливо на верандата, където нямаше опасност да се намокри. Това, което бе предизвикало грандиозното шествие, сега изглеждаше жалко и дребно в сравнение с величествената сграда, но никой не коментира. Всеки нареждаше по един малък спомен от миналото, стискаше ръката на някой от семейството, потупваше я успокоително и изчезваше в спускащия се мрак.

— Настаних Бетси и пралеля ти в детската стая — каза Джорджина, след като се върна при смаляващата се група на парадното стълбище. — Една прислужница приготвя стаята за гости за теб и

Одри. Дъглас каза, че иска да спи в обора с конярите. Мислиш ли, че е редно или да поискам да му приготвят стая?

Дженис примигна, за да сдържи една сълза и се взря в по-дребната жена, която нервно чупеше ръце пред нея. Елегантните рокли на Джорджина винаги ѝ придаваха по-величествен, неземеен вид. Широките ѝ усмивки и приятните маниери я правеха да изглежда тъй, сякаш контролира целия свят. Но както стоеше тук сега, раздърпана и уморена, с разрошени къдри над превити от несигурност рамене, тя беше просто жена като всяка от тях.

— В конюшната ще му е добре. Иначе ще си помисли, че е умрял и е отишъл на небето. Аз самата мисля, че съм умряла и съм отишла там. Как ще можем да живеем някъде другаде, след като видяхме това? — Дженис посочи фойето, в което влизаха.

— Така, както можах аз. — Джорджина посегна към ръката на Дениъл. — Отиваш там, където е семейството ти. Това е единственото място на света, което съществува.

Дженис поклати презрително глава.

— Любовта не ти слага покрив над главата или ядене в корема. Има много да учите, госпожо Малоуни. Но при все това благодаря за вашата щедрост. На сутринта ще потърсим пансиона.

При тези думи Джорджина изхъмка и взе да се оглежда наоколо с пресметлив поглед. Докато Дженис се качи по стълбите, за да потърси семейството си, Дениъл разтърси ръката на жена си и я върна към действителността.

— Дори да дадеш под наем всяка стая за петдесет долара на месец, няма да можеш да изплатиш това чудовищно творение, така че го избий веднага от хубавата си главица, госпожо Малоуни.

Джорджина направи физиономия.

— Би ли могъл да си смениш името? Ще ми е доста трудно да свикна да ме наричат с това.

— С Мартин може би? — Дениъл се засмя и я прегърна по-силно. — Върви да си лягаш. Някой сигурно трябва да успокои персонала, преди да са решили да се разбягат до сутринта.

Дениъл се замота към задната част на къщата, оставяйки Джорджина да се добере сама до леглото горе. Дано да знаеше как да я намери. Може би трябваше да залепи етикети на вратите, за да може всеки да намира когото търси.

Стаята ѝ изглеждаше много по-малка и натруфена, отколкото си я спомняше. Розовите надиплени завеси и покривки бяха идея на майка ѝ, но Джорджина никога не бе възразявала. Тоалетката още преливаше от шишенца парфюми и лосиони и сега се чудеше за какъв дявол са ѝ трябвали. Всичко, което ѝ се искаше сега, бе една гореща вана, а това бе лесно дарявано благо в този дом.

Като пусна водата във ваната в съседното помещение, Джорджина изсипа шишенце от любимата си пяна в горещата вода и се измъкна от дрехите. Истинско блаженство щеше да бъде да се излежава в пълната вана.

Когато Дениъл най-после установи местонахождението ѝ, Джорджина лежеше с облегната на ваната глава, полузаспала в океан от мехурчета. Той се подпря на вратата, попивайки луксозната обстановка с болка, на която не искаше да обръща внимание. Това бе естественото обкръжение на жена му. Тя бе създадена, за да я заобикалят по-фините неща в живота. Бе във вихъра си тук, където познаваше хората, етикета и средата си.

Заслепен глупак бе да мисли, че тя може да се приспособява като него към по-грубата страна на живота.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Джорджина се събуди, стресната от влезлия във ваната Дениъл. Втренчи се в удивителния образ на гол мъж, седящ в собствената ѝ вана, и се зачуди дали още не сънува.

Той наистина имаше най-удивителното лице. Издължените скули, подвижната уста и блестящите очи бяха чертите на невероятно много характери. В един момент можеше да е отнесен и начетен, в следващия — същинско олицетворение на бесен каубой, бранец собствеността си. Сега видът му бе на изкусителна нежност, която караше стомаха ѝ да се свива на топка.

— Осуети ли бунта? — прошепна небрежно тя, опитвайки се да не разкрива въздействието, което той упражнява върху нея.

— Успокоиха се, щом разбраха, че господарят е в Чикаго, че временно ние отговаряме за домакинството и че не възнамеряваме да посрещаме други неочаквани гости. Разковничето е да им кажеш това, което искат да чуят.

— А ти си специалист по тези работи. Дениъл, какво ще правим с пресата? Ще я съсипят ли? — Помъчи се гласът ѝ да прозвучи спокойно, докато го гледаше как се насапунисва.

В гласа на съпруга ѝ трепна насмешка, гледайки я как го наблюдава.

— Ще съжаляват, ако се опитат. Съществуват закони, Джорджина. Артемис може да държи местните адвокати, но аз мога да се свържа с най-добрите в бизнеса. Тази преса е частна собственост. Ако градските власти от свое име затворят сградата, тогава те носят юридическа отговорност за това, което ще се случи с нея и с всичко вътре. Утре ще събера нещата ни.

Подозираше, че Дениъл се скъсва да говори само за да я успокои, но се остави да я успокоява. Ако той не се тревожеше за пресата, и тя нямаше да го прави.

— Правили ли сте любов във вана, госпожо Весела?

Смяната на темата бе объркваща. Втренчи се в него и откри, че дори пръстите на краката ѝ треперят от подметнатата идея. Бавно поклати глава, не смеейки да проговори.

— И аз не съм, но винаги съм искал да пробвам.

Като насапуниса нежно гърдите ѝ, Дениъл я целуна по устните и промълви в тях:

— Ще се грижа добре за теб, госпожо Весела. За нищо не се притеснявай.

И понеже искаше, тя му повярва. Какво друго можеше да направи? Позволи му да я вземе и му се отдаде с цялото си сърце и душа. Защото го обичаше.

Дениъл разглобяваше печатната преса в един горещ юнски следобед, когато Игън влезе в стаята. Бършейки ръце в мръсен парцал, той се прокле за това, че бе захвърлил дъските, откъртени от прозорците на втория етаж. Щяха да бъдат страхотно оръжие.

Парчето тежко желязо в ръката му щеше да свърши работа, но само на близко разстояние. Игън изглеждаше като дребен мошеник с бомбето и карираната си жилетка. Никой мъж, който имаше и капка ум в главата си, не би седнал да играе на покер с такъв като него.

— Бях сигурен, че ще те намеря тук. — Игън се огледа и като не откри никой друг в затвореното пространство, се отпусна и разкърши дългите си ръце. — С теб трябва да уредим някои работи.

— Аз на твоето място не бих го правил. Не си ли чул? Татко не ме иска мъртъв, само вълн от града.

Мъжът се вторачи в него и Дениъл прехвърли желязото от едната в другата си ръка, любувайки се на въздействието, което пораждаше искреността. Защо мъже от този тип все си мислеха, че знаят всичко, а другите — нищо? Направо бе поразително как работи човешкият мозък.

— Няма да има нищо напреки, ако те помлатя, преди да те заведе при него. — Игън се приближи една-две крачки, изतिकвайки Дениъл назад към тежката преса.

— Ами тогава няма да има нищо напреки, ако елиминирам посредника, а?

Преди горилата да смели казаното, журналистът замахна високо и силно с крак, улучвайки бабанкото по най-болното място. Игън наистина бе малко муден. Човек би си помислил, че е запомнил тази маневра.

Натрапникът извика от болка, но се хвърли напред като бик с глава, насочена в корема на противника си. Цъкайки неодобрително, Дениъл чевръсто отстъпи и остави идиота да се забие в печатната преса. Не излезе от него кой знае какъв противник в крайна сметка.

Когато великанът се свлече на пода, Дениъл събра инструментите си и различните части на пресата, които бе разглобил, и тръгна надолу по стълбите. Прозвуча, като че ли баща му го привикваше. Това напълно го устройваше, защото и той имаше да каже едно-две неща на стареца.

Кръвта му закипя, докато стигне центъра на града. Чувството на отхвърлен, което бе изпитал като дете, беше нищо в сравнение с яростта, която изпитваше сега от чудовищния отказ на баща му да признае най-големия си син. Може и да имаше основателни причини да не го признава, но никакви основателни причини не можеше да има за силовите методи, които прилагаше Артемис. Ако човекът не беше толкова дяволски стар и при това негов баща, на Дениъл щеше да му хареса да го пораздруса. Но тази битка трябваше да спечели с думи.

Точно преди да стигне магазина, се спря при вида на събралото се множество около павилиона, който бе наел за снимките на Джорджина — павилион, който сега трябваше да е празен, като нямаше фотоапарат. Любопитството за миг взе връх над гнева му и той си запробива път през тълпата. Каквото и да имаше, сигурно се бе появило скоро, за да проявят изведнъж интерес толкова много хора.

С трезвото око на професионалист изучи експозицията от черно-бели снимки. Някои бяха промивани прекалено дълго от неопитни ръце. От композицията на други имаше какво да се желае. Без съмнение бяха правени от аматьор, и то не с толкова набито око като на Джорджина.

При все това носеха значителен заряд. Струпаните дами във влачеци се по земята коприни и шапки с пера зяпаха изумено снимки на полуголи мърляви деца, седнали край зеещи дупки в порутени балкони. Стаи, чиито тавани заплашваха да паднат върху оскъдно наредените за вечеря маси, се конкурираха с плъхове, изпълзели върху

купища смет при играещи наблизно деца. Едно празнично облечено семейство се усмихваше тържествено пред камерата на фона на къща, която като че ли всеки миг щеше да се срути.

Някой с цинично око бе уловил тези сцени и Дениъл се почуди кой в този град би могъл да бъде по-циничен от него самия. Обиколи от всички страни павилиона в търсене на някакъв знак за фотографа, но не откри нищо. Знаеше, че не е Джорджина. Макар че би могла да види контраста между хората и жизнените условия, тя имаше склонност да нагласява нещата. Който и да бе правил тези снимки, карал бе направо и без да спира.

Като си спомни, че фотоапаратът на жена му бе все още у Питър, Дениъл поклати глава и се измъкна през тълпата. Артемис щеше да го скалпира, ако разбере, че той е правил тези снимки. Не можеше да си представи сухия и сдържан Питър да направи нещо толкова предизвикателно, особено когато съвсем не беше в негов интерес. „Ей Би Си Ренталс“ щеше да премине в ръцете на Питър един ден, а къщите на тези снимки бяха нейна собственост.

Не вярвайки на собствената си логика, Дениъл забърза по улицата към дома на Малоуни. Трябваше да спази уговорката с баща си, уговорка, отлагана двадесет и осем години. Време беше да я изпълни. По-късно щеше да се тревожи за тези снимки.

Не бе съвсем подходящо облечен за случая. Бялата му риза бе изцапана с масло от пресата, а и не си бе направил труд да сложи яка и вратовръзка или сако и жилетка в тази горещина. Косата му несъмнено беше, както обикновено, рошава и ръцете му бяха омазани със същото масло, което красеше ризата. Поне не си беше измърсил кокалчетата в брадата на Игън, разсъди горчиво, пренебрегвайки погледите, които го съпроводи по пътя към кантората. Не мислеше, че баща му би одобрил задържането му.

Секретарката отвори уста да възрази, когато той профуча край нея, но не бе в позиция да се справи с него. Когато блъсна вратата и нахлу в бащината си светая светих, тя потъна обратно зад бюрото си.

Питър не беше на линия точно за този сблъсък, отбеляза Дениъл. Стаята бе заета единствено от стареца зад голямото бюро. Не откриваше никаква прилика между собствения си образ в огледалото и едрият хубав мъж зад бюрото, но името на този мъж стоеше в кръщелното му свидетелство и бе дошло време за някои обяснения.

Дениъл се разположи в един удобен стол и качи ботушите си на бюрото. Със скръстени на гърдите ръце той изразяваше нагло предизвикателство още преди да бе отворил уста.

— Е, татко, Игън каза, че сте искали да ме видите.

Представителният мъж с прошарена коса примигна тъпо за миг, после се взря във високия слаб непознат, когото бе виждал веднъж. Споменът за наглия му смях тогава все още го изгаряше. Никой негов син не би се държал по този начин.

Но още докато го отричаше пред себе си, устата на Дениъл се изви в позната усмивка и сиви очи блеснаха със светлина, досущ като на най-малкия му син. Артемис стисна зъби и се вкопчи в бюрото.

— Ако съм искал някога да те видя, щях да ти платя билета, за да се върнеш тук. Не зная какво си мислил да постигнеш с идването си в Кътлървил, но аз съм ти дал всичко, което някога съм смятал за необходимо. Трябва да бъдеш дяволски доволен, че си направих труда да те издържам, докато пораснеш. Нямам никакво намерение да продължавам да го правя.

Дениъл продължи да се усмихва.

— Не е необходимо. Имам много добър самостоятелен бизнес. Изкореняване на стари дънери май. Трупането на пари е една от полесните задачи в живота, не мислите ли?

Артемис погледна навъсено.

— Нищо няма да получиш от мен. Ако ме беше помолил с известно уважение, можех да помисля да ти намеря някаква длъжност в моите холдинги, но ти се стараеше да ме съсипеш от мига, в който стъпи в този град. Искам да го напуснеш веднага и да не ми се мяркаш повече пред очите. Ще направя всичко, за да стане това.

Дениъл сви рамене.

— Дойдох, само за да видя що за семейство е това, което раздава децата си. Сега, когато вече зная, не чувствам никакво задължение да предявям претенции към вас. В интерес на истината — сериозно обмислям дали да не си сменя името. Съпругата ми не желае да бъде свързвана с гнездо на змии.

По лицето на Малоуни избиха морави петна от очевидните му опити да се въздържа, впивайки пръсти в бюрото.

— Заплатих доста пари, за да те възпитат в известно уважение към авторитета. Мисля да поискам парите си обратно.

— Ако можете да изстискате кръв от лале, предполагам, че ще съумеете да получите пари от мъртвец. Но подозирам, че бавачката ме е научила на повече уважение, отколкото вие сте придобили за цял живот. Изпитвам огромно уважение към хора, които се трудят и спестяват и се опитват да свържат двата края, докато кръвопийци като вас им одират кожата. Простете ми, ако не виждам във вас авторитетна фигура, която трябва да почитам.

Мъжът зад бюрото опасно притихна, като бутна настрана стола си и се взря в посетителя. Градската улица под него изчезна от полезрението му, когато скръсти ръце с жест, несъзнателно наподобяващ този на сина му.

— Ще се научиш да ме уважаваш още преди да съм свършил с теб. Докато говорим, адвокатите ми подготвят документите за поглъщането на „Хановър Индъстриз“ и онова отвратително грозилще, което съпругата ти нарича дом. До вечерта и двамата ще бъдете на улицата. Мислеше се за много хитър, като ми отмъкна Джорджина Хановър, но скоро ще разбереш какво е да държиш жена като нея на улицата. Ще превърне живота ти в ад, докато не се смиля над страданията ѝ и не предложи да платя за развода ѝ, за да поправи детинските си грешки. Докато съм жив, няма да сложиш ръце върху „Хановър Индъстриз“.

Дениъл въздъхна и поклати глава.

— Вие просто не разбирате. Сигурно трябваше да го знам, но не е за вярване, че собственият ми баща не е човек. Предполагам, че нямате намерение да ми кажете защо сте ме счели за толкова противен и да ме заточите извън кралството си.

Тъмни очи блеснаха изпод суровата маска на стареца.

— Защото, що се отнася до мен, ти не си ми никакъв син. Може и да носиш името ми, ала нито капка от кръвта ми. Сега схващаш ли?

Дениъл сви равнодушно рамене, но скованата му стойка издаваше донякъде вътрешната му борба.

— Тъй като не познавам майка си, не мога да я защита много добре. Ще приема думите ви за верни. — Свали краката си на пода и стана, канейки се да си върви.

— Няма да си тръгнеш отгук, докато аз не ти кажа! — извика Артемис, надигайки се иззад бюрото.

Дениъл продължи да върви.

— Ще се споразумея с теб! — Когато Дениъл пак не спря, той добави: — Засяга жена ти, така че по-добре ме чуй, дявол да го вземе.

Дениъл погледна въпросително през рамо.

— Не те искам в този град. Не желая да безпокоиш съпругата ми. Болна е и няма да го допусна. — Артемис сви юмруци върху бюрото. Когато Дениъл пак не отговори, продължи: — Готов съм да запиша ипотека на къщата на Хановърови на името на жена ти, тъй че тя на практика ще притежава имота. Всичко, което трябва да сториш, е да изчезнеш от града и повече да не се връщаш.

— А „Хановър Индъстриз“? — попита внимателно Дениъл.

— Фабриката е моя. Ще разполагам с нея, както пожелаея. Ако кървящото сърце на жена ти не може да понесе гледката на закритото предприятие, тогава нека да се разведе с теб и да се омъжи за сина ми, както и трябваше да стане. Тогава решението ще е на Питър.

— Сигурен съм, че нещата пасват идеално там някъде в студеното ви сърце. Трудно ми е да се възхитя на логиката ви, но ще го имам предвид. Но ако не ме лъже шестото ми чувство, Питър може и да не се окаже толкова отзивчив, колкото си мислите. Пак ще се видим.

Със самоувереност, граничеща с наглост, Дениъл излезе.

След като си бе отишъл, иззад скрита в стената врата се показва висок мъж в нетипични за града каубойски дрехи. Ръката му почеса замислено двудневната брада.

— Чу ли това? — попита Малоуни.

Непознатият кимна. Не си бе направил преди труда да свали широкополата си „Стетсън“. Сега го направи и изгледа една дупка от куршум в нея.

— Тогава разбираш защо искам да изчезне от града. Каза, че и ти го търсиш. Ето ти възможност.

Мъжът нагласи шапката над очите си и затъкна палци в колана си.

— Не е точно това, което очаквах. Тия драскачи са все пъзливи и кекави, като ги видиш. Тоя хич не е такъв, да знаеш.

Малоуни го погледна с отвращение.

— Мислех, че си стрелец. Не може да те уплаши някакъв си хлапак.

Мъжът сви рамене и се залюля на токове.

— Не ме е страх от никой, че и от тебе. Това, което казвам, е, че на човека му стиска. Сам се оправяй. Канех се да плаша мишка. Сега не знам дали не трябва да го огледам по-хубаво.

Малоуни се намръщи.

— Изчезвай, Мартин! Вече си бита карта. Не знам само защо се занимавам с теб.

— Защото търсих момчето да го гръмна и ти си помисли, че ще ти спестя труда. — Доволен от себе си, каубоят се завъртя на високите си токове и излезе.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Дениъл седеше на най-долното стъпало пред дома на Джорджина и гледаше как съпругата му си играе с двете най-малки деца на Харисънови. Дженис бе намерила някакъв пансион и утре щяха да си ходят, въпреки настойчивите протести от страна на Джорджина. Тази огромна стара къща щеше да изглежда празна без тях.

Както празна и безжизнена щеше да бъде без Джорджина. Дениъл видя как тя подхвърли една топка на Бетси и се засмя, когато момиченцето я улови. Жена му бе родена да живее в богатство. Имаше щедро сърце, което щеше да се къса, ако не можеше да помага на другите. Бе родена и да отглежда деца, макар и засега да не го съзнаваше напълно. Наблюдаваше я снизходително как избягва хитро атаката на Дъглас и го подмамва в гонитба по ливадата. Момчето сякаш за първи път бе дете.

Той не беше бедняк. Можеше да купи на Джорджина скромна къща и да издържа деца, но разходите щяха бързо да подядат капитала му. Щеше да се наложи да печели пари, за да ѝ осигури някои удобства до края на живота им, но не можеше да го прави тук. Артемис щеше да се погрижи за това. Разсъждаваше достатъчно реалистично, за да знае, че може да причини на баща си неизказана мъка, но не и изцяло да го спре. Сам щеше да остане да се бори. Със съпруга и деца нещата изглеждаха съвсем различно. Щеше да се наложи да напуснат Кътлървил, ако искаха да водят изобщо някакъв живот.

Но това бе домът на Джорджи. Тук имаше приятели и роднини. Дениъл познаваше силата на семейната връзка и не искаше да я лишава от нея, дори баща ѝ и неговият баща да бяха един дол дренки. Не искаше да разруши защитения свят, който бе създал скъпоценност като неговата госпожа Весела. Беше свикнал да живее без семейство, да се скита без дом, но Джорджина — не. Не можеше да ѝ причини такова нещо.

Ако техният бе любовен съюз, ако Джорджина се бе омъжила за него, защото го обичаше — напук на всичко, би могъл да разгледа и

други възможности. Заради любовта на жена като нея би изкачил планини и преплувал морета, би направил всичко, което поиска. И щеше да очаква същото от нея. Но тъй както стояха нещата, не можеше да я помоли дори да напусне дома си заради него.

Не му харесваше тази дилема. Можеше да остане и да се опита да унищожи семейството си в нейно име. Можеше да я отведе със себе си и да я принуди да изостави семейството си. Или можеше да ѝ върне свободата и да си отиде.

Егоистично предпочиташе първите две алтернативи пред третата. Джорджина беше най-доброто нещо, случвало му се някога, и не искаше да се отказва от нея. Но трябваше да действа неегоистично и да я направи щастлива. Колкото и противно да му беше да отстъпва, налагаше се да приеме предложението на баща си в името на Джорджина. Достатъчно щеше да бъде да надраска името си върху документа в джоба на палтото си и да излезе. Нямахше да му струва никакви усилия.

Но струваше. Напускайки верандата, за да потърси писалка, Дениъл чу смеха на жена си да се носи от поляната отпред. Бе си мечтал цял живот да чува този смях. Бе си я представял закръглена, с неговото дете в утробата ѝ. Бе искал да я заведе на юг и да я запознае с приятелите си и с останалите от семейството на осиновителите му. Бе инвестирал цял живот надежди за любов в желанието си към Джорджина Мередит Хановър. Щеше по-скоро да запази тези мечти непокътнати, отколкото да ги види разрушени от реалността на един брак без любов.

Спускайки се бавно по стълбите, Дениъл си въобрази, че още долавя аромата на лилии, полъхващ от стаята, която бяха споделяли миналата нощ. Чудеше се каква ли щеше да бъде тяхната стая, ако ги оставеха да я създадат.

Не му бе съдено да узнае. Седнал зад бюрото на Джорджина, постави името си под споразумението, прегледа новонаписаната ипотека, за да се увери в юридическата ѝ сила, после я постави в бюрото, а споразумението — в един плик за баща му. Свършил тази работа, той се взря в празната попивателна и писалките на Джорджина. Писането му бе професия. Сигурно можеше да спретне нещо разбираемо.

Докато пишеше, се опитваше да си внуши, че не е длъжен да го прави тази вечер. Можеше да остане и да прекара още една нощ в обятията на жена си, запомняйки всички неща, които щяха да му липсват, след като си отидеше. Ако се запасеше с достатъчно спомени, можеха да му стигнат и за цял живот. Но сега, когато бе подписал документите, ако останеше, щеше да се чувства предател. По-добре разривът да стане бързо и чисто. Джорджина бе много по-силна, отколкото някой предполагаше. Щеше да се погрижи за работниците във фабриката и универсалния магазин. Щеше да ги поведе към победа над машинациите на баща му. Можеше да разчита на нея да доведе докрай делото му. Нямахше смисъл да се бави заради сантиментални мерици.

Като остави писмото под възглавницата ѝ, Дениъл опакова малкото си вещи, спусна се по задните стълби и излезе през кухнята.

На здрачаване Джорджина изпрати децата по леглата им и тръгна да търси съпруга си. Усещаше присъствието му през цялото време, докато я бе наблюдавал от верандата. Разбра кога се прибра. Надявала се бе той да се включи при тях, но Дениъл никога не се бе научил да играе като малък и може би не знаеше как. Някой ден трябваше да го научи.

Мислеше, че ще го намери в кабинета да пише или да чете, но светлината бе студена, като че ли той никога не е бил там. С надежда, че е решил да се изкъпе след трудния ден, прекаран в разглобяване на пресата, се шумгна в спалнята си и се поразхвърли. Тази игра можеше да се играе от двамата.

Но той не беше там. С въздишка напълни ваната и се доразсъблече. Може би щеше да я намери.

Не се появи и когато привърши. След като се уви в памучната хавлия, тя взе една книга и се разположи върху стола в спалнята в очакване. Дениъл бе способен на какво ли не. Не можеше просто да го закарфичи някъде, нито пък имаше желание да опитва. Обичаше го твърде много такъв, какъвто бе.

Нещо го тревожеше цялата вечер, знаеше го. Може би онези снимки, появили се мистериозно в павилиона. Тя самата не ги бе видяла, но научи за тях от Харисънови. Дениъл не бе споменал нищо,

но и не бе задавал въпроси, тъй че знаеше за тях. Може би бе отишъл да открие кой ги е поставил там.

Тайничко се надяваше това да е бил Питър. Апаратът ѝ в края на краищата бе у него, а и той имаше достъп до онези къщи. Дениъл имаше нужда да опознае семейството си, а Питър като че ли най-лесно можеше да бъде опознат. Вярваше, че онази нощ направиха някакви стъпки в тази насока, но от тях, доколкото виждаше, не бе излязло нищо. Може би трябваше да стигне до някакъв замисъл за сближаване на двамата братя.

Денят във фабриката я бе изтощил и главата ѝ взе да клюма над книгата. Сепната от часовника, който удари единадесет часа, Джорджина се намръщи и остави книгата настрана. Къде ли можеше да е отишъл по това време?

Като нахлузи пантофите си, слезе на долния етаж да види дали някой слуга знае нещо, но всички отдавна се бяха оттеглили, включително и Харисънови. Единствено тя беше будна и ходеше нагоре-надолу.

Като се увери, че входната врата е отключена, така че Дениъл да може да влезе, се завлече обратно в празното легло. Чудно, колко бързо бе свикнала да дели леглото си с друг. Искаше да се сгуши в топлите голи гърди на съпруга си и да почувства как ръцете му се сключват около нея. Обичаше да чувства дъха му, парещ ухото ѝ, и пръстите му, вплетени в косата ѝ. Не знаеше как бе живяла без него досега.

Някак си трябваше да му го каже. Дали нямаше да го уплаши? Някои мъже — може би, но не мислеше, че ще уплаши Дениъл. По-скоро си мислеше, че може да разцъфне в онази своя широка усмивка и да я целува, докато ѝ се завие свят.

Като метна хавлията на стола, Джорджина се покатери в леглото и положи уморено глава на възглавницата. Тази нощ и без това нямаше сили за любов. Не ѝ се вярваше да успее да заспи, преди да се прибере Дениъл, но поне очите ѝ да си починеха.

Като се обърна по корем и пъхна ръце под възглавницата, за да я гушне по-добре, усети допира на твърда хартия до пръстите си в същото време, в което тя прошумя в ухото ѝ. Стомахът ѝ се сви, предугаждайки неприятност, когато стисна плика, поизмачквайки го, и го извади от скривалището му.

Изкушаваше се да го остави за сутринта. Можеше просто да си лежи и да изчака съпруга си да се върне и двамата щяха да го прочетат на дневна светлина. Дениъл щеше да премахне всяко неприятно чувство. Бележките под възглавницата можеха да бъдат единствено неприятни.

От друга страна, може и да беше любовно писмо. Дениъл може би я чакаше някъде, чудейки се защо не идва да отговори на любовния му зов. Съвсем в стила му бе да измисли нещо такова.

Със смесица от любопитство и страх седна в леглото и запали лампата. Решителният замах, с който бе изписано името ѝ, отговаряше определено на почерка на Дениъл.

Със затаен дъх внимателно сръза плика. Когато измъкна листовите, ръката ѝ вече трепереше. За романтично randevу не бяха нужни толкова много листове.

Не желаше да го чете. Стисна очи и се опита да го остави настрана, но първият ред — *Скъпа моя госпожо Весела* — заплува пред затворените ѝ очи. Като че ли чу гласа на съпруга си в този ред. Под клепките ѝ се насъбраха сълзи и раздразнена ги избърса, като отново отвори очи.

Първия път го прочете набързо в очакване на поантата, в очакване на онзи ред, в който се казваше, че всичко ще се оправи, стига да бъде търпелива. Така и не го дочака. Озадачена, разтреперана, тя се опита да го прочете по-внимателно, но от сълзите думите се премрежваха пред погледа ѝ.

Той я напускаше. Вече си бе отишъл. С влака за Синсинати в седем часа. Щял да пише когато и където и да отидел. Щял да поддържа връзка. Ако имало дете, искал да знае, защото нямало да остави никое свое дете без баща. Но искал да ѝ върне къщата и свободата, и живота ѝ — точно такъв, какъвто е бил, преди да се намеси той. Искал да бъде щастлива, а ѝ причинявал само мъки и неприятности.

Типично за Дениъл. Чуваше го как изговаря всяка дума. Беше красноречив, удивително искрен и трогателно честен. А също така и най-проклетият негодник, на когото бе имала нещастieto да налети, и тя щеше да му даде да разбере.

Дори не си направи труда да потърси ипотеката, която според уверенията му се намираще в чекмеджето на бюрото. По дяволите

ипотеката! По дяволите къщата! По дяволите проклетите Малоуни! Не можеше да ѝ причини това. За последен път се правеше на герой. Този път щеше да го застреля на място.

Побесняла вътрешно, скочи от леглото и взе да навлича каквато дреха ѝ попадна подръка. Беше посред нощ. Последният влак бе тръгнал с Дениъл. Но тя знаеше как да го намери. Разполагаше с коз, който той явно не вярваше, че тя ще изиграе. Но щеше да види.

Канеше се да телеграфира на Тайлър и Иви.

Дениъл наблюдаваше проблясъците светлина при преминаването на някакъв безименен град. Подмина последната гара между Кътлървил и Синсинати. Вече нямаше връщане назад.

Опита се да гледа напред, да планира едно бъдеще, което изведнъж му се стори пусто. Не мислеше да ходи веднага в Начиз. Тайлър и Иви щяха да го обсипят с въпроси и те нямаше да са приятни. Можеше да се върне в „Диспач“ в Сейнт Луис. Пулицър се беше оказал добър учител. Пак щеше да го вземе на работа.

Или можеше да отиде в Тексас и да потърси град, който няма вестник. Нямаше да забогатее, но щеше да преживява прилично. Щеше да си намери някое приятно миньонче, което да му бъде добра съпруга, а и нямаше да има нужда да я спасява. Щяха да се установят някъде и да имат близнаци или нещо подобно. Искаше му се в предния двор да има рози и ограда от колове. Нуждаеше се наистина от много малко. Сигурно щеше да може да задоволи тези прозаични желаниа.

Или можеше да рискува всичко и да има Джорджина.

Влакът забави ход, за да направи голям завой, и Дениъл се усети, че нахлупва шапката си и взема торбата си. Без да се замисли над действията си, зашари по пътеката покрай спящите пътници, ускорявайки ход с навлизането на локомотива в завоя. Буквално бягаше, преди влакът да набере скорост на другата страна.

Стрелвайки се през вратата на вагона, улови външната дръжка, запрати торбата в едно царевично поле и скочи в нощния мрак.

Един мъж с изцапан и измачкан „Стетсън“ го наблюдава, докато изчезна, после прихлупи още по-ниско шапката над очите си и се усмихна, намествайки се по-удобно на седалката. Момчето бързо съобразява — това щеше да каже за него.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Почукването на предната врата прозвуча като ехо на пулсирането зад очните ѝ ябълки, когато Джорджина бързо опъна косата си в кок и мушна още една фиба в него. Бе прекарала най-ужасната нощ в живота си и нямаше нужда от това адско главоболие. Може би трябваше да открие някое от шишетата с лауданум на майка си.

Не можеше да очаква, че Иви и Тайлър ще отговорят на телеграма, изпратена посред нощ. Трябваше да изчака до сутринта. Но просто не можеше да стои тук и да не прави нищо. Ако само имаше идея на кой влак се е качил Дениъл, след като е пристигнал в Синсинати, щеше да вземе следващия. Но не знаеше и това я възпираше. Не и докато не получеше новини от семейство Монтен.

Слугата дискретно потропа на вратата и Джорджина се смръщи, когато го погледна.

— Господин Питър Малоуни е дошъл, госпожо.

Питър? В този час? Джорджина бързо погледна часовника на камината. Не мислеше, че Питър дори знае как изглежда слънцето по това време.

Тя кимна, за да го освободи.

— Ще слеза след минутка.

Само минутка щеше да ѝ е достатъчна да събере гнева си и да го запрати в него. Бе почти благодарна, че Питър се бе поставил като мишена за нейната ярост, преди тя да бе избухнала поради нуждата да я освободи.

Бе облякла светла рокля днес, но не бе напълно сигурна коя или как ѝ стои, а и всъщност въобще не се интересуваше. Бе будувала цяла нощ, надявайки се да чуе нещо, каквото и да е, и сега кипеше от раздражителност. Който и да е от семейство Малоуни би ѝ послужил да излее своята ярост.

Питър стоеше в предния салон и държеше фотографския ѝ апарат.

— Имаш смелостта да идваш тук, Питър Малоуни! Всеки човек с грам съвест би се скрил от лицето на света след всичко, което ти и семейството ти направихте. Само остави това нещо и се махай от погледа ми. Отвращаваш ме.

Заше метен от тази бойка жена, която имаше същото лице като усмихнатото момиче, което познаваше отпреди, Питър бавно свали фотоапарата от рамото си и се вторачи в нея. Живите златни къдрици бяха вързани отзад в стегнат кок и нищо не отвличаше вниманието от нежната ѝ красота, но тъмните сенки под очите не бяха привични за жената, която познаваше.

— Какво не е наред, Джорджина? Не може да си ми сърдита, че те накарах да се омъжиш за Дениъл? Мислех, че си щастлива.

— Щастлива? — Гласът ѝ почти се извиси до писък. — Щастлива да бъда насилена да се омъжа за човек, който не правеше абсолютно нищо, освен че бе любезен с мен? Ако имах пушка, трябваше да те накарам насила да се ожениш за някоя нещастна жена, която да не прави нищо, освен да страда от твоето себелюбие. Знаеш ли, че баща ти е конфискувал редакцията на Дениъл и че е изгонил семейство Харисън от дома им? Знаеш ли? Сега се направи на невинен, Питър Малоуни. Предизвиквам те. Махай се от погледа ми. Дори никога да не видя някой Малоуни, пак няма да се успокоя.

Тя се обърна и заизкачва стълбите, като само забеляза Одри и Дженис, които надничаха долу към нея от горния хол с разширени и уплашени очи. Заклевайки се пред себе си, Джорджина се обърна и спря погледа си на Питър:

— Махай се!

— Не съм го направил аз, Джорджина! — Започвайки да се ядосва, гостът съсредоточи вниманието си върху жената в коридора. Не виждаше застаналите горе. — Нямам нищо общо с даването на тези имоти под наем. Както и да е обаче, мисля, че те биха се радвали да ги изгонят от тези препълнени с плъхове капани.

— О, кажи ми още нещо, Питър — саркастично отвърна Джорджина. — Кажи ми, че универсалният магазин „Малоуни“ не притежава част от тази компания за даване под наем. Кажи ми, че ти не отговаряш за магазина. — Тя постави ръце на кръста си и тръгна с малки крачки напред. — Кажи ми, че ти не си Малоуни и аз може би дори ще ти повярвам.

— Джорджина, какво, по дяволите, ти става тази сутрин? Връщам ти фотоапарата с надежда за примирие. Просто исках да те помоля за една услуга. — Питър удържа позицията си, докато Джорджина почти не стъпи върху краката му, тогава се оттегли назад към вратата. — Би ли се вслушала в гласа на разума поне за минута? Майка ми иска да види Дениъл. Знаеш, че тя е инвалид. Откакто ѝ казах за него, едва се храни. Трябва да го убедиш да я посети. Повярвай ми, Джорджина, аз не съм негодникът, когото търсиш. Спорих с баща ми за тези имоти, но той не ме послуша. Нищо не мога да направя по въпроса.

Пренебрегвайки молбата му, Джорджина се отдаде на яростта си.

— И нищо не можеш да направиш за уволнените продавачки, нали, Питър? — Първият ѝ въпрос беше измамно спокоен. — И нищо не можеш да направиш за работното време или за заплатите, които получават, или за повишенията, които давате само на мъже? А да им купите табуретки, за да си почиват, несъмнено би ви довело до банкрут. — Гласът ѝ се издигаше с всяко ново обвинение, докато не закрещя: — Излез от къщата ми, Питър Малоуни, и не се осмелявай да покажеш лицето си тук отново.

— Добре, благодаря ти, няма! — Нахлупвайки обратно шапката на главата си, Питър излезе наперено и затръшна вратата след себе си.

С желание да припадне на пода Джорджина остана изправена за няколко секунди, като позволи на яда си да премине през върховете на пръстите ѝ и да излезе от нейното тяло, преди да се обърне с лице към своята публика. Никога не бе правила нещо подобно през целия си живот и въобще не бе сигурна, че иска да го направи някога отново. Животът бе много по-лесен, когато можеше да се изправи пред него с усмивка.

Сега опита да залепи една на лицето си, но усмивката потрепна леко, когато се обърна и видя Дженис вече по-долу на стълбите.

— Той нищо няма да направи, нали? — попита тя спокойно.

Джорджина поклати глава.

— Няма или не може. Не зная кое.

Дженис кимна с разбиране.

— Няма нищо. Ние ще се оправим. Пансионът е много по-евтин всъщност, тъй като са включени две хранения дневно. И ако ти можеш да задържиш фабриката отворена, Андрю ще печели много повече,

като работи за теб. — Тя колебливо докосна ръката на Джорджина. — Ще се почувстваш по-добре, като хапнеш нещо. Знаеш ли, че Игън се опита да събере наемите онзи ден?

Джорджина слушаше разсеяно.

Дженис я поведе към трапезарията.

— Не взе дори и пени. Мъжете го следваха навсякъде, така че дори не можа да излее гнева си на някоя от нас. Момчетата поставиха дежурни смени на всички ъгли и сега той не може да мине, без всички да разберат. Изпратихме списък с искания лично до господин Малоуни.

Джорджина кимаше и се усмихваше, като оставяше думите да минат покрай ушите ѝ. Единствената мисъл в ума ѝ обаче, беше кога ще разбере нещо от семейството на Дениъл.

Пъхна пръсти в косите си и възнамеряваше да ги изскубне, докато се взираше във фигурките на тапета пред нея. Разсеяният ѝ поглед попадна на смачканата телеграма в ъгъла на бюрото.

Семейство Монтен нямаха новини от Дениъл, но питаха за него. Междувременно те пътуваха на север. Трябваше да ги очаква скоро.

Какво всъщност щеше да прави тя с Иви и Тайлър Монтен, когато целият ѝ свят се срутваше около нея? Може би трябваше да ги изпрати да посетят майката на Питър? Тази молба я бе измъчвала през целия ден заедно с всички останали проблеми. Защо не се бе отнесла с внимание към госпожа Малоуни по-рано? Никога не беше чула нищо против жената. Дори си я спомняше смътно като приятна и много наранима част от своето минало. Сигурно Артемис Малоуни я бе потъпквал, докато не се бе превърнала в нищо повече от сянка, обитаваща горните етажи на къщата.

Мъжете в семейство Малоуни бяха такива. Джорджина се смръщи и се вгледа още веднъж във фигурките. Но тя нямаше да бъде като жените в семейство Малоуни. Нямаше да бъде и като майка си. Щеше да отговори на удара, дори това да я убиеше. Както тръгна, в този ден и това можеше да стане. Поне така щеше да избегне мизерията.

Избърсвайки една непокорна сълза, Джорджина погледна към една от помощничките на Дженис, която влизаше. Дженис бе взела свободния си ден, за да се премести в пансиона. Дори семейство

Харисън нямаше да ги има, когато се прибереше вкъщи тази вечер. Може би трябваше да вечеря в кухнята със слугите.

— Госпожице Хан... госпожо Малоуни?

Джорджина кимна нетърпеливо.

— Имаме два пълни палета. Искате ли да ги превозим тази вечер?

— Те не са достатъчни да изпълнят поръчката за Нортън, нали?

— Не, госпожо, но са достатъчни за Ротингам.

— Искам да изпълним първо големите поръчки. Те плащат по-бързо и могат да поръчат своевременно, ако сме бързи. Ще изчакаме, докато имате и останалата част от тяхната поръчка.

— Да, госпожо. — Жената направи реверанс и изчезна през вратата.

Джорджина продължи да гледа след нея, като разтриваше главата си. Сега страдаше от безсъние. Би искала денят да свърши, ако вкъщи имаше някой, при когото да отиде, но мисълта за празната къща правеше дори фабриката желан рай. Може и да не бе толкова лошо семейство Монтен да дойдат и да поостанат малко.

Но пет часът — новото време, в което затваряше фабриката — дойде много бързо и щастливият смях на тръгващите си работници бързо се превърна в мъртва тишина на празна сграда.

Отказвайки да ѝ се предаде, Джорджина сведе глава над работата си. Сега, когато никой нямаше да я прекъсва, можеше да свърши нещо.

От удобното си място до прозореца на склада Дениъл наблюдаваше как работниците напускат фабриката. Каретата на Джорджина чакаше вън и една от жените спря да разговаря с кочияша, а след момент каретата се заклатушка, без да изчака Джорджина.

Проклетата жена, не би трябвало да работи в тази част на града и в този час. Искаше му се да иде да ѝ извие врата. Сигурно не си въобразяваше, че Артемис ще ѝ разреши да запази мястото си.

Но той беше отхвърлил правото си да се меси, затова можеше да се занимава с това, което бе останало от пресата му, и да чака съпругата му да се появи. Просто искаше да я види, да се увери, че се чувства добре. Знаеше, че е във фабриката. Беше я видял по обяд да

говори с работничките на предната морава. Готов бе да се обзаложи, че баща ѝ никога не се бе тормозил да прави това.

Не знаеше колко добър ръководител по производството щеше да стане Джорджина, но от нея щеше да излезе дяволски добър мениджър по персонала. Питър трябваше да се ожени за нея. Можеше той да управлява фабриката, а тя да се занимава с персонала. Заедно щяха да натрупат състояние.

Представата за жена му, обръщаща се към брат му за утеха, го накара да скръцне със зъби и да се захване отново да почиства масилото от частта, която държеше в ръка. Трябваше да я остави да си отиде, но не можеше — не и докато не се увереше, че без него ще бъде по-щастлива.

Единствено мъжката му самоувереност го караше да мисли, че тя ще е по-добре с него, отколкото без него. Знаеше го, но все пак стоеше, гледайки през прозореца, и чакаше Джорджина да покаже лицето си. Не очакваше, че ще се усмихва. Просто искаше да я наблюдава няколко дни и да се увери, че Артемис спазва обещанията си.

Беше все още светло навън, когато погледна и видя първото кълбо дим да излиза през прозореца на фабриката. Не беше сигурен, че вижда правилно, затова остави частта, по която работеше, и се вгледа по-внимателно. Обикновено виждаше надалеч по-добре, отколкото наблизко, но не можеше да повярва на това, което ставаше пред очите му.

Защо ще излиза пушек от прозореца?

Като се опитваше да не се поддава на паниката, Дениъл се отправи с равномерна крачка към вратата и надолу по стълбите.

Този скок от влака миналата нощ и последвалото дълго стопиране, докато стигне до цивилизацията, оказаха влияние върху слабите мускули на краката му. Не искаше да се сгромоляса с главата напред надолу по стълбите точно сега.

Докато стигна до улицата, сърцето му биеше като полудял барабан. Пушекът можеше да е бил само илюзия в замъгленото стъкло. Джорджина можеше дори и да не е там. Нямаше причина да вярва, че във фабриката, която си стоеше тук от десетилетия, има пожар. Абсолютно никаква причина.

Като викаше с всички сили, че има пожар, с надеждата, че някой може да чуе, Дениъл затича към офиса от другата страна на улицата.

Не можеше ли Джорджина да усети пушека?

Дочу други викове пред себе си, както и силното галопиране на кон, като че някой бързаше към пожарната команда. Пожарът в тези стари сгради можеше да се окаже опустошителен. След минути помощта щеше да дойде, но не можеше да чака толкова дълго.

Пушек се стелеше през вратата към офиса, когато Дениъл отвори със замах външната врата. Горещина го обливаше на вълни, но все още нямаше признаци на пожар в тази част на сградата. Като покри устата и носа си с кърпичка, той се промуши между столовете и бюрото на секретарката и си проправи път до мъничката стая в другата част на сградата — кабинета на Джорджина.

Откакто бе влязъл, кашляше силно и пот се лееше от него поради горещината. Димът правеше мрачната обстановка още по-замъглена и му беше необходимо известно време, за да се ориентира. Молеше се тя да не е там. Сигурно е усетила пушека и е излязла по-рано.

Откри Джорджина, опряла глава на бюрото, като че бе заспала и не се бе събудила. Сграбчи раменете ѝ и я извика по име, но тя не реагира. Паниката се разля из вените му постепенно, както огънят идваше през стената. Нямаше време да мисли, да тъжи или да се моли. Като я грабна на ръце, Дениъл се отправи обратно към вратата, само за да види още огнени пламъци, пълзящи по стената към тавана и навън. Каквото и да гореше от другата страна на тази стена, то бе достигнало състояние на възпламеняване, което щеше да запали цялата сграда за минути. Нямаше време да премине двата офиса и да излезе заедно с Джорджина.

Без да се поколебае, Дениъл се обърна и блъсна с рамо стъклото. Прозорецът се разтроши мигновено. Метна Джорджина на рамото си и използва ръкава на палтото си, за да бутне парченцата стъкло, стърчащи от рамката. Щом се увери, че изходът е безопасен, промъкна съпругата си през него.

Тя се отпусна безжизнено на земята отвън. Дениъл се движеше машинално, без да разсъждава. Скочи през прозореца и се наведе, за да вдигне жена си. Чуваше възбудените викове на хората, които правеха верига от помпите до сградата. В далечината дочу звъна на пожарната команда. Нищо от това нямаше значение. Единственият смисъл на живота му сега бе в неговите ръце и Дениъл вървеше внимателно през потъмнялата пътека към улицата. Ако тя оживееше, той щеше да

оцелее. Знаеше това с такава сигурност, с каквато знаеше накъде го носят краката му.

Никой не ги видя, когато я повдигна през незакования прозорец на склада от другата страна на улицата. Не се нуждаеше от светлина, за да я носи нагоре по познатите стълби към спалнята, която двамата бяха споделяли.

Постави я на леглото, което бе останало, когато напуснаха сградата. Тя се отпусна като безжизнена кукла. Той докосна с трепереща ръка меката ѝ буза и прошепна името ѝ. Отчаян се наведе и долепи устни до нейните. Те бяха топли, но видимо безжизнени.

Насила я изправи, прегърна я и замърмори безсмислени думи в ухото ѝ. Задвижи ръце нагоре-надолу по гърба ѝ — отначало нежно, после по-силно. Мърморенето му се превърна в измъчени викове на болка, когато тя не реагира.

— Джорджина, отговори ми! Боже мой, не ме оставяй така! Не можеш да ме оставиш. Ти си всичко, което имам, Джорджина. Събуди се и ме прати по дяволите, но не си отивай. Моля те, Джорджи...

Сега Дениъл плачеше, огромни сълзи се търкаляха без срам по бузите му с набола брада, докато разтриваше гърба ѝ и покриваше шията ѝ с целувки. „Обичам те, Джорджина — прошепна отчаяно, внезапно разбирайки, че е истина, признавайки го с наченки на горчива мъка. — Обичам те. Само искам да си щастлива. Моля те, Боже, нека тя да живее. Ще направя всичко. Никога няма да псувам. Никога няма да споменавам името Ти напразно. Ще уважавам баща си, Боже, всичко! Моля те...“

Гласът на Дениъл се губеше в ридания, докато люлееше съпругата си напред-назад, очаквайки някакво чудо в живот, изпълнен с всичко друго, освен с чудеса.

В тишината, останала след сълзите, прозвуча тихо стенание, последвано от жестока кашлица.

Дениъл пхна пръстите си дълбоко в косите на Джорджина и прошепна искрена благодарствена молитва, дори когато тя се прегъна на две в спазъм от кашлица, която разтърси и двамата.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Страхуваше се да я остави, страхуваше се, че тя ще му се изплъзне отново, но трябваше да ѝ донесе вода. Държеше я здраво, когато я връхлитаха спазмите на кашлицата — отново и отново, докато се уплаши, че тези атаки ще пръснат дробовете ѝ.

Трябваше да извика лекар, но не можеше да понесе мисълта да я остави. Никога не е бил от типа, който се паникьосва лесно, но сега не можеше да мисли, защото ужасът размътваше ума и поглъщаше душата му. Не можеше да загуби Джорджина. Не и сега. Никога. Виковете и шумовете долу от улицата се присъединиха към болезнения вик на страха в главата му.

Като се бореше да достигне някаква форма на разум, Дениъл натрупа възглавници зад главата на жена си, за да може да я облекне на тях, докато разкопчае роклята ѝ. С треперещи пръсти бързо разхлаби корсета ѝ и Джорджина пое рязко въздух, което предизвика още една унищожителна атака на кашлицата. Този път миглите ѝ леко потрепериха и сърцето на Дениъл ускори ритъма си.

— Джорджина, опитай се да дишаш спокойно. Не преглъщай, мила. Всичко ще се оправи. — Думите бяха безсмислени дори за него, но те като че я успокоиха. — Ще ти донеса чаша вода. Веднага се връщам. Само дишай равномерно и аз ще съм тук.

Стори му се, че тя кимна леко и поемайки си дълбоко въздух, той побърза да донесе чаша вода, благодарен, че който и да беше затворил сградата, не бе спрял водоснабдяването.

Когато се върна, тя се движеше неспокойно в леглото. Кашлицата не бе толкова тежка. Седна до нея и отново я прегърна.

— Донесох ти вода, мила. Пийни бавно. Браво на момичето. — Говореше по-скоро за да увери себе си, отколкото заради някаква полза за нея. Поднесе чашата към устните ѝ и я наклони така, че водата бавно потече в гърлото ѝ. Тя я отмести и се закашля отново, а после сама посегна към чашата.

Дениъл беше сигурен, че сърцето му е заседнало в гърлото, докато тя пиеше жадно. Искаше му се да плаче и да изрече благодарствени молби и безумни обещания пред Бог, за когото мислеше, че се грижи за другите, а не за него. Прилежно беше ходил на църква в неделя, когато го водеха Иви и бавачката, но никога не бе ходил сам. Това ще се промени сега, обеща си наум. Щеше да е точно до Джорджина, когато тя влезеше през църковните врати.

— Дениъл? — Думите ѝ бяха несигурни, дрезгави заради раздраженото ѝ гърло. Погледът ѝ срещна неговия с неувереност и хиляди въпроси.

— Ти не повярва наистина, че мога да си отида, нали? — Леко галеше косата ѝ, без да посмее да направи нещо повече. — Не стигнах и на половината път до Синсинати, когато разбрах, че не мога да живея без сърце, а ти имаш моето.

Тя издаде звук, който звучеше като смях, и Дениъл почувства как глупава широка усмивка се разлива по лицето му.

— Ти си мерзавец и мошеник — прошепна тя, скривайки лице в рамото му, като отново се закашля.

— Правя най-големите си проклетии, за да бъда герой, госпожо Весела, но не съм толкова умел, колкото трябва да бъда. Върнах се, за да ти кажа, че те обичам и да те моля да се омъжиш за мен. Мислиш ли, че ще можеш, ако чакам достатъчно дълго?

Джорджина се хвана за ръцете му и се опита да се засмее отново през един спазъм от кашлица. Поклати глава и Дениъл помисли, че сърцето му спира, но стисна устни и изчака с надежда.

— Ако това, че те обичам, не е достатъчно, какво друго мога да направя?

— Искам съпруг — закашля се тя, — а не герой.

Дениъл я прегърна и започна да гали косата ѝ. Дори през миризмата на пушека подуши уханието на лилия и се усмихна замечтано. Можеше да си представи как се събужда с уханието на лилия през останалата част от живота си. Топлият натиск на гърдите на Джорджина върху страната му пробуди други желания, но той устоя. Не му беше времето. Не знаеше кога щеше да настъпи то, но щеше да открие. Тя щеше да бъде негова, дори ако трябваше да изгори целия проклет град до основи, за да го докаже.

— Мисля, че мога да уредя това, Джорджи, ако кажеш, че искаш да ми станеш съпруга. Не мога да обещаю да бъда много добър съпруг. Може да се наложи да напуснем този град. По-добре помисли дълго и сериозно, преди да вземеш каквито и да е решения. Ще ти дам цялото време, от което се нуждаеш.

— Глупчо — промърмори тя, като го перна през гърдите. — Глупчо, глупчо, глупчо.

Почувства как смехът се събира в гърдите му и сълзи на облекчение измиха следите на мъката от по-рано.

— Трябва да те изведе оттук, госпожо Весела. Трябва да те заведе на лекар, но все още не искам никой да знае, че съм се върнал. Не искам баща ми да те изхвърли от къщата ти, преди да съм готов да си отида.

Стори му се, че тя промърмори нещо, което звучеше като: „По дяволите къщата“, но вероятно му се причуваха разни неща. Придържайки я отстрани, се изправи, а тя колебливо пристъпи до него. Той надникна през една пукнатина в прозорците, уплътнени с картон, и огледа хаоса долу. На едната страна чакаше карета, която можеше да е само на Джорджина. Много разтревожен, Блюкър се разхождаше около нея.

— Каретата ти е там долу, Джорджи. Ще те заведе до нея, за да може Блюкър да те заведе у дома. Не казвай на никого, че си ме видяла. Разбираш ли?

— Не — промълви тя, но кашлицата възпря по-нататъшните спорове.

— Тогава трябва да ми вярваш. — Дениъл повдигна брадичката ѝ, докато очите им се срещнаха. — Обичам те, госпожо Весела. Можеш ли поне мъничко да ми вярваш?

— След като те убия — успя да изрече тя с достатъчно сила, за да се чуе.

Дениъл се засмя.

— Ще те улесня. Ще ти заема моя пистолет веднага след като свърша с това, с което съм се заел.

Очите му потъмняха, но не ѝ даде време за въпроси. Без дума за предупреждение, я взе на ръце и се запъти към вратата. Съществуваше едно предимство да имаш дребна жена за съпруга — лесно можеш да я носиш.

Блокър погледна с облекчение, когато Дениъл се появи от сенките и настани Джорджина в каретата. Тя бе твърде слаба, за да протестира и потъна във възглавниците с още един спазъм на кашлица, а Дениъл се обърна към кочияша. С няколко предупредителни думи и с нареждане да ѝ намери лекар изпрати човека и каретата. Стори му се, че видя Джорджина да се обръща и да го гледа през прозореца, но нямаше смелост да я последва. Не още.

Като вдигна една захвърлена на улицата шапка, Дениъл я нахлузи над челото си и си проби път в тълпата. Време беше да разбере по каква причина избухна този пожар.

Следващата сутрин Джорджина лежеше в леглото си, облегната на възглавници, все още кашляше, но не толкова зле след една нощ почивка. Внимателно отпи от лекарството, което лекарят — доктор Фелпс, а не коварният доктор Ралф — бе предписал, и се опита да си припомни ужасния кошмар от предишната нощ.

Беше уверена, че е сънувала, че Дениъл е бил там, един разкаян Дениъл, който ѝ призна, че я обича. Един много разкаян Дениъл, поправи се тя, като смътно си припомни някои от неговите думи. Той ѝ се присмя, припомни си тя, а тя се опита да го удари, но той каза, че я обича. И ако паметта не ѝ изневеряваше, беше я спасил от горящата фабрика.

Тази част почти със сигурност бе върна. Би било типично за него да изпълни ролята на героя, а не да чака за помощ. За признанието му, че я обича, не бе толкова сигурна. Това можеше и да е желано мечтание. Не подхождаше на Дениъл. А и не го виждаше тук, край леглото си, да се грижи за нея. Много вероятно беше тя да си е измислила тази част.

Питър пристигна, когато Джорджина хапваше закуската си. Много не ѝ се ядяха препечени филийки, но ѝ стана приятно на стомаха, когато пи сок. Хвърли на госта поглед, пълен с презрение, и се присегна към кафето.

— Предполагам, че ще ме обвиниш и за пожара. — Той метна шапката си към най-близкия стол и не ѝ обърна внимание, когато тя тупна на пода. — Майка ми е в истерия, твоят скъпоценен съпруг като че ли е изчезнал, а баща ми няколко дни се беше изолирал. Това може

би са достатъчно основателни причини за подпалване на една от най-добрите фабрики за облекло в страната. Впрочем наредих да уведомят баща ти.

— Колко предвидливо! По-добре да ям и пия, докато мога. Когато той се прибере вкъщи, няма да се осмеля да докосна нищо.

Питър се вгледа в нея.

— Баща ми вероятно бе прав и наистина нещо ти има на главата.

Джорджина му се усмихна сладко, но един пристъп на кашлица развали ефекта. Питър продължи да я гледа войнствено, но ѝ подаде чаша сок. След като тя пое чашата, той взе шишенцето с лекарството от нощното шкафче до леглото.

— Това не ти е предписано от доктор Ралф. Може би е по-добре да го извикаш. Кашлицата ти не звучи добре.

Звукът, който издаде Джорджина, едва приличаше на смях.

— Добре. Доктор Ралф и баща ми — моите спасители. Махай се оттук, Питър! Ще се облека и ще отида да се скрия, преди да свърша в санаториума „Шейди Рест“ като майка ми.

Питър остави шишенцето и внимателно я изгледа.

— За какво говориш?

— Не се прави на глупак заради мен. — Джорджина остави нетърпеливо сока си встрани и се настани по-удобно в леглото. — Баща ти и доктор Ралф вероятно играят същата игра и с майка ти. На твоето място бих прегледала лекарствата ѝ. Сега си върви, Питър, искам да се облека.

— Слугинята каза, че трябва да си почиваш. Почти трябваше да се преборя с нея, за да вляза. Сега лежи тук и ми обясни нещата малко по-разбираемо или ще стоя при теб цял ден.

Джорджина се навъси.

— Колко по-просто трябва да се изразя? Доктор Ралф дава на майка ми лауданум, за да я държи в подчинение. Даде и на мен, за да може баща ми да ме извлече оттук и да ме скрие в някой оздравителен дом, докато твоят баща успее да направи нещо с Дениъл. Когато някоя жена в този град се опита да протестира или да се оплаче, доктор Ралф се появява, за да разреши проблема. Мисля, че самият той е изпил доста от това „лекарство“. — Тя придърпа завивките и започна да става, без да обръща внимание на шокираното изражение на Питър. — А сега би ли се махнал оттук?

— След това, което чух, не смея да спомена дори за изпращане на слугинята да доведе лекар. — Питър се обърна с гръб, за да може тя да вземе дрехата си, но не си тръгна. — Не зная как пламна пожарът, Джорджина. Трябва да ми повярваш. Наех няколко човека, за да разследват, но се съмнявам, че ще открият нещо. Пожарната команда потуши най-опасното, преди да бъдат унищожени някакви машини. Ще отида там и ще наредя да пренесат каквото може да бъде спасено в един празен склад. Ще намерим нова сграда и колкото е възможно по-бързо ще пуснем фабриката в действие.

— Ние? — Тонът ѝ бе плътно наситен с ирония. — Ние нищо няма да правим, Питър. Ти ще изнесеш задника си във отгук и във от живота ми и никога няма да показваш лицето си пред мен отново, ако знаеш кое е добро за теб. Уморих се да бъда любезна. Ще удуша баща ти. А ти не искаш да си наблизко, когато го правя, нали?

Спазми на кашлица попречиха на думите ѝ да бъдат толкова силни, колкото би искала. Питър се завъртя, но се въздържа да я бутне в най-близкия стол.

Стискайки юмруци, той изчака тя да си поеме дъх, преди да ѝ заговори:

— Ако нещо от това, което каза, е вярно, ще трябва да убиеш и мен заедно с него. Ще заведе доктор Фелпс да прегледа майка ми тази сутрин. Ако има някаква истина в това, което казваш, ще дам информацията на Дениъл. Той трябва да го публикува във вестника и да предупреди жените в града. Ще хвърлим доктор Ралф в океана, ако е необходимо. Всъщност къде е Дениъл? Аз още трябва да го убеждавам да се види с мама.

По собствено желание Джорджина взе един стол и си пийна сок, докато събираше сили.

— Ще му предам съобщението, но сега ръцете му са по-скоро заети. Предполагам, ще ми кажеш, че не си знаел, че баща ти му е предложил да ми даде ипотеката върху къщата, ако Дениъл изчезне?

Питър прокара ръка през косата си с жест, смътно наподобяващ Дениъл.

— Сега съм готов да повярвам почти на всичко. Не ме натоварвай с нищо повече, Джорджи. Остави ме да свърша нещата едно по едно. Кажи ми къде се намира Дениъл.

— Не, дори и за последния ти долар, Питър. — Този път успя убедително да се усмихне. — Доколкото зная, той замина обратно за Тексас. Кажи това и на баща си.

Проклинайки, Питър се наведе, за да вземе шапката си. Когато се изправи, красивото му лице бе гневно и в очите му бляскаха смарагдови огньове, но думите му бяха прекалено любезни:

— Ти обеща, че ще кажеш на Дениъл за мама. Разчитам, че ще го направиш, Джорджи.

Тя задържа усмивката си.

— Ще му напиша писмо. Сбогом, Питър.

Усмивката избледня, когато той се смръщи и излезе. Беше невъзможно да се каже на чия страна е Питър. Искаше ѝ се да му се довери. Винаги му бе вярвала. Но, от друга страна, винаги бе вярвала и на баща си. Дори не бе уверена, че все още може да вярва на Дениъл. В крайна сметка той си бе тръгнал от нея, точно когато тя си мислеше, че има някакъв прогрес между тях. Но се бе върнал. Щеше да разчита на това.

Не си направи труда да се облече. Нямаше работа, на която да отиде, нито пък някой, с когото да се срещне. Среса косата си, сложи фиби и остави слугините да ѝ помогнат. Както бе нервна и несигурна, те изглеждаха доволни, че имаха възможност да направят нещо полезно.

Когато Дженис почука на вратата, Джорджина бе готова за нормален разговор. Остави книгата си встрани и направи знак на посетителката си да влезе.

Дженис се промуши през леко отворената врата и я затвори след себе си. Тя погледна критично Джорджина.

— По някаква причина изглеждаш по-добре от вчера. Как се чувстваш?

— Като туберкулозноболна. Не мога да спра да кашлям. Кажи ми какво става.

Дженис придърпа стола.

— Питър Малоуни е долу във фабриката и нарежда да пренесат машините в склада, който използвахте вие с Дениъл. Всички картони от прозорците са махнати и се заменят със стъкла. Не зная какво е станало с обвинителната нота.

— Вероятно е наредил на баща си да я оттегли. — Джорджина повдигна рамене в знак, че въпросът е приключен. — Както и да е, Малоуни притежава цялата шивашка техника. Баща ми каза, че тя е ипотекирана до последната вещ. Мразя да губя по този начин. — Виждайки изражението на Дженис, побърза да добави: — Питър каза, че ще пусне фабриката възможно най-скоро. Ще се уверя лично, че е наел теб и Одри. Смятам, че днес почти ме послуша. Мисли си, че имам нещо, което той желае.

Дженис търпеливо изчака за някакво обяснение, но то не последва. Тя леко се намръщи, а после се зае с останалата част от новините, които носеше:

— Игън изчезна. Вчера обикаляше наоколо и опитваше да събере наема, но никой не го е виждал, след като той и Емъри са вечеряли снощи. Те и двамата говореха доста неприятни неща за теб и Дениъл, когато си тръгнаха.

Джорджина почувства как стомахът ѝ се сви от притеснение, но успя да запази спокойно изражение.

— Може би Дениъл го е изгонил от града — каза тя безгрижно.

Беше ред на Дженис да погледне уплашено.

— Дочух, че Дениъл не се вижда никакъв от няколко дни. Той добре ли е?

— Дениъл се чувства отлично — каза Джорджина с увереност и лека тъга. — Сега е в стихията си. Има повече гърнета със зреещи проблеми, отколкото са по силите на който и да е човек, и може би стои на някой покрив, за да ги наблюдава как кипят и се смее. Никога не се влюбвай, Дженис. Мъжете са самият ад.

Нормалното за Дженис незаинтересовано изражение се изпари и се замени с колеблива усмивка. Тя припряно прикри уста, но очите ѝ все още се смееха.

— Ще запомня това — каза спокойно. — Най-малкото ще знам да не доближавам мъже с пистолети и смешни шапки.

— Добре — разтърси глава Джорджина. — Намери си един добър чиновник, работещ за Малоуни, който има бяла яка и чисти ръце и е толкова благодарен, че те има, че да задоволява всичките ти желания.

Този път Дженис се засмя на глас, устните ѝ се разтвориха така, че разкриха ситните ѝ бели зъби. Тя се изправи бързо и тръгна към

вратата, след което се обърна само за да каже:

— Утре е Четвърти. Увери се, че имаш подходящо място за шествието.

— О, със сигурност ще го направя — промърмори Джорджина, когато вратата се затвори. А тя имаше няколко отлични идеи как да направи това и няколко други неща, които имаше наум.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Баща ти ще се погрижи за всичко, не се притеснявай въобще. — Доли Хановър потупа ръката на дъщеря си върху леглото. — Този очарователен младеж Питър ни изпрати най-милата телеграма. Сигурна съм, че той ще се погрижи за всичко. Никога не съм разбирала защо не искаш да се омъжиш за него.

Джорджина търпеливо изчака майка ѝ да си тръгне. Беше хубаво да разбере, че баща ѝ не я бе оставил отново в санаториума, а и тя винаги се радваше да я види. Точно сега обаче имаше други мисли в главата си. Бракът с човек като Дениъл имаше такъв ефект.

— Питър никога не се вслушва в мен, мамо — отвърна със забележителна въздържаност. — А и Дениъл се нуждае от мен. — Понякога, поправи се наум.

— Е, сигурна съм, че е важно. — Въпреки думите ѝ, лицето на Доли бе смръщено и озадачено, когато се обърна да си върви. — Сега поспи добре и не се притеснявай за нищо. Ние сме тук.

Точно това притесняваше Джорджина. Щеше ли да дойде Дениъл, ако знаеше, че родителите ѝ са отзад в имението? Ако не, тя трябваше да излезе да го търси, а нямаше абсолютно никаква идея откъде да започне, ако Питър бе поел контрола над вестника.

Вслуша се в листата, които шумоляха до прозореца на спалнята, и се опита да си представи, че това е Дениъл, идващ при нея. Послушно бе стояла тук цял ден в очакване да се появи, а той не бе я известил и с думичка. Ако не се появеше скоро, щеше да го обеси. Разстрелването не беше достатъчно.

Оправи дантелата на леката копринена роба, която бе облякла, след като се изкъпа. Тя бе част от чеиза ѝ и досега не я бе носила. Беше я облякла заради Дениъл. Сигурно бе луда. Защо се опитваше да очарова този мъж, който искаше да я напусне?

През целия си живот тя бе глезена от мъжете. Казваха ѝ да не се притеснява, защото за всичко ще се погрижат. Може би това отношение ставаше за жени като майка ѝ, но вече не и за нея.

Започваше да осъзнава, че мъжете се нуждаят от грижи също толкова, колкото и жените, и тази мисъл въобще не я учудваше. Искаше да се грижи за Дениъл — ако този проклетник ѝ дадеше възможност.

Изгаси лампата, пъкна се между чаршафите и потупа празната възглавница до себе си. Мислеше, че не желае много, когато просто иска своя съпруг до себе си всяка нощ. Прииска ѝ се да усеща близостта на тялото на Дениъл до своето, да може да се присегне и да докосне рамото му, да плъзне крак до неговия, да шепне сънени въпроси, когато се събуди. Желаше да е там, когато онзи огън пламваше в очите му и той се навеждаше над нея и я поемаше в ръцете си — и те се притискаха, за да се сплят. Искаше това с всяка фибра на тялото си.

Стисна клепачи срещу мъчението на мислите си. Вятърът сигурно се усиливаше. Клоните отвън стържеха бясно в стъклото.

Клоните отвън! Очите ѝ бързо се отвориха. Беше прекарала по-голямата част от живота си тук и вятърът никога не бе духал толкова силно от тази посока.

За секунди стана от леглото и отиде до прозореца. Със замах го отвори, вгледа се в сенките, като отмести тънкия кленов клон, и видя как широката му усмивка се превърна от глупава в доволна, докато тя беснееше срещу него:

— Дениъл Юън Малоуни, ти си най-непоправимото, най-неинтелигентното и най-дразнецното подобие на мъж, което съм виждала през целия си живот! Защо, за бога, не можеш да влезеш през вратата като всяко нормално човешко същество? Би било справедливо, ако паднеш оттам и си счупиш глупавия врат. Сега влизай бързо, преди да ми се наложи да те събирам на парчета от земята.

Дениъл тихо плъзна крак през перваза, хвана се за рамката на прозореца и се издърпа вътре, докато не застана толкова близо до нея, че пръстите на краката им се докоснаха. Джорджина не можа да се сдържи и силно пое въздух, когато той плъзна ръце под робата ѝ и докосна гърдите ѝ през тънкото копринено бельо.

— Дочух ли нотка на загриженост в тази тирада? Или би предпочела да счупя глупавия си врат и да те оставя на мира?

— Идиот! — Джорджина се опита да се отдръпне, но докосването му бе твърде властно. — Не зная защо се омъжих за човек, който толкова лекомислено рискува глупавия си врат.

— Защото твоят приятел ме държеше на мушка — отвърна той услужливо и се притисна към врата ѝ.

— Ако това бе всичко, щях да го оставя да ти пръсне главата и да спестя на всички много неприятности. — Сдържаше гласа си студен, въпреки че тялото ѝ се затопляше с всяка минута. Плъзна пръстите си в разбърканата коса на Дениъл и послушно се сгуши в прегръдките му.

— Тогава ми кажи, че е, защото ме обичаш и не можеш да живееш без мен. — Устните му продължаваха чувственото си пътуване, докато той леко я водеше заднишком към леглото.

— Ти ме изостави! — Пръстите ѝ сграбчиха по-силно косата му. — Защо да ти казвам подобно нещо след това, което направи?

— Защото те обичам. Защото исках да направя каквото е добро за теб.

Прегръдката на Джорджина се отпусна пред упоритостта на погледа му.

— А аз мислех, че си умен — прошепна пренебрежително. — Само един идиот би помислил, че ще бъда по-добре без теб.

Сивите му очи станаха почти сребърни под лунната светлина и устните му се разляха в нежна, блажена усмивка.

— Това означава ли, че ще приемеш този неубедителен герой за съпруг, в добро и лошо, докато смъртта ни раздели?

— Да.

С трепет на облекчение Дениъл я грабна в прегръдките си, като придърпа тялото ѝ към своето и покри устните ѝ с целувки. Джорджина се притисна към него с цялата си сила, като се опитваше да не си представя какво би било, ако никога повече не го прегърнеше така. Дори не можеше да понесе мисълта за това, ето защо се притисна още по-силно, отчаяно, молейки се с уста и тяло той никога да не я изостави.

— Джорджина. — Гласът му бе напрегнат. — Дано да разбираш какво означава това.

— Вероятно складове и хлебарки и среднощни спасители — увери го тя. Гласът ѝ се сниши до шепот: — И бебета, и къпане заедно, и може би някой ден — малка къща с рози в предния двор и коне в задния.

— Откъде знаеш?

— Прочетох една книга на Пекос Мартин — промърмори тя и изстена от удоволствие. След един дълъг миг добави: — Обичам те.

Почувства, че той се скова леко при нейните думи, но нямаше да ги оттегли. Прокара ръцете си по силните мускули на гърба му.

— Обичам те, Дениъл, и ще те убия, ако някога пак ме изоставиш.

Той леко се засмя до ухото ѝ при тази заплаха.

— Накарай ме да повярвам в това и ще съжаляваш. Когато тръгна, ще те взема с мен и ти може да установиш, че живееш в някоя тексаска пустиня с кактуси за компания.

Джорджина изви устни в задоволство и почувства как той се стегна отново.

— Ще ги облека в ризи с вратовръзки и с поли и бонета и поред ще стрелям по тях и ще им сервирам чай.

Дениъл се повдигна, опрял ръце от двете страни на главата ѝ.

— Ти нищо не знаеш за този живот, Джорджи. Ще съм голям мерзавец, ако ти сторя нещо такова.

— Тогава аз не съм съпругата, която търсиш — каза разочаровано тя.

Той погали косата ѝ.

— Ти си изцяло съпругата, която търся. Защо, мислиш, се върнах? Не можах да понеса мисълта за бъдеще без теб. Само ще трябва да измислим някакъв начин ти да запазиш семейството и дома си, а аз да се въздържа да не убия баща си.

— И той да не те убие. — Ненапълно уверена, Джорджина се повдигна на лакът, за да го погледне. — Защо не посетим Начиз и семейството ти и да измислим нещо безопасно?

Дениъл въздъхна.

— Това може би е най-доброто. Не обичам да оставям несвършена работа. Ако никой от нас не е тук, нещата може и да се върнат към предишното си русло. Но не мога да те изложа на риска от пожар, както бе миналата вечер.

Джорджина отново се настани в безопасната извивка на ръката му.

— Сигурна съм, че е било нещастен случай. Не би имало смисъл баща ти да изгори фабриката, която практически притежава.

— Не е било нещастен случай. — Дениъл стисна ръката ѝ в яда си. — Някой е запалил касетките с готовите облекла, които сте били складирали. Както разбрах, Игън и Емъри решили да ни дадат урок, който излязъл извън контрол. Не мисля, че са знаели, че си в сградата. А и не са планирали да изгорят цялата фабрика. Някой се беше обадил на пожарната команда, преди да извикам помощ. Те само са искали да унищожат упоритата ти работа.

Джорджина не продумваше. Тя почувства ядното напрежение в мъжа до нея и прокара нежно ръка по гърдите му, сякаш за да го премахне.

— Но баща ти няма нищо общо с това — каза внимателно.

— Може и да има. Най-малкото той създаде обстоятелствата, които бяха необходими. Разбрах, че уволнил Игън и наел друг здравеняк, който носел оръжие. В ситуацията има нещо нездраво.

Той остави толкова много неща недоизказани. Джорджина се мъчеше да анализира противоречивите съобщения, които чу. От една страна, съпругът ѝ твърдеше, че иска тя да остане тук, където ѝ е мястото. От друга, заявяваше, че не е безопасно. В нито един от случаите не каза какво иска за себе си. Но съдейки от това, което Иви ѝ бе казала за детството му, бе склонна да мисли, че Дениъл желае семейство, а истинското му семейство бе тук. Тя можеше да му помогне да си изгради ново, но той все още не бе разрешил конфликта си със старото. Нуждата да разбере повече за семейството си и нуждата да я защитава го разкъсваха. Ако не беше тя, той щеше вече да води борбата за помирение между себе си и семейството си.

— Нищо не можем да направим и никъде не можем да отидем, преди да сме посетили майка ти, Дениъл — прошепна тя.

Той се стегна.

— Не ставай смешна, Джорджина. За нея е по-добре да си мисли, че съм мъртъв.

— Питър ѝ е казал, че си жив. Той твърди, че тя не се храни, че се е поболяла от притеснение и че положението ѝ се влошава. Те може би я тровят с лауданум също като майка ми. Трябва да отидеш да я видиш.

— Искаш да отида в гнездото на гърмящата змия и да звънна със звънчето? — попита недоверчиво той.

— Точно това искам да направиш. Утре е рожденият ми ден. Искам този подарък. Ще изпратя съобщение на Питър и той ще уреди всичко.

Четвърти юли — беше забравил! Целият ад щеше да се отприщи утре, а тя искаше да го накара да влезе точно по средата. Но несъмнено щеше да го направи. Нямах да напусне този град, преди да се запознае с жената, която го бе родила, а после го бе захвърлила. И бездруго Артемис нямах да го остави да живее спокойно тук. Ако искаше да вземе Джорджина със себе си, когато напуснеше, нямах смисъл да се крие повече. Не го интересува какво ще стане с тази къща и с ипотеката, когато те си отидат.

— Предполагам, че нямаш още фойерверки, които да прибавиш към това съобщение, нали? — попита с ирония, като се отказа от идеята да бъде герой.

Кръстоса ръце зад главата си и се наслади на гледката на своята госпожа Весела, която му възлагаше такава съпружеска задача. Съпоставянето на закръглените бедра с тясната талия се оказа решаващо за самодоволството му. С нетърпелив замах на крака свали панталона и обувките си и с решителност, каквато не мислеше, че притежава, хвана Джорджина през кръста и я издърпа върху себе си.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Доли Хановър се усмихваше нервно, когато застана пред зет си по време на закуска следващата сутрин. Дениъл се усмихна с най-момчешката си усмивка и ѝ подаде сметаната за кафето.

— Добро утро, госпожо, чудесен ден за празненство, не мислите ли?

Тя отвърна срамежливо на неговия поздрав, като само кимна, но се изчерви от удоволствие от неговото внимание.

— Обикновено ние не присъстваме. Джордж казва, че улиците са прекалено претъпкани с простолудие.

— Мама отива у семейство Малоуни на техния голям пикник по случай Четвърти юли — каза Джорджина с невинно изражение, което не би полъгало и папата.

Дениъл предпазливо си замълча. Неговата пламенна съпруга бе намислила нещо, но той дори не искаше да предположи какво може да е то. Хвърли поглед на Джорджина, която държеше кафената чаша така, че показваше пръстена, подарен ѝ от него тази сутрин. Гледката на този пръстен върху ръката ѝ пробуди у него някакво дълбоко чувство за притежание. Фактът, че тя бе горда с него, го накара да настръхне от радост. Нямахше да унищожи зараждащата се между тях връзка, като я разпитва.

— Шествието преминава долу в града — обясни нерешително Доли. — Понякога чуваме музиката.

— Е, вие просто си прекарвате добре, мамо. — Джорджина потупа ръката на майка си. — Дениъл и аз ще ви видим пак на пикника у Малоуни.

Сега вече бе сигурен, че тя е намислила нещо, но изчака, докато свърши закуската, и я изтегли в една тиха стая, където никой нямаше да ги чуе.

— Не знам доколко е добра идеята ти твоето семейство да бъде там, когато аз се появя. Ако баща ми ме види, много вероятно е да направи сцена.

Джорджина потупа бузата му по същия начин, както преди това бе потупала ръката на майка си.

— Не се притеснявай. Изпратих бележка до Питър да държи баща ти относително зает. Той може и да е подлец, но не е глупак. Ще имаш необходимото спокойствие.

Дениъл хвана ръката ѝ.

— Щях да съм много по-спокоен, ако знаех какво си намислила. Къде ще бъдеш, докато става всичко това?

— О, аз ще се оправя, не се притеснявай. Ще се погрижа да съм заобиколена от хора, които не биха помислили да ми навредят. Ти просто иди да видиш майка си и не се притеснявай за нищо. Малко по-късно ще дойда и аз.

Колкото повече го убеждаваше, че няма за какво да се тревожи, толкова повече го обхващаше подозрението, че нещата няма да протекат спокойно, но шумът от стъпките на качващия се по стълбите баща на Джорджина го възпря да я разпита по-подробно. Задържайки ръката ѝ в своята, той я издърпа в салона, за да се изправи срещу отъмщението си.

— Добро утро, господин Хановър.

Възрастният мъж се спря шокиран, когато бе пресрещнат от този висок непознат, който отведе дъщеря му. Ръката му се вдигна, за да поглади дългите мустаци, а после — за да подръпне вратовръзката. Стоманеносивите очи на Дениъл останаха непреклонни. С леко „хъм“ Джордж Хановър замести поздрава.

— Виждам, че дори нямате дом за дъщеря ми. Би трябвало да се срамувате от себе си.

Дениъл преплете пръстите си с тези на Джорджина и се усмихна уверено.

— Напротив, имам няколко. Искях само тя с времето да свикне с идеята, че е омъжена, преди да я отведе. А и смятах, че вие ще се чувствате по-добре, ако имате възможност да ме опознаете, за да не се притеснявате за благополучието на Джорджина.

— Може и да е така. — Джордж погледна пръстена на ръката на дъщеря си и се поколеба. Не беше евтин пръстен. Огледа още по-преценяващо своя зет. Журналистите не печелеха толкова, че да си купят майсторски изработения редингот, който бе забелязал сутринта.

Но можеше и да е купен на кредит, при изгледите за такъв изгоден брак. Смръщи се.

— Тогава предполагам да обмислите отвеждането на Джорджина в един от онези няколко хубави домове по-скоро. Този тук може би няма да е наш още дълго.

— Мога да се погрижа за това, ако искате, но първо трябва да проведем няколко разговора. Ще говорим по-късно. — Като се извърна от смръщения си тъст, Дениъл целуна съпругата си по челото. — Ще се пазиш от неприятности, докато се върна, нали?

— Разбира се, Дениъл, не го ли правя винаги?

Джорджина се усмихна и му махна, а после се обърна към баща си, който все още чакаше в салона:

— Ще повикам Блюкър за каретата, за да отида до гарата. Днес ще имаме гости с нас, когато отиваме у Малоуни.

Тя не изчака отговора му. С прикрита усмивка повдигна дългите волани от фин муселин и побърза да повика каретата. Сутрешният влак щеше скоро да пристигне, а Тайлър и Иви се бяха обадили, че ще пътуват с него.

В блажено неведение относно плановете на съпругата си, Дениъл се упъти с нервни крачки към къщата, в която си мислеше, че никога няма да влезе. Почуди се дали има вход за слугите, през който да се промъкне. Все още не бе сигурен, че е добра идея да се приближава до мястото, където е баща му. Собственото му налудничаво обещание да се погрижи за къщата на Хановърови си беше точно това — обещание и нищо повече. Изплащането на ипотеката за това място би го довело до банкрут. Щеше да е много добре за него, ако просто напуснеше града и оставеше Джорджина да се оправя с ипотеката, както бе опитал да направи по-рано.

Но беше обещал на съпругата си, че ще посети майка си и нямаше да отстъпи сега. Ако срещнеше баща си, може би щеше да се получи по-голям фойерверк от този в града, но то щеше да си проличи. Просто трябваше да опита късмета си.

Портата за карети бе отворена и Дениъл мина през нея, като всеки момент очакваше някой с пушка да се появи и да го върне обратно. Вместо това, фигурата на Питър Малоуни се появи на страничната веранда. Той погледна към него и тръгна насреща му с дълги крачки.

Физиономията на брат му бе смръщена под падналите на челото му тъмни къдри, но той сграбчи ръката на Дениъл и се ръкува кратко, когато се срещнаха.

— Ще минем по страничното стълбище. Баща ми излезе до магазина, но няма смисъл да безпокоим цялото домакинство.

— Какво прави в магазина в този празничен ден? — Дениъл забърза, за да върви редом с по-малкия си брат. Питър може и да бе по-млад, но бе с няколко инча по-висок и по-едър и нямаше накуцването, което измъчваше Дениъл през целия му живот. Той почти би се засегнал от добрия му вид, ако не беше толкова притеснен за срещата с жената в тази къща.

Питър му отправи подозрителен поглед.

— Джорджина не ти ли каза? Магазинът е отворен днес. Татко мисли, че ще получи добра печалба от цялата тази тълпа, събрана по случай шествието.

— Той не е с ума си — просто отбеляза Дениъл, когато се качиха по стълбите и влязоха в хладния здрач на вътрешността на къщата. — Тези, които присъстват на шествието, не са от хората, които биха се осмелили да влязат през свещените порти на „Малоуни“.

Питър вдигна рамене.

— Това му казах и аз, но той е непреклонен. Мисля, че просто се опитва да покаже на персонала кой командва.

— Ти нямаш ли думата? — Дениъл с любопитство погледна своя брат, когото не бе имал възможност да опознае.

— Аз може и да съм управителят, но той притежава магазина. Способен е дори да ме уволни, ако поиска. — В гласа на Питър се прокрадна горчивина, докато се качваха по вътрешните стълби, прескачайки ги през една.

— Можеш да се опиташ да се справиш по свой начин — каза Дениъл иронично, когато стигнаха до горния салон.

Питър му хвърли поглед, изпълнен със стаен гняв.

— Лесно ти е да го кажеш, но кой ще се грижи за мама и момчетата? Някой трябва да стои между тях и стария.

Това хвърляше нова светлина върху въпроса, който Дениъл не бе обмислял до тази минута и нямаше време да обмисля. Спряха се пред затворена двойна врата от махагон.

Питър бързо я отвори и изчака брат му да влезе пръв. Дениъл го погледна кисело, а после пристъпи в най-елегантния будоар, който бе виждал.

Под кремавата коприна на полупокритото с балдахин старо махагоново легло седеше крехка жена със светлокестенява коса, прошарена с ивици сребро. Беше облечена във виненочервена наметка и кремава копринена рокля. Виненочервени рози изпълваха вазата до леглото. Пъстрият ориенталски килим под краката му беше в синьо и златисто, които подхождаха на шезлонга пред големия от тавана до пода прозорец. Дениъл не посмя да продължи да оглежда огромните старинни мебели в сенките покрай стената.

Нямаше идея как да поздрави жената в леглото, която го разглеждаше внимателно. Когато се приближи, тя вдигна ръка до шията си и той си помисли, че може да различи всяка кост, сухожилие и вена по нея — толкова тънка и нежна бе кожата. Бузите ѝ бяха покрити с лек слой пудра, но никакъв грим не можеше да покрие изящните високи скули, които почти се показваха под обвивката си. Един достатъчно силен вятър би отнесъл тази жена като хвърчило и той трепереше леко, когато се спря до края на леглото.

— Аз съм Дениъл Малоуни, госпожо. Питър каза, че сте пожелали да говорите с мен.

Тогава тя се усмихна леко, с почти мистична усмивка, като че беше виждала други светове, освен този и беше тук само временно. Направи му знак да се приближи.

— Джон ще изглежда като теб след няколко години, а ти ще изглеждаш като баща ми един ден. Юънови са красиви мъже, но Джон е още юноша и не ми вярва. Бих искала да се срещнеш с него.

Дениъл седна на посоченото му място и погледна към Питър за сигурност. Брат му пазеше до вратата с ръце зад гърба и с безизразно лице.

Дениъл се обърна пак към жената на леглото:

— Не исках да ви безпокоя, госпожо. Нямах намерение да се натрапвам на семейството, което направи толкова много, за да ме види възпитан както трябва.

Еlegantната жена издаде един изключително неелегантен звук.

— Имаш предвид, че искаш царствено да прободеш с шпага семейството, което те изхвърли, но си твърде учтив, за да го кажеш.

Виждам, че бавачката те е възпитала добре. За съжаление аз намирам за малко трудничко да ѝ простя, че не ми е казала, че си жив. Някога тя бе моя бавачка, а не на Артемис. Той трябва да ѝ е платил наистина много пари.

Дениъл погледна невярващо.

— Моля да ме извините, госпожо, но ние знаехме, че тя е била бавачка на майката на моята полусестра. Възможно е тя въобще да не ви е познавала.

Светлите ѝ вежди се събраха заедно в смръщване, което наподобява това на Дениъл.

— Както разбрах от проучванията на Питър, майката на твоята полусестра е Луис Хауел. Майката на Луис беше Евангелин Юън, преди да се омъжи. Луис израсна в Сейнт Луис, както и аз. Баща ми ѝ беше чичо. Ти и Иви Монтен сте всъщност втори братовчеди. Беше доста нещастно съвпадение, че бавачката, която използвахме заедно, бе не само най-добрата медицинска сестра, която сме имали, но имаше и слабост към парите, а и осъдителна способност да пази тайни, когато не трябва. Не мисля, че някога ще ѝ простя.

— Тя е мъртва, госпожо — напомни меко Дениъл. — А и беше добра към нас. Даде ни добър дом и беше майката, която нямахме. Беше малко възрастна, за да ни е майка, но никога не сме имали основание да се оплакваме.

Ръката на Едит Малоуни започна да трепери, когато несъзнателно дръпна завивките, и гласът ѝ стана малко креслив:

— Ти беше първородното ми дете. Тя трябваше да знае това. Детето на Луис май че беше извънбрачно и Луис имаше причина да го крие, но ти не беше. Ти си законният наследник на всичко, което притежава съпругът ми, също както и братята ти. Срамота е, позор, който не мога да преживея. Трябваше да разбере. Някак трябваше да разбере...

Сега тя плачеше и Дениъл скочи на крака и посегна към ръката ѝ, въпреки че Питър се приближаваше.

— Моля ви, не плачете. До осемнадесетгодишна възраст бях инвалид. Без грижите на бавачката лесно бих умрял. Всичко стана по най-добрия начин. Не сте могли да знаете, а и да бяхте, нищо по-добро не сте могли да сторите за мен. Съжалявам само, че нямах никакъв шанс да ви опозная.

— Май е по-добре да си тръгваш. — С ръце в джобовете, Питър застана до него и кимна към вратата. — Доктор Фелпс каза, че все още не трябва да се превъзбужда.

— Не. Не, не можеш да си отидеш. Имаме толкова много да си кажем. Иди и доведи братята си, Питър. Те трябва да разберат за Дениъл. Аз не се срамувам от него и вече нямам намерение да го крия от никого от вас.

Крехката ръка, която бе хванала неговата, имаше сила, каквато Дениъл никога не бе очаквал. Той несигурно се обърна към брат си:

— Не съм убеден, че това е добра идея. Баща ти не ме иска и ще изгони родителите на Джорджина от къщата им, ако разбере, че съм тук. Мисля, че е по-добре да помислиш внимателно за това, преди да направиш нещо прибързано.

Усмивката на Питър беше почти злобна.

— Боже опази да направим нещо прибързано, братко. Можеш да се окажеш нагърбен с тази побъркана къща вместо мен. Но едно нещо мога да ти кажа със сигурност: ако старият каже и дума, за да обиди майка ни, аз ще го наредя сам. Ти ще трябва да изчакаш реда си.

Крехката ръка подръпна неговата и Дениъл върна вниманието си към красивата жена, за която бе разбрал, че му е майка. В него се бореха объркани чувства и той се опитваше да ги овладее, докато тя говореше:

— Няма и капчица истина в това, което казва Артемис! — рече тя възмутено. — Вярно е, че бях влюбена в друг мъж, преди родителите ми да приемат предложението му, но аз никога не бих сторила това, което той си мисли, че съм направила. Баща ми загуби много пари в търговия със земя. Ако не бяхме приели предложението на Артемис, щяхме да обеднеем. Сега се срамувам от себе си, но по онова време си мислех само за живота без слугите и хубавите рокли, с които бях свикнала. Мъжът, когото обичах, съвсем не беше богат. Не можех и да му дам никаква зестра. И така — омъжих се за Артемис и му останах вярна, въпреки че той се закле в друго. Ти може би не си бил образът на здравия син, когото е очаквал, но си негово дете. Той просто ще трябва да приеме факта.

Преди Дениъл да успее да намери думи, за да отговори, вратата на стаята рязко се отвори и момчето, което познаваше като Джон, влетя в стаята. Джон изглеждаше доста размъкнат и миришеше на конска

пот, но припряно оправи косата и ризата си в присъствието на своята майка. Той любопитно погледна Дениъл, но вниманието му моментално се прехвърли върху Питър.

— По-добре е да отидеш в магазина. Нещо става и съвсем не изглежда добре. Целият персонал като че е излязъл на улицата и не виждам никаква следа от татко.

Един по-млад вариант на Питър влезе с по-спокойна крачка, но зелените му очи бързо огледаха присъстващите в стаята и смръщване, подобно на това на Питър, се оформи на челото му. Пренебрегвайки предупрежденията на Джон, той заговори спокойно с Дениъл:

— Ти си редакторът на онзи вестник, нали? — Обърна се към Питър. — Какво търси той тук?

Едит беше тази, която отговори:

— Момчета, искам да се запознаете с най-големия си брат — Дениъл.

Внезапната тишина, която се възцари в стаята, бе нарушавана от слабите звуци на оркестъра, изпълняващ „Янки Дудъл“ някъде в далечината.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Той е мъртъв — съобщи простичко Пол, взирайки се в Дениъл с очи, тъй прилични на бащините и Питъровите, че бе чак потресаващо. — Виждам съм гроба в гробището.

— Искат ти се — спокойно отвърна Питър. — Несъмнено това е било и желанието на татко. Но е имал отвратителното нахалство да оцелее.

Неудобство пролази по кожата на Дениъл, но жената на леглото продължаваше да се държи за ръката му като за спасително въже. Винаги се бе чудил какво е семейството му. Не беше сигурен, че иска да разбере всичко наведнъж. Двадесетгодишният Джон пристъпи пръв с очи, светнали от любопитство, забравил това, за което беше дошъл да съобщи. Разгледа Дениъл, сякаш той бе непознат обект, подлежащ на включване в каталог.

— Не прилича на татко — реши младежът.

— Той прилича на моя род, също както и ти. — Едит направи знак на най-малкия си син да се приближи. — Мисля, че досега достатъчно е бил отричан. Искам всички вие да го накарате да се почувства добре дошъл.

— Когато адът замръзне. — Пол скръсти ръце на гърдите си и се вгледа втренчено.

С изкривена усмивка Джон подаде ръка:

— Пол и аз никога не сме на едно и също мнение. Ти си този, който спечели Джорджи, нали? Направо съм зелен от завист.

Като че звукът на името й я накара да се материализира и един познат глас извика откъм стълбището:

— Йо-хоо! Никой не отвори вратата, затова влязохме сами.

Дениъл почувства как вълна на облекчение се разлива по вените му. Отчаяно се нуждаеше от присъствието на Джорджина точно сега. Ръкувайки се кратко с Джон и освобождавайки се от ръката на майка си, се упъти към вратата.

Джорджи бе по-бърза. И Иви, и Тайлър. Дениъл ахна, когато триото влетя в стаята. Може би бе паднал на главата си, когато скачаше от онзи влак. Или бе ял някакви странни гъби у мама Зюки миналата вечер.

Като разстилаше след себе си муселин с цвят на лавандула, ухаеща на лилии, Джорджина преплува през стаята.

— Госпожо Малоуни! Изглеждате толкова по-добре! Вярвам, че Питър е последвал съвета ми и е повикал доктор Фелпс.

Смях танцуваше в тъмните очи на Иви, когато огледа мъжете, които стояха схванато в различните ъгли на стаята. Зад нея, облегал рамо на рамката на вратата, със скръстени ръце, Тайлър преценяваше ситуацията за някакви признаци за опасност. Облечен в светлобежов редингот, с широкопола висока шапка, той бе почти толкова елегантен, колкото и Иви в нейната жълта спортна дреха и скъсена пола.

Джорджина ги представи и семейство Монтен охотно се приближиха, за да стиснат ръце и да се запознаят. Озадачените братя Малоуни едва осъзнаваха цялата бъркотия. Едва когато майка им издаде възклицание на радостна изненада, те се обърнаха в унисон към центъра на своя свят.

— Значи ти си дъщерята на Луис! Колко много приличаш на майка си, скъпа. Не знаеш колко ми е приятно, че те виждам! — Едит хвана ръката на Иви.

Дениъл отбеляза със задоволство, че сега бе ред на Иви да се шокира. Тя се вгледа в жената на леглото със смесица от надежда и изненада.

— Вие сте познавали майка ми?

Едит се усмихна нежно.

— Тя беше любимата ми братовчедка. Израснахме заедно. Когато ми съобщиха за преждевременната ѝ смърт, съжалих, че тя не изпита радостта от това да има деца. Сега мисля, че е таяла любов към теб през всичките тези години. Мразех мисълта, че всичко, което бе останало от семейството ми, си е отишло. Сега имам теб. Мисля, че това е най-хубавият ден в живота ми.

Сълзи проблеснаха в очите ѝ и Дениъл безпомощно гледаше двете жени, като че търсеше някакъв знак какво трябва да направи. Като най-голямото дете, той се чувстваше отговорен, но преди това никога не бе имал майка. Не знаеше откъде да започне.

Иви се наведе, за да целуне бузата на Едит, а Джорджина побърза да оправи възглавниците ѝ. Музиката отвън като че се усили и мъжете се спогледаха тревожно.

— Магазинът! — напомни рязко Джон. — Трябва да слезем до магазина.

Силно затръшване на вратата и висока ругатня в долния салон прекъснаха репликата му. Едно изръмжаване — „Питър!“ — накара кристалните призмички на полилея да потрепнат.

Усмивайки се ведро, Джорджина се отдалечи от леглото и нежно хвана с едната си ръка ръката на Питър и я потупа с другата.

— Персоналът обяви стачка тази сутрин, Питър. По-добре го успокой и го накарай да мисли разумно, защото в противен случай може да стане много лошо.

— Джорджина! — Питър и Дениъл възкликнаха едновременно при спокойното ѝ изказване.

Тайлър грубо се обърна, за да хване ръката на Иви и да я издърпа встрани, когато бесни стъпки отекнаха по стълбите. Дениъл сграбчи Джорджина, за да я отдалечи от брат си, като я бутна към майка си и застана пред тях, за да ги предпази. В абсолютен синхрон, както и преди, тримата братя направиха бариера между леглото и вратата.

— Питър, покажи се веднага! Трябва да укрепим...

Мъжът спря рязко на вратата при вида на стаята, пълна с хора. Бариерата от синовете му пред леглото не го притесни въобще, но видът на Дениъл, застанал леко встрани, накара увисналата му долна челюст да почервенеет от гняв.

— Ти! Трябваше да се досетя, че ти стоиш зад всичко това. Търпението ми се изчерпа. — Обърна се и посочи с пръст към Джорджина: — Ти по-добре кажи на родителите си да започнат да си стягат багажа. Утре ще бъдат на улицата.

Всеобщи възражения се дочуха в стаята, но среброкосият мъж не им обърна внимание, докато вървеше наперено към огромния прозорец под усиливащите се звуци откъм двора.

— Какво, по дяволите! — по-скоро изписка, отколкото запита той, докато се взираше в улицата.

— Това е протестен митинг — бодро съобщи Джорджина. — Вашите работници искат по-добри условия за работа. — Тя любопитно

надникна през един по-малък прозорец. — И си мисля, че тук са много повече хора, отколкото е персоналът на магазина.

Това бе несъмнено най-сдържаното изказване на годината, реши Дениъл, когато надникна над рамото ѝ. През преградата на дърветата покрай моравата той успя да различи нещо, което приличаше на шествието по случай Деня на независимостта и се придвижваше покрай тихите къщи. Гърмяха тръби, думкаха барабани и бойният химн на републиката преля в „Звездният флаг“, докато те слушаха.

— Проклятие, спрете ги! — изръмжа Артемис, когато народът като че зави към отворените врати на предната алея.

Джорджина хвърли на свекър си един нервен поглед и дръпна ръкава на мъжа си. Той се наведе, за да чуе нейния шепот:

— Не изглежда здрав, Дениъл. По-добре го успокой.

Съпругът ѝ я погледна недоверчиво. Половината град се изливаше на предната морава, а тя искаше той да успокои баща си!

— Отказах се да бъда герой — напомни ѝ той.

— Хммм, вярно. — Леко сбръчкване потъмни челото ѝ, когато огледа останалите присъстващи в стаята.

Питър бе отишъл до баща си и гледаше тълпата от хора, бързо изпълваща смарагдовата морава. Иви седеше до жената на леглото, като спокойно потупваше ръката ѝ и хвърляше любопитни погледи към останалите, докато Тайлър бе застанал закрилнически до нея. Двамата по-млади Малоуни бяха намерили друг прозорец, през който да гледат. На този етап наистина, който и да е от тях можеше да стори твърде малко.

Артемис отвори със замах остъклената врата и излезе на малкия балкон. Като размаха юмрук към шумната тълпа, изкрещя:

— Махайте се оттук, преди да уволня повечето от вас! По дяволите, ще извикам полиция!

Ревящата какофония от тръби и барабани постепенно стихна, но още хора влизаха през вратите и се разпиляваха по моравата, по дърветата и по оградите, за да могат да наблюдават какво става. През отворения прозорец долетя звукът на мъжки глас, очевидно избран за говорител:

— Дошли сме да обявим своята независимост! Повече няма да бъдем роби! Искаме прилично работно време и прилично заплащане!

— Можете да запазите проклетата си независимост! — изръмжа в отговор Малоуни. — Всички можете да отидете да си търсите работа утре.

Питър хвана ръката на баща си и се опита да го издърпа.

— Не прави това, татко. Ние просто не можем да отворим магазина без тях. Нека първо да ги изслушаме.

Артемис се обърна, моравочервен, и размаха юмрук към сина си.

— Не се бъркай в това, предател такъв. Ти си този, който доведе този кучи син тук. — И посочи с пръст към Дениъл.

— Няма да позволя да обиждате майка ми така, господине — отвърна Питър със стаено възмущение. — Дениъл е толкова ваш син, колкото съм и аз.

— Ти не си ми син! — размаха бясно юмрука си той. — Ти си... — С внезапно рязко вдишване възрастният мъж се хвана за гърдите и се олюля.

Питър хвана ръката на баща си и го изведе от балкона. Долу някой продължаваше да държи реч и объркани възгласи се разнасяха от тълпата.

— Махни се от мен, проклет да си! — Артемис се измъкна от Питър и се опита да върви сам, но се секна пак, като че вятърът го бутна, и се приведе отново.

— Джон, повикай лекар! — Извика Дениъл и се втурна напред, за да помогне на брат си.

Джон и Пол заедно излетяха през вратата. Стъпките им изтрополяха надолу по стълбите, примесени с виковете и шума, идващи от прозореца.

Притеснена, Едит се опита да стане от леглото си. Джорджина и Иви се втурнаха да ѝ помогнат.

— Доведете го тук! Сложете го да легне! — изкомандва тя.

— По дяволите, жено, добре съм! Няма да ме изкарваш инвалид. — Артемис опита да се отърси от двамата си сина, но слабостта му го спря. Те го поведоха без усилия към леглото.

Навън се чуваха организираният хор от виковете и експлозивите на бомбички. Дениъл и Иви си размениха загрижени погледи пред крехката жена, която сега стоеше сковано между тях.

— По-добре е някой да говори с тях — каза меко Едит.

— Аз ще направя това, по дяволите! — извика Артемис, докато синовете му го слагаха в леглото. — Само ми донесете малко вода. — Издаде спонтанно стенание на болка и се приведе напред, преди да припадне.

Едит се впи в ръцете, които я държаха, наблюдавайки как Питър и Дениъл бързо сложиха баща си на леглото и откопчаха яката му. Пурпурният цвят на челюстта му избледня в мъртвешкобяло, но той все още дишаше. Едит внимателно кимна, като че всяко движение можеше да събори главата от раменете ѝ.

— Аз ще говоря с тях — съобщи тя.

Всички я изгледаха втренчено, но тя вече плуваше царствено към прозореца с Иви и Джорджина за подкрепа. Тайлър сграбчи раменете на Дениъл и го издърпа от мъжа на леглото, като зае мястото му, за да може той да отиде при майка си.

Твърде объркан, за да разбере всичко, което ставаше, Дениъл пхна ръка под лакътя, който Иви държеше, и я отпрати с кратко кимване. Тя елегантно му отстъпи мястото си.

Когато госпожа Малоуни се появи на прозореца, поддържана от Дениъл и Джорджина, от тълпата се чу възглас. Оркестърът започна „Янки Дудъл“ отново, а бомбичките загърмяха из цялата моравя. Децата скачаха и се радваха не по други причини, а защото харесваха шума. Родителите им пляскаха и крещяха, защото Артемис Малоуни не стоеше вече там, сипейки заплахи. Те само можеха да се надяват, че заместниците му са разумни хора.

— Дениъл, ти трябва да говориш с тях. Моят глас няма да се чуе — промърмори Едит сред шума.

— Какво, по дяволите, искате да им кажа? — Крайно потресен от събитията, Дениъл забрави да бъде учтив.

— Ти си най-големият. Кажи това, което трябва да бъде казано.

— Нямам тази власт. Питър трябва да направи това.

— Той ще прави каквото кажа. Името ми фигурира на всички официални документи. Питър действаше вместо мен през всичките тези години. Може би ние се провалихме. Сега е твой ред.

Дениъл се вгледа несигурно в нея, после погледна Джорджина. Очите ѝ бяха ококорени и изпълнени с доверие в него и той почерпи сила от погледа, с който тя го дари. Знаеше какво да направи, само се

нуждаеше от един такъв поглед, за да разбере правилния път. Усмихна й се в отговор и изчака долу шумът да утихне.

— Благодаря ви, че дойдохте тук днес. — Ироничната нотка в гласа му предизвика вълни от смях през тълпата. — Баща ми се разболя. Ако има лекар, ще му бъда признателен, ако излезе напред незабавно. — Това спря смеха.

Една фигура си запробива път през тълпата, точно когато се появи Джон на кон с още един мъж, носещ черна чанта. Тих шепот на загриженост премина през множеството, когато двамата лекари забързаха към стъпалата отпред.

Дениъл ги проследи как изчезват през портала, преди да се върне към основната си цел. Той едва познаваше болния човек зад себе си, но бе готов да поеме отговорността, че е отчасти виновен за кризата му. Стисна крехката ръка, поставена върху неговата, и потърси думите, които трябваше да се кажат.

— Знам, че има причина да сте тук днес. Отчасти аз се смятам отговорен за тази причина, както се смятам и отговорен за болестта на баща си днес.

Тих шепот на изненада премина през народа. Ръката върху тази на Дениъл се сви леко и майка му поклати глава, но Дениъл продължи, без да спира:

— Както един отговорен човек би трябвало да стори, аз ще се опитам да поправя грешките, които бяха направени в миналото. — Обърна поглед към майка си, после към Джорджина. Всички очи от тълпата направиха същото. — Познавайки съпругата си, аз съм уверен, че женската преценка ще повлияе на много от решенията, които трябва да се вземат.

Част от смеха, който последва, бе подигравателен, но едно определено женско ликуване го заглуши. Дениъл се усмихна на народа.

— Но мисля, че е време да чуем мненията на тези, които създадоха „Малоуни Ентърпрайзиз“ такава, каквата е днес.

Тълпата остана тиха, прекалено уплашена от тази промяна в управляващите, за да има доверие в Дениъл или в обезоръжаващата му усмивка, или в това, което той наистина имаше предвид.

Виждайки това, Дениъл посочи хората в предната част на тълпата, много от които разпозна от прекараните нощи в таверни или

като приятели на Харисънови.

— Искам да се съберете и определите петима достойни мъже да ви представляват. Днес е празник и искам всички вие да му се радвате, но утре нека тези представители дойдат в магазина, за да седнат с Питър и мен да обсъдим какво трябва да се направи. Не разбирам нищичко от този бизнес, а човекът, който знае най-много, може и да не е способен да дойде там, така че не обещавам нищо, но където има проблеми, има и решения. Вие ще трябва да ни помогнете да ги открием.

Голямото озадачение възпря каквито и да е моментални отговори на това заявление, а хората се обърнаха към съседите си, за да се уверят в това, което си мислеха, че са чули. Шумът на одобрение започна да прераства във възгласи, които станаха въодушевен вик на триумф. Оркестърът се впусна в какофония от звуци, придружени от полудялата пукотевица на избухващи една след друга бомбички.

Дениъл помогна на майка си да се върне в стаята. Джорджина се хвана за другата му ръка и топлината на пръстите ѝ го накара да си пожелае да са сами. Сега се нуждаеше от нещо повече от поддръжката ѝ.

Но спалнята бе претъпкана с хора и не се виждаше никакъв изход от това. Лекарите бяха наведени над неподвижната фигура на леглото. Братята му го гледаха, като че му бяха пораснали две глави с рога. Майка му поиска да я оставят на един стол до леглото. Тайлър и Иви даваха разпореждания на слугите.

Дениъл можеше само да бъде благодарен, че тъстът и тъщата му очевидно са били притиснати някъде в тълпата и не са могли да дойдат. Усещаше ръката на Джорджина върху своята и това го успокояваше и го караше да се чувства добре. Проклетата малка бомбичка бе пуснала тези събития в действие и сега смело ги понасяше. Помисли си, че може би се е нагърбил с повече, отколкото би могъл да се справи, когато бе приел своята прекалено изобретателна съпруга, но щеше да се научи да поема големи рискове в бъдеще. Обви ръка около кръста ѝ и я притисна до себе си.

Джорджина отвори уста да каже нещо, но думите се загубиха, когато Питър се появи на вратата на спалнята. Дениъл дори не бе забелязал, че е излязъл, но сега той стоеше там, потресен и смръщен.

Когато откри Дениъл, Питър му направи знак с глава:

— Ела да видиш това.

Щом Джорджина тръгна да последва съпруга си, Питър поклати глава.

— По-добре я остави тук.

— Стига, Питър Малоуни! Мога да отида където си искам. — С вдигнат нос тя доплува в хола, облежната на ръката на Дениъл.

За учудване на Питър, част от присъстващите ги последваха навън и надолу по стълбите. Когато се опита да протестира, Джон се усмихна и каза:

— Стига, Питър, ние можем да отидем където си искаме.

Питър се намръщи и погледна Дениъл и съпругата му.

— Тази липса на авторитет е твоя вина. Ако я караме като теб, ще настъпи анархия.

— Учи се от историята. Лидерите в края на краищата се появяват от хаоса. — Много по-весело, отколкото се чувстваше, Дениъл продължи да върви. — Къде отиваме?

— Ще видиш.

Слязоха по стълбите. В предния салон, заобиколени от група объркани слуги, включително и спокойния иконом в официален редингот, стояха двама мъже, очевидно завързани един за друг. И двамата изглеждаха малко понатупани и понатъртени, но най-вече глупави в опита си да избегнат вперените в тях погледи.

— Игън! — прошепна Джон иззад рамото на Дениъл.

— Емъри! — С тон на страхопочитание Джорджина се приближи, за да разгледа престъпниците.

Погледът ѝ падна върху лист хартия, закарфичен на гърба на Игън. Преди да се присегне към него, Дениъл я избута и го грабна, откъсвайки го от ризата.

Когато прочете бележката, се взря озадачен, после започна да се смее. Преди Джорджина да успее да издърпа хартията от ръцете му, той ѝ я подаде и тя я прочете на глас:

— „Когато и да искаш да събереш семейството си, драсни ми един ред. И следващия път, когато пишеш за Пекос Мартин, гледай да е мъжко момче и пази тези проклети жени далеч от това.“

Джорджина погледна подписа най-отдолу и замалко да се пръсне от смях. Беше подписано *Пекос Мартин*.

ЕПИЛОГ

— Къде отиваме? — Джорджина събра воланите си от синя батиста и се спусна след бързо крачещия си съпруг.

— Ще видиш — каза загадъчно той, като ѝ предложи ръката си, но задържа погледа си напред.

— Ти и Питър се държите ужасно странно напоследък — оплака се Джорджина. — Въобще не съм сигурна, че това ми харесва. Започвам да си мисля, че бях много по-добре, когато ти нямаше семейство.

Дениъл ѝ отправи загрижен поглед, но като видя смеха в очите ѝ, се усмихна и ускори крачка.

— Понякога и аз си мисля същото. Но има други моменти, когато семейството си има явни предимства.

Джорджина въздъхна.

— Не знам. Много обичам баща си, но той просто не ме слуша, когато предлагам да построим наново фабриката. И въпреки че убедих мама да му се противопостави за всички онези лекарства на доктор Ралф, тя все още му позволява да я потъпква. Той е ужасен тиранин.

— Не можеш да очакваш от един човек, който цял живот е правил нещата по свой начин, да се промени за един ден, Джорджи. Той се съгласи да те остави да се грижиш за новия конвейер и нае жена за началничка на цеха.

— Трябваше да е Дженис. Все още не мога да разбера защо тя така изведнъж реши да се откаже и да замине с Иви и Тайлър. Само защото Одри си върна работата, а ти взе Дъглас на работа след училище, не я извинява, че избяга така.

— Одри и Дъглас се чувстват добре в общежитието, но Дженис и Бетси — не. Назначаването ѝ като учителка в Минерал Спрингс бе добра възможност. Иви ще се погрижи Дженис да е добре платена и осигурена с жилище, а и на Бетси ще ѝ се отрази добре сухият въздух. Не бъди себична, Джорджина Мередит. Знаеш, че те бяха очаровани от

възможността да се измъкнат оттук. Дженис се е грижила за това семейство години наред. Време ѝ е да се погрижи и за себе си.

Джорджина си помисли да се нацупи заради собственическия тон, но бе разсеяна от заобикалящите я неща. Те вървяха през стария квартал, в който бе израснала, и пресичаха наскоро направени улици. Осветителни лампи бяха инсталирани вече и улиците бяха не само широки и прави, но по края имаха и тротоари. Няколко от новите къщи бяха вече обитавани. Нежни листенца трепкаха по младите дръвчета. По-старите дървета бяха останали зад къщите и така осигуряваха сянка за обширните веранди и високите тавани на китните сгради. Джорджина се оглеждаше изненадана. Тя едва-едва бе разбрала, че това място съществува.

— Дениъл, загубихме ли се?

— Не. — Поведе я по пътеката на една прилична двуетажна жълта къща, украсена с бели фолклорни мотиви. Широката предна веранда видимо завиваше и отстрани, под сянката на пълзящия бръшлян. Завистливо забеляза розите в опасаната с желязна ограда градина. Не беше въобще близо до размера на градината на родителите ѝ, но все пак беше някакво начало. Пожела си да е нейна.

Прехапвайки устни при тази егоистична мисъл, тя последва Дениъл нагоре по стъпалата. Той ѝ бе дал всичко, което си бе пожелавала някога — освен собствен дом. Не можеше да го вини за това. Съпругът ѝ притежаваше част от къщата на бавачката си в Сейнт Луис заедно с Иви, а братовчедите на Иви и баща ѝ притежаваха част от ранчо в Тексас. Той дори имаше дял в плантацията на Тайлър в Начиз. А и съществуваше чудовищното творение на семейство Малоуни, което, ако пожелаеше, можеше да нарича дом. При това, разбира се, те вече живееха в къщата на баща ѝ. Защо би му трябвал още един дом? Наистина просто не бе останало време да говорят за такива неща. Между съобразяването с баща ѝ за фабриката, работата с Питър в „Малоуни Ентърпрайзис“ и ежедневните разprávии с баща си, Дениъл едва имаше време да си поеме дъх. Дори неговата преса бе опакована и складирана някъде, но тя знаеше, че най-голямото му желание бе да издава вестник.

Задълбочена в тези мисли, не забеляза факта, че Дениъл измъкна един ключ и отключи предната врата. Чак когато той я взе на ръце и прекрачи прага, Джорджина ахна и се вкопчи във врата му.

— Дениъл! Пусни ме! Какво правиш, за бога?

Но продължи да се държи за врата му, дори когато той я остави да стъпи на полирания дървен под. Погледът ѝ поглъщаше изящната дървена ламперия по стените, нежните фигурки по лампионите на стените и особената цветна светлина, влизаща през матираните стъкла. Не бе виждала нищо по-омагьосващо в живота си.

— Харесва ли ти? — Дениъл притеснено наблюдаваше лицето ѝ, докато тя оглеждаше наоколо с възхитено изражение.

— Прекрасно е. Никога не съм виждала нещо по-хубаво. О, Дениъл, чие е това? Мислиш ли, че можем да го купим? Моля те, моля те, кажи ми, че се продава и че можем да си го позволим. — Внезапно прехапа устни и пусна ръцете си от раменете му. — Съжалявам, не трябваше да казвам това. Няма как да си позволим място като това, поне не и ако запазим къщата на татко.

Дениъл я пусна и хвана ръката ѝ, за да я придърпа в гостната.

— Фабриката започна да работи отново. Баща ти може да си плаща сметките. Мога да си позволя това от собствения си доход, но ти ще искаш хубави дрехи и слуги също. Затова Питър и аз се споразумяхме и независимо дали баща ми одобрява или не, ще трябва да го приеме и да остане сам-самичък.

Джорджина се взря в съпруга си с увеличаваща се надежда и без никаква тревога.

— Пак ще си играеш на герой, нали, Дениъл? По-скоро бих останала с баща си, отколкото да те рискувам в някоя друга лудория.

Дениъл се усмихна малко накриво, когато посочи слънчевия салон:

— Харесва ли ти?

— Ужасно много, знаеш това. Само ми кажи какво ще ми струва — не говоря за пари. — Тя се взря отново в съпруга си, когато познаваше добре едва от няколко месеца.

Той се наведе и гризна ъгълчето на устните ѝ.

— Ще ти струва всяка нощ в леглото ми до края на живота ни.

Джорджина потрепери от влажната топлина на целувката му. Дори и да бяха женени от милион години, тя пак не би свикнала с това усещане. Сграбчи жилетката на Дениъл за по-голяма стабилност.

— Това вече го имаш. Какво друго?

Ръката му докосна леко гърдите ѝ, преди да се спре на ръката ѝ. Той я завъртя обратно към хола, към чудесната дъбова стълба, водеща нагоре.

— Ще останем тук, в Кътлървил, вместо да ходим през девет земи в десета. — Той я издърпа на първото стъпало.

Джорджина продължи да се опъва неохотно. Не можеше да се въздържи да не огледа красивите орнаменти на парапета и на стаите, които се откриваха горе, но не бе получила отговора, който искаше.

— Това е нещото, което и без това искаше. Ти каза, че искаш дом и семейство, а сега ги имаш. Не е твърде висока цена. Тук има някаква уловка. — Тя го погледна заплашително. — Кой построи тази къща?

Дениъл въздъхна, прихвана я през кръста и почти я понесе нагоре по оставащите стълби.

— Питър я е направил. Това е къщата, която той беше предназначил за теб. Аз добавих няколко детайла, тъй като той въобще не я завърши. Ако не ти харесва, само кажи. Още има време да я продам на някого.

Джорджина се вгледа в обширната спалня, заемаща цялата дясна страна на горния етаж. Погледът ѝ се плъзна по прозорците и се спря на нещо познато.

— Нашето легло — продума тихо тя, изплъзвайки се от ръцете му и влизайки в стаята, за да докосне първата мебел, която бяха притежавали заедно.

— Винаги можем да купим нещо по-хубаво по-късно. — Дениъл пъхна ръце в джобовете си и я загледа нетърпеливо. — Мислех само, че ще е добре, ако...

Джорджина се завъртя и го погледна със сините си очи.

— Разбира се, че няма. Нашият син може да е бил заченат на това легло. Това е нашето легло. То ще остане тук.

Като зашлевен през лицето Дениъл се взря в бледосинята фигура, която стоеше между него и леглото. Слънчевата светлина улавяше златисторусата ѝ коса, но оставяше в сянка красивите ѝ сини очи. Погледът му попадна върху наедрелите ѝ гърди, на които се бе наслаждавал безсрамно всяка нощ от изминалите няколко месеца. Тогава, все още чувайки нейните думи да звънтят в ушите му, не можа да устои и отправи любопитен поглед към колана, деликатно задържащ полата ѝ опъната плътно назад по корема и бедрата. Не можа да открие

никаква промяна. Но очите му се вдигнаха и срещнаха тези на Джорджина и надеждата заблестя в тях.

— Нашият син? — попита той натъртено.

— Или дъщеря. — Тя сви рамене почти срамежливо, обърна се, смутена от горещия му поглед, и погали месинговата табла на леглото.

— Джорджина! — Дениъл се приближи и хвана брадичката ѝ, като обърна лицето ѝ отново към себе си. — Да не би да се опитваш да ми кажеш нещо?

— Ами... — Не можеше да понесе погледа му, но ръката ѝ разсеяно галеше колана, който той гледаше преди малко. — Вече от три месеца — добави, като че това обясняваше всичко.

С разтуптяно сърце Дениъл потърси в извърнатото лице на жена си някаква следа от сигурност. Лека червенина покриваше бузите ѝ и погледът му като че сам погали леките сенки под очите ѝ. Той просто си бе мислил, че не си е dospала.

— Джорджина — прошепна, — кажи ми го направо. Ще имаме ли бебе?

Устните ѝ смело се извиха нагоре.

— Не се ли сърдиш? Зная, че е ужасно скоро и Иви каза, че трябва да изчакаме, но... ами... Вероятно дори и тогава е било твърде късно, каза доктор Фелпс. Бременна съм почти от три месеца вече...

— Женени сме съвсем малко повече от три месеца! — възкликна Дениъл. После, виждайки как страхът се надига в очите ѝ, я вдигна на ръце и започна да покрива лицето ѝ с целувки. — Боже мой, Джорджи, обичам те. Мисля, че мога да се пръсна от щастие в тази минута.

— Наистина? Наистина ли, Дениъл? Не го казваш просто така, нали? — Джорджина прегърна раменете му и изви шията си назад, където целувките откриха ново място. За първи път, откакто бе научила за детето, позволи на радостната вълна да премине по вените ѝ. Той не се сърдеше.

Дениъл я постави на леглото и се зае със ситните копчета на роклята ѝ, докато обсипваше с целувки лицето и шията ѝ.

— Аз съм най-щастливият мъж на света! — каза той между целувките. — Просто не мога да повярвам. Ще бъда баща! — Смях, изпълнен с чиста радост, бликна от гърлото му и той звучно я целуна по устата. — А ти, по дяволите, ще бъдеш най-хубавата майка, която светът е виждал. Споменах ли вече, че те обичам?

— Не и в последните няколко минути. — Възвърнала своята увереност, Джорджина започна да разкопчава копчетата на ризата му. — По-добре да използваме подходящо легло, докато можем. Мама каза, че не след дълго ще бъда дебела и грозна и ти няма да ме искаш.

— Напротив! — прошепна Дениъл над кожата, която току-що бяха открили пръстите му. — Винаги ще те желая. А дори и повече, когато носиш детето ми. Никога няма да мога да ти се отблагодаря, както трябва.

— Да ми благодариш? — Тя хвана косата му и дръпна главата му на разстояние, за да види очите му. В сивотата им блестяха непролети сълзи. Сърцето ѝ направи един учестен удар от чувството, което видя да свети там. — Защо ще ми благодариш? Аз те обичам. Искам да имам деца от теб.

— За това искам да ти благодаря — отговори дрезгаво той. — Сега млъкни и ме остави да те любя.

Слънцето вече потъваше зад хоризонта, а те продължаваха да лежат, прегърнати.

— Толкова си красив — промърмори разсеяно Джорджина.

Дениъл се засмя.

— Затова и се омъжи за мен, но направи лоша сделка. Аз имам братя, които ме бият по хубост.

Тя плесна стегнатия му корем.

— Нищо подобно. Да не говорим пък, когато става въпрос за смелост, интелигентност и честност. Ти трябва да им покажеш какво значи да бъдеш истински мъж.

Дениъл моментално притихна и погали косата ѝ.

— Може би вече е късно за това. Питър е запланувал да напусне веднага щом подпишем документите за тази къща. Той не иска вече да има нищо общо с „Малоуни Ентърпрайсиз“. Не мога да го разубедея.

Джорджина подскочи и го погледна отвисоко.

— Това няма нищо общо с теб, Дениъл Малоуни. Той вече е голям човек и може сам да взема решения. Единственото нещо, което има значение сега, е дали ти искаш или не да останеш и да започнеш оттам, откъдето той напуска.

— Да се скарам с баща ми ще бъде достатъчно лесно, докато е на легло, а докторите не мислят, че той ще може да прави нещо повече от това, да стои в инвалиден стол. Да управлявам „Малоуни

Ентърпрайзиз“ няма да е такъв проблем, какъвто е бил за Питър в миналото, а и заплатата е добра. Ако брат ми иска да се оттегли, на мен ще ми липсва помощта му, но има и много други неща. Пол и Джон искат да учат.

Джорджина притеснено прехапа долната си устна, докато разглеждаше изражението на съпруга си.

— А какво става с вестника? — попита накрая тя.

Той се усмихна широко, после я хвана през кръста и я оттласна от себе си. Като извъртя краката си и стъпи на пода, я придърпа отново.

— Има нещо, което искам да ти покажа. То е и една от причините, поради които толкова забавихме довършването на това място.

Когато я затегли към вратата, Джорджина се дръпна.

— Дениъл, не съм облечена!

— Знам.

Погледна я по такъв начин, че ѝ стана топло и тя се изчерви от главата до петите, което той лесно забеляза. Преборвайки се с желанието си да се покрие с ръце, Джорджина вдигна брадичката си и тръгна след него без по-нататъшен протест.

Дениъл я поведе към избата. Погледна го внимателно, а после го последва боса по дървените стъпала. Той бързо отвори една врата и Джорджина нададе вик на изненада. Там в целия си блясък стоеше печатарската преса, която си спомняше от склада. Тя докосна масивната стоманена машина с учудване, а после отпрати към Дениъл въпросителен поглед. Той сви рамене и кръстоса ръце пред гърдите си.

— Няма да се нуждаем от парите от нея, а и сега преминах на страната на Малоуни и вярвам, че няма да създавам поводи да критикувам себе си, но все още има много неща в този град и щат, които заслужават внимание. Не виждам защо да не издавам един месечен вестник, ако си намеря добри репортери.

Джорджина докосна с пръст устните си и го погледна невинно.

— Като мен?

Дениъл се намръщи.

— Само през трупа ми. Това, което носиш там, е моето дете.

— И моето. А ти знаеш ли, че железницата току-що уволни повечето от редовните си служители, за да могат да наемат емигранти

за половината от нормалните заплати? Снимах този скапан влак извън гарата онзи ден. Говорих с един бивш кондуктор. Той твърди, че над Джаспер има мост, готов да се срути, но компанията не иска да харчи пари, за да го поправи. Мога да направя още снимки там, ако намериш репортер, за да напише материала. Обзалагам се, че щом веднъж се разчуе тази история, дори вестниците в Синсинати ще поискат да видят снимките.

Като сложи внимателно ръце на устата ѝ, Дениъл я вдигна и се заизкачва обратно по стълбите.

— За нищо на света, госпожо Весела. Никъде няма да ходиш без мен.

— Тогава просто трябва да дойдеш с мен. Сега ме пусни, Дениъл. Ще се преумориш.

— Никога няма да се уморя, госпожо Весела. Ако пък толкова много се опитваш да отидеш там без мен, ще повикам моя стар приятел Пекос, за да те завърже за стълба на оградата.

— Няма да посмееш — каза Джорджина, после се засмя, когато той покри устните ѝ с целувки.

— Героите винаги побеждават — припомни ѝ той.

Виковете на Джорджина от смях и радост отекнаха в празничната къща, но това не бяха викове на победен човек. Слънцето, което блестеше през прозореца с оловна рамка, улови усмивката на любов и триумф върху устните ѝ.

Каквото и да направеше той, тя също можеше да го стори. Нейният герой я беше научил на това.

Издание:

Патриша Райс. Необмислена постъпка

Американска. Първо издание

ИК „Хермес“, Пловдив, 1997

Редактор: Венера Атанасова

Коректор: Ева Егинлиян

ISBN: 954-459-364-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.